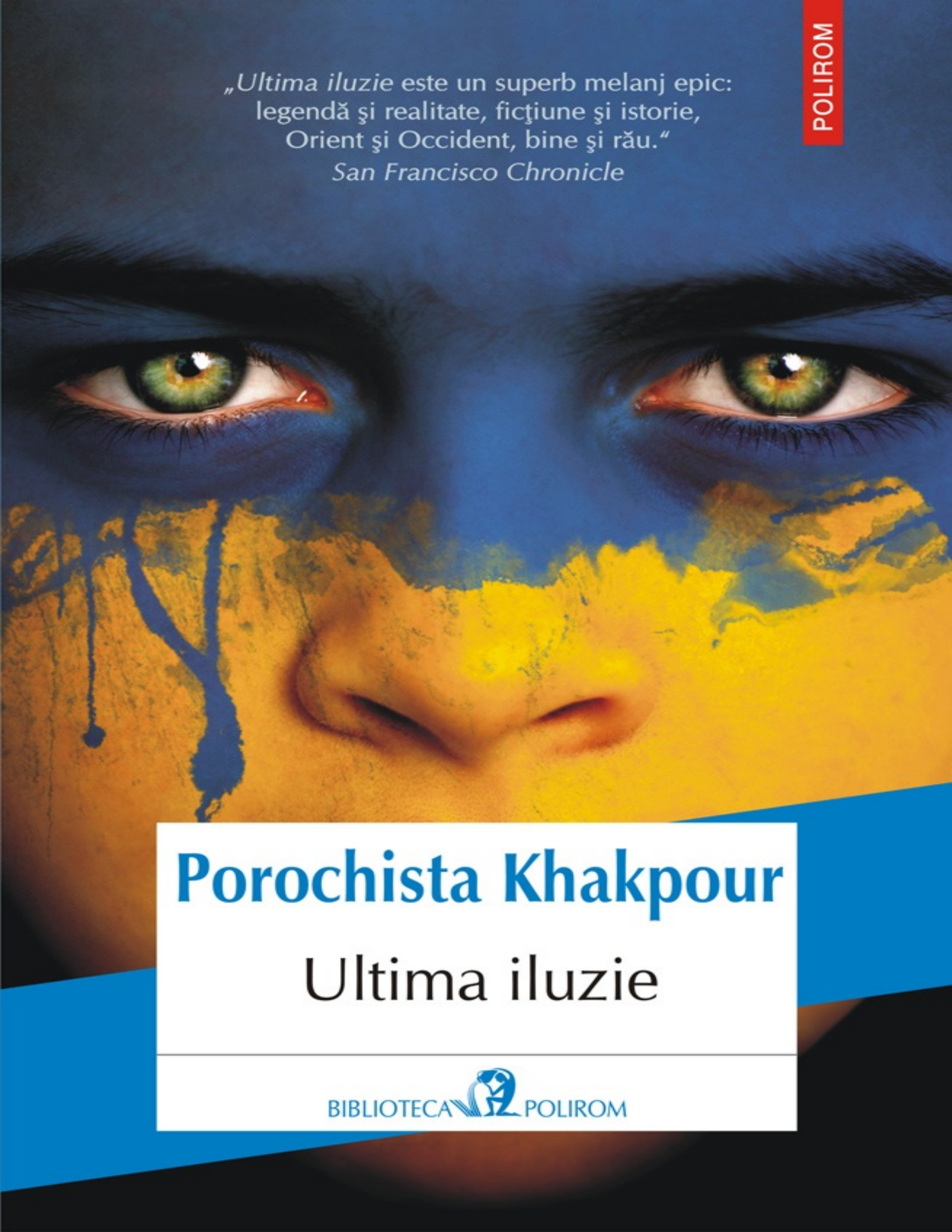
„*Ultima iluzie* este un superb melanj epic:
legendă şi realitate, ficţiune şi istorie,
Orient şi Occident, bine şi rău.“
San Francisco Chronicle
POLIROM
Porochista Khakpour
Ultima iluzie
BIBLIOTECA POLIROM

Porochista Khakpour

Ultima iluzie

Traducere din limba engleză
de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2014

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-4876-4
ISBN PDF: 978-973-46-4877-1
ISBN print: 978-973-46-4686-9

Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © Duncan Walker

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

POROCHISTA KHAKPOUR s-a născut în 1978, în Teheran, dar a crescut şi a fost educată în California. Este absolventă a masterului în arte şi a cursurilor de scriere creativă ale Universităţii Johns Hopkins, iar în prezent predă la universităţile Columbia şi Fordham. Romanul ei de debut, *Sons and Other Flammable Objects* (*Fii şi alte obiecte inflamabile*), publicat în 2007, o comedie neagră inspirată de urmările atentatului din 11 septembrie 2001, a cîştigat California Book Award „First Fiction” şi a fost nominalizat la premiul Saroyan şi la alte distincţii literare de prestigiu, atrăgînd atenţia lumii literare americane.

Oraşului Suprem şi locuitorilor săi care au fost acolo, care continuă să fie printre noi.

„O colivie a pornit în căutarea unei păsări.“
— Franz Kafka

„Vrem pasărea asta, nu pe aceea. Pe asta, nu pe aceea.
Diferenţa dintre păsări este legenda.“
— G.C. Waldrep, „Ce înseamnă sopran“, *Archicembalo*

Prefaţă

Şah-namè, sau *Cronica şahilor*, este cea mai faimoasă operă de artă persană a tuturor timpurilor, epopeea naţională a Iranului. Scrisă de poetul persan Firdoùsi prin anul 1000 AD, cele 50.000 de distihuri ale sale alcătuiesc o cronică a Persiei de la crearea lumii până la cucerirea islamică din secolul al VII-lea. De-a lungul veacurilor, iranienii au considerat că este aproape irelevant ce este istorie şi ce e legendă.

Una dintre cele mai faimoase poveşti din *Şah-namè* este cea a lui Zal. Saam, un mare erou al Persiei antice, are un fiu, Zal, care se naşte albinos. Vederea pielii bebeluşului îi îngrozeşte pe părinţii acestuia, aşa că îl abandonează în cel mai înalt loc din Iran, Muntele Damavand. Copilul este descoperit de o pasăre enormă, legendara Simorgh, care întunecă întregul cer atunci când îşi deschide aripile ca să zboare. Ea îi va purta de grijă în sălbăticie. Mulţi ani mai târziu, un tânăr puternic cu pielea argintie este zărit locuind în cuibul unei păsări. Saam aude despre lucrul acesta, iar când vine să-l cerceteze îşi dă seama că tânărul este fiul lui. Simorgh îl redă pe Zal regatului său natal, însă nu fără un ultim dar: trei dintre penele sale. Ea îi spune lui Zal că va veni degrabă la el dacă va face un gest simplu: *Arde o pană dacă vreodată ai nevoie de mine şi fie ca inima ta să nu îşi uite niciodată doica, a cărei inimă se frânge din dragoste pentru tine.* Şi, deşi nimeni nu se aştepta, Zal devine unul dintre cei mai mari luptători din legendele Persiei antice.

PARTEA I

„Zorii: Inima lui s-a cutremurat în încordarea lumii.
Zorii: Şi patima ta care-i?“

— Robert Penn Warren,
„Audubon: o viziune“

Exact odată ca niciodată, într-un sătuc din nordul Iranului, s-a născut un copil de o culoare greşită.

Khanoom[1] (însemnând în farsi „doamnă“, ceea ce ştia toată lumea că era mama lui) avea 47 de ani când l-a născut pe băiat. Era ultimul din cei opt copii, cel mai apropiat dintre fraţi, deja mare, având cu nouăsprezece ani mai mult. El fusese o greşeală de la început – împreunarea fiind capriciul căruia Khanoom îi dădea curs cel mai puţin –, un dar blestemat de la soţ în timp ce acesta zăcea pe patul de moarte.

Nimeni nu şi-a imaginat că un bărbat muribund putea avea sămânţă pentru încă un copil, şi totuşi. Dar, sigur, pentru un asemenea copil – ar fi trebuit să existe o poveste cu un avertisment despre aşa ceva, măcar un proverb. Când l-a născut, la câteva luni după moartea bărbatului său, Khanoom s-a uitat la chestia aceea de-un gălbui-pal şi morbid din braţele ei şi singurul lucru rezonabil a fost să dea vina problemelor copilului pe sămânţa bolnavă. Acest bebeluş mititel care plângea în linişte – scâncea fără nici un sunet, ceea ce-o făcea să bănuiască c-ar fi mut – cu siguranţă nu era sănătos, de vreme ce se trăgea dintr-o jumătate foarte nesănătoasă. Părul şi pielea lui aveau culoarea – *n-are rost să ne-ascundem după deget*, izbucnea Khanoom – pişatului. Era aşa de diferit de ei, diferit de toată natura. Îi era mai puţin dor de răposatul soţ când îşi amintea de acel ultim orgasm puternic, exploziv – mai dureros, mai zdruncinat şi mai asurzitor decât orice alt orgasm pe care-l ţinea minte –, o ejaculare pe care şi-o imagina ca pe-un puroi fierbinte şi toxic, o otravă care avea să prăsească un demon şi mai de neimaginat, de n-ar fi fost ouăle domneşti ale Doamnei. Khanoom avea coşmaruri şi numai dacă-l

ţinea în braţe pe băiat, indiferent de ce ziceau verii şi vecinii care o vizitau, străduindu-se din răsputeri să se împace cu situaţia.

Vărul Azar: *Ştii, bebeluşii au uneori un puf ciudat. Nu se ştie – în câteva luni ar putea fi cu piele maro şi brunet, aşa cum ar trebui…*

Doamna Moolook, vecină: *Şi dacă nu, Doamne Dumnezeule, ştii că în Occident oamenii ăia cu păr auriu joacă în filme!*

Mansour, moaşa care l-a adus pe lume: *În tot cazul, e copilul dumitale şi trebuie să-l iubeşti şi să-ţi aminteşti că e un dar de la soţ, cineva care să-ţi ţină de urât la bătrâneţe, ceva mai mult decât ai dumneata acum, doar o grămadă de păsări cumplite, care ţipă şi se găinăţează…*

Aşa era: Khanoom era cunoscută pentru veranda ei şi menajeria de acolo, era aproape vestită din acest motiv. Avea două duzini ajunse la maturitate, o comunitate de canari, turturele şi papagali mici şi albi de prin zonă. Khanoom fusese obsedată din tinereţe să prindă păsări cu plasa de fluturi şi să facă pentru ele nişte colivii micuţe din sârmă. Erau copiii săi cei dintâi, aşa pretindea ea, copiii-*parandeh*[2], copiii dinaintea copiilor. Le putea vorbi, le putea ghici gândurile. Păsările o iubeau, insista Khanoom, preferau coliviile ei în loc de îndrituita lume exterioară. Soţul le tolerase de dragul fericirii ei – Khanoom putea fi foarte, foarte melancolică, şi adevărul e că el se temuse întotdeauna pentru viaţa ei dacă păsările ar fi evadat cumva sau ar fi murit – câtă vreme nu trebuia să le hrănească el sau să cureţe după ele. Khanoom, care n-avea încredere în nimeni, în absolut nimeni, când venea vorba de ele, dădea asigurări – lui şi tuturor celorlaţi – că păsările erau responsabilitatea ei.

Ele sunt totul, aşa spunea – către păsări, către copil şi ziduri, de vreme ce nimeni din afara lumii lor nu le cunoştea. *Ele sunt tot ce există.*

Aşa că n-avea nevoie Khanoom de acest copil groaznic în felul în care el avea nevoie de ea. A început să-i spună „demon alb“, ca

unul din monştrii din legendele *Cronicii şahilor* care cutreierau munţii Alborz şi Damavand, stârnind la luptă războinicii. A refuzat să alăpteze şi să înfaşe demonul, iar în cele din urmă l-a ascuns de toate privirile şi de vocile îngrijorate care voiau s-o urmărească pe bătrâna doamnă cu progenitura ei ciudată înfruntând viaţa.

S-a rugat pentru moartea lui – în fond, cum ar fi putut să trăiască aşa? – sau a ei. Era un semn rău, un blestem. Asemenea lucruri nu au parte de viitor.

Dar moartea n-a venit iute pentru nici unul dintre ei.

Aşadar, soluţia lui Khanoom: i-a construit o colivie. La început i-a zis leagăn – unicul leagăn pe care ştia cum să-l facă, şi-a zis, de vreme ce, în fond, ea construia colivii, terminase cu lumea păpuşilor şi a hainelor de bebeluş de-acum douăzeci de ani – şi oricum, care era diferenţa? *Dacă e destul de bună pentru îngerii mei, e destul de bună şi pentru demonul meu*, s-a gândit Khanoom, aşa că i-a aşternut pe jos aceleaşi paie pe care le primeau păsările, a pus în ea apă, seminţe şi roade din plasa de muşte, iar atunci când copilul a crescut mai mare n-a făcut decât să-i mărească un pic cuşca, să-i dea mai multă mâncare şi să-i cureţe găinaţul mai consistent. Îl trata pe Demonul Alb ca pe toate celelalte păsări, dar cu mai puţină adoraţie, fiindcă nici o prefăcătorie din lume n-avea să-l facă la fel de frumos ca restul odraslelor ei înaripate. A tot continuat în felul acesta, ascunzându-l de puţinii oameni din preajma ei, care destul de curând s-au împuţinat, până n-a mai rămas nici unul.

*

La sute de kilometri depărtare, ţara era zdruncinată de

revoluţia însemnată din capitală. Însă în satul lui Khanoom, cele vreo zece familii care trăiau acolo nu vorbeau despre răzmeriţă. Ştiau de ea, auziseră zvonuri ici şi colo – uneori cineva făcea rost de un ziar, venea vreun văr de la oraş, nişte prieteni dădeau vreun telefon –, însă în general nu erau afectaţi de ea. Femeile stăteau la războaiele lor de ţesut când nu mergeau la bucătărie, bărbaţii mergeau la câmp, cu recoltele lor, când nu erau în fabricile sau în minele din zonă, iar copiii se îngrămădeau neobosiţi în singura clasă pe care o avea satul, atunci când nu erau afară, pe străzi, fugărind nenumăraţii câini şi maşinile ocazionale, unicul vacarm pe care-l cunoaşte un asemenea sat. Nu aveau nimic, nici un lucru pentru care sau împotriva căruia să se revolte.

*

Viaţa ar fi putut continua astfel dacă n-ar fi venit de la oraş Copilul Numărul Şapte. Era prima vizită a lui Zari de ani de zile. Nici unul dintre copiii lui Khanoom nu se mai deranja, toţi fiind stingheriţi desigur de transformarea mamei lor în doamna nebună cu păsările. Dar Zari a dat buzna înăuntru, înarmată cu un tânăr care în mod limpede nu era iubitul ei (*fata pe care n-ar lua-o nici un bărbat*, asta era părerea secretă a lui Khanoom despre copila ei prea slabă şi prea arogantă) şi şi-a încleştat pumnii.

Ruşine să-ţi fie! a strigat Zari. *Să putrezeşti pe vecie în iad pentru asta!*

Odată ce şoaptele vecinilor o ajunseseră iarăşi, cu doar câteva zile înainte, Zari lăsase totul baltă, înhăţase un prieten şi gonise pe autostrăzile din deşert către un loc despre care nu-i venea să creadă că-l considerase cândva acasă. Avea poşeta plină cu recompensa pentru spionul din vecini care hotărâse că ajungea cu

zvonurile, sunetele şi umbrele. Acesta se căţărase pe gard şi intrase în curtea şi pe veranda lui Khanoom, într-o seară târziu, şi-l văzuse pe acel ultim copil – despre care Khanoom jurase că fusese dus să locuiască la oraş, cu nişte rude – stând pe vine, neclintit, cu ochii închişi, suspendat într-o colivie care era aşa de mică, încât părea aproape învelit într-o coajă de ou din sârmă, ca un prunc mititel şi aproape mort cuprins în închisoarea unui pântec. Acest vecin vorbise, vorbele lui se adăugaseră altora, iar Khanoom rămăsese indiferentă la şuşoteli. Când a sosit Zari, lui Khanoom nu-i venea să creadă că vecinii ăia băgăcioşi merseseră atât de departe încât să-i găsească fiica la oraş, să o îmbuibe cu vorbăria lor, să îi insufle isteria aceea criminală şi, ca urmare, să cam pună capăt vieţii lui Khanoom – ca să nu vorbim de vieţile *lor*, ale păsărilor, unicele fiinţe pentru care trăia.

Să putrezesc în iad? Şi-a adunat puterile şi a râs gălăgios spre fiică. *Ăsta-i iadul. Dar de-asta se află aici păsările mele – singurul rai în tot iadul ăsta. Cu excepţia ăleia, desigur.*

Tânărul adus de Zari îngenunchease în faţa coliviei, făcând în linişte fotografii cu creatura înspăimântată şi aparent umană. Manevra multe alte aparate care păreau să înregistreze cuvintele şi imaginea – Khanoom a fost distrasă pe moment de aceste miracole –, artefacte care aveau să servească pe vecie drept unică mărturie din prima parte a existenţei fenomenului global numit „Băiatul-Pasăre“.

Zari n-a mai putut rezista; şi-a dat la o parte din cale mama şi prietenul şi a scos băiatul din cuşcă. Oricât s-a zbătut, a ţipat, a tremurat şi a salivat el în braţele ei, nu i-a dat drumul. Şi-a rostit numele iar şi iar: *Zari Zari Zari, sunt sora ta, sora ta, sora ta*, dar zadarnic. Fata a plâns şi-a tot plâns, legănându-l uşurel în braţe: *Biet copilaş, biet copilaş, biet copilaş…*

Demonul Alb avea în acel moment zece ani.

Nu putea vorbi. Nu putea merge. N-o putea recunoaşte pe sora

lui ca soră, pe mama lui ca mamă, pe tânăr ca un tânăr, omul ca om.

Ce cunoştea: celelalte păsări şi poate vreun zeu în care credeau acestea, cine ştie? Ce putea să facă: să ciripească, să piuie, să uguie, să ţipe. Putea să stea pe vine şi să sară; să-şi fâlfâie coatele şi degetele în aer ca pe nişte aripi; să facă pipi şi caca, chiar acolo, în cuşca lui; să ciugulească şi să ia câte o gură din mâncare şi apă şi să le consume, dar numai puţin câte puţin; să doarmă aşa, pe vine, şi poate chiar să viseze, dar cine putea să ştie asta, în afară de păsări?

Zari a legat-o în cele din urmă pe Khanoom, care plângea nestăpânit, sus în hambar – unicul soi de piedică pe care l-a putut improviza –, a strâns-o şi-a legat-o fedeleş, apoi şi-a făcut curaj şi a găsit o cale să iasă afară împreună cu Demonul Alb. Tânărul, pierdut în cumplita poezie a situaţiei, i-a zis lui Zari: *Ea-i spune tocmai Demonul Alb, dar copilul ăsta e ca o parabolă a lui Zal. Alb ca Zal şi crescut de, mda, nu doar de o pasăre uriaşă, ci de mai multe păsări. Ăsta-i Zal din* Şah-namè.

E Zal al nostru, da, a zis Zari şi s-a întors spre chestia aceea, din câte se părea fratele ei, şi cu o voce scârţâită şi chiar frântă, l-a întrebat: *Vrei să fii Zal, scumpule? Eşti Zal?*

Însă băiatul nu se uita la ei, la nici unul dintre ei. Nu făcea decât să stea acolo tremurând, cuprins de o stare de agitaţie de neînţeles, cu privirea îndreptată spre eşantionul îngust de cer permis de fereastră.

Zari i-a dat voie tânărului, un regizor, să mai filmeze şi când vorbea la telefon. În cele din urmă, şi-a lăsat mama, tot legată, la dispoziţia poliţiei, în timp ce ea şi însoţitorul ei producător de filme au scos băiatul, cu tot cu colivie – în fond, era obişnuit cu ea –, afară, în lume, pentru prima oară.

Peste câteva săptămâni, un zvon: Khanoom murise în închisoare, de propria-i mână. Conducerea închisorii a refuzat să

confirme cauza exactă a morţii, însă un alt deţinut a zis, pe caseta regizorului: *Susţinea întruna că fără copiii ei nu mai însemna nimic. Am întrebat-o, păi, de ce i-ai făcut una ca asta copilaşului ăluia, Zal? Iar ea a zis că nu, nu-i vorba de el – ăla se putea duce naibii, Demonul Alb. Mă refer la adevăraţii mei copii. Noi i-am zis că erau bine copiii ei, mari, iar ea a zis nu, copiii pe care-i am acum. Se referise la păsările ei. Într-o zi, gardianul i-a spus că-i arseseră păsările, din cruzime şi probabil pentru că era pur şi simplu sătul să tot audă de ele. În dimineaţa următoare am găsit-o fără suflare şi cu mâinile încă încleştate pe gât.*

*

Zari l-a dus pe Zal la Teheran şi i-a găsit ceva ce semăna a casă – în parte orfelinat, în parte secţie de psihiatrie, cu o tentă de casă de corecţie. Era un loc unde erau duşi copiii care nu mai aveau şanse de recuperare, din câte se părea. Nu se punea problema să-l ia la ea acasă, la doar câteva străzi distanţă – băiatul necesita atenţie permanentă: specialişti, doctori, o întreagă echipă care să-l studieze şi să pună cumva la cale un viitor pentru el, un scenariu miraculos pe care să-l poată suporta un copil cu un asemenea nivel de sălbăticie. O vreme Zari l-a vizitat zilnic, dar în cele din urmă n-a mai putut îndura.

În plus, privirile tuturor erau aţintite asupra ei. Zal devenise un fenomen naţional, graţie regizorului adus de ea şi totodată altor documentarişti din lume, şi mulţi îi acuzau pe ea şi pe fraţii săi pentru abandonarea mamei, iar pe Zari că ar fi urmărit doar faima. De câte ori apărea într-un ziar, în vreo revistă sau la ştiri o fotografie cu Zari şi copilul acela osos stând pe vine, în ziua următoare – dacă se întâmpla să meargă pe jos printre zgârie-

norii din Teheran fie şi câteva minute –, fără excepţie, simţea scuipat proaspăt pe umerii ei cocoşaţi, pe spinarea noduroasă, pe capul mereu dureros. Oricine-ar fi fost cel ce o blestemase pe Khanoom, acum blestemul se pogorâse asupra ei.

S-a spus că Zari dădea semne că şi-a pierdut minţile, iar în cele din urmă a dispărut undeva în străinătate. Nici măcar regizorul nu a putut să o găsească. Ceilalţi şase fraţi au rămas anonimi, discutând chestiunea doar la telefon, pe şoptite, de parcă întreaga lume stătea cu urechea lipită de perete. Dar nimeni nu ştia că ei făceau parte din familia care-l crease pe infamul Zal. Nici unul dintre ei nu putea răbda imaginea acelui copil, din aceeaşi carne şi din acelaşi sânge cu ei, crescut de păsări, în fond o pasăre lent convertită la om de către cercetătorii din laboratoare. Zal apărea din când în când în rugăciunile acestui tăcut cult împrăştiat, dar până şi ei, cu propriile lor probleme, au lăsat oroarea asta să pălească, asemenea unui vechi coşmar.

Doctorii care l-au studiat susţineau că nu mai fusese atins cum se cade de o fiinţă umană de când era bebeluş. Că mama lui rareori îi vorbise, însă Khanoom se pare că le cânta tuturor păsărilor şi prin urmare putea şi el răspunde prin cântec la fel de mult ca ele. Că fusese scos din colivie numai, în cel mai bun caz, o dată la câteva zile, şi chiar şi atunci probabil pentru foarte scurt timp şi în cel mai bun caz pe verandă. Că văzuse lumina soarelui pentru un timp limitat, atât cât putea oferi veranda. Că pielea lui nu suporta îmbrăcămintea normală şi nici n-avea să poată, pentru mulţi ani. Că nu putea digera hrana oamenilor, ci numai seminţe şi apă, şi nici nu avea să poată, pentru o vreme. Că va dura ani şi ani ca să poată fi făcut să meargă vertical, să poată fi făcut să-şi îndrepte braţele, să ţină ustensile, un stilou sau un alt om. Că pentru a-l învăţa o limbă va fi nevoie de o echipă alcătuită din cei mai buni specialişti în dobândirea limbajului care existau.

Şi totuşi, oricât de mult ar fi fost cu sufletul alături de el

oamenii din ţară – şi chiar şi unii din lumea largă –, oricât s-ar fi umplut camera lui de la azil cu păpuşi şi animale de pluş, cu bomboane şi haine cu care nu putea face nimic, facturile medicale nu le plătea nimeni. Articolele nu ţineau de foame nici lui Zal, nici echipei de oameni de ştiinţă şi medici.

Poate că într-o bună zi, spunea cineva.

Cine ştie, poate, spunea altcineva.

Dar şansele, spunea un altul.

Între timp, urmăreau suişurile şi coborâşurile băiatului – ţipătul transformându-se în cântec, grimasa în strigăt, dezmierdarea în săgetare, cu întreruperi şi reluări şi reluări şi întreruperi – de parcă ar fi existat vreo logică în lumea asta.

*

„Criza lui Zal“, titra cu litere mari *The Tehran Times*. Povestea prezenta pe larg ipoteze ale doctorilor care lucrau zilnic cu el şi care erau din ce în ce mai îngrijoraţi pentru băiat, pe măsură ce acesta creştea. Era prezentat şi tânărul regizor care-l văzuse primul pe copil, care făcuse mai mult ca oricine pentru a răspândi povestea lui Zal dincolo de graniţele Iranului şi al cărui documentar de trei ore, *Vieţile lui Zal*, câştigase premii în lume şi frânsese inimile multor bărbaţi şi femei care nici măcar nu puteau găsi Iranul pe hartă.

Regizorul a fost cel dintâi care a primit o scrisoare de la Anthony Hendricks, un psiholog pentru copii newyorkez, cercetător care se ocupa de copiii sălbatici, interesat să vină în Iran şi să stabilească o întâlnire cu Zal.

Tânărul regizor, a cărui legătură cu Zal şi lumea lui era infimă, i-a dat pur şi simplu datele azilului şi i-a zis că realmente asta era

tot ce putea face.

Însă până când a ajuns Hendricks în Teheran, peste trei luni, ceva în interiorul regizorului – poate un soi de îndatorire faţă de povestea care-l catapultase dintr-un simplu student la film într-unul dintre cei mai căutaţi documentarişti din lume, această legătură cu o viaţă asupra căreia el intervenise făcând-o să încremenească şi să fie redată cu litere mari, aproape ca un Audubon[3] serios, dar profitor, acel ceva care într-un fel îl unise veşnic cu tot ce făcea Zal –, toate acestea l-au făcut să vină la aeroport pentru a-l întâmpina pe Hendricks, cu o mână întinsă pentru salut şi cu cealaltă cocoţată pe cameră, gata să înregistreze ceea ce era, efectiv, continuarea poveştii.

În film, străinul iese din vamă, un bărbat uriaş cu barbă albă, burtă mare, ochi zâmbitori, într-un costum bej de tweed, prea strâmt şi cu papion, arătând ca un Moş Crăciun devenit profesor simpatic. Sunetul regizorului chicotind la vederea lui este surprins pe bandă, iar apoi se aude Hendricks râzând şi zicând:

— Ei, aventura aventurilor! Sunt Tony Hendricks! *Salaam, chetori?*

Regizorul îşi lăsase-n jos camera, şocat de salutul bărbatului, într-o persană absolut perfectă.

Fusese căsătorit cu o femeie din Iran care murise în urmă cu câţiva ani, a explicat Hendricks, cu privirea încă zâmbitoare.

— Îmi pare foarte rău, a zis tânărul regizor. Şi nu aveţi copii?

Hendricks scuturase din cap.

— Nu a putut ea. A fost bolnavă de când am cunoscut-o. O luptă lungă.

— Îmi pare şi mai rău, a zis regizorul. Sunteţi aşa de bun că aţi venit să vedeţi copilul ăsta de care nu mai poate nimeni să aibă grijă. Ce tragedie! Are familie, dar nimeni n-o să-l vrea. Le e prea ruşine. L-aş lua eu dac-aş putea.

— Nu vă faceţi griji, a zis Hendricks foarte încrezător. O să fie

bine îngrijit, asta pot promite.

Dar regizorul nu şi-a imaginat că Hendricks se referea la faptul că va avea grijă el personal de băiat. De fapt, când actele au arătat că acest om de ştiinţă american, Hendricks, îl adopta pe Zal, nimeni n-a crezut. Toţi credeau că azilul îl plătise ca să ia copilul, şi nu invers.

Zal şi Hendricks au locuit într-un apartament din partea de nord a Teheranului vreme de câteva luni. Pentru Hendricks era important ca Zal să fie aproape de echipa lui medicală şi să ajungă să îşi cunoască treptat ţara natală. Mergeau la plimbare împreună – Zal într-un scaun cu rotile şi mai apoi cu un cadru – şi stăteau prin parcuri. După o vreme, Hendricks a început să-i citească şi după încă o vreme a observat în băiat pâlpâiri ale liniştii, o linişte care trebuia să fie un indiciu al gândirii.

Poate că, cine ştie, băiatul se gândea – gândea ca şi noi.

Câteva ziare l-au numit „Ann Sullivan a lui Zal“, iar unul a publicat, cu cruzime, o fotografie înfăţişându-i în parc, cu Zal isterizat în toiul unei crize, apucând cu ghearele părul şi barba lui Hendricks, iar cu Hendricks într-un fel de agonie calmă, încercând să-l domolească pe micul sălbatic, însă, din câte se părea, cu puţin succes.

Din cauza coşmarurilor lui Zal, Hendricks avea grijă să doarmă mereu amândoi în aceeaşi cameră. *Zal Hendricks*, aşa îi zicea întotdeauna fiului său înainte de culcare, cu un deget arătător îndreptat ca o ţeavă de puşcă către inima băiatului, în timp ce acesta se întindea – în sfârşit, se întindea! – pe patul de o persoană aflat alături de patul dublu al lui Hendricks. *Tu: Zal Hendricks.*

În acele luni din Teheran, adesea, după ce adormea Zal, Hendricks îşi scotea exemplarul tradus al *Şah-namè* şi citea părţile despre tizul lui Zal, doar pentru sine. Cine putea spune a cui poveste era mai rea? Zal al lui nu era tocmai albinos, ci un copil blonziu dintr-o familie de oameni cu păr ca pana corbului, dintr-o

naţie alcătuită aproape întru totul din indivizi cu păr ca pana corbului. Însă în *Şah-namè* Zal ajunsese un erou aşa de important, încât tatăl care-şi abandonase în sălbăticie ciudăţenia de copil prea alb, pentru a fi crescut de uriaşa pasăre ca o zeitate, Simorgh, se întorsese pentru a şi-l cere înapoi. De voie, de nevoie, Simorgh îl înapoiase pe Zal, rămânând însă pentru totdeauna îngerul lui păzitor, de-a lungul numeroaselor sale victorii şi lupte. Şi, în ciuda părului „de bătrân“, Zal era descris ca având un „corp ca un chiparos“ sau ca de leu, „un piept ca un munte de argint“ şi „obraji fragezi ca primăvara“; ajunsese o „stea strălucitoare“ şi în cele din urmă conducătorul unui regat, un bărbat – bărbat în toată puterea, bărbat adevărat – a cărui mare înfruntare finală a fost să captureze cea mai frumoasă femeie din lume şi s-o păstreze, în ciuda tuturor primejdiilor.

Sigur că era doar o poveste, însă uneori lui Hendricks îi dădea impresia unei şedinţe cu un astrolog de renume. Posibil să nu fi fost decât – şi probabil că nu era decât – vorbărie, dar ce vorbărie minunată! Îi amintea de un sentiment pe care-l simţise cândva – unul pe care raţiunea cea cu picioarele pe pământ zadarnic ar fi încercat să-l nege –, că îţi puteai dori împlinirea unor lucruri doar dacă te şi străduiai suficient de mult. Bineînţeles că înainte de Zal nu se gândise niciodată că o fiinţă putea fi transformată într-o altă fiinţă dacă o sursă exterioară sau o combinaţie de surse îşi dorea suficient de mult. Mintea îi deborda de posibilităţi glorioase: exista o voinţă a cosmosului licărind tainic, invocată printr-o combinaţie magică de, să zicem, sânge, viscere, soare, cer şi spirit – *şi oare nu în felul ăsta e alcătuit orice om?* Încerca să demonstreze, însă nu ştia cui. *Oare nu în felul ăsta este creată orice poveste?*

*

Hendricks, care fusese singur la părinţi, îşi dorise mereu un copil al lui. Era ceva ce-i nedumerea pe apropiaţii lui, până şi pe mamă, care sfârşise prin a ceda rugilor tânărului fiu, cumpărându-i păpuşă după păpuşă, pe care el le dezbrăca, le înfăşa, se prefăcea că le hrăneşte, le cânta şi cu care dormea. Le preda mersul, vorbitul, număratul şi scrisul, transferând practic absolut tot ce învăţa la şcoală către propria lui clasă de păpuşi. Lucrul acesta o tulbura pe mama lui Hendricks, o mamă singură care avusese deja parte de destule la viaţa ei. Era o chelneriţă amărâtă, beţivă, cu probleme notorii în a-şi controla furia, care fusese părăsită sau părăsise un lung şir de bărbaţi, inclusiv pe tatăl lui Hendricks, al cărui statut de părăsitor/părăsit putea fi prea bine aflat dând cu banul, într-atât de neclară îi era identitatea. Nu o dată, în primii ani ai copilăriei lui Hendricks, ea dispărea lăsându-l în grija vecinilor, a prietenilor şi a vreunui bunic ciudat, sau a doi bunici, şi, din când în când, singur.

Aşa se face că singura casă pe care Hendricks a cunoscut-o cu adevărat, copil fiind, a fost cea pe care era însărcinat el s-o creeze.

În plus, el nu e ca alţi copii, i-a zis mama sa odată unui vecin îngrijorat, care-l văzuse mai devreme uitându-se lung pe fereastră, dezbrăcat, urmărind-o din priviri cum se suie în maşină şi dispare. Ea pretinsese că apăruse o urgenţă, însă vecinul i-a simţit răsuflarea duhnind a alcool. *Mi-am crescut copilul mai bine decât oricare alt copil de pe pământul ăsta, aşa că nu-l poţi judeca luându-te după ceilalţi. Ştiu ce poate şi ce nu poate să facă şi, sincer, copilul ăsta poate face absolut orice, zău.*

El îşi era propria mamă. Ştia cum să cureţe o casă înainte să împlinească patru ani. Ştia să gătească înainte de cinci – ouă, biscuiţei, paste. Călătoarea singur cu metroul la şase ani. Citea Shakespeare la şapte şi juca şah în Washington Square Park cu bătrânii la opt. La nouă ani, s-a sărutat prima oară, iar la zece şi jumătate făcuse ceva ce semăna a sex (ambele cu aceeaşi fată din

vecini, cu trei ani mai mare). Când a intrat la liceu – la cincisprezece ani – Hendricks îşi ştia drumul: voia să studieze psihologia dezvoltării.

Era interesat de copii asemenea lui: copii care erau diferiţi, copii crescuţi fără părinţi, copii care nu apucă de fapt cu adevărat să fie copii, copii care au reuşit. La început, doar atât a fost. Apoi într-un ziar a apărut o poveste: o fată dintr-o zonă îndepărtată din Appalachia fusese crescută de cai. Fata abandonată, ai cărei părinţi bătrâni erau prea bolnavi ca să aibă grijă de ea cum se cuvine, dormea într-un grajd, galopa în patru labe, necheza şi nu mânca decât fân, mere, morcovi şi cuburi de zahăr. La ştiri, era descrisă ca „sălbatică“ şi se vorbea şi de alţi copii descoperiţi de-a lungul timpului – mai puţin de o sută, se susţinea – care trecuseră prin situaţii similare: copii crescuţi de lupi, de vulpi, de câini sau de cimpanzei. O lună mai târziu, oamenii de ştiinţă au descoperit că fata-cal din Appalachia era o farsă – un tertip al părinţilor, fermieri sărăciţi, ca să facă rost de bani din atenţia presei –, însă Hendricks păşise deja pe uşa deschisă de poveste: *copiii sălbatici*. Mai puţin de o sută, dar existau.

Hendricks era uluit; aceasta avea să fie tema lui, una pe care fără îndoială că puţini voiseră să o trateze. Dar lui i-a fost imediat apropiată şi dragă. Până la urmă, aceşti copii reprezentau un experiment ştiinţific la care ea, ştiinţa, nu se putea angaja.

Şi, fără să intru în amănunte – şi ştiu cum sună asta… E ceva în miezul poveştilor lor de care sunt, întrucâtva, legat, i-a spus odată unui profesor care încercase să-l îndemne spre cărări mai bătute.

S-a dus la Columbia University ca să trăiască şi să respire pentru tema lui, ca să asimileze puţinul care era de învăţat, şi a fost uimit de cât de multe se puteau scoate din atât de puţin, de cât de insolent vorbeau cele mai obscure raritǎţi despre lume şi despre natura umană. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi atât de sedus, de bântuit, de tulburat de ceva ce trebuia pur şi simplu

să studieze.

S-a mai întâmplat ceva excepţional. În anul final, în timp ce-şi scria cu febrilitate disertaţia despre copiii sălbatici şi solicitase cu fervoare să-şi continue cercetările pe tema psihologiei copilului, atunci şi-a întâlnit viitoarea soţie, o femeie cunoscută drept „Profesoara Ţăcă“, o poetesă venită ca lector străin, Nilou Batmanghelidj. Hotărâse să meargă la cursul ei de poezie şi în cele din urmă a descoperit ceva la care nu se pricepea deloc.

Săptămâna asta ce-o să fie, Tony? O fată crescută de un unicorn? Un băiat crescut de-un grifon? îl înţepa ea.

Petrecea mult prea mult timp la orele ei, chinuindu-se cu formele pe care le preda ea – vilanele, sonete, ode, sextine. Iar ea îl retrogradase la un student de nota nouă, singurul nouă din palmaresul lui. Ştia că trebuie să se lupte cu nota asta, dar nu din cauza obiceiului.

Din cauza *ei*.

Era frumoasă. O femeie minionă, plină de viaţă, osatura fiindu-i unica parte care se potrivea cu facultatea, fiindcă nu era mai mare ca un boboc – altminteri, numele ei străin, accentul, până şi felul în care îşi purta bijuteriile şi unele dintre haine conlucrau foarte puternic împotriva acelui univers. Chipul ei era numai ochi, şi ce ochi, se minuna el – globuri negre fără pupilă, înconjurate de alb, conferindu-i expresia unei permanente uimiri infantile. Nu se machia deloc, cu excepţia unui ruj roşu perfect conturat, iar părul lung îi atârna întotdeauna într-o coadă împletită strâns, pe spate. Emana o mireasmă de caprifoi şi bea mereu ceai, dar un anume ceai frumos mirositor, o ceaşcă după alta, cu un cub de zahăr după altul, pe care adesea îl amesteca folosind un deget subţire, delicat. Îi făcea cu ochiul, ca să mai atenueze din efectul ochilor daţi peste cap şi al surâsului în timp ce el se chinuia, şi râdea cu nişte hohote de şcolăriţă răguşită. Odată chiar a aruncat cu un stilou spre el, în parte prefăcându-se enervată, în parte cu adevărat enervată.

Ea avea 36 de ani. Nu ştia că el n-avea decât 19, fiind cel mai tânăr student din anul terminal, din istoria universităţii.

Singurul lucru asupra căruia care s-au înţeles, *cu adevărat* s-au înţeles, pentru o notă mai mare a fost gazelul. El a rugat-o într-o zi să-i spună despre poezia din ţara ei, iar ea a încercat să ia totul în râs: *Tony, de ce i-ar păsa unui băiat ca tine, cel mai american dintre americani?* Dar în cele din urmă a căzut de acord (poate, s-a gândit Hendricks, fiindcă deja înţelesese de ce).

Gazelurile implicau forma, multe feluri de forme, dar şi tema: iubirea. Ochii lui s-au învăpăiat. Ea a zis: *Nu, nu numai în felul acela la care te gândeşti, ci mai mult de-atât. O iubire pe care n-o poţi avea. O iubire în care obiectul iubirii este unul pe care nu-l poţi avea niciodată. O iubire imposibilă.*

El şi-a plecat privirea.

Ei, îţi poţi imagina, cu toţi misticii ăştia islamici, subiectul este evident. Haide!

El s-a uitat în sus.

De Dumnezeu *ai auzit, Tony?*

Dar înainte să apuce el să termine un gazel – începuse cel puţin şase – a şi invitat-o să iasă împreună. *Tony, eşti un copil*, a zis ea, fără să aibă habar cât de tânăr era, însă s-a corectat iute: *Tony, eu sunt bătrână. Ce poate să vrea un băiat ca tine de la mine?*

El i-a explicat că atunci când avea 10 ani putea face lucruri menite celor de 20. Asta îl avansa la o vârstă mai uşor de acceptat, a zis el, fără să spună exact ce vârstă.

Tot ce-a primit ca răspuns a fost o scuturare din cap şi un râs nervos care a sunat ca un porţelan fin când se sparge.

El a remarcat că ea nu purta verighetă. *Dar poate că totuşi există cineva?*

Ea a negat. Şi totuşi i-a rezistat, vreme de câteva întâlniri; i-a cedat brusc în toamna următoare, după ce el absolvise, însă încă apărea, fără greş, la ea la curs. *Dar să ştii că profesorul tău nu e de*

acord cu asta, a zis ea, mai serioasă decât intenţionase.

Au mers să vadă *Ben Hur*. După aceea, au băut nişte vin la ea acasă. După multe ore de discuţii despre film, politică, actualităţi, istorie, creştinism, Islam – el s-a aplecat să o sărute. În noaptea aceea i-a spus vârsta reală, iar ea a făcut o scenă, o scenă uriaşă, înainte să se topească iar şi iar sub sărutările lui. Când noaptea s-a sfârşit, glumeau pe seama acestui fapt, în pat.

Un an mai târziu, erau logodiţi. După încă un an, fugeau împreună. Hendricks avea 21 de ani.

S-au străduit de îndată să facă un copil, Nilou avea aproape 38 de ani. Însă oricât s-au străduit, în loc de copil s-au ivit dureri, dureri profunde ca nişte cârcei prin tot corpul, care, zicea ea, erau diferite de tot ce mai trăise vreodată. *Ceva e în neregulă, Tony. Ceva e în neregulă, ştiu.*

Şi, bineînţeles, el i-a spus ce i-ar fi zis orice iubit: insista că totul era bine. Îi respingea îngrijorările şi totuşi o încuraja să meargă la un doctor, iar după ce au mers tot mai nega, până când doctorul a rostit acele cuvinte pe care Hendricks le-a reluat iar şi iar de atunci înainte, sperând să fie reatribuite altcuiva, aşa de sigur era că fuseseră destinate altei poveşti: cancer ovarian.

Ea nu s-a plâns de cancer – nici măcar o singură dată –, dar se plângea de ceea ce interzicea acesta: copiii. Aşteptase toată viaţa – *am aşteptat prea mult, asta ştiu, dar ce altceva să faci, străin într-o ţară nouă – şi-acum asta.*

I-a cerut să o părăsească. I-a spus că ea o să se întoarcă în Iran, ca să fie cu familia ei, să găsească sprijin acolo. Dar nici el, nici ea n-a plecat.

În schimb, a trăit pe cât de bine a putut, mai mult decât se aştepta oricine, ca într-un împrumut pe cinci ani care începuse să pară o veşnicie, dacă n-ar fi fost faptul că declinul îşi făcea simţită prezenţa, lent, dar sigur. Când i-a sosit sfârşitul, deşi se pregătiseră pentru el de atâţia ani, li s-a părut absurd şi nedrept în fiecare

fărâmă. În ultimele zile, ea i-a spus: *Nu regret decât un singur lucru, şi e ceva legat de ce ai făcut tu. Nu m-ai lăsat să mă întorc în Iran la început, când m-am îmbolnăvit. Şi nu regret atât pentru mine – adică, eu am plecat din locul ăla blestemat –, cât pentru tine. Tare mi-ar fi plăcut să merg în Iran cu tine, să-ţi arăt totul.*

El s-a gândit la asta o clipă, apoi a spus: *Bine, atunci o să mă duc eu. Îţi promit că o să mă duc.*

Dar mai era ceva: *Şi, Toni, să faci un copil. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ai un copil. Ţi-ai dorit întotdeauna unul şi nu-mi pot imagina un tată mai bun. Te rog să te căsătoreşti. Te rog să faci un copil.*

El a scuturat din cap. *Ei, draga mea, asta n-o să-ţi promit.*

Ea şi-a dat ochii peste cap, de parcă el i-ar fi fost iarăşi student şi s-ar fi chinuit cu o sextină sau s-ar fi prefăcut că se chinuie.

*

Nilou avea 52 de ani când a murit. S-a gândit apoi la ea în fiecare zi, adesea de multe ori pe zi, hotărât să nu lase imaginea, sunetul, mirosul, spiritul ei să dispară, într-o ţară unde nimeni nu-i amintea niciodată de ea.

Iar apoi, peste ani, acolo, în ţara aceea diferită, din clipa în care a ajuns pe aeroportul din Teheran vedea fărâme din ea pretutindeni. Înainte, în New York, tot ce putea face se rezuma la vizita de rutină în Great Neck, enclava iraniană din Long Island, ca să cumpere anumite produse persane pe care le lua ea – şofran, sumac, un anumit fel de prăjiturele cu nucă, ceai persan, suc de iaurt – şi adesea mânca singur la un restaurant persan. Era dureros – totul îl purta înapoi la ea, la ei, iar de la un moment dat încolo a înţeles că acea altă lume a ei devenise şi parte a culturii

lui. Acum, la aeroport, totul, absolut totul era aşa, *al ei*: poporul ei, ţara ei, care-l făceau şi pe el să palpite, în ciuda *chador*-urilor, a poluării şi a sporovăielii în mare parte străine. Când l-a văzut pe regizor venind înspre el, cu camera în mână, i-a părut mai mult decât un intermediar – îi era aproape o rudă. În fond, ce-ţi este omul care te conduce la fiul tău?

Când l-a văzut pe Zal la azilul special, în ziua următoare, a trebuit realmente să-şi încleşteze puternic dinţii şi să-şi muşte limba, ca să nu înceapă să plângă sau să ofteze. Nu doar din cauza poziţiei contorsionate a copilului, a oaselor mititele, a sunetelor stranii, nepământene pe care începuse imediat să le scoată către intrus. Nu din cauza atrocităţii, ci a frumuseţii: ochii. Oare era o farsă a memoriei, o farsă a unui soi de iubire acum suprapunându-se şi acoperind un alt soi de iubire? Oare emoţia biruia văzul sau era chiar adevărul, pura realitate: ochii lui Zal erau ochii lui Nilou. Şi osatura: pe chipul mic, iată-i – numai ochi, întocmai ca la Nilou, ochi cu mult alb, ochi porniţi să devoreze lumea, ochi într-o perpetuă mirare şi probabil, acum că o vedea mai bine, adăpostind ceva groază. Dacă înainte se mai îndoise, acum îndoielile îi dispăruseră.

Trecuseră 25 de ani fără ea, dar n-ar fi crezut nici într-o mie de ani, darămite în 25, că realmente avea să fie în stare să adopte acest copil sută la sută iranian, un copil aşa de asemănător cu personajul din vechiul poem epic pe care ea i-l prezentase cândva – un băiat care supravieţuise datorită unei păsări şi care era el însuşi *aproape* o pasăre. Până la urmă, se gândea, Zal era şi copilul *lor*, copilul lor nenăscut, rodul fiinţelor ce fuseseră ei, de mult dispărute, veşnic tachinându-se în lumina portocalie, vagă a acelor nesfârşite ore de curs unde poezia şi strofa erau sucite şi transformate, sfâşiate şi relipite.

Este cea mai frumoasă alegorie din câte-am auzit, i-a spus el în seara aceea, când ea citise până începuse să răguşească.

Terminând în sfârşit, Nilou trântise victorioasă vechiul volum iranian cartonat, gros şi uzat, pe birou. Era greu cât o carte de telefoane şi arăta ca o biblie, îşi amintea el că-i trecuse prin minte.

Alegorie! strigase ea, cu un râs mai dispreţuitor ca oricând. *Încearcă să-i spui asta oricărui iranian care se respectă!* Îl făcuse pe Hendricks să-i promită că nu va încerca să scrie despre asta – *Cred că încă nu eşti pregătit, nici nu-s sigură că vei fi vreodată* –, iar el îşi respectase cuvântul şi-i permisese poveştii, cu ceva voinţă, să-i pălească din gând.

Şi iată-l acum, de parcă n-ar fi ieşit niciodată din carte. Era ca un basm, un subiect de roman, genul de întorsătură pe care l-ai întâlni în romanele de dragoste şi totodată o poezie a altor epoci.

*

Hendricks sfida scepticii din întreaga lume – pe aceia care se îndoiau că un copil sălbatic putea deveni o fiinţă umană funcţională, precum şi pe cei care se întrebau, înainte de toate, cât de sălbatic fusese de fapt Zal. Se vehicula, într-un mod destul de riscant, ideea că iubirea lui Hendricks, în sine, provocase miracolul, chiar miracolul rezistenţei fiului său – şi, deşi nimeni n-ar fi numit asta însănătoşire *per se*, toţi recunoşteau că paşii înainte erau de o amplitudine neaşteptată.

Uneori Hendricks se întreba în ce măsură intrase de fapt Khanoom în contact cu Zal. Oare era posibil să fi fost ceva mai mult decât mărturisise Zari în film? Oare copilul chiar era absolut sălbatic? Era cumva ceva mai mult decât voiau doctorii să creadă? În ce măsură imaginaţia lor umpluse golurile şi în ce măsură îi provocase realitatea lui?

Anumite lucruri n-aveau să le ştie niciodată. Dacă-l întrebai pe

Zal de Khanoom, el privea în gol, clipind indiferent. Nu îi recunoştea numele, nu înţelegea nici măcar referinţa. Uneori, faptul că nu ştia şi nu înţelegea îl speria. Atunci Hendricks îl lua în braţe şi-i arăta că asta nu-l făcea diferit de mulţi dintre oameni, chiar de oameni ca el, care într-un fel fuseseră şi ei crescuţi fără părinţi.

Eşti bine, fiule, îi spunea mereu Hendricks, iar şi iar, *la fel de bine ca oricare dintre noi.*

Încetul cu încetul, Zal a început să-i surprindă. Ziceau că niciodată n-o să priceapă limbajul, absolut niciodată; dar înainte să împlinească 15 ani, Zal putea vorbi şi citi la nivelul unui copil de 10 ani.

Sunt bine, a răspuns el până la urmă, şi până la urmă a şi înţeles-o pe deplin.

Ziceau că trupul o să-i rămână deformat pentru totdeauna – însă după nouă operaţii, Zal a trecut de la un cadru de mers la o poziţie verticală independentă, cu dureri, suferinţe şi inflamaţii nu cu mult diferite de ale unei persoane cu scleroză multiplă.

Spre deosebire de tizul lui nespus de masculin, el nu semăna cu un chiparos, nu captura frumuseţi regale şi nu salva lumea, însă atunci când îl priveai pentru prima oară puteai să descoperi ceva în neregulă numai dacă erai extrem de precis avertizat. Iată-l, Zal, de douăzeci şi ceva de ani – un bărbat, în sfârşit un bărbat, se gândea Hendricks, indiferent de cât de rău îi deformaseră împrejurările înfăţişarea. Avea 1,70 înălţime, nu îngrozitor de scund, deşi toţi presupuneau că dacă a ajuns la înălţimea asta, însemna că în condiţii normale ar fi crescut spre 1,85. Era slab, dar nu emaciat, în chip limpede prea slab, dar nu într-un mod dezgustător. Pielea lui era palidă şi predispusă iritaţiilor – arsuri, eczeme, acnee, riduri –, dar nimic foarte diferit de uzura omului obişnuit. Iar părul îi era încă blond, încă deschis, dar blondul albicios devenise, graţie expunerii la soare, de o nuanţă ca alama,

mai închisă. Ochii îi erau negri şi tot imenşi, tot ca minunaţii ochi visători ai lui Nilou, deşi ei nu dezvăluiau nimic – şi într-un fel Hendricks îi prefera pe ai lui, cu acea stranie pustietate sinceră. Hendricks îşi imagina că Zal era ceea ce vreo poetă visătoare, vreo artistă romanţioasă ar fi putut considera arătos.

Ziseseră că n-o să fie capabil să simtă emoţiile umane, însă Hendricks a asistat la toate; îmbrăţişarea picată din senin, de care a avut parte o dată sau de două ori, izbucnirea în lacrimi în timpul episoadelor de zădărnicie, *teama teama teama*. Într-adevăr, nu exista râs şi nu exista zâmbet, dar pentru a repara asta trebuia o maşină a timpului. Lucrul pentru care erau extrem de recunoscători Hendricks şi, în cele din urmă, terapeutul căruia i-l încredinţase pe Zal – colegul lui, eminentul psiholog pediatru Gerald Rhodes – era evident: la maturitate, Zal îşi pierduse asocierea cu păsările, în sfârşit nu se mai considera o pasăre, nici nu voia şi nici nu putea, păsările şi natura lor devenindu-i aproape la fel de străine ca unicornii şi grifonii.

Ultima afirmaţie nu era adevărată, dar numai Zal ştia asta.

Zal însuşi nu-şi cercetase reflexia pentru un timp prea îndelungat – evitarea oglinzilor era comună tuturor copiilor sălbatici, la fel şi eşecul în a zâmbi şi a râde. Însă la atât cât văzuse din înfăţişarea lui, nu obiectase. El era, el pur şi simplu *era*, iar Hendricks, Rhodes şi nenumăraţi alţi oameni din viaţa lui îi spuseseră că e ceva de care să fie mândru, *ţinând cont că*. Întotdeauna *ţinând cont că*, dar chiar şi aşa. Era.

Sunt un băiat, şi-a zis, iar apoi, *Sunt un bărbat*, îşi amintea de unul singur. Era asta şi numai asta, s-a gândit iar şi iar, până când totul şi-a pierdut înţelesul.

Dar n-avea încotro. Şi în cele din urmă a învăţat să ţină pasărea în el, orice pasăre, aşa de adânc înăuntrul lui, încât aceasta doar rareori mai ieşea la suprafaţă. Ştia că dacă o lăsa afară, atunci o să se întoarcă în lumea doctorilor şi-a oamenilor de ştiinţă; dacă o

lăsa să-i fluture dinainte, aveau să dea năvală echipe de filmare şi să apară un milion de noi ştiri la zi, senzaţionale, despre miraculosul Băiat-Pasăre din Teheran; dacă o scotea din cuşcă o dată pentru totdeauna, ar fi sfâşiat inima tatălui său, a unicului său tată. Deja învăţase suficiente despre oameni ca să ştie că una ca asta nu se face. Acele părţi din el la care ei nu puteau ajunge erau perfecte aşa, ţinute bine doar pentru el.

Fiindcă era imposibil de zis cât timp avea la dispoziţie – nimeni nu cunoştea cu adevărat *speranţa de viaţă a sălbaticilor*, îl auzise odată pe Rhodes zicându-i cuiva la telefon, *deşi*, iar Rhodes chicotise de-a dreptul, fiindcă Zal bătuse „adevărurile“ tuturor celorlalţi copii sălbatici, pe care le ştia estimativ, *cu copilul ăsta rescriem de la capăt manualul* –, el nu era sigur cât de iute ar trebui să trudească la eliminarea laturii de pasăre din sistemul lui, cât de grabnic ar trebui s-o depăşească, dacă propria lui curbă a creşterii era aşa de greu de evaluat. Până acum, nimic din ceea ce făcuse nu funcţionase, însă lor nu le spusese. De exemplu, nu putea scăpa de visele cu păsări, de coşmarurile cu cele mici şi albe – nu-l învăţaseră numele păsărilor şi, deşi putea recunoaşte o uluitoare varietate foarte clar, deşi putea distinge chiar în cadrul aceleiaşi familii de păsări, aşa cum oamenii deosebesc un chip de altul, Zal nu putea juca *numeşte-specia* –, închise, să zicem, pe nişte verande cu ferestre mari pe care ele nu le puteau recunoaşte, fluturând haotic cuprinse de panică, de dezorientare şi disperare, izbindu-se de geamuri la nesfârşit, ciocnirea dintre cioc şi sticlă fiind ceva aşa de dureros ca lovirea unui cap de om cu un baros, lovindu-se şi căzând ameţite, apoi revenindu-şi în simţiri şi urcând iar într-o captivitate infinită, spiralată, în bucla ucigaşă fără de ucigaş a lui *unde unde unde*. Acestea erau cele mai grele coşmaruri.

Uneori erau vise bune, stoluri de păsări zburând în V pe ceruri albastre, cu fântâni uriaşe unde vreo mână de zeiţă bătrână

presăra o ploaie de seminţe pentru toţi porumbeii cerşetori de resturi, şi preferatul lui: visul cu vrăbii şi grauri, aceia drăguţi, cu cuiburile lor migăloase, umbrele lor rotitoare îngrijindu-se de puii abia ieşiţi din coajă, învăluindu-i cu căldura aripilor lor şi, cel mai sfâşietor, hrănindu-i chiar din gurile lor.

Hrănitul. Zal trebuia să admită că pe locul al doilea după visele cu păsări erau visele cu mâncare, dar ce feluri de mâncare – despre asta nu putea discuta. E drept, avea un sistem digestiv sensibil şi vreme de câţiva ani nu putuse tolera decât un regim fad, alcătuit din pâine cu orez şi aceleaşi fructe şi legume (banane, cartofi), fără sosuri, condimente sau dulciuri. Cu trecerea timpului, a început să se desfete cu mâncărurile obişnuite şi-n curând şi cu bomboane şi fast-food – sortimente cu un gust exploziv care îţi creau furtuni în gură, artificii în stomac şi tot felul de războaie la ieşire. „Mâncăruri“ precum guma nu le putea pricepe nicicum; acadelele erau un joc oribil; şi cea mai incredibilă dintre toate, vata de zahăr, ceva ce pur şi simplu nu putea să creadă că oamenii mănâncă de bună voie – erau chestii pur şi simplu nepământene, despre care-şi imagina că se aflau în bucătăria acelui alt gen imaginar (de care oamenii nu erau foarte siguri că există, deşi erau destul de siguri, dar chiar şi aşa le dedicau tot felul de arte şi de ştiinţe) despre care încercase odată să-i explice Hendricks: „extratereştrii“. Dar Zal avea nevoi alimentare reale care depăşeau simpla fascinaţie, un nesaţ care nu putea fi satisfăcut decât pe căi complicate.

Ceea ce-şi dorea el mai mult ca orice era dureros de evident şi îngrozitor de clişeist, *ţinând cont că*. Îşi dorea să nu fi existat acea poftă aşa de normală, acea nevoie elementară, acea foame interzisă şi totuşi absolut de înţeles. A încercat s-o blocheze şi uneori chiar reuşea foarte bine să-i reziste, însă clasicul fruct interzis era mai mult decât o foame a stomacului. Era o foame a inimii.

Fiindcă, desigur, Zal îşi dorea cel mai mult şi mai mult să mănânce *insecte*.

Râme, viermi de plante, viermi de făină, omizi de cereale, furnici, gândaci de scoarţă, gărgăriţe, ţânţari, omizi, muşte, fluturi de noapte, musculiţe, cărăbuşi, larve de cărăbuşi, păianjeni, greieri, lăcuste, termite, cicade, albine, viespi, orice fel de larve – ca aperitive. Iar dacă Zal nu ştia etichetele lipite diferitelor păsări, el învăţase, desigur, numele insectelor. În librării, răsfoia *Enciclopedia ilustrată a insectelor din America de Nord* şi alte cărţi de referinţă cu imagini uriaşe, de parcă s-ar fi uitat în cel mai ilustru meniu epic din lume. Şi ce efecte avea; Zal se simţea uşurat fiindcă nimeni n-avea cum să ştie la ce se gândea când trecea cu privirea, încins, peste pagini, de parcă ar fi fost o încrucişare între o orgie gastronomică şi, ei bine, pornografie.

Dar ce putea face? El – *nu o pasăre nu o pasăre nu o pasăre*, striga întruna vocea din capul lui –, ce putea face *el*? Cândva îl auzise pe Hendricks comentând că dependenţii de droguri – din câte se pare, oameni ataşaţi de ingestia de chimicale care alterează realitatea –, chiar când erau faliţi sau săraci lipiţi pământului, puteau găsi mereu o cale să-şi permită drogurile, chiar şi pe cele foarte scumpe. Dependenţa lor se transforma într-o combinaţie letală de creativitate nemărginită şi voinţă de neclintit. Dacă îţi doreşti ceva nespus de mult, l-a auzit pe Hendricks zicând, îl vei obţine.

Aşa că din când în când Zal îşi dorea nespus de mult asta şi obţinea, cât mai multe, multe şi mărunte. Şi nici măcar nu trebuia să fie foarte creativ sau să trudească prea tare, căci avea la dispoziţie acel unic lucru care-l făcea să fie la fel ca toţi ceilalţi, care-i oferea acces la o lume în care putea naviga la fel de bine ca Hendricks sau ca orice alt om, dragul egalizator al vieţii lui: computerul. (Hendricks şi Rhodes se miraseră amândoi, la început, de uşurinţa lui de a-l folosi, o uşurinţă care a devenit

foarte curând o aptitudine, o realizare pe care ei ar fi declarat-o miraculoasă dacă elevii de gimnaziu din aceeaşi generaţie n-ar fi fost şi ei la fel de pricepuţi.) Tot ce-a trebuit să facă, mai întâi, a fost să tasteze „hrănirea cu insecte“ în motorul de căutare, şi o lume întreagă i s-a dezvăluit.

Ce a găsit:

I. Mai întâi, Cuvântul:

Entomofagie. Era un cuvânt pe care, oricât a încercat, nu l-a putut rosti. *Imposibil*, s-a gândit.

II. Cifrele:

1.462 de specii cunoscute de insecte comestibile. *Posibilităţile,* s-a gândit.

III. De unde pot fi procurate:

Existau, din câte se pare, trei opţiuni: prinderea de insecte în natură, cumpărarea lor de la magazinele pentru animale de companie sau de la magazinele de pescuit ori creşterea lor chiar de tine. Cu primele două, însă, erau nişte probleme: în natură puteau fi pesticide, iar cele din magazinele pentru animale de companie sau de pescuit fuseseră adesea crescute cu ziare sau rumeguş, aşa că trebuia mai întâi să le ţii pe un regim de seminţe. Cea mai bună opţiune era să ţi le creşti singur. (Gândul acesta l-a făcut pe Zal să simtă o sudoare rece. Hendricks se îngrijorase întotdeauna cu privire la cum va fi când Zal va locui singur, iar tânărul îşi imagina apartamentul lui devenind în curând o fermă de insecte – o fermă de insecte pentru *mâncat*.)

IV. Beneficii (din punct de vedere nutritiv):

- Lăcustele au de şase ori mai multe proteine decât codul sau muşchiul slab de vită.

• O cană de greieri conţine 250 de calorii şi numai şase grame de grăsime.
• 100 de grame de viermi de mătase furnizează un procent de sută la sută din necesarul zilnic de cupru, zinc, fier, tiamină şi riboflavină.
• O singură larvă de albină poate conţine de 15 ori mai mult din recomandarea zilnică de vitamine A şi D.
• Etc., din câte se pare. Beneficiile pentru sănătate puteau fi cheia pentru acceptarea hranei – a acesteia şi-a celei următoare –, însă în clipa în care se imagina susţinând cauza în faţa tatălui şi a terapeutului şi a cui o mai fi fost să asculte, cortina cădea în toiul actului. Fără aplauze.

V. Beneficii pentru omenire:

Unii oameni chiar mâncau insecte şi de fapt o făceau cu un motiv întemeiat: mâncatul de insecte era bun pentru mediu, eficient, etic. Raportul între energia investită şi proteina rezultată era în cazul celor mai multe insecte de 4 la 1, în timp ce în cazul animalelor crescute de om era de 54 la 1. Insectele nu au nevoie să consume atâta energie ca să se încălzească şi se reproduc cu o rată mai rapidă decât vitele (un greier-femelă poate scoate între 1.200 şi 1.500 de ouă în 3-4 săptămâni). *De asemenea, au nevoie de foarte puţină mâncare sau apă pentru a creşte*, s-a imaginat el pledând în lumina reflectoarelor, ultimele cuvinte înainte de stingere.

VI. Cuvântul lui Dumnezeu:

În *Biblie*, în Levitic, era precizată hrana acceptabilă pentru israeliţi: „Din acestea să mâncaţi următoarele: lăcusta şi soiurile ei, solamul şi soiurile lui, hargolul şi soiurile lui şi hagabul cu soiurile lui…“, şi toate acestea se referă la lăcuste. În Evanghelia după Matei, Ioan Botezătorul a supravieţuit cu lăcuste şi miere sălbatică – *şi de când ai început tu să te gândeşti la Dumnezeu?*, şi-a

imaginat că va întreba Rhodes.

VII. Bonus: o reţetă!

Greieri traşi în ciocolată

Ingrediente:

— 25 de greieri adulţi

— 100 g de ciocolată semidulce

Puneţi greierii într-o strecurătoare şi acoperiţi-i repede cu o plasă de sârmă sau tifon. Clătiţi-i, apoi uscaţi-i scuturând strecurătoarea până se scurge toată apa. Apoi puneţi greierii într-o pungă de plastic şi lăsaţi-i la congelator pentru circa 15 minute (până când mor, dar nu îngheaţă). Apoi scoateţi-i şi clătiţi-i din nou. Înlăturaţi capetele, picioarele din spate şi aripile greierilor, după preferinţe.

Coaceţi-i la 250 de grade până devin crocanţi (timpul necesar variază de la un cuptor la altul). Încălziţi ciocolata pe baie de aburi până se topeşte. Cufundaţi greierii copţi şi uscaţi în ciocolata topită, unul câte unul, iar apoi aşezaţi greierii traşi în ciocolată, ca să se usuce, pe o bucată de hârtie cerată. *Poftă bună!* – se încheia reţeta, iar cuvintele, semnul de exclamare şi acele caractere buclate l-au tulburat profund pe Zal, care niciodată n-avea să-şi îngăduie să prepare aşa ceva.

VIII. Masa în oraş:

Până atunci nu descoperise nici un restaurant în New York care să fie specializat în bucătăria entomofagă, însă remarcase nişte restaurante care mai aveau, pe ici, pe colo, câte-un fel cu insecte. Câteva restaurante japoneze, de exemplu, se lăudau cu aperitive din larve de viespe fierte. Un local avea tortilla cu furnici de Manciuria fripte. Un altul: pacheţele cu salată verde şi viermi albi de mare. Un altul: chili birmanez de gândaci cu orez. Supă de ouă de termite. Rulouri californiene cu viermişori, cu sos tamari.

Taco mexican cu larve de fluture prăjite. Lipie cu făină de greieri. Şi multe soiuri de prăjituri cu viermişori şi orice tras în ciocolată, din câte se pare. Şi-a făcut o listă.

IX. Cele mai bune snackuri online

Bomboane cu furnici, conserve de ouă de furnici-ţesătoare, curry cu aromă de coropişniţe la cutie, greieri cu aromă de bacon şi brânză cheddar, greieri gestanţi cu aromă de sos de soia la cutie, viermi de bambus cu aromă de grătar, viermi de mătase prăjiţi, conservă de scorpioni negri în saramură, acadea cu scorpion, pastă picantă de gândac uriaş. Punea paginile la Favorite una după alta.

Erau de toate acolo şi probabil mult, mult mai multe.

Aşa că s-a apucat să cheltuiască în taină şi să tot cheltuiască din banii de buzunar de la Hendricks. Mai întâi, pe snackurile online. Apoi pe mesele de prânz pe care le lua singur în oraş, care s-au dovedit divine, aşa de senzuale, încât le-a transformat în nişte cine elaborate pentru care ajunsese să se îmbrace cu grijă. A început să frecventeze magazinele pentru animale de companie şi cele de pescuit şi să-şi gătească singur. Se gândea şi să le crească el, însă se temea să nu se prindă Hendricks sau, să zicem, proprietarul venit pe neanunţate. Se gândea să se înscrie în Asociaţia Entomofagilor, primul club naţional pentru fetişiştii bucătăriei cu insecte, dar îşi făcea griji legate de faptul c-ar trebui să-şi explice povestea în faţa celorlalţi membri.

Atât cât făcea, făcea pe furiş, desigur, cu mare ruşine şi teamă, îngrozit atunci când Hendricks îl întreba: *Şi pe ce se duc toţi banii? Pe jocuri pe calculator? Pe haine, deşi nu te-am văzut îmbrăcat cu ceva nou de nu ştiu când? Pe mâncare? Pe ce, Zal?*

El nu scotea o vorbă. Ridica din umeri. Şi era încă un lucru pe

care Hendricks nu-l lua în considerare, că doar ăsta era Zal, şi *ţinând cont că*, ţinând cont de toate, putea fi absolut orice.

Zal, din respect pentru Hendricks şi raţia de bani şi ştiind că mica lui obsesie se putea transforma într-una din acele dependenţe despre care fusese avertizat, nu mergea prea departe. Păstra aceste lucruri pentru ocazii speciale. Pentru momentele când avea nevoie de un sprijin. Pentru momentele când se simţea singur şi voia să se dedea total acelei singurătăţi. Pentru momentele când nu mai putea rezista. Pentru zilele când se trezea din unul dintre visele acelea calde, frumoase, cu cuibul, şi nu mai voia absolut nimic altceva, decât să fie hrănit.

Altminteri, mânca şi hrană normală. Îi plăceau brânza la grătar şi anumite salate cu sosuri cremoase şi toate plăcintele, hamburgherii cu brânză şi pilafurile, supele de rasol şi tot felul de lucruri care le plac oamenilor normali. Şi bineînţeles că păsările nu mănâncă doar insecte. Zal adora fructele uscate, alunele şi seminţele de floarea-soarelui. Lucrurile acestea erau mai cu seamă un răsfăţ ingenios, unde cele două lumi se suprapuneau – putea consuma oricât de mult poftea, fără să ridice suspiciuni sau să pară vreun tabu. Putea să se simtă el însuşi o punguţă de fructe uscate, asortate cu nuci, într-un fel care era aşa de profund, i-a venit lui în minte o dată – idee despre care era sigur că nu mai fusese nicicând gândită în istoria omului sau a păsării.

Dacă exista vreo şansă ca Zal să zâmbească sau să râdă şi să învingă soarta – asta-şi dorea el să-i fi putut spune lui Hendricks –, atunci avea de trecut prin toate acestea, prin totala cedare în faţa patimii lui ascunse, a persoanei care era şi *a ce* era el cu adevărat şi continua să fie la un anumit nivel, foarte profund.

Nu se făcuse bine, în ciuda a ceea ce-şi doreau ei să creadă. Nu încă.

1. Variantă colocvial-regională a termenului persan *khanom* (n.tr.).

2. Pasăre (în persană, în orig.) (n.tr.).
3. Jean-Jacques Audubon (1785-1851), naturalist francez stabilit în America, recunoscut pentru studiile sale despre păsări, însoţite de ilustraţii pictate de el şi înfăţişând păsările în habitatul lor natural (n.tr.).

PARTEA II

„Secretul zborului este să înveţi cum să te arunci spre pământ şi să ratezi.“

— Douglas Adams,
Ghidul autostopistului galactic

VARA 2001

Hello, New York, SUA, se tot auzea vocea crainicului din imaginaţia iluzionistului, pecetluită cu cel mai larg zâmbet pe care-l putea încropi direct în necruţătoarele reflexii ale Camerei Oglinzilor, *şi la revedere!*

Era încă devreme – Bran Silber nu se unise cu cuvintele sale. Mai erau luni de zile până atunci, dar numărul de iluzionism, iluzia se făcea de la sine, fie că-i plăcea sau *îi plăcea*. Din clipa în care alesese acest număr, ştia că nu mai exista ieşire.

Prefera cuvântul acela: număr de *iluzionism*. În baia depozitului era o poză ruptă dintr-o revistă, cu imaginea lui Heidi Fleiss la arestare, cu un *post-it* pe post de placardă, pe care scria: CUVÂNTUL SCAMATORII SE POTRIVEŞTE DOAR AICI.

Aici nu se foloseau cuvinte precum „scamatorie“, îşi reamintea cu năduf Oliver Manning, de ani de zile. Astăzi, Manning – un inginer de 59 de ani, renumit pentru realizarea celor mai tari numere de iluzionism la scară mare din istorie şi cunoscut pentru realizarea acestora de obicei într-un parteneriat deosebit de reţinut cu Bran Silber – era la locul de muncă. Fuma gânditor ţigară de la ţigară şi din când în când şoptea ordine către un grup de tipi tineri cu ochelari şi totuşi plini de steroizi, stagiari care erau în grafic, ca termen, pentru cea mai nouă cascadorie a lui Silber.

Se apropiau de realitate atât de mult cât le permitea iluzia. Nu avea să fie plantat nici un figurant, va fi prima apariţie a lui Silber fără figuranţi, de vreme ce Manning îi atrăsese atenţia de ani de zile că se vorbeşte. *Oamenii zic că te bazezi pe figuranţi*, i-o zisese

de-a dreptul, în stilul lui. *Şi aşa e. Dar gata cu figuranţii. Nu trebuie să pară totul real, dar măcar ei să pară. Lasă-i plantaţi naibii la locul lor, pe pământ.*

Şi asta a fost tot. Silber îi zicea „şefu'“ lui Manning, şi nu invers, deşi Silber Inc îi plătea salariul inginerului. Lui Silber îi era mereu un pic teamă să nu-l piardă pe Manning, mai ales acum, că avea o vârstă şi o nouă izbucnire a ambiţiei. Tocmai împlinise 52 de ani. Cifră importantă pentru un iluzionist: în fond, Houdini murise la 52 de ani. Silber nu se ferea să declare că-l iubea pe Houdini.

El nu semăna deloc cu Houdini. Cu mâinile aşa de fine, cu chipul trecut prin gomaje chimice, aproape lipsit de riduri, cu ochii întotdeauna limpeziţi de Visine. Iubitor de spectacol, detesta sudoarea. Culoarea: trandafiriu sau poate arămiu. Femei: modele, de preferinţă super, tinere actriţe cu picioare lungi şi ocazional vreo dansatoare de varieteu. Nu trăgea cu gloanţe oarbe; avea mulţi copii pe care nu-i cunoştea, dar pentru care plătea. Vegetarian, cu excepţia homarului, jambonului, aricilor de mare şi a stridiilor – învăţase să iubească stridiile, cumva necesare unui bărbat ca el. Adoptase opt ogari Barzoi ale căror nume nu le putea nimeri niciodată – nu locuiau cu el –, o pisică bengaleză, Filomena, care dormea cu el o dată pe săptămână, un boa constrictor de care nu se atinsese niciodată, pe nume X.O. Oraşul: New York, statul New York, dar mai deţinea case în alte cinci ţări şi o insuliţă prin Caraibe, unde nu fusese decât de două ori. Ura numerele; avea o echipă de oameni care să-i spună câţi bani avea în bancă.

Manning, pe de altă parte: spiritul practic pur. Muncea, respira şi chiar *părea* metalic, cu părul lui argintiu, pielea ca de platină şi ochii de lup. Era un om dur; trebuia să fii tare ca fierul ca să-i faci faţă lui Silber, asta era clar.

Prim-asistenta lui Silber, Indigo – era numele ei adevărat, deşi oamenii credeau că-i o poreclă silberiană –, care stătea mereu aplecată letargic peste Blackberry-ul ei, s-a însufleţit pe

neaşteptate, ieşind din liniştita ei viaţă prost plătită, graţie unor veşti:

— Hei, Bran, s-a întors Băiatul-Pasăre! a strigat.

Bran avea să fie curios în legătură cu Băiatul-Pasăre.

Silber stătea calm în salopeta lui metalizată preferată, de zi cu zi, fumând un Fantasia light roşu – de care Manning îşi bătea joc de fiecare dată, refuzând orice altceva în afară de Marlboroul lui roşu – în timp ce admira cum Manning inspecta cu iscusinţă chestii pe care Silber nu le putea vedea. Dintr-odată, s-a dus calmul. A ridicat privirea, şi-a mijit ochii şi a tras zdravăn din ţigară, de parcă s-ar fi concentrat profund.

— Şi zice că *ce*? Care-i *esenţialul*? Haide, Indy!

Indigo a fluturat mâna a frustrare, de parcă ar fi zis *tipu-i greu de parafrazat*.

— Ştii cum scrie el. Ăă, rezervare, auzit de noul, ăă, *număr de iluzionism*… – Silber era sigur că de fapt acolo scria *scamatorie*, iar Indigo s-a prins, *bravo, fată* – vrea să viziteze platoul, vrea să vadă dacă-i OK, îndrăgostit, nişte dulcegării de rahat despre asta şi vrea ajutorul tău…

— *Esenţialul*, te rog!

— …şi vrea să treacă pe-aici. Da sau ba, *hombre*?

Silber a zâmbit istovit şi a ridicat din umeri spre Manning, care tropăia din cizmele de cowboy de-a lungul pasarelei scenei.

— Hm, bine, spune-i că primeşte bilete la spectacol, dar în nici un caz ÎC – (*în culise*, în limbaj silberian) – de data asta. Dacă trece pe-aici, zi-i că trebuie să se ţină deoparte şi că e posibil să fie nevoie să aştepte, dar să rămână pe săptămâna viitoare sau chiar în cea de după, ori aşa ceva. Indigo, fă răspunsul aşa, mai *şmecherit*.

— S-a-nţeles, şefu'!

Ea a tastat numai câteva rânduri: „Luni dimineaţa sau marţi spre după-amiază sau joi seara, la 9, 3 sau 7, sunt posibile breşe de

45 de minute, posibil ceva aşteptări, care se scad din breşele de 45 de minute. Necesare nişte hârtii înainte – foarte secret deocamdată. Mersi. Visează, B.X.S.“

— Copiii ăştia, a oftat Silber.

Manning, între plictiseală şi enervare, aşa cum adesea era cazul, i-a întâlnit în cele din urmă privirea. Silber, foarte dornic să-i arate partenerului său că erau pe aceeaşi lungime de undă, a zăngănit mantra cea mai frecventă:

— OK, şefu’, hai să facem M+O! E vremea de mmmm plus ooooo!

Manning a încuviinţat. *Mişcare* + *Orbire* era vorba lui, fără nici o metaforă, şi funcţia de bază a construcţiei din spatele viziunii lui Silber. Manning se ocupa cu realitatea, nu cu metafora. Publicul avea să fie mişcat, literalmente, şi orbit, literalmente, şi astfel rezulta iluzia. Cu toate variabilele care puteau să nu meargă şnur de data asta – Manning anunţase că nu era favorita *lui*, în timp ce a lui Silber probabil că da.

— Stâlpul din piscină o să fie o pacoste, normal, a bodogănit Manning.

„Piscina“ nu era tocmai o piscină, ci spaţiul de vreo 60 de metri dintre cele două turnuri. Spre enervarea lui Manning, Silber se străduise să priceapă ce înseamnă aceşti „60 de metri“, mai ales în absenţa tot-mai-adesea-absentului Floyd, asistentul nr. 3, care se ocupa cu calculele. Sâcâit, Manning formulase simplu, ca să poată pricepe şi Silber: *Ai vreo piscină olimpică?*

Cel puţin în trei ţări, răspunsese el, iţindu-şi zâmbetul acela de-un alb fluorescent.

Cam aşa, replicase Manning, deloc amuzat.

Deci uriaşă! exclamase Silber.

O nimica toată.

Îi explicase îndelung nevestei, care era vrăjită de Silber, de bronzul lui şi de acei „ochi aurii ca de leu“, aşa cum îi descriau

mereu tabloidele, că iluzioniştii erau de fapt cam ca prezentatorii rubricii meteo de la televizor. Erau pur spectacol. *Nişte fufe masculine tâmpite*, a izbucnit el, *cu ceva idei măreţe şi bani ca să le susţină. Absolut nimic altceva.*

Dacă Manning ar fi făcut lucrurile cum voia el, ar fi ieşit cu totul diferit: cu clădirea Chrysler sau chiar Empire State, dar lui Silber nu i se păreau la fel de atrăgătoare. În plus, amplasarea în centrul sufocant ar fi fost un calvar inimaginabil, iar cei din administraţia oraşului ar fi făcut infarct chiar înainte de a lua în calcul vreo negociere. Aşa, mai la periferie, dispuneau de aproximativ 25 de acri din Battery Park, cu puţin deranj. Cel mai greu avea să meargă bătălia cu afacerile – etica muncii în sine – şi cu eliberarea clădirii chiar şi după ce se întuneca. (Manning îşi amintea că-i venise să-i tragă un pumn lui Silber atunci când el şi asistenţii trebuiseră să-i explice iluzionistului, iar şi iar, că *Da, ce naiba*, unii oameni chiar lucrau după 9 seara, unii oameni chiar lucrau înainte de 9 dimineaţa. Silber scuturase din cap şi urlase: *Fuck America!*, în vreme ce Manning îşi inunda creierul cu cele mai intense *koan*-uri Zen, ca să nu-şi îndrepte pumnul spre faţa lui Silber.)

S-au uitat pe schiţe în timp ce Indigo, greoaie cum era, s-a lansat într-un stând în cap într-un colţ, de dragul băieţilor lui Manning, desigur, care absolut niciodată nu ridicau un ochi de la burghiele şi cheile lor, de la cuie şi şuruburi.

Apoi, deodată, de pe scară:

— Numele de Manhattan derivă din cuvântul Manna-hata, aşa cum este el scris în jurnalul din 1609 al lui Robert Juet, un ofiţer de pe iahtul lui Henry Hudson, Semiluna. Hudson a dat de Insula Manhattan şi de indigenii care locuiau acolo pe 11 septembrie şi a continuat să meargă în susul râului care mai târziu îi va purta numele, Râul Hudson!

Era Raj, asistentul nr. 2, citind cu voce tare din grămezi de foi

imprimate, roadele muncii sale febrile din ultimele săptămâni.

— Ce zici, Bran, grozav, nu? Adică, e o aniversare, pe bune! 1609, tăticule!

— Cum vine? 1609 e acum câţi ani?

Silber – cifrele! – a strigat fără să se uite în sus, deodată roşu ca sfecla în obrajii bronzaţi. Nu-l mai văzuse pe Raj de la petrecerea dată la sfârşitul săptămânii trecute, unde nu doar că-şi făcuse de cap cu el, dar, dacă memoria abţiguită îl slujea bine, mai ţinuse în echilibru şi un *dirty martini* pe propriul şliţ, probabil tare ca piatra. Silber, contrar celor speculate de mulţi, ştia, îşi păstrase mereu heterosexualitatea şi avea o armată de manechine pentru lenjerie ca s-o şi dovedească, oricum – *nu-i aşa, doamnelor?*, Ele zâmbeau, torceau, gângureau – profesioniste.

— Acum trei sute *şi ceva* de ani, nu tocmai rotund. Mda, scuze!

Şi Raj a dispărut iarăşi pe scară, recăpătându-şi deodată memoria.

Înainte să plece de lângă Silber şi băieţii lui în acea după-amiază, Manning a recunoscut, pentru prima oară în cazul unei cascadorii a lui Silber, că avea presimţiri rele.

Silber:

— Dar suntem în avans – cât de rău poate fi? Tiiiiii-iiiiii-iiiiiii-iiiiiimpul e de partea noastră, tăticule.

— Mai e nevoie de o grămadă de rahaturi ca să nu se-nece treaba asta, a zis Manning. Şi nici nu mă refer că ai nevoie de-un subiect, de un sens, de tot rahatul ăla aniversar – eu vorbesc pur şi simplu de logistică. Ai nevoie de public, de presă, toţi trebuie să copiloteze. Până şi elicopterele trebuie să respecte îngerii. Scamatoriile din camera de filmare şi toate alea. Oamenii nu mai sunt aşa de proşti cum erau odată, Sil. Zic şi eu. O s-o facem, dar scamatoria asta ţine şi mai mult de vizual decât scamatoriile tale vizuale.

Anume zisese *scamatorie*.

Ochii lui Silber s-au închis în faţa tensiunii şi a posibilei lipse de respect.

— Ei, suntem avansaţi, aşa că trebuie să reuşim. Fă să fie mai bine. Fă să se *petreacă*.

A deschis ochii pentru a întâlni privirea lui Manning, însă inginerul se uita iar în pământ, după ce-şi dăduse ochii peste cap.

— Fii atent, tăticu', s-avem încredere. Ne ies nişte milioane la chestia asta. Nimeni nu lasă baltă pe nimeni, corect?

Manning a încuviinţat, nu prea convins, imaginându-şi zerourile de pe cecul lui.

— O să le placă la nebunie! a strigat Silber. *Hello*, New York City, SUA… şi la revedere! Centrul World Trade, SUA, America, Pământ, Calea Lactee: *bye, bye, Mister American pie!*

***

ULTIMELE ZILE ALE ANULUI 1999

Prima oară când Zal – *Băiatul-Pasăre*, cum îi spuneau silberiţii, dar rareori Silber – a mers la Silbertorium, marele depozit al iluzionistului din Brooklyn, *locul unde se petrece magia, baby* (pictat cu spray auriu de un asistent bătrân chiar la intrare), petrecuse trei sferturi de oră în Camera Oglinzilor, în mare parte singur. Asistenţii din camera alăturată discutau aprins despre ceea ce-i preocupa pe toţi: Y2K, virusul informatic al mileniului. Dădeau buzna în şi din Camera Oglinzilor, unul după altul, şi se uitau la băiat, îi ofereau apă – plată sau minerală, cu gheaţă sau la temperatura camerei –, vin, bere, ceai, espresso, orice, iar Zal nu scotea o vorbă şi nici măcar nu întorcea capul. Ei n-au văzut decât

un băiat blond, uşor albinos, palid, în pantaloni verzi şi scurţi, demodaţi, cu un pulover portocaliu, holbându-se în oglindă. De parcă ar fi fost în transă. Cunoşteau povestea Băiatului-Pasăre, dar nu şi toate implicaţiile acesteia. Mai târziu aveau să priceapă – la fel ca alţii asemenea lui, după cum o demonstraseră studiile, şi el avea o obsesie cu oglinzile. O obsesie, dar nu una bună. O zi în care nu-şi vedea reflexia era o zi perfectă sau mai degrabă o zi necomplicată, însă pus înaintea acelei banale suprafeţe plane de aluminiu topit sub un strat subţire de sticlă, sentimentele uitate ieşeau la suprafaţă. Disociere, aşa o numea doctorul lui, absolut normală. Normală, *ţinând cont că*.

Silber a întrerupt în cele din urmă transa lui Zal din Camera Oglinzilor, dar numai pentru o clipă, apoi s-a resemnat aşezându-se şi sorbind dintr-o cupă şampanie cu căpşuni, în timp ce îl privea pe Zal privindu-se. Bărbaţii au rămas în linişte vreme de mai mult de o jumătate de oră, ochii lui Silber şi ai lui Zal fixându-se pe imaginea lui Zal din oglindă. Până la urmă, Silber a devenit tot mai neliniştit şi a strigat: „Păi, ar trebui să-mi vezi cealaltă Cameră a Oglinzilor!“, la care Zal s-a întors subit la viaţă. Silber l-a condus în holul principal şi a arătat către canapeaua mare şi albă de lângă ferestre. Zal l-a privit sec. „Nu există altă Cameră a Oglinzilor, scuze“, a zis Silber încet, presupunând că Zal era cel puţin retardat. „O schimbare de decor, ştii.“

Zal i s-a confesat lui Silber că pur şi simplu *nu putea*, iar Silber nu îl crezuse. Iluzionistul îşi lăsase jos şampania şi l-a tras pe tânăr înapoi în Camera Oglinzilor, în ciuda protestelor lui Zal, de data asta – *N-are rost, amintiţi-vă ce greu e să mă scoateţi de-acolo, domnule Silber*! –, şi i-a cerut să încerce. Zal s-a chircit, s-a strâmbat, s-a încruntat, a făcut o mutră acră, a făcut bot, şi-a strâns buzele ca-ntr-un sărut, ba chiar s-a strâmbat ca şi cum ar fi ţipat mut, dar tot n-a zâmbit. Silber şi-a privit propria reflexie, a bătut cu degetele în oglinda din faţa sa şi, ca un bătrân profesor de

balet exasperat, a ţipat: „Uite, aşa – *cheeeese*! Aşa, vezi?! *Cheeeeeese*!“. *Cheese*. Zal scutura întruna din cap şi din când în când încerca din nou, dar în zadar. Treaba asta a durat o vreme. Până la urmă, Silber a observat că ochii lui Zal erau plini de lacrimi. „Îmi permiţi?“, l-a întrebat, în sfârşit. Zal a încuviinţat dând din cap, mut, cu o atitudine resemnată de genul oricum-nu-i-nimic-de-pierdut, dar-n-are-nici-o-logică. A făcut o mică grimasă numai la început, când Silber a păşit în spatele lui – dispărând, cu excepţia smocurilor din părul diafan umflat, care crea un halou sălbatic deasupra lui Zal – şi a preluat controlul asupra feţei lui. Cu atingerea fină a unui iubit, Silber a tras înspre spate – blând, infinit de blând, de parcă ar fi frământat un aluat foarte delicat şi scump – carnea subţire şi firavă de pe faţa osoasă a lui Zal. Era un soi ciudat de surâs care în lumea reală n-ar fi trecut niciodată drept zâmbet; era însă emblema unei farse teribil de înnegurate, a unei comedii negre absurde, ochi de mim pe o mască inumană, grotesc întinsă. *Ce înseamnă asta?* s-a gândit Zal. Nimic. Însă Silber, ca într-un gest măreţ de final, s-a tras şi mai aproape şi în cele din urmă cu degetele arătătoare a tras în sus colţurile gurii istovite a lui Zal, de parcă ar fi executat încă un număr de iluzionism. L-a ţinut în acea poziţie scandând: *Uite, uite, uite! Magie, baby, magie!*

Şi-a slăbit apăsarea degetelor, iar faţa lui Zal a căzut. Înapoi la realitate. Au încercat iar şi iar. Până la urmă, Silber s-a săturat şi a chemat iute o maşină care să-l ducă acasă pe vizitator.

Acesta nu se supărase. Erau uşurat să iasă din Camera Oglinzilor. În ciuda a tot şi a toate, s-a gândit Zal, se împrietenise cu Silber în seara aceea. Se mai întâlniseră şi înainte, dar vizita lui la Silbertorium era ceva deosebit. Poate că „prieteni“ era un cuvânt cam mare. Dar exista o legătură şi, chiar dacă de partea lui Silber îşi avea rădăcinile în milă şi mirare, iar de a lui Zal în mirare şi disperare, între ei se stabilise un fel de conexiune. Când

Silber i-a scris un e-mail peste câteva zile, se semnase cu: „Să ţii minte mereu, încearcă: ☺ Visează, B.X.S.“

Zal a descoperit atunci propria-i semnătură de final: „☺, Zal“. Avea să ajungă să-şi semneze toate e-mailurile către Silber şi numai către Silber cu o faţă zâmbitoare – gluma lor intimă.

Zal înţelegea de ce se apropiase de Silber, dar se întreba mereu de ce o făcuse acesta. Păruse mai puţin ocupat în acele zile de la început – *sunt între miracole, dragă,* trântea el atunci când lumea îl întreba ce mai pune la cale. Însă înainte să se dezmeticească, era deja invitat la mese, cine private unde Silber, ca un păianjen pe o pânză, îi iscodea cu nespusă blândeţe detaliile vieţii. Zal s-a gândit că poate este vorba de încă vreun cercetător. Se obişnuise cu asta.

La prima lor cină la locuinţa din Manhattan a lui Silber, la numai câteva zile după episodul din Camera Oglinzilor, Zal îl întrebase simplu de ce, de ce tocmai el, de ce tocmai atunci, *de ce*.

Silber, fără a-i întâlni privirea, a zis simplu, încet: *Fiindcă eşti demn să fii o muză.*

Zal a auzit greşit, o „poză“, în loc de „muză“, adică ceva cu care se întâlnise toată viaţa, urechea înşelându-l din obişnuinţă, şi s-a posomorât. Până când a citit într-un e-mail trimis mai târziu, în acea noapte, de Silber: *Iartă-mă pentru multe lucruri din seara asta! Şi dacă demn să fii o muză a fost un pic prea mult, dragă Zal. Sunt intrigat de tine pe bună dreptate şi mă simt îmbogăţit de interacţiunea noastră. Experienţa ta este nepământeană – cum ar putea un iluzionist să nu fie vrăjit? Nu am decât intenţii bune. Scuze, scuze! Încredere, încredere! Visează, B.X.S.*

Fusese o cină greu de îndurat. Roksana, bucătăreasa lui Silber, tocmai strânsese aperitivul – un *gazpacho* foarte revigorant – şi-i adusese lui Silber salata spaniolă de cartofi, cu garnitură de legume asortate – numai salate mânca la cină –, apoi servindu-l pe Zal cu un alt fel, o porţie mare doar pentru el. Cu o fluturare, a ridicat folia de aluminiu de deasupra tăvii dezvelind, după cum a

anunţat:

— Pui andaluzian cu mandarine, domnule.

Zal, de obicei mai alb ca o coală de hârtie, s-a făcut gri. Cu mâna la gură, cu ochii închişi, cu umerii tremurând, a şoptit:

— Nu, nu, vă rog – adică, m-am săturat.

Roksana şi Silber s-au uitat încurcaţi unul la celălalt până când Silber, picându-i fisa, a sărit din scaun cu mâinile-n sus:

— Ah, fir-aş al naibii!

Zal, cu şervetul la gură, cu ochii la televizorul amplasat departe în sufragerie, o plasmă cât cel puţin două treimi din înălţimea lui, nu zicea nimic.

— Zal, dragule, nu-mi vine să cred, Roksana – adică Roksi – nu ştia, nu-ţi face griji, Roksi, ia asta de-aici, te rog, îţi explic mai încolo, mulţumesc – nu pot să cred c-am făcut una ca asta. Iar eu sunt vegetarian! Sigur şi tu!

Zal a ridicat din umeri:

— Mai mult sau mai puţin. Dar, da, nu mănânc… *asta*.

Silber a insistat să împartă salata lui, în timp ce Roksana mai pregătea încă una.

După aceea, Zal n-a mai fost la fel. Dar nu era vorba chiar de ceea ce credea Silber – simpla ofensă la vederea cărnii de pasăre. Pentru Zal era efectul secundar al acelui *demn să fii o poză*; acum, cu această reacţie, fusese forţat să joace rolul marelui ciudat. Putea, la fel de bine, să fie un om travestit în pasăre, care vorbea şi mergea.

— Te simţi ca şi cum…, a început Silber, apoi şi-a coborât vocea, de parcă Roksana, plecată la bucătărie, stătea cu paharul lipit de uşă. Ca şi cum eşti *aşa*?

Zal l-a privit fără să înţeleagă.

— Aşa, cum?

— Ştii, chiar o…, iar de data asta, abţinându-se să mimeze fluturatul aripilor, a rostit: *pasăre*.

Zal a tăcut şi a ales, fără grabă, o scurtătură: a scuturat din cap.

Silber a zâmbit.

— Bine. Fiindcă, imaginează-ţi, ar fi fost mult mai rău decât este deja.

— Nu sunt nebun, domnule Silber. Ştiu cine sunt. Am învăţat. Pricep. Da, mai sunt… *chestii*… însă sunt destul de normal.

Ştiau amândoi că nu e adevărat. Dar au dus cu bine cina la capăt, amândoi un pic posomorâţi, cu accese de superficialitate forţată, croindu-şi calea printre salate şi lăsând tartele cu flori de portocale aproape neatinse. Silber a răspuns unui apel telefonic, unul lung, şi s-a retras în dormitor. Până la urmă, Zal s-a săturat să tot aştepte şi a plecat.

A primit e-mailul lui Silber peste câteva ore, când naviga pe net, incapabil să doarmă. I-a răspuns: *Mulţumesc, domnule Silber. Nu trebuie să vă pară rău. Am încredere. Am încredere în toată lumea. N-am motive să n-o fac. Ştiu că n-aţi vrut să mă răniţi. Demn de a fi muză este o onoare, dar necuvenită, căci nu sunt demn. Sunt doar un copil abuzat cu o poveste, cred, deosebit de stranie pentru oameni. Dar nu e decât viaţa mea. Trebuie să vă mărturisesc că probabil am minţit când am spus că sunt normal. Ştiu că nu sunt. Dar cred că pot fi ajutat. Asta ar putea suna ciudat, domnule Silber, dar cred că dumneavoastră mă puteţi ajuta. Ştiu deja că s-ar putea să nu fie realist, că nu e decât, cum încheiaţi dumneavoastră, un vis de-al meu. Şi chiar visez, în caz că vă întrebaţi, şi fiindcă ştiu că vă veţi întreba în continuare, deşi nu vorbesc cu absolut nimeni despre asta: da, uneori m-am visat, aşa cum aţi putea spune, „ca pasăre“. ☺, Zal.*

*

Abia după mai multe vizite la Silbertorium, Zal şi-a dat seama că de fapt curtea din spate era un aviariu, o grădină cu copaci, tufe şi tufişuri, încoronată cu colivii frumos ornamentate, toate cu uşile deschise şi cu portiţe uşor de dibuit, spre uşurarea lui Zal. Era o lume cuprinsă într-o plasă delicată, straniu străpunsă de două fântâni mari – un băiat din a cărui gură ţâşnea apă, un alt băiat din al cărui penis ţâşnea apă – şi cu statui de lei şi maimuţe, heruvimi şi zei-elefanţi. Aşa frumoasă cum era – iar Silber făcea tot ce putea ca să sublinieze asta, un *sanctuar*, nu o *puşcărie* –, Zal nu intra în ea. *Sigur, te înţeleg*, zicea Silber, *dar, scumpete, oare o parte din tine nu se simte, hm, nu se simte aici ca acasă?* Zal spunea că nu. Cu toate astea, se uita, un pas important. Stătea dincolo de uşile de sticlă şi privea lung cum Silber îşi etala străvechile numere cu păsări, care aterizau în picaj pe jacheta lui şi decolau, de parcă ar fi fost obişnuite să-i întâmpine şi să-i salute pe timizii, reţinuţii Băieţi-Pasăre de dragul zeului lor, Silber. Silber a mers şi mai departe pentru Zal, a făcut un întreg tur al trucurilor elementare cu porumbei, ca un magician chemat la o petrecere aniversară. Scotea la iveală batiste de mătase de toate culorile din fiecare buzunar şi le aşternea peste cuşti, făcea un fel de semipiruetă caraghioasă şi *tadam*, zicea, *nu mai e pasărea!* Apoi a făcut un salt pe o bancă, dintr-o mişcare şi-a scos jacheta şi şi-a pus-o la loc, iar apoi şi-a scuturat mânecile: au pornit în zbor porumbei, unul după altul. A aruncat o altă batistă aurie în aer, a prins-o, s-a întors o dată, încă o dată, şi a fluturat-o: un canar mititel a fâlfâit în aerul diafan. Zal se uita de parcă ar fi fost un băieţel, vrăjit fără să vrea, dar numai în parte tulburat. După vreo jumătate de oră aşa, Silber a părăsit mica sa curte cu zburătoare, părând un pic jenat, de parcă ar fi făcut nişte bani vechi să pară deodată foarte, foarte noi. A pus o palmă pe umărul lui Zal. *Oricum, nu mai arăt tâmpeniile astea nimănui, puştiule! Gata!*

Zal a încuviinţat dând din cap. Era bine, în ce-l privea.

Nu acestea erau numerele de iluzionism de care să fie interesat Zal, nu cele în care Silber recurgea la păsările lui supuse şi la relaţia lor imorală, cu dexteritatea jocurilor înflăcărate şi domoale; fragilitatea discretă a verilor săi aerieni, dimensiunea lor abia vizibilă, constituţia lor capabilă, fireşte, să se comprime, toate acestea sigur că erau raiul pentru magicieni, acei stăpâni ai irealului, fără îndoială. Dar nu aşa îl vedea el pe Silber, nu asta îl lega de el, nu în felul în care erau ei legaţi, nu asta îl adusese în bârlogul lui Silber.

Zal a păstrat până la sfârşitul zilelor sale tăietura din ziar care-l atrăsese spre Silber la început de tot, cea care anunţa: *Marele iluzionist se avântă spre ceruri*. Cotidianul anunţase o serie de spectacole pe care Silber urma să le facă în Las Vegas la începutul lui decembrie 1999, ca *un omagiu adus primelor invenţii aeronautice ale mileniului, la numărătoarea inversă de intrare în secolul XXI: Tripticul Zborului.* Avea să fie omagiul adus de Silber zborului, trecut, prezent şi viitor. Articolul prezenta schema numerelor: primul avea să celebreze Persia antică şi cele 1001 de nopţi şi să se termine cu o călătorie cu covorul zburător, un soi de număr de levitaţie; al doilea: o cădere liberă de pe un zgârie-nori, finalizată cu aterizarea în picioare; al treilea: însăşi ascensiunea în aer a lui Silber, la capătul căreia un spectator norocos avea să i se alăture pe bolta unui amfiteatru din Vegas.

Practic, sugera articolul, omul ştia să zboare. De fapt, învăţase cum să o facă.

Asta îl interesa pe Zal. Mai ales ultimul număr, cel în care o persoană – una normală, sau poate nu-chiar-aşa-de-normală, cineva pe care viaţa îl făcuse un pic nu-tocmai-normal – putea, pentru mai mult de câteva clipe, în tandem, să trăiască de-adevăratelea experienţa zborului.

Doctorul Rhodes, terapeutul de demult al lui Zal, ar fi descris interesul lui Zal ca *un răsfăţ nesănătos şi, mai mult, inutil, un*

regres. Dar, pe măsură ce anii trecuseră, Rhodes devenise un înger de carton care-i şedea pe umăr, ivindu-se vag dintr-o rază de sus şi dispărând, la fel de uşor de dat deoparte cu palma – praf de stele, mizerie, ceaţă morală, particule de judecată nici de-aici, nici de-altundeva – ca diavolul de carton de pe celălalt umăr, cel pe care ajunsese să-l înţeleagă într-o zi vorbindu-i foarte dedicat despre impulsurile care-i făceau pe oameni să fie pur şi simplu oameni.

I-a trimis imediat un e-mail autorului articolului. *Vă mulţumesc pentru articolul extrem de bine informat despre viitorul număr al lui Bran Silber, Tripticul Zborului. Trebuie să intru urgent în legătură cu domnul Silber. Aş dori să lucrez pentru el, să îi fiu consultant, voluntar sau să fac orice are legătură cu această producţie. De vreme ce l-aţi citat în articolul dumneavoastră informativ, mă gândesc că ştiţi cum să luaţi legătura cu el. Nu sunt student, nu sunt vreun puşti sau un străin obsedat. De fapt, e posibil să fi auzit de mine, deşi mai degrabă nu, fiindcă povestea e veche. În tot cazul, mai jos sunt linkuri cu povestea mea. Ar trebui să clarifice interesul pe care îl am pentru această cascadorie. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Al dumneavoastră sincer, Zal Hendricks.*

Spre surprinderea lui, jurnalistul i-a răspuns a doua zi, dându-i adresa de e-mail şi telefonul celor de la „relaţii cu presa“ din echipa lui Silber. Jurnalistul adăugase: *Şi îmi pare rău să spun, nu am auzit niciodată de dumneavoastră, dar, Doamne, ce poveste. Sincer să fiu, n-am suportat să termin articolul acela mare. Era prea mult. Ar fi prea puţin să spun că sunt mişcat. Domnul să vă aibă în pază.*

Zal nu i-a mai răspuns, însă i-a scris persoanei de la relaţii cu presa. Şi iarăşi celui de la relaţii cu presa, după ce n-a primit nici o veste zile în şir. A sunat şi a lăsat un mesaj şi iarăşi a sunat şi în sfârşit a dat de o tânără care a zis că o să-i transmită mesajul asistentei lui.

Practic, îşi pierduse orice speranţă atunci când, într-o seară, l-a

sunat asistenta lui Silber.

— Zal Hendricks?

Femeia i-a pronunţat numele aşa cum o făceau mulţi, ca şi cum ar rima cu „Al“.

— Indigo Menendez la telefon, de la Studiourile Silber…

— Se pronunţă Zol, ca „gol“. Mulţumesc mult că mă sunaţi, doamnă Menendez.

— Indigo, te rog. În tot cazul, eu nu-s decât asistenta lui. S-a arătat destul de interesat de e-mailul acela pe care l-ai trimis la tipa de la presă, Betsy. Poţi veni la primul lui spectacol, cu covorul fermecat, cu un permis de intrare în culise, cum îţi sună?

Pe de o parte, era exact ceea ce-şi dorea. Pe de alta, nu era spectacolul dorit de el, dar se gândea că dacă se ducea la primul şi îl întâlnea la sfârşit, atunci se va putea duce şi la al doilea, şi al treilea.

Zal a încercat să-şi ascundă orice semn de dezamăgire.

— E ca un vis care se-ndeplineşte, a zis Zal, ceea ce era şi adevărat. Cum sună?

— Super tare, a zis sec Indigo. Bran o să se bucure. Poţi să-mi dai adresa ta? O să-ţi trimit biletul cu un curier, să-ţi ajungă mâine. O să merite călătoria la Vegas, crede-mă!

Călătoria la Vegas. Zal n-a mai spus o vorbă, doar a dat din cap la telefon, aşteptând până la auzul tonului ca să tasteze cuvintele în motorul de căutare al computerului.

***

ÎNCEPUTUL LUI DECEMBRIE 1999: Zal, care nu mai zburase cu avionul de la călătoria aceea decisivă din Iran – deşi nu se opunea ideii, Rhodes îl sfătuise să facă nişte ore suplimentare de terapie

ca să facă faţă avionului, în general, dar Zal chiar n-a fost deloc interesat să intre în burta unei păsări uriaşe din aliaj de aluminiu care huruia –, s-a îmbarcat într-o cursă feroviară Amtrak de la New York la Las Vegas, Nevada.

A făcut aproape 60 de ore. A dormit numai pe apucate, nişte picoteli bântuite de vise semilucide, visele de care în mod normal acasă se scutura, vise care erau atât de abstracte, încât păreau istorice, chiar ancestrale – goana aerului, petice de albastru perfect pătate doar de câteva smocuri fine de alb transparent, liniştea atmosferică, pânze negre nesfârşite, cu picăţele de-un alb incandescent, intangibile. În tărâmul ca de nicăieri al trenului, s-a abandonat cu totul acelei alte lumi, lumii căreia i se împotriveau chiar şi visele lui, din cauza periculoasei străluciri orbitoare, a ceea ce urcă şi nu mai coboară.

S-a cazat imediat în Las Vegas – a luat pur şi simplu un taxi până la hotel, a trecut pe la recepţie şi şi-a luat camera. Avea o zi întreagă de omorât timpul înainte de spectacolul din seara aceea. A petrecut-o pe toată în pat, mâncând din minibar un prânz şi o cină alcătuite din M&M, Dr. Pepper, caju, Doritos şi suc de roşii, toate cu nişte preţuri pe care nu le observase. Încă trăia în vis. Inima îi gonea nebuneşte când se gândea la ce-l aştepta.

Se vorbea că va veni sfârşitul lumii – rămăseseră mai puţin de 30 de zile până la noul mileniu – şi tot ce-şi dorea să facă era unicul lucru pe care în acea altă viaţă, la fel ca în aceasta, nu putea să-l facă: să zboare.

Se presupunea că depăşise asta. Şi totuşi. Dar Zal se justificase mereu foarte simplu în faţa lui Rhodes şi-a altora: *Cine nu vrea să zboare? Uitaţi-vă, de exemplu, la fraţii Wright. La Bran Silber! E visul oricărui om. Nu e ceva ce rezultă din faptul că sunt eu un* – şi spunea cuvintele doar mişcând din buze, mut, cuvintele altora, cuvinte pe care nu şi le însuşea şi nici măcar nu voia să atingă aerul cu sunetul lor revoltător de neruşinat şi ciudat – *un „copil*

sălbatic“.

Tatăl lui îi trimisese prin curierat un costum, propunându-i un prânz pe fugă în oraş când Zal şi-a anunţat intenţia de a merge la Las Vegas, prima lui călătorie de unul singur, cu numai câteva zile înainte de plecare. Hendricks îl tot întrebase, ba-l întrebase şi pe dr. Rhodes, dacă chiar era în regulă. Zal avea 21 de ani, aproape 22, însă vârsta lui reală, estimase Rhodes, era mai degrabă de 14 ani, deşi Zal – care întorsese cu susul în jos studiul despre copiii sălbatici cu precocitatea lui, un miracol de adaptare într-o lume a ciudaţilor cu malformaţii şi cu minţile terci – poate că era, cine ştie, mai degrabă ca la 17 ani. Şi-au dat consimţământul, deşi nu tocmai cu dragă inimă.

În camera de hotel, Zal şi-a agăţat pe umeraş costumul şi cămaşa. Mai era şi cravata, aceeaşi pe care Hendricks îl tot învăţase în ultimii ani cum să şi-o înnoade, însă degetele lui pur şi simplu nu puteau să cadă de acord cu mintea şi să execute nodul. A făcut un duş şi şi-a pus costumul. Nu s-a uitat în direcţia oglinzii, la care oricum renunţase imediat, acoperind-o cu un cearşaf. Şi-a amintit de excursia la Cascada Niagara cu Hendricks, unde îşi dăduse seama ce anume aveau în comun toate camerele de hotel: oglinzile înalte, în care te vedeai întreg. Hendricks îl sfătuise să arunce un cearşaf mare peste ele şi să respire profund.

Când a ajuns la MGM Grand, Zal a făcut aşa cum fusese învăţat – *întotdeauna întreabă* –, iar un paznic ursuz, uluit de imposibilitatea lui de a înţelege simplele indicaţii cu stânga-dreapta, l-a condus înciudat către locul spectacolului. O plasatoare – exact genul opus, care l-a abordat *din proprie iniţiativă* ca să-l ajute – l-a însoţit până la locul lui, spunându-i „domnul Hendricks“ şi repetând cuvântul „plăcere“, de parcă ar fi fost un cuvânt magic. Locul lui nu era pe primul rând, aşa cum îşi imaginase, ci cu peste zece rânduri mai în spate şi în capătul din stânga.

Nu conta. Era la un spectacol de-al lui Silber, iar omul tocmai urma să zboare.

Încăperea s-a întunecat; Zal şi-a muşcat buza ca nu cumva să scoată vreun sunet, şi-a împreunat degetele ca să nu facă vreo mişcare. Cortina a fâlfâit provocator în stânga şi-n dreapta, sub nişte lumini mov apărute deodată, ca luată în stăpânire de o briză nocturnă mistică. Apoi, sunete – sunete pe care Zal, graţie anilor de iniţiere în civilizaţia persană petrecuţi cu Hendricks, ştia vag că aparţineau unei părţi a culturii de la originile lui. Se auzea tânguirea unei viori persane *kamancheh*, pulsul de bas ezitant al tobei în formă de pocal *tonbak*, tulburătoarele uguieli ca de trestie ale flautului *ney*, sporovăiala angelică, metalică a ţambalului *santur*, vesela şi dulcea învăluire a lăutei *tar* (pe care o cunoştea cel mai bine dintre toate, fiindcă Hendricks prescrisese muzică de *tar* în doze uriaşe în timpul etapelor cu cele mai grele depresii şi insomnii ale lui Zal, mereu amintind de rolul terapeutic al muzicii antice la lăută; se pare că, vreme de secole, simplul sunet al unei lăute era considerat un panaceu al bolilor sufletului). Muzica era frumoasă, dar, oricât şi-ar fi dorit Zal, nu avea acea familiaritate care să te pătrundă până în măduva oaselor, aşa cum sperase mereu Hendricks. Frumuseţea sa era cam la fel de exotică pentru el ca şi pentru restul publicului, dacă nu chiar mai mult.

A continuat timp îndelungat. Se presupunea, în fond, că sunt altundeva, undeva departe, cândva de demult.

El nu-şi imaginase nimic din toate acestea. Zal nu văzuse niciodată un spectacol de magie, îşi tot repeta asta, însă nu se aştepta la acest cântat şi dansat şi la luminile de laser de modă veche, la cămilele şi costumaţiile acestora, la şerpii pictaţi şi la dresorii lor la fel de pictaţi, la elefantul pudrat în alb şi împodobit cu ciucuri şi clopoţei (şi nici o pasăre, a remarcat el, cu mare bucurie). Nu se aştepta la toate acele femei, simboluri ale haremului, presupunea, femei de toate culorile, sumar acoperite,

sclipitoare şi strălucitoare, zâmbitoare, dansând din buric – blonde şi aurii, negre şi maronii, albe şi roşii –, despre care bănuia că nu erau decât faimoasele fete ale show-urilor din Vegas. Nu s-a aşteptat ca Silber să apară cu un turban de un albastru metalizat, ornat cu pumni de giuvaieruri, Silber fără cămaşă şi în pantaloni roz de mătase, învârtind cu puţină convingere o sabie foarte mare, încovoiată şi neîndoielnic falsă, sărind de colo colo, învârtind fetele, călărind animale, făcând orice altceva, dar… nu magie.

Şi, în sfârşit, finalul: nesfârşitul covor persan a fost desfăşurat de doi bărbaţi, tot fără cămaşă, acoperiţi de un bronz lucios, inuman de închis, pentru sugera o piele străină şi o anumită voluptate transpirată, îşi putea da seama Zal. Muzica şi-a încetinit pulsul, iar Zal i-a auzit pe câţiva din public oftând înainte ca măcar să se întâmple ceva. Când s-a întâmplat, aplauze: covorul, de mărimea scenei, plutea la câţiva centimetri deasupra, levitând perfect sub ochii lor. *Magie*, şi-a zis Zal, mijindu-şi ochii în timp ce se uita după cabluri, pe care desigur că nu le putea detecta. Zal a aplaudat, dar numai cam o treime din durata aplauzelor. Însă atunci când covorul s-a lăsat jos, iar Silber s-a întins pe el – s-a întins de tot şi a început să se tăvălească în extaz pe el, să se tăvălească, să se târască şi să se zvârcolească pe el, aproape să-l *iubească*, de parcă ar fi zis: oameni buni, covorul ăsta e aşa de adevărat, încât m-aş putea împerechea cu el – Zal s-a ridicat în scaun şi nici n-a clipit. După câteva minute în care a călărit covorul persan, Silber s-a întors pe spate şi, gesticulând spre ceruri ca şi cum ar fi zis sus, sus, sus şi du-mă departe, covorul persan a devenit un covor fermecat care levita, pur şi simplu plutea în aerul diafan.

Au izbucnit aplauzele, aplauze răsunătoare, în delir. Au apărut abur şi lumini roz şi mov, care lui Zal i s-au părut enervante, până când bărbaţii de bronz au revenit cu săbiile lor lungi şi au despicat aerul de sub covor şi de deasupra lui, ca pentru a spune: *Priviţi,*

fără fire. Silber s-a ridicat, şi-a scos sabia şi a rotit-o la 360 de grade în timp ce se învârtea pe vârfurile picioarelor pe covor, acesta curbându-se sub greutatea lui doar un pic, pe la margini, de parcă întregul act plutea în apă.

Zal a observat că îşi odihnea mâna pe inimă. Trebuia să recunoască: numărul era bun. Era, de fapt, unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată.

Când Silber a coborât în sfârşit, spectatorii l-au ovaţionat în picioare. Zal a stat ridicat tot timpul, transpirând în costum, cu inima gonind aşa de nebuneşte, încât se temea să nu-i explodeze. Asemenea tuturor părţilor corpului său, se pare că şi ea avea oarece suferinţe. Entuziasmul, ceea ce văzuse, plus gândul că urma să-l întâlnească pe acel om erau aproape prea mult.

Atunci când plasatoarea a adus-o pe Indigo la el – nu era cum îşi imaginase, era o blondă deloc stupidă, masivă, tunsă scurt, cu blugi uzaţi şi evazaţi şi un pulover, la un spectacol ca acesta! –, asistenta i-a strâns mâna cu naturaleţe şi iute, ca în spiritul unei chestiuni care trebuia rezolvată când mai repede cu putinţă, l-a condus la cabinele teatrului.

— Te rog, fii rapid – spune doar ce-ai de spus: *mulţumesc, a fost mişto, mă bucur să vă cunosc, la revedere* – şi apoi lasă-l în pace. E foarte ocupat. A trebuit să-l implor să accepte. Aşa că fă-mi şi tu mie o favoare, OK?

Zal a acceptat, dintr-odată agitat, sigur că nu putea încropi mai mult de-o strângere de mână.

Silber era pe coridor, încă nu intrase în cabină, acoperit de prosoape şi sudoare, vrăjind în glumă nişte doamne în vârstă, semnând iute programe şi şervete şi, din câte se părea, ceafa unei bătrâne. Toată lumea cloncănea, fâlfâia, uguia, torcea, ţipa sau râdea în hohote. Zal nu putea distinge nici un cuvânt. În plus, era îngrozit de Silber văzut de aproape – arăta ca un monstru cu tot acel machiaj, o apariţie între clovn de circ şi film horror de

coşmar. Zal a evitat să-i privească zona ochilor, creionată din greu şi mânjită cu sclipici, atunci când i-a spus:

— Voiam doar să vă mulţumesc că m-aţi invitat, domnule Silber. A fost o onoare să văd…

— Cine-i ăsta, Indy? a sărit imediat Silber, încruntându-se şi fără ca măcar să se uite la el.

— Băiatul-Pasăre, a auzit-o pe Indigo răspunzând, într-o şoaptă răguşită, degrabă acoperită de un zâmbet jenat spre Zal şi o ridicare din umeri, ca pentru a zice: *Scuze, frăţioare: aşa-i mai la-ndemână.*

Apoi asistenta a început, cu un aer expert, să împingă mulţimea de femei din uşă.

Zal a încuviinţat dând din cap, ca înfrânt.

— Mamă, Dumnezeule! a ţipat Silber. Ce mişto! Ce-al naibii de mişto! Deci, deci, deci, omul meu de bază, cum ţi s-a părut?

— A fost cel mai mare…

— Ah, fantastic! Vii şi mâine? Şi-n seara următoare?

— Dar nu am…

— Nu există *nu*, fără *nu* – Indy, aranjează, pronto maximunto!

Silber a făcut cu ochiul spre Indigo, care a dat din cap, doar vag iritată.

— Ne vedem mâine şi poimâine seară. Să vii aici şi mâine…

— Mâine nu poţi, nu uita de Mitzi…, a intervenit Indigo.

— Ah, băga-mi-aş să-mi bag, atunci în ultima seară! În culise, în ultima seară?

El şi Zal s-au uitat la Indigo; ea a ridicat din umeri – *sigur*.

Silber a făcut iarăşi cu ochiul spre Zal.

— Pe curând, băiete!

A apucat biletul rupt din mâna tremurătoare a lui Zal, l-a semnat cu stiloul mov pe care-l avea mereu la îndemână şi i l-a dat înapoi.

Lui Zal nu-i venea să creadă că se întâmpla lucrul la care

sperase aşa de mult. De parcă dorinţa i s-ar fi îndeplinit pur şi simplu dorindu-şi, iată-l aici, şi nu doar atât, ci avea să poată vedea şi celelalte spectacole. Zal s-a surprins aproape ţopăind când mergea spre hotel, cu un pas cel puţin săltăreţ în timp ce descifra arabescurile imense, foarte potrivite, ieşite din mâna mare a lui Silber:

Visează, visează, visează!
Al tău, Bran X. Silber

Seara a doua a Tripticului Zborului era intitulată *Prezentul: Spre Pământ*. De data aceasta, se stătea în afara MGM Grand, lângă turnurile hotelului *The Signature*, de pe care avea să cadă şi să aterizeze Silber, fără vreo coardă sau vreun soi de paraşută ori altceva – din câte se presupunea. Indigo, care îl găsise mai devreme pe Zal rătăcind pierdut prin vechea sală de spectacole, îşi dădea ochii peste cap de fiecare dată când vorbea despre această cascadorie.

— Orice-ar fi, nu te uita foarte atent, a zis ea.

Dar oricum nu te puteai uita nicăieri şi la nimic. Întreaga zonă a turnului era iluminată orbitor. Tot ce se vedea era un omuleţ cu cască pe acoperişul etajului 38, nişte mişcări de dans pe ceva muzică – un rock'n'roll instrumental simplu, în genul celui de la cursele NASCAR şi din reclamele la bere, cunoscut de Zal –, apoi un răpăit de tobe, ceva artificii, apoi omul dispărând sub straturi de fum şi abur formate brusc, iar Zal ar fi putut jura că fuseseră şi nişte străluciri…

Deodată: aplauze despre care Zal era sigur că veneau din boxe, şi nu dinspre public, care în mare, asemenea lui, doar aştepta, confuz. Dar se pare că rataseră totul: iată-l pe Silber pe pământ cu dansatorii lui, toţi purtând căşti şi un fel de echipamente spaţiale sărăcăcioase şi lucioase, urmând alte 20 de minute de piruete, paşi şi salturi de balet, gesturi din jazz şi din muzica country, paşi de

box, răsuciri de break-dance, fente nereuşite, lovituri imaginate şi alte mişcări pe care Zal nu le văzuse niciodată, dar nici nu-l interesau.

Când s-a terminat, s-a eschivat iute de Indigo. Era uşurat că Silber era prea ocupat ca să-l primească în acea seară.

În plus, a lui era seara următoare, când va avea suficient de multe de vorbit cu Silber. Căci mai uluitoare decât coborârea lui Silber fusese dezvăluirea făcută de Indigo, cum că tocmai se confirmase o variantă de o seară a spectacolului la New York, mai târziu în aceeaşi lună, un spectacol-surpriză. Zal doar aprobase tăcut, străduindu-se din greu să-şi păstreze calmul la această veste extraordinară, fără s-o întrebe despre ceea ce-i trecea prin cap: despre vreun soi de implicare a lui, în orice fel.

Ziua a treia începuse deosebit de bine. Plictisit în camera de hotel, Zal se îmbrăcase devreme pentru spectacol, cu vreo trei ore înainte. Nu putea să aştepte şi să tot aştepte, îl enerva. Hoinărea fără ţintă prin cazino când a văzut-o deodată pe Indigo urmând un bărbat în costum închis la culoare şi cu ochelari de soare. Era Silber, Silber fără obişnuita cohortă şi escortă, Silber cu Indigo, cu doar trei-patru alţi tipi în costume mai simple, mai ieftine, care păreau să-i arate ce era pe acolo.

Ca pe pilot automat, nedorind să rateze ocazia, Zal s-a dus direct spre ei, fără nici un plan, fără să aibă habar ce va spune, fără să aibă timp măcar să i se facă ruşine.

— Atenţie…, au zis la unison Indigo şi unul dintre bărbaţi, fără să se deranjeze să-l privească.

— Bună! a zis Zal ridicând o mână, ca un indian care caută să-şi arate intenţiile paşnice.

— O, Doamne, e Zal! Hei, urmăritorule! a râs Indigo, cu o privire mânioasă în acelaşi timp.

— Dar chiar nu vă urmăream, eram doar…, a început Zal.

— Glu-meam, nătărăule!

Silber i-a zâmbit, un zâmbet larg, un zâmbet care i s-a părut veritabil.

— Nu te-am văzut la spectacol…

Indigo:

— A fost la spectacol…

Silber şi-a plesnit palmele:

— Ah, bestial! A fost grozav sau a fost grozav?

Zal a încuviinţat în tăcere.

— Bran, a fost super, a compensat Indigo, neconvingătoare. Toată lumea vorbeşte. Şi diseară!

— Abia aştept, diseară, a exclamat uşor Zal, cu răsuflarea tăiată.

Silber şi-a scos ochelarii de soare, ca pentru a cerceta acel chip mic şi palid, pustiu, fără zâmbet. Zal a fost izbit de cât de aurii îi erau ochii, nu căprui-deschis şi nici galbeni, ci pur şi simplu ca de aur. Culoarea trebuia să fie contrafăcută.

— Aşa şi *trebuie* să faci! a zis Silber şi a clipit complice, o tresărire care era ca scânteierea unei monede de aur aruncate în aer.

Zal a dat din cap încet. La ce se referise? Oare voia să spună că… of, Doamne. Şi-a muşcat buzele, ca să nu întrebe. Voia să respecte surpriza, chiar şi potenţiala surpriză. S-a uitat la Indigo, care rânjea de-a dreptul, părea absolut bucuroasă, deşi nu suficient cât să-şi lase şeful din hăţuri:

— Hei, Bran, în două minute le dăm clasă, aşa că haida.

— Mulţumesc, a strecurat repede Zal. Deci ne vedem în culise?

— Fii sigur de asta! a zis Silber. Aşteptarea face toţi banii! *Sayonara*[1], băiete!

Bineînţeles, Zal nu uitase ceea ce nimeni din public nu uitase după ce citise despre această mult discutată cascadorie, nestemata din coroana Tripticului Zborului: o persoană din public avea să

zboare cu Silber. Şi, din câte se părea, dacă putea interpreta corect comentariul lui Silber, avea o şansă destul de frumuşică să fie el acea persoană din public.

Zal şi-a provocat vărsături de două ori înainte de spectacol. Îi era rău de nerăbdare şi-n plus toate tâmpeniile din minibar îl făceau să se simtă greoi, încet în mişcări, era incapabil şi să se gândească la o decolare. Şi-a pus costumul şi a încercat să facă ceea ce-i spunea mereu doctorul Rhodes: *Când ai îndoieli, respiră şi-atâta tot.*

A respirat. A respirat; a respirat; a respirat; a respirat.

Plasatoarea l-a dus la locul lui – de data aceasta, pe primul rând. *Bineînţeles*. A zărit-o pe Indigo, îmbrăcată acum într-o cămaşă cu volane şi parcă rujată, cu câteva culoare mai în spate, făcându-i cu mâna mai prietenoasă ca de obicei. Semne. Oamenii păreau să se uite la el. Plasatoarea a zis *Îmi face o deosebită plăcere*, nu doar simplul *Îmi face plăcere*.

— O să fie ceva cu totul special în seara asta! a şuierat dintr-odată înspre el femeia în vârstă, cu rochie verde strălucitoare, de alături.

El a încuviinţat lung, puternic. Semne.

Se ruga ca astmul lui, hipoglicemia, prolapsul valvei mitrale, migrenele, tiroida, pietrele la fiere, nervii prinşi, tunelul carpian, anxietatea cronică, atacurile de panică etc. să nu apară în scenă în seara asta, nu tocmai în seara asta.

Beznă; lumini. Peste public plutea o strălucire aurie. Cortina a fost trasă, dezvelind un paravan de albastrul unui cer de primăvară. Deodată îl brăzdează imaginea unei păsări, înnegrite de depărtare. Zal îşi simţea mâinile răcindu-se şi umezindu-se. Dintr-odată, alte siluete de păsări fluturând din aripi, ici şi colo, pretutindeni. Pentru o clipă, a trebuit să închidă ochii. În sufrageria minţii lui, ecouri ale inimii, ciocănind, ciocănind. S-a concentrat pe sunet: muzică de pian de un gen abstract, pe care

nu-l putea recunoaşte. Era hotărât să se ţină tare.

A auzit accelerându-se o răsuflare de lângă el şi a deschis ochii. Pe scenă, dansatorii purtau măşti, măşti negre cu chipuri de păsări, ciocuri mari şi ochi sticloşi. Nu aveau aripi. Zal simţea cum se apropie migrena şi inima făcându-i probleme. Nu asta îşi imaginase, dar dacă nici acesta nu era un semn…

Au dansat pe ritmurile nebuneşti şi neobişnuite, urcând şi coborând, ale pianului ciudat. Numărul acesta era mai puţin accesibil decât ce prezenta Silber de obicei, ceva în mod clar avangardist, şi totuşi pentru Zal, mult prea intim pentru a fi confortabil. Desigur, cunoscându-şi rolul de-acum, se întreba în ce măsură toate acestea erau despre el. Dacă întregul public ştia. Dacă toate acestea aveau legătură cu prezenţa lui, cu istoria lui, cu povestea lui. Nu era de fel prea obsedat de propria persoană – de fapt, nu era deloc obsedat de sine –, dar trebuia să se întrebe dacă întreaga chestie nu era despre el.

Închidea şi deschidea ochii, iar şi iar.

În cele din urmă a apărut Silber – fără mască de pasăre, slavă Domnului – într-o pelerină neagră care ar fi putut semăna cu nişte aripi, peste nişte pantaloni de piele negri şi ghete. A mers legănându-se dintr-o parte în alta a scenei, aproape împleticindu-se ca un beţiv, ca o marionetă trasă de fire, neajutorat, confuz, poate chiar îngrozit. Nu zâmbea.

Zal putea să jure că Silber s-a uitat în ochii lui cel puţin de două ori.

Acest dans bizar, o tarantelă agitată, a continuat mult, până când, în sfârşit, s-a trecut la ceva mai orchestral şi maiestuos. Un glob de lumină – fără îndoială un simbol al soarelui – a apărut extraordinar de strălucitor în colţul stâng al scenei. Silber s-a întors înspre acesta ca într-un act de veneraţie şi, fără nici un avertisment, a început dintr-odată să se înalţe şi să se tot înalţe.

De data asta, Silber făcea mult mai mult decât să leviteze.

Indiferent de ce credeai, trebuia să admiţi – Silber zbura.

Aplauze! Aplauze! Aplauze! Spectrul cinicilor care se gândeau la sfori a fost măcelărit de îndată, căci dansatorii-păsări au ieşit cu nişte cercuri aurii, uriaşe, trecându-le peste magician şi în jurul lui, iar el a sărit – plutind – prin ele, unul după altul, fără nici o dificultate.

Când a aterizat, a căzut pe spate, ca şi cum s-ar fi prăbuşit, şi a fost ridicat de palmele unei femei-pasăre. Doamna de lângă Zal a şoptit, ca o cunoscătoare, aparent către nimeni, cuvântul „Icar“. Zal ştia povestea şi a răspuns ridicând din umeri, parcă tot spre acelaşi nimeni. Apoi a urmat ceva ce părea un dans erotic, în timpul căruia Zal a stat mai mult cu privirea plecată.

Însă muzica s-a înălţat iarăşi, aşa cum se întâmpla întotdeauna în producţiile lui Silber atunci când lucrurile se ambalau din nou. Albastrul fundalului s-a întunecat, devenind violetul profund al apusului, stele sclipeau în plan îndepărtat, iar soarele s-a topit devenind o imensă lună plină. Cu câteva fluturări ale pelerinei negre – acum scânteind, parcă împodobită între timp cu paiete negre ce avuseseră nevoie doar de lumina lunii pentru a sclipi –, Silber s-a înălţat şi pe „cerul de noapte“ şi, în cele din urmă, deasupra publicului de la MGM Grand.

Magicianul a primit cele mai furtunoase aplauze din cariera lui, publicul ovaţionând continuu, privind în sus, înapoi, împrejur şi dintr-o parte în alta, aşteptând inevitabilul: unul dintre ei avea nu doar să fie atins de Silber – mare lucru în sine, să fii atins de magie, de adevărata magie, în carne şi oase, şi ce mai carne –, dar mai ales să *zboare*, să zboare cu adevărat – adică, pentru cei mai mulţi dintre ei, „cu adevărat“.

Zal s-a ţinut strâns de scaun, cuprins şi de teamă, şi de nerăbdare – îşi imagina cum ţâşneşte de pe loc şi se repede spre un adevărat cer de noapte, spre adevărata lună. În timp ce îl urmărea cu privirea pe Silber în vârtejurile lui provocatoare,

asemenea cercurilor făcute de vulturi deasupra prăzii, întregul corp a început să-i tremure stăpânit de un soi de ritm şi o clipă l-a cuprins îngrijorarea iraţională că pasărea din el îşi croia drum în afară.

Nu. Nu sunt o pasăre, şi-a zis aşa cum îşi mai spusese de mii de ori înainte. *Sunt un om. Nu o pasăre, nu o pasăre, nu o pasăre…*

Şi ştia că nici o parte a lui nu voia să fie iarăşi cu păsările, iarăşi în cuşti, iarăşi printre seminţe, ciocuri, picurătoare de apă şi toată mizeria aceea. Nu. Partea din el care îi lipsea cel mai mult era partea pe care n-o avusese niciodată: aripile.

Zal voia să zboare, mai mult ca orice. Şi se părea că Silber îi împărtăşea acest dor. Şi iată-i aici.

Silber a coborât tot mai mult, se lăsa în picaj către ei şi iar se depărta, în timp ce Zal încerca să-i întâlnească privirea – la un moment dat chiar a întins o mână. Nu fusese singurul. Publicul fremăta de dor – se simţea în suspine, în gemete, în chicotitul nervos, în murmur. Toţi se făceau deodată auziţi, toţi erau implicaţi, toţi erau incluşi.

În timp ce Silber se legăna tot mai jos, muzica a tăcut, cu excepţia unui sunet firav scos de un flaut. Silber s-a întins, cu ambele braţe larg deschise, pregătit, ca un înger salvator cu aripi negre, şi s-a lăsat în jos, jos, jos, jos de tot, spre primul rând – *Zeule al meu Zal, eu sunt Zal, sunt al tău, cu mâinile înălţate, cu inima prăbuşită, care când am îndoieli respir, respir, respir* –, până când braţele lui au atins şi apoi au cuprins o talie.

Talia unei blonde slabe, într-o rochie albă lungă, care a scos ceea ce-ar fi putut fi numit un ţipăt slab, aproape un urlet cântat, în timp ce el a săltat-o în braţe şi s-a înălţat.

Silber a rotit-o în timp ce publicul aplauda şi mai tare, a adus-o cu faţa spre el şi a îmbrăţişat-o şi pentru o clipă toată lumea s-a întrebat dacă se sărutau sau chiar mai mult.

Era greu de spus.

De jos, Zal privea îmbujorat, cu ochii inundaţi, cu pumnii strânşi, fără ca măcar să-şi dea seama. A plecat la baie în timp ce Silber şi voluntara lui – fără îndoială o figurantă, Zal avea să afle mai târziu cum o cheamă – încă mai pluteau în aer.

A rămas acolo până când a fost sigur că spectacolul se terminase – bărbaţii au dat buzna în toaletă cu tot felul de *păi, asta chiar a fost ceva* şi *ai văzut*, *incredibil* şi *fir-aş să fiu* – şi în cele din urmă lumea a dispărut. Când a ieşit şi el, Indigo se plimba încolo şi-ncoace pe-afară, aşteptându-l.

— Ce naiba ai făcut acolo? a sărit ea.

Nu-l privea altfel decât înainte.

Era posibil ca aşteptările şi, prin urmare, dezamăgirea să nu fi existat în tot acest timp decât în mintea lui.

— Ţi-a plăcut? a întrebat ea. Ceva ca din altă lume, nu?

Zal a încuviinţat, dând încet din cap.

— Eşti pregătit să mergem înapoi? Tre’ să fie o petrecere după, dar nu-s sigură…

Zal s-a prefăcut că se uită la ceas.

— Ştii, sunt terminat de oboseală. Astea trei zile m-au solicitat mult. N-am călătorit în viaţa mea aşa. Şi mâine am trenul destul de devreme.

Indigo a făcut ochii mari, dar era limpede că n-avea de gând să insiste.

— Bine… păi, se pare că te-am aşteptat degeaba. Mi-a părut bine să te cunosc, îţi doresc viaţă drăguţă!

— Indigo, a zis Zal deodată. Te rog, vrei să-i transmiţi domnului Silber că-i sunt foarte recunoscător? Şi că dacă are nevoie de vreun ajutor sau orice, ori dacă vrea să mă ia voluntar sau ucenic sau ceva, aş fi foarte bucuros să ajut. M-a interesat foarte mult numărul lui din seara asta. Mi-ar plăcea tare mult să fiu, ştii, implicat.

Indigo a dat din cap, îndulcindu-se un moment, apoi fluturând

un zâmbet care lui i s-a părut veritabil.

— S-a-nţeles. Îi place de tine. O să ţină legătura.

— O să-i scriu şi eu, a zis Zal, în timp ce Indigo i-a dat una dintre cărţile lui de vizită aurii, a treia oară când o făcea în trei zile. Avea câte una peste tot, să fie la nevoie.

Zal nu ştia prea clar ce înseamnă iubirea, dar, dacă ar fi trebuit să-şi dea cu părerea, ar fi zis că iubire a fost ceea ce a simţit pentru Silber în acea călătorie. Şi că iubirea trebuia să aibă legătură cu oportunităţile, aşa credea. Aşa că era de înţeles de ce în acea seară s-a simţit, în timp ce mergea singur acasă, cu inima frântă şi frământat de dragoste şi, mai mult ca orice, chinuit de dorinţe, de dorinţe adevărate.

*

Şi astfel, fascinaţia lui Zal pentru Silber germinase într-o perioadă de o stranietate deosebit de contagioasă, când el se prefăcea că nu contează, dar de fapt toată lumea făcea aşa: perioada Y2K – virusul mileniului. Când îl anunţase pe Hendricks că se duce la Las Vegas ca să-l vadă pe magicianul lui preferat, Hendricks fusese aşa de surprins, încât era să nu reacţioneze decât cu o ridicare din umeri.

Apoi s-a oprit:

— Serios? Ţi se pare că prima ta călătorie singur ar putea fi tocmai la Las Vegas şi că aşa e-n regulă? îl întrebase. Ştii ceva despre Las Vegas?

— Da, răspunsese Zal. Am citit. Înţeleg care-s aspectele pro şi cele contra. Ştiu în ce mă bag.

Hendricks îl privise adânc în ochi, cercetându-l, o sarcină aproape imposibilă cu Zal, chiar şi pentru tatăl lui.

— Eşti sigur, Zal? Sigur îţi dai seama că eu nu-s chiar de acord cu asta. Eşti sigur, absolut sigur?

Zal s-a mai gândit câteva clipe.

— Aşa cred. Mi-am închipuit că poate o să ţi se pară una dintre ocaziile perfecte ca s-o pornesc pe picioarele mele.

— Da, probabil… Dar *magicianul tău preferat*? Nici nu ştiam că ai aşa ceva.

Tonul lui îl enervase pe Zal. De ce n-ar fi putut avea un magician preferat?

— Sunt multe pe care nu le ştii.

Sunase mai dur decât intenţionase.

— N-am vrut să zic asta.

Deşi cam dorise.

— Adică, l-am urmărit pe tipul ăsta şi mi-am economisit banii de buzunar şi cred c-ar fi drăguţ să plec un pic.

Chipul lui Hendricks se mai îndulcise. Cuvintele *să plec un pic* erau aproape surprinzătoare pe buzele lui Zal, prin banalitatea lor absolută. Şi Hendricks îşi dorise de multe ori *să plece un pic*, oamenii pe care-i cunoştea, oamenii de la televizor, toată lumea îşi dorea asta. Era un lucru extraordinar de general, despre care niciodată nu-i trecuse prin minte că i-ar putea aparţine şi lui Zal. De ce i-ar interzice?

— Sigur. A fost o perioadă grea, nu, Zal?

Zal a dat din cap.

— Pentru toată lumea, din câte se pare.

Toată lumea. Fiul lui devenea încet, dar sigur, *toată lumea*. Hendricks a privit în jos înainte ca Zal să-i poată observa ochii umezindu-i-se.

Aşadar, Hendricks îi dăduse binecuvântarea, iar Zal plecase. Dar de fiecare dată când Zal nu avusese semnal la telefon, în călătoriile cu Amtrak, Hendricks simţise o disperare cum nu mai trăise de la moartea soţiei. Gândul că îl pierdea pe Zal, care era

constant supus pericolului de-a fi pierdut, mai mult ca oricine – în ciuda paşilor înainte şi a progresului, a întregului său miracol –, asta era prea mult. Nu-şi imagina cum ar supravieţui unui asemenea lucru.

Dar Zal reuşise. Iar când se întorsese acasă, luaseră prânzul la un local vegan care le plăcea amândurora (Zal nu putea suporta localurile normale din cauza excesului de meniuri cu ouă, a felurilor care ameninţau să fie cu ouă, a mirosurilor, un concept îngrozitor din punctul lui de vedere, în legătură cu care nu trebuia să-i dea explicaţii lui Hendricks). Numai că Zal nu părea deloc energizat sau revigorat, ci mai degrabă cam epuizat şi derutat.

— Ei, haide! Ce ai văzut? îl tot întreba Hendricks, care nu fusese niciodată la Vegas.

— Cel mai mult timp am stat în hotel, iar apoi m-am dus la trei spectacole de magie. Doar că n-au fost tocmai cu acel gen de magie la care mă aşteptam.

Hendricks a chicotit.

— Iluzionism, aşa îi zice, nu?

Zal a ridicat din umeri.

— Aşa ceva. A fost ciudat. Dar m-am împrietenit cu Bran Silber.

Bran Silber – Hendricks, necunoscător într-ale culturii pop, uitase să caute şi să citească despre el.

— Păi, e incredibil! Tu şi ACEL Bran Silber. Ştia de tine?

Chipul lui Zal s-a tensionat, iar el a oftat, aşa cum fusese învăţat demult.

— Da, i-am spus eu.

— Păi, grozav! Ce mai chestie!

— Ne-am scris e-mailuri. Dar, ştii, cred că nu prea are ce face cu mine.

Hendricks s-a încruntat.

— Cum adică, să facă ceva cu tine?

Pentru o clipă, Zal a părut buimăcit, dar apoi a ridicat iute din

umeri pentru a îndulci totul.

— Nu ştiu. Mă gândeam că poate o să lucrez pentru el. Ştii, ca stagiar, aşa cum ai sugerat tu să fac pentru cineva de pe aici. Dar el pare mai interesat să luăm cina împreună.

Hendricks şi-a înălţat o sprânceană cu o curiozitate de detectiv din filme, o figură pe care Zal o îndrăgea.

— Deci, e interesat de tine? De povestea ta, nu?

— Da, probabil. În tot cazul, eu nu voiam decât să fac ceva uimitor… pentru mine.

Zal a privit în jos, jenat de grandoarea cuvintelor sale.

Hendricks s-a întins peste farfurii ca să-i mângâie afectuos umărul.

— Zal, dă-ţi puţin timp. O să ai parte de toate, băiete, o să ai de toate. Uită-te la câte ai acum, la cât de departe ai ajuns.

Zal a încuviinţat. Auzise asta de atâtea ori. S-a ridicat şi a zis că era vremea să meargă acasă, că era o emisiune TV (n-a spus că e despre natură) pe care-i plăcea s-o urmărească. Hendricks l-a îmbrăţişat prelung şi puternic, ca de obicei, făcând apoi câţiva paşi înapoi ca să se mai uite un pic la el, înainte de-a pleca fiecare pe drumul lui.

Peste câteva zile, Silber şi-a prezentat Tripticul restrâns într-un show unic la New York, iar Zal iarăşi a fost dezamăgit. Cel ales din public a fost din nou un figurant, o altă tânără, fiica unui magnat din industria hotelieră a New Yorkului, o moştenitoare şi o mondenă de care întregul oraş era îndrăgostit în acea stagiune şi numai în acea stagiune. Aplauzele au răsunat asurzitor, dar Zal abia dacă şi-a plesnit uşurel coapsa în tot acest timp, în loc să bată din palme. Şi a ieşit rapid, mergând acasă pe jos, singur, simţindu-se aşa de pustiit cum nu se mai simţise de mult, de parcă ar fi fost iarăşi la Vegas.

Trebuia să participe la petrecerea lui Silber din oraş, însă era, în cel mai bun caz, nehotărât; oricât ar fi dat cu banul, tot nu

credea că se poate duce. Silber îl dezamăgise, devenise un alt drum înfundat, iar stârnirea interesului său prin reciprocitate îl plictisea mai mult ca orice. Silber era doar încă o persoană uluită de absolut neuluitoarea – sau cel puţin aşa insista Zal – viaţă a lui Zal Hendricks. Într-un fel, asta îl îndepărtase nu numai de Silber, dar şi de posibilitatea magiei şi chiar a zborului uman neasistat.

Până la urmă, faptul că nu s-a dus la petrecerea de revelion n-a fost numai alegerea lui. De fapt, chiar în acea zi Zal a întâlnit pe cineva care, în sfârşit, a reuşit să-l extragă din toate acele *ţinând cont că* – cineva care vedea în el ceva mai mult decât povestea sa miraculoasă, numele şi ciudăţeniile lui, chiar şi decât acea întrezărire a fetişurilor lui intime – şi care îl vedea pe el, din câte se părea, ca pe un om absolut normal, un *bărbat adult normal*. Sau cel puţin aşa presupunea Zal, datorită naturii întâmplătoare a întâlnirii, a purităţii acesteia, a lipsei semnelor de întrebare şi de exclamare.

Era, din toate fiinţele posibile, o femeie. Iar în vreme ce ea nu părea să fie cea mai normală dintre femei – avea nişte chestii diferite, iar el a ştiut de ele de la prima vedere, apoi de la primele cuvinte şi în curând de la prima atingere –, măcar era o *femeie adultă normală*. La vârsta de 21 de ani, Zal Hendricks a avut primul contact cu acel lucru despre care citise în poveştile tizului său, de fapt în toate poveştile, de la cărţi la scenarii proaste de televiziune: „o pasiune amoroasă“.

***

Cu cât mai mult rămânea în urmă numărul cu zborul lui Silber, cu-atât mai mult uita şi el de visul de-a zbura. Însă în multe feluri ceilalţi oameni nu uitau. Spectacolul era considerat, în general, cel

mai reuşit al lui Silber, punctul culminant al carierei lui, deşi nimeni nu bănuia că era penultima sa apariţie. Şi astfel, la grozava petrecere de revelion 2000, la care Zal fusese invitat, dar n-a participat, spre şocul lui Indigo şi al asistenţilor şi spre moderata enervare a lui Silber, care se limitase doar la a o constata – în timp ce oaspeţii beau şi se drogau ca să se amorţească un pic, glumind c-o făceau doar în caz că *venea* cu adevărat sfârşitul lumii, în timp ce ceasurile înaintau către fatalul număr căruia invitaţii ba îi acordau prea multă, ba prea puţină atenţie, de-a lungul nopţii nesfârşite, Silber s-a foit în jurul unei noi idei.

— Vreau să fac New Yorkul să dispară naibii!

Lumea râdea, glumea şi făcea poante spirituale, iar Silber se împleticea, bea, fornăia şi-şi unea buzele cu diferite femei, ba chiar şi cu un bărbat sau doi, clarificând:

— Nu tocmai New Yorkul, ci newyorkeţea oraşului, ce înseamnă New York mai mult decât New Yorkul în sine, un simbol al New Yorkului…

Nimeni nu ştia despre ce vorbeşte. Silber avea doar o vagă idee.

În dimineaţa următoare, în timp ce viaţa, aceeaşi bătrână viaţă, continua fără vreo smucitură şi toată lumea se simţea jenată de maldărele din cămări, de bucătăriile doldora şi de măştile de gaze, de echipamente şi provizii, Silber era unicul om de la petrecere care-şi amintea ce dezvăluise. Restul nu luase mărturisirea decât ca pe-o conversaţie de petrecere.

Avea să fie însă cea mai mare cascadorie de până atunci, o cascadorie cu mult mai mare ca el, ca ei, mai mare chiar decât ea însăşi.

Era înspăimântător. Pentru prima oară, un număr de iluzionism îl îngrijora. Era îngrozit.

Era tot ceea ce nu era Tripticul, întunecimea faţă cu lumina, distrugerea faţă cu speranţa. Era opusul zborului, doborârea a ceva înalt, demn şi semeţ şi reducerea sa la praf sau chiar mai rău

decât praful: la absolut nimic.

1. La revedere (în jap., în orig.) (n.tr.).

PARTEA III

„La sfârşitul secolului douăzeci, lumea nu era sigură dacă să celebreze începutul noului mileniu la trecerea în anul 2000 sau în 2001. Era important pentru cei care aşteptau sfârşitul lumii, însă majoritatea oamenilor nu credeau în sfârşitul lumii, aşa că nu le păsa. Alţii aşteptau sfârşitul lumii, dar credeau că va veni într-o zi oarecare.“

— Patrik Ourednik, *Europeana*

MCMXCIX, cunoscut şi drept 1999, nu fusese un an remarcabil până acum, se gândea ea.

Ce fusese: euro. Amadou Diallo, împuşcat în New York. Cel mai bun film: *Shakespeare in Love* (altele remarcabile: *Salvaţi Soldatul Ryan* şi *Viaţa e frumoasă*). Masacrul de la şcoala Columbine. Napster. Omul Anului în *Time*: Jeff Bezos, fondator, preşedinte, director general şi preşedinte al consiliului de administraţie al Amazon.com; Omul Secolului: Albert Einstein. E-book-ul. Accidentul aviatic al lui JFK Jr. şi al soţiei sale, Carolyn Bessette Kennedy. Alte accidente de avion importante: Korean Air Cargo, Mandarin Airlines, EgyptAir, TAESA. Cutremure: Columbia, Turcia, Grecia, Taiwan, Vanuatu. Hituri remarcabile din topul Billboard, selectiv: „*Genie in a Bottle*“ (Christina Aguilera), „*…Baby One More Time*“ (Britney Spears), „*I Want It That Way*“ (Backstreet Boys), „*Believe*“ (Cher), „*Livin' La Vida Loca*“ (Ricky Martin). Populaţia globului a ajuns la şase miliarde.

1999 a fost declarat de ONU „Anul Internaţional al Persoanelor în Vârstă“.

Nici măcar n-a fost sfârşitul celui de-al doilea mileniu sau al secolului douăzeci – tehnic vorbind, asta urma să fie abia anul viitor, cum au atras atenţia matematicienii.

Înainte de a veni Anul Nou, peste tot – în magazine, de la posturile de radio, în reclame, în capul tuturor – se auzea: *So tonight I'm gonna party like it's 1999!*

Asiya nu suporta cântecul acela. Nu suporta nici un cântec din 1999 şi despre 1999. De fapt, din acel an începuse să urască sunetele; era sigură că avea o formă de hiperacuzie, poate chiar un soi de fonofobie. Devenise uşor speriată. Începuse să vorbească

în şoaptă. Începea să creadă că aproape totul avea ceva stricat.

Asiya, aşa cum ziceau mereu părinţii ei, era „ciudată“. *Dar e ciudat să le zic părinţi*, îţi spunea ea dacă te cunoştea bine, suficient de bine încât să depăşească bariera de dureroasă tăcere sau de timiditate care o definea, interpretată diferit de la o persoană la alta. Asiya se crescuse singură, aşa insista – şi în mare era adevărat – pe ea, pe sora ei mai mică şi pe fratele lor încă şi mai mic: Willa, care se stabilizase undeva spre 230 de kilograme la vârsta adolescenţei şi era ţintuită la pat, un pat metalic pe roţi; Zachary, care era un insomniac cu un IQ remarcabil de mic. Ea era părinte pentru cei mai de nedorit copii din câţi îşi putea imagina. Dacă dragostea producea *aşa ceva*, îşi zicea, atunci la naiba cu dragostea. Însă într-un fel se îndoia că era vorba chiar de dragoste.

Părinţii ei: tatăl, Bryce McDonald, director tehnic şi prim-vicepreşedinte la departamentul de Construcţie, funcţionare şi tehnologie al Companiei Boeing, locuia în Chicago; mama, Shell Hooper, persoană mondenă din New York, cândva stewardesă la Pan-Am, locuia la Zürich. Divorţaseră când Asiya avea 12 ani, vârsta la care zice-se că începea să înveţe de acasă, în realitate vârsta pe care o avea atunci când Shell a părăsit familia (prima oprire: spitalul de psihiatrie; a doua oprire: dezintoxicare; a treia oprire: dezintoxicare; a patra oprire: dezintoxicare; a cincea oprire: împărtăşanie; a şasea şi ultima oprire: Hawaii, cu opt câini, trei cai, doi concubini şi cei patru copii aproape vitregi).

Pe atunci, ea nu era Asiya; era „Daisy“, numele adevărat pe care şi-l detesta din suflet. Însă acea Daisy McDonald era un adevărat copil al oraşului New York. După anii de la Şcoala Barton – şcoala primară, clasele 1-7 –, o şcoală de fete particulară, situată în Upper East Side (taxa de şcolarizare: 28.000 de dolari pe an), a devenit adult, un adult cu acces la contul creat de părinţi pentru copii, o soră-mamă şi, într-un fel, o femeie, un copil-femeie.

Făcea ceea ce-ar fi făcut orice fată bogată din New York în situaţia ei: mergea în cluburi, bea, fuma şi se droga, se culca cu bărbaţi mai în vârstă. Reuşea să facă toate astea fiind în acelaşi timp incorigibil de timidă. Numea perioada asta Epoca Fericirii Ignorante.

Urma să se consume până la capăt în felul acesta, tot timpul a ştiut-o. Însă aştepta mereu să o scoată ceva de acolo, să apară ceva care să umple golul, vreo altă smucitură în altă direcţie, şi deodată s-a întâmplat.

A apărut sub forma religiei. A apărut Dumnezeu.

Totul a început cu Patrick, unul dintre foştii ei iubiţi – editorialist la o companie de Relaţii Publice puternică şi la modă, pe care îl bănuise mereu că era gay –, care a convertit-o la budism. Ea a încercat şi s-a îndrăgostit de această religie, dar după o vreme a început să găsească fisuri, era plin de fisuri, totul era numai fisuri, ceva mult prea sumbru pentru sufletul ei încă încrezător, iar acest dumnezeu a lăsat-o cu o senzaţie de gol mult mai mare decât lipsa unui dumnezeu. Peste câteva luni a întâlnit un alt tip, care a cufundat-o în ideologia Hare Krishna, un artist al cărui nume nu şi-l putea aminti nicicum, nici atunci şi nici acum, şi a fost fascinată, dar până la urmă toată treaba i s-a părut – toate animalele acelea ciudate, cu puteri şi trăsături supranaturale, picturile tehnicolor şi mantrele descreierate – mult prea psihedelică, făcând-o să se simtă oarecum conservatoare, practică şi cu un suflet ce părea, prin comparaţie cu toate acelea, alb-negru. Ca o insultă, el i-a spus că ar fi bună de catolică, deşi şi religia aceea avea imageria sa. Chiar şi aşa, s-a dedat la catolicism pentru o vreme, mergând şi la biserică, până când a hotărât că ea, care ura orice formă de autoritate, n-ar putea niciodată suporta acele ierarhii – în plus, uneori, noaptea, mintea ei derula la nesfârşit imaginea de la *Saturday Night Live* cu Sinead O'Connor rupând fotografia papei, iar şi iar, ca într-o buclă.

A tot purtat aceste religii ca pe nişte haine, punându-şi-le, scoţându-şi-le, de parcă ar fi fost o alegere ce ţinea de modă, până a trecut la islamism. Nimeni n-ar fi crezut, dar aici Daisy McDonald şi-a găsit potrivirea.

S-a dus la o moschee din Brooklyn unde bărbaţii şi femeile stăteau separat, unde s-a pomenit deodată cu părul legat sub un batic, unde se mânca, se bea, se cânta şi se plângea în genunchi. În curând, s-a îndrăgostit de un artist în graffiti, un marocan pe nume Moe – diminutivul lui Mohammed –, care glumea că dacă el şi-a americanizat numele, atunci ea trebuia să şi-l asiatizeze. Aşa că a luat literele numelui ei, le-a sucit şi răsucit în fel şi fel de reîncarnări, până când a dat de *Asiya*.

Ea l-a rostit lent. *Ah-sii-iaa*. Cuvântul cerea să ţii gura în mare parte deschisă, abia închizându-se de dragul consoanei sibilante – spre deosebire de numele ei, pentru a cărui rostire era nevoie de un maxilar aproape încleştat sau cel mult de-un zâmbet nesincer. Asiya era tot ceea ce nu era Daisy: catifea, abanos, pădure, aviar, paranormal. Asiya era frumos.

Ce înseamnă? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri. *Să fiu al naibii dacă ştiu.*

Ea a căutat cuvântul. Părea să însemne „vindecător“ în arabă, un îngrijitor al suferinzilor, ceva ce nu fusese niciodată şi nici nu-şi imagina c-ar putea fi, deşi în viitorul ei aveau să apară fel şi fel de suferinzi precum Willa – care tocmai urma să cadă la pat – şi Zal, care era cel mai miraculos dintre oamenii cu handicap. Asiya era una dintre cele patru femei sacre ale Islamului, soţia israelită a faraonului care l-a adoptat pe Moise după ce servitorii l-au găsit plutind într-un coş, pe Nil. Până la urmă, Asiya şi-a atras mânia faraonului cu monoteismul ei. A fost torturată şi ucisă de faraon, dar a fost şi printre primele femei care au ajuns în rai datorită credinţei într-un singur Dumnezeu. Povestea ei era în parte tragedie, în parte victorie.

Daisy a preluat numele de Asiya cu o preţuire solemnă şi, de îndată ce a devenit Asiya, totul a început să se schimbe. A început să înţeleagă lumea diferit, a început s-o descopere şi s-o analizeze într-o cu totul altă manieră. A început, aşa simţea, să deţină controlul asupra lumii, într-un fel. Asta nu o alarma, ci mai degrabă i se părea logic – faptul de a-l accepta pe Dumnezeu ca un adevărat credincios, de a deveni unul dintre aceştia de la inimă până la nume, nu putea fi decât ceva intens. Povestea îi era rescrisă de la zero, întregul univers era creat sub ochii ei. Perspectiva era cel mai mic dintre beneficiile de care avea să se bucure Asiya McDonald.

Şi-a schimbat numele oficial.

Până la urmă, Moe i-a frânt inima cedând opţiunii părinţilor lui pentru o prietenă care în curând i-a devenit nevastă, o fată frumoasă, tot marocană, pe nume Ayesha, care o privea cu suspiciune pe Daisy – Asiya. *Dar, serios*, o tot înţepa Ayesha, *ce te-a făcut să ni te alături? De ce ai vrut să devii unul de-ai noştri?*

Asiya nu ştia exact ce să răspundă. *Cred că iubesc Islamul*, zicea, cu mai puţină siguranţă decât îşi dorea.

Fără Moe, a încercat să cunoască alţi bărbaţi de la moschee, rămânând la întâlnirile de după rugăciune şi mergând cu ei la cafenelele din zonă. La moschee dobândise reputaţia *fetei albe care încerca să le ia bărbaţii*. Odată a auzit o prietenă de-a Ayeshei zicând cu voce tare, în engleză: *Diavoliţa asta crede c-aici e bordel pentru femei! Dar toţi bărbaţii ştiu că nu-i bună de nimic.*

Şi se pare că aşa şi era. Deşi îi fermeca pe mulţi bărbaţi la început, prezenţa ei sufocantă, ca un raion de parfumuri în care te cufunzi din dorinţa de a ajunge la vânzătoare, devenea repede mult prea mult pentru ei. În acel moment, nu erau decât vreo doi bărbaţi albi acolo şi nici o altă femeie albă, în afara ei. Unii începuseră să se întrebe ce treabă avea ea de fapt, dacă nu cumva era vorba de ceva mai sinistru. Dar majoritatea o considerau

enervantă, ca un parazit, rătăcită şi disperată. Simţeau că tânjea mai mult după prieteni noi decât după Dumnezeu, deşi ea nega vehement atunci când sugerau asta cu vreo întrebare tendenţioasă.

Avea să nege şi peste ani, când nu mai era musulmană, dar nu renunţase la numele frumos. Bărbaţii veneau la pachet, însă Dumnezeu era cel care o ispitea. Chiar dacă credinţa ei musulmană n-a durat decât un pic mai mult de un an, acum îi lipsea credinţa în ceva sau măcar încercarea de-a crede.

Spunea că Islamul are meritul de a-i fi deschis calea spre ceva mai măreţ, că o făcuse dintr-odată receptoare a felurite viziuni. În timp ce studia *Coranul*, atunci începuse să aibă *senzaţii* despre *lucruri*, mergând până la premoniţii. Dacă n-ar fi fost o blasfemie să insinueze aşa ceva, ar fi zis că devenise mistic musulman, iar apoi pur şi simplu mistic. Acel dar n-a părăsit-o, indiferent în ce Dumnezeu credea.

Şi totuşi, la sfârşitul mileniului, când Anotimpul Fricii se lăsase peste toată lumea – aşa credea, că toţi erau prinşi în asta la fel de tare ca ea – atât de puternic, atât de lipsit de subtilitate, ea n-a mai ştiut ce să simtă în plus faţă de ceea ce simţeau toţi. A devenit obsedată de asta, dar ce era Asta? Era un mare semn de întrebare neclar, un necunoscut vag. Ceva e pe cale să se petreacă, se spunea. Ce? A trecut prin diferite faze, de atracţie şi de repulsie, la simplul gând la Asta, însă faza în care se afla atunci când a întâlnit-o Zal se manifesta într-un mod fizic şi foarte inofensiv: purta în mânecă o cruce, o stea a lui David şi un pandantiv cu Allah, nu simboluri ale vreunei credinţe, ci doar un arsenal precaut, în-caz-că, o recunoaştere a unei lumi în care orice era posibil. Le purta pe un lănţişor din jurul încheieturii de la mână, un loc foarte potrivit, credea ea, pentru legarea acelor simboluri.

*

Zal, desigur, n-a văzut nimic din toate acestea – doar o siluetă simplă, foarte subţire, abia semănând cu o fată, o formă alb-negru deloc mai mult împodobită decât o siluetă uscată obişnuită, cu un chip palid învăluit de gluga unui hanorac negru, cu blugi închişi la culoare şi bascheţi – atunci când s-au întâlnit, în 31 decembrie 1999, în lumina crudă a zilei, pe un trotuar din apropierea apartamentului lui Zal. Văzuse silueta neagră lăsându-se brusc în genunchi în faţa lui, de parcă s-ar fi prăbuşit, iar el se oprise. Cerceta ceva, aplecată asupra unui lucruşor care îi atrăsese atenţia pe trotuar, o chestie neagră.

Lui Zal i-au trebuit câteva clipe bune ca să-şi dea seama că jos zăcea o pasăre moartă.

Zal dăduse cu banul toată ziua, cap, pajură, cap, pajură, în legătură cu petrecerea de revelion a lui Silber. Aşa că primul lucru care i-a trecut prin minte a fost: *nu merg*.

Următorul lucru a fost groaza.

Nu-şi putea aminti ce sunet scosese, dar ştia că a scos un sunet; Asiya, pe de altă parte, nu l-a uitat niciodată: fusese cel mai înalt sunet pe care l-a auzit vreodată scos de un om, ceva aproape animalic.

O determinase să facă ceva ce nu prea făcea: să-şi ridice vocea.

Trecuse de la un „stai liniştit“ de formă la un vulcanic „GATA! TACI! E-N REGULĂ!!!“.

Mâna ei pe mâneca lui îl liniştise. Femeia aceasta, nu Hendricks şi nu vreo plasatoare din Vegas, nici Silber şi nici Indigo, ci o necunoscută, o femeie total necunoscută, se atinsese de el.

Când a părut să se fi liniştit cu adevărat, scuturând din cap şi ca fiind de acord, şi ca scuză, ea a scotocit în rucsacul negru care îi atârna pe-un umăr, a scos o cutie de plastic şi a început, cu o

furculiţă de plastic, să bage păsăruica neagră acolo.

Zal a închis ochii imediat, nu cumva s-o ia razna din nou.

— Ai terminat? a întrebat. Ai terminat sau nu?

— Da, a spus ea. Să-ţi explic: le folosesc. În lucrările mele.

Zal a tăcut – un milion de replici îi treceau prin cap –, apoi a trântit:

— Şi ce fel de… lucrări sunt astea?

Îi era groază să afle răspunsul.

Ea privise în jos, spre trotuar, unde fusese pasărea, unde nici măcar vreo urmă de sânge nu însemna locul unde se aflase trupul, nici o singură urmă.

— Fac artă.

— Urăsc arta, zisese Zal imediat, fără să înţeleagă de ce.

Era o minciună sfruntată şi probabil una dintre situaţiile de care vorbea Rhodes, o clipă în care controlul impulsurilor dispărea, apărând cuvinte care nu izvorau din mintea lui conştientă, ci fiindcă se crea o legătură pe care doar Rhodes o pricepea.

— Adică, nu prea le am cu arta. Probabil că mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea să fac şi eu aşa ceva. Poate cândva. Sună interesant, cred.

Ea ridicase din umeri. Fata asta nu era aşa de prietenoasă, din câte-şi dădea el seama. Dar, pe de altă parte, probabil că o insultase.

Însă mintea ei era în altă parte.

— E ciudat, a zis, că pasărea a căzut ca de nicăieri, nu e nici un copac, nici măcar o tufă, deasupra nu e decât copertina farmaciei Duane Reade şi un chioşc de ziare. Mă întreb cum de-a ajuns acolo. Nu era nici pic de sânge.

— Poate că doar dormea? a sugerat Zal.

Asta a făcut-o să pufnească, forma maximă în care putea râde în acea perioadă.

— Poate! Dar până acum.

Zal a înghiţit în gol – îşi imagina un film de groază unde o fiinţă omenească este îngropată de vie. A clipit ca să alunge imaginea şi s-a concentrat pe ochii ei întunecaţi şi larg deschişi.

— Şi cum le foloseşti în lucrările tale? a întrebat Zal, din nou absolut deloc interesat de răspuns.

Nu era nimic de discutat, în afară de lucrurile cele mai rele, din câte se părea.

Ea şi-a dat ochii peste cap, ca pentru sine, dar lui Zal i s-a părut că gestul îi era adresat lui, aşa că a privit în jos, ruşinat.

— Le readuc la viaţă, desigur.

Chipul ei afişa ceva în genul unui zâmbet, dacă o asemenea fată putea zâmbi.

El a făcut ochii mari auzind aşa ceva, inima îi bubuia. *Nu poţi să-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru mine*, ar fi vrut să-i spună, *dacă vorbeşti serios*. Dar probabil că nu vorbea serios, s-a gândit – şi totuşi, dacă? A dat din cap, încercând să-şi păstreze calmul. Îi treceau prin minte diferite cuvinte – pentru o clipă *zombie*, iute înlocuit de *profet*. Şi-a imaginat-o cu o aureolă şi s-a gândit că ar prinde-o bine.

Simţea nevoia să o cunoască.

— Mă cheamă Zal. Îmi pare bine, a bâiguit, aşa cum făcea mereu în vreuna din rarele circumstanţe când cunoştea pe cineva, mimând amabilităţile schimbate de oameni în filmele de modă veche.

— Asiya, a zis ea, fără să întindă nici ea mâna. Şi mie-mi pare bine, cred.

Zal nu făcea cunoştinţă cu oameni. Presupunând că Rhodes avea dreptate şi Zal nu era decât ca un adolescent de douăzeci şi un pic de ani, Hendricks nu voia să îşi asume multe riscuri, aşa că abia în ultimii ani începuse să-l lase pe Zal să aibă o viaţă personală. Îşi instalase fiul într-un apartament propriu – chiar dacă dormea acolo doar de câteva ori pe săptămână la început – şi

începuse să-l lase să meargă singur în unele locuri, cum ar fi călătoria la Vegas. În afară de Hendricks, Zal nu cunoştea aproape pe nimeni. În acea perioadă, el şi Hendricks tocmai discutaseră dacă să se angajeze undeva.

Nici Asiya nu făcea cunoştinţă cu nimeni – în general fiindcă nu-i plăcea.

Aşa că Asiya n-a înţeles niciodată ce o împinsese – erau vremuri nebuneşti, ultima zi a mileniului, asta putea fi scuza ei, sau poate nou-descoperita ei teamă, care semăna cu clarviziunea, o anxietate ce părea să aibă aproape o frecvenţă sufletească, asta o îmboldise, cine ştie –, cert e că i-a zis:

— Vrei să ne plimbăm?

Zal dăduse din cap. Voia. Voia nespus de tare. Nu se ducea absolut nicăieri.

Cam atât s-a întâmplat în acel sfârşit de mileniu, în acea perioadă nebună a lui Y2K, virusul mileniului: pe de o parte, Silber. Zal se apropiase la o distanţă milimetrică de ceva numit zbor, ceva numit magie, în cel mai bun caz – frânturi de zbor, în cel mai rău caz – sută la sută înşelătorie. Îşi făcuse, totuşi, un prieten, reuşise să se împrietenească întrucâtva cu cineva la care majoritatea oamenilor nu puteau avea acces. Graţie poveştii lui.

Iar acum iată o fiinţă umană care n-avea habar de povestea lui. Era primul lui contact pur cu o persoană.

*

Zal nu înţelegea pe deplin termenul de „frumos“, dar îl înţelegea suficient de bine ca să priceapă că Asiya nu era aşa. La început, i s-a tot părut că semăna cu păsăruica neagră pe care o culesese. La cafeneaua unde s-au dus să mănânce, ea şi-a desfăcut

fermoarul de la hanoracul negru, scoţând la iveală un tricou cu mânecă lungă simplu şi negru, iar el a văzut că era foarte, foarte slabă. Părea bolnavă. Pielea ei era foarte albă, ca a lui, dar într-un fel care sugera faptul că probabil nu se născuse aşa; părea bolnavă. Ochii îi erau mici, negri şi ca nişte mărgele, iar chipul, oval şi auster, androgin aproape în totalitate. Avea părul negru ca lignitul, tuns băieţeşte, iar curbele îi lipseau aproape cu desăvârşire.

Dacă n-ar fi fost vocea, n-ar fi ştiut că e o fată. Vocea ei ca o şoaptă joasă era de departe cea mai feminină din câte auzise vreodată. Îl ducea cu gândul la sunetul pe care l-ar face petalele florilor când se ating unele de altele. Exista un foşnet în toate cuvintele ei, o delicateţe şi o fragilitate pe care Zal era destul de bărbat încât să le perceapă ca fiind femeieşti. Îi plăcea vocea aceea foarte mult, îi plăcea să se afle în compania vocii aceleia dulci, ca un firicel. S-a gândit să-i spună ce mult îi plăcea, dar nu era sigur că ăsta e un lucru normal pe care să-l facă oamenii într-o asemenea fază sau măcar un lucru care să-i placă unei asemenea fete – probabil că ea-şi dorea să sune mai mult ca un băiat, ca el.

Îi mai plăcea şi că părea incapabilă să-şi dea seama că era ceva aiurea cu el. Când Zal a comandat o supă de legume şi ceai, ea a zis că vrea acelaşi lucru. El a roşit când a auzit asta, s-a simţit nespus de mândru.

A mai observat şi că ea nu zâmbea niciodată. Asta i se părea liniştitor la cineva care nu era, să zicem, tatăl lui, ale cărui zâmbete şi râs le iubea şi de către care se simţea de-a dreptul protejat, chiar dacă nu putea răspunde la fel. O clipă, s-a întrebat: oare era posibil ca ea să fie asemenea lui?

Nu, n-avea cum. I-ar fi ştiut povestea. Rhodes şi Hendricks îl îmbuibaseră cu zecile de cazuri din istorie, de pe tot globul, mai ales, credea el, dintr-un efort de a-l face să nu se simtă chiar o anomalie.

Dar ştia că ea avea ceva diferit. Ceva ce cu siguranţă oamenii ar considera anapoda. Dar nu şi el, nu – cum ar fi putut?

— Ce e? repeta ea cu vocea aceea.

— Ah, nu ştiu, a spus el. Căzusem pe gânduri, atât. Ai zis ceva?

Ea a scuturat din cap. S-a uitat în jos, la ceasul mare digital, negru, de la mână.

— Şase ore, a zis ea.

— Pentru ce?

— Până la ce, l-a corectat. Până la Anul Nou, desigur. 2000, eşti gata?

Zal a încuviinţat. Era, aşa credea. Dar ştia că peste tot lumea o luase razna cu chestia asta.

— Ce planuri ai? l-a întrebat.

Zal a ridicat din umeri.

— Ar fi o petrecere la care-s invitat, dar nu vreau să merg.

Ea a luat asta drept o frază de agăţat, un mod de a flirta, şi a roşit puţin. A muşcat-o de parcă ar fi fost o momeală.

— Şi eu sunt invitată la nişte petreceri. Şi nu vreau să merg.

Zal a interpretat asta ca pe o problemă. Nici unul dintre ei nu avea un plan.

— Am putea trata ziua asta ca pe oricare alta. Să mâncăm, să dormim, ştii.

Ea a fost aproape şocată de atitudinea lui – părea complet indiferent la posibilitatea ca lumea să se sfârşească sau măcar la prăbuşirea sistemelor financiare.

— Mie aşa mi-ar plăcea să fac, a zis ea, oftând un pic. Dar, ştii, de data asta s-ar putea să fie diferit.

Zal a tăcut un pic.

— Adică, chestia cu sfârşitul lumii şi toate alea? Computerele care o iau razna? Lansarea de bombe?

Nu glumea, dar aşa a sunat. Asiya a râs din priviri.

— Ai dreptate, a zis. Probabil că-i o prostie din partea mea. Dar

trebuie să recunosc, am avut nişte..., a inspirat profund şi s-a oprit.

— Ce anume? a întrebat Zal.

Când a deschis ochii – a durat o secundă – ea a scuturat din cap cu blândeţe, liniştită, de parcă ar fi legănat un nou-născut.

— Nu, nimic. Cred că vreau doar să fac ceva diferit.

— Serios?

Ea s-a gândit.

— Da. Chiar dacă asta înseamnă să mă ascund.

— Să te-ascunzi?

— Da.

— Să te-ascunzi de ce? Ah, de chestia aia?

— Nu. Dar, ştii. De orice. Nu-i amuzant să te ascunzi? Nu te jucai de-a v-aţi ascunselea când erai mic?

El a scuturat din cap.

— Dar am auzit de jocul ăsta.

Ea şi-a mijit ochii.

— De unde eşti tu?

El a oftat.

— Poveste lungă. Dar cel mai mult am stat aici.

Ea a dat din cap.

— Înseamnă că şi tu ai avut părinţi nebuni sau măcar o viaţă nebună. Nici eu nu m-am jucat de-a v-aţi ascunselea, dar pare amuzant.

Zal a încuviinţat, privind în supă.

— Da, am avut un părinte nebun, cred că se poate spune aşa, şi o viaţă nebună.

Ea a vrut să-i apuce mâna albă şi tremurătoare care se trudea din greu să ţină în echilibru conţinutul lingurii pe drumul spre gura lui. Îşi dorea s-o ţină şi poate să o sărute. Îi amintea de ceva, dar nimic legat de vreun alt bărbat. O clipă, s-a gândit că poate îi amintea de păsările pe care le fotografia, de proiectul vieţii ei, cu

păsări în diferite faze ale declinului. Desigur, nu-i putea spune asta – semeni cu o pasăre în fazele iniţiale ale descompunerii! –, însă s-a gândit la asta pentru o clipă. Sau poate că se mai întâlniseră înainte. Nu era sigură, dar noua ei latură anxios-clarvăzătoare îi spunea că el era important, că alături de el ar fi în siguranţă, că întâlnirea aceasta însemna ceva mai mult.

— Bănuiesc că e amuzant când te ascunzi, a zis el în cele din urmă, după cea mai lungă tăcere a serii.

— Nu trebuie chiar să ne ascundem, a zis ea, sperând că nu va suna de parcă ar zice: „Putem să facem ce vrei tu“.

Şi totuşi o parte din ea sperase să sune aşa.

El a mai luat o lingură de supă. Nu-şi putea aminti ultima persoană care-i spusese asta, care de fapt îi ceruse asta cu o propoziţie identică. Rhodes punea întrebări din alte motive, Hendricks poruncea, iar Silber intra în categoria celor care erau aşa de uluiţi de ciudăţenia lui, încât n-au decât întrebări. Dar nimeni nu-l întrebase cu adevărat ce vrea.

— Dacă chiar mă întrebi, a început, cred că eu aş vrea să merg acasă.

Ea deja avea un chip posomorât, dar chiar şi un astfel de chip se putea posomorî şi mai tare. El a repetat în gând propoziţia rostită şi şi-a dat seama.

— Adică, mi-ar plăcea dacă am merge la mine acasă, acum că am terminat de mâncat.

Ochii ei au părut să se însenineze un pic, apoi ea a roşit iarăşi. Nu se aşteptase să fie atât de direct.

— Nu ştiu.

De data asta a roşit el.

— Nu trebuie. Să vii, adică.

Linişte.

— Mi-ar plăcea, a zis ea încet, după o pauză lungă.

— Bine, a zis el.

— Bine, a zis ea.

Şi-a împins supa către el, iar el a observat că de-abia o atinsese. A terminat-o el pentru ea.

A venit nota, iar Zal a plătit partea lui şi Asiya pe a ei, apoi el a mers la baie, a mers şi ea la baie, şi-au ieşit împreună.

— În afară de tata, n-a mai intrat nimeni niciodată în apartamentul meu, a zis el în timp ce mergeau într-acolo.

Ea nu l-a crezut, dar n-a suflat o vorbă.

*

— În afară de tata, n-a mai intrat nimeni niciodată în apartamentul meu, a repetat el, după multele etaje urcate, în faţa uşii.

Asiya a dat din cap.

— O zi fantastică pentru schimbări fantastice.

Era sarcastică, dar el nu s-a prins.

Zal a deschis uşa şi s-a uitat la locuinţă odată cu fata, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată; habar n-avea cum i s-ar părea cuiva venit din afară, dar se consola cu gândul că tatăl lui aranjase totul şi-şi petrecea uneori vremea pe-aici şi cu siguranţă n-ar fi creat un mediu anormal pentru Zal, fiul lui, pe care şi-l dorea atât de mult să crească pe cât de normal se putea, *ţinând cont că*.

Era o garsonieră, aproape ca o cutie, s-a gândit el, cu două ferestre mari pe un perete, cu jaluzelele trase fiindcă dădeau chiar spre alte ferestre cu jaluzele trase, ale altui apartament aflat la doar vreo doi metri distanţă. Era un pic întunecat, poate puţin prea întunecat. Exista un pat – făcut, slavă Domnului, şi-a zis, fiindcă în ultima vreme mai sărea peste treaba asta în câte-o zi, în ciuda a ceea ce-i amintea Hendricks întotdeauna despre bărbaţii

bine crescuţi şi făcutul patului. Cearşafurile erau de-un albastru-închis, simplu – o alegere rezonabilă, după părerea lui. Exista un birou, gol, cu excepţia unui computer şi a unui ceas deşteptător şi, din câte se părea, a câtorva reţete – singura dovadă de dezordine. Desigur, sub birou şi sub pat erau cutii metalice de cafea cu snackurile din insecte, însă nu la vedere, în tot cazul nu în aşa fel încât să trezească vreo bănuială. Erau nişte gantere mici şi extensoare pentru fizioterapie, puse pe jos într-un colţ al camerei, un casetofon mare cu boxe, un scrin mic şi un coş de gunoi. Erau două scaune de plastic simple şi o măsuţă de cafea asortată, absolut suficient pentru o persoană. Pereţii erau goi, cu excepţia a două fotografii înrămate pe care le pusese Hendricks – una cu Hendricks şi soţia lui, Nilou, când erau foarte tineri şi zâmbeau larg, într-un fel despre care Zal se gândea adesea că trebuie să fie dureros pentru muşchii feţei. Cealaltă era cu Zal, tânăr, în braţele lui Hendricks – era una dintre primele poze ale lui, dar, spre deosebire de altele din acea perioadă, în asta nu părea deloc aşa de deformat. Părea să aibă jumătate din vârsta reală, era palid şi slab, dar nu credea să-i pară ceva anormal acestei fete alb-negru cu siluetă fragilă.

— Abia te-ai mutat aici, nu?

— Cam aşa, a zis Zal, ceea ce nu era chiar neadevărat.

Ea se uita la fotografii.

— Eşti foarte apropiat de tatăl tău.

El a încuviinţat.

— Eu nu-s apropiată de tata, a continuat ea. Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E psihanalist, a răspuns el. Specializat în copii.

S-a gândit la Hendricks – oare *el* era anormal în vreun fel? Psihanaliştii comportamentali de pretutindeni trebuie să aibă copii, şi-a zis.

S-a făcut linişte. Ce zicea Rhodes să faci atunci când tăcerea te

face să te simţi prost?

Ecou.

— Dar tatăl tău cu ce se ocupă? a întrebat-o.

Ea a oftat destul de puternic. A scuturat din cap. A oftat iarăşi. S-a aşezat pe un scaun de plastic.

— Nu mă întâlnesc deloc cu el. Dar lucrează la Boeing.

El a încuviinţat absent. Asta nu-i spunea nimic. *Dar nu e nimic greşit să pui întrebări,* ar mai fi zis Rhodes.

— Ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă ce?

— Bing, aşa ai zis?

— Ah, Boeing. Nu ştii? Ă, hm, ăia care fac avioane.

Fac avioane. Avioane, s-a gândit, păsările uriaşe uruitoare, din aliaj de aluminiu, care lui nu-i plăceau deloc.

— Ah, nu mă pricep la alea.

Ea l-a privit distrată.

— Ai zburat.

Refuza să fie o întrebare. El a scuturat din cap:

— Nu.

A făcut o pauză, apoi:

— De fapt, o singură dată, când eram mic. Dar nu-mi amintesc.

Ea a dat din cap.

— Habar n-am cum de-am ştiut asta, dar într-un fel am ştiut că de fapt n-ai zburat niciodată. Adică, mi-ai zis că nu ştii ce e Boeing, dar ăsta nu-i chiar un indiciu. În ultima vreme, pur şi simplu ştiu nişte lucruri.

Zal a clătinat din cap. Habar n-avea ce voia să zică.

— Ce ai vrea să facem? a întrebat-o. Şi cum îţi ziceai numele?

— Nu ştiu ce, a zis ea. Ah-sii-iaa.

— Ah-sii-iaa.

El se prefăcea că şterge cu mâna praful de pe tăblia mesei, aşa cum făcea Hendricks uneori. Ea era plictisită.

— Nu ştiu ce să facem. Ciudată zi. Probabil că afară o să fie nebunie. Am putea…

Şi exact atunci el a văzut biletul pe frigider. *Z – Nu te-am găsit, o să revin mai târziu, aduc televizorul, putem să ne uităm cum bate ultima secundă în Times Square – 2000 fericit! Cu drag, Tati.*

Zal s-a panicat imediat. Tatăl lui putea să vină acasă din clipă în clipă şi să-l găsească cu femeia asta ciudată al cărei nume el abia dacă-l putea rosti. Şi, pe de altă parte, femeia asta îl putea întâlni pe ciudatul tată care deţinea cheia întregului său trecut bizar, pe care fără îndoială avea să-l descarce în faţa ei, fără să ţină cont de investiţia emoţională a lui Zal sau de altele, bănuind că probabil Zal nu-i mărturisise, crezând că probabil era mai bine să-i povestească, că ar fi mai bine să fie totul pe faţă, toată blestemata de istorisire, spusă direct, aşa încât ea să-l trateze de-acum încolo pe Zal aşa cum o făcea toată lumea: cu foarte mare grijă. Iar el avea să se trezească din nou în una din acele relaţii speciale care *ţine cont că*, unde povestea lui avea să-i eclipseze pe el şi pe ei, să îi înghită şi să-i scuipe, lăsându-l iarăşi pe Zal cel mai singur om de pe pământ.

Nu-şi putea permite să-i lase pe cei doi să se întâlnească. Cel puţin, nu deocamdată. Poate că ar trebui să poarte o discuţie cu Hendricks în curând – dacă, în fine, iar el ar şti că sare pârleazul, dacă ea sau orice altă fată chiar avea să intre în viaţa lui, dar dacă nu, atunci nu pricepea de ce se afla ea aici, de ce îl tolera, de ce vreme de atâtea ore – chiar trecuseră ore? – îl urmase şi-l întrebase ce voia, şi comandase aceeaşi mâncare ca el, şi nu-l făcuse să se simtă prost când n-a ştiut acel nume B-nu-ştiu-cum de avioane şi tot nu voia să plece, nu voia să plece, nu ar vrea să plece, înainte desigur ca ceea ce pune capăt tuturor întâlnirilor – dar ce anume era o întâlnire? – să dea buzna pe uşă: un Părinte.

— Trebuie să plecăm, i-a zis, în timp ce făcea biletul ghemotoc.

L-a desfăcut apoi repede, a apucat disperat un creion de pe

birou şi a scris: *Nu, tată* – doar Hendricks îşi zicea „tati“ şi numai în acele bileţele pe care le lăsa –, *nu pot. Sunt cu un prieten. Mă întorc mai târziu. Nu te îngrijora.* S-a oprit şi a adăugat, ca să sune mai firesc, fiindcă ştia că tatăl lui o să se teamă că s-a întâmplat ceva fantastic de rău, *2000 fericit şi ţie.*

— Încotro?

— Trebuie să plecăm acum, a zis Zal. Îmi pare rău. Nu ştiu unde.

— Chiar acum?

— Acum! Da, chiar acum. Da. Adică, ar fi bine chiar acum.

Ea şi-a mijit ochii înspre el.

— Ăă, bine.

— Locul ăsta o să se umple de… zgomot, asta-i tot. Şi de… tata.

Ea a dat din cap.

— Sigur, tata, a zis ea, pe un ton pe care el era mult prea panicat ca să încerce măcar să-l desluşească. Păi, am putea merge la apartamentul meu. E la periferie.

— Sună bine!

Încerca să pară foarte entuziasmat, dar de fapt era panicat.

— Dar o să fie acolo sora mea cea mică şi fratele, a zis ea. Sora cea mică sigur o să fie.

— Bine, a zis el. Să mergem.

Şi-a apucat în grabă un palton şi a deschis uşa, apoi, ca un domn din filmele vechi, a zis:

— După dumneavoastră.

I s-a părut că o aude pufnind când a ieşit pe uşă, foşnind pe lângă el. I s-a părut şi că îl vede pe Hendricks – poate că nu era decât unul dintre mulţii domni în vârstă Moşi Crăciuni ai New Yorkului, dar nu-şi permitea să se uite ca lumea – în timp ce mergeau iute spre un metrou care se îndrepta spre periferie. Deocamdată, îşi zicea, era salvat: normal sau pe-acolo.

*

Şi ea a venit cu un avertisment în faţa uşii sale:

— E deprimant ca dracu' aici, ştiu.

El s-a simţit cumva alarmat la auzul cuvântului *dracu*' pe buzele ei – părea un cuvânt prea încins pentru fata asta ciudată şi rece, *dracu*' având un efect egal, dar opus faţă de cel pe care, să zicem, l-ar avea râsul asupra ei. Nu i se potrivea, nu ştia să-l poarte.

Amândoi au tras aer în piept şi au intrat.

Dacă l-ai fi întrebat pe Zal ce înseamnă un apartament drăguţ, ţi-ar fi zis, păi, al tatălui ori al lui Silber. De obicei nu era prea impresionat. Dar acesta era diferit de vechiul pod prăfuit, ticsit de cărţi al tatălui ori de locuinţa de la oraş, minimalistă şi hiper-colţuroasă, a lui Silber. Aici era vechiul New York, aşa cum îl văzuse în fotografii. Era ceva imens, o întreagă casă de cărămidă. Candelabre, tapet floral, piese de aur, marmură şi perle, lemn lucios din soiuri pe care nu le mai văzuse vreodată, sculpturi şi porţelanuri care arătau de parcă ar fi trebuit să se afle într-un muzeu sau pe un tort.

— Deprimant, a zis ea. Detest locul ăsta. E al părinţilor mei dintotdeauna.

Era un pic îmbujorată şi deodată părea plictisită, poate jenată, gata să-şi iasă din fire.

Zal s-a simţit stânjenit.

— Eu aş prefera să locuiesc aici, a zis cu sinceritate.

— Nu, n-ai vrea.

— Ba cred că aş vrea. Nu mi se pare deprimant.

— Nu, a zis ea cu fermitate şi a mers un pic prin casă, verificând camerele. E aiurea, iar fratele şi sora mea sunt amândoi acasă, deci, asta e. E cam ciudat.

— Este, a trebuit să îi dea dreptate Zal.

— Încă patru ore şi ceva, a zis ea fluturându-şi ceasul înspre el. Oricum, ce crezi că o să se întâmple?

— Habar n-am, a spus Zal. Probabil că nimic, dar asta-i ce zice tata.

— Se pot petrece te miri ce rahaturi, a zis ea, apucând un măr dintr-un castron mare în care se aflau mere din toate culorile posibile, aşa i se părea lui.

Iat-o din nou – *rahat* – înjurând. *Rahat* şi *măr* se contraziceau aşa de profund, încât lui i s-a părut că pentru o clipă surzeşte şi orbeşte. Părea că în propria casă ea intrase deodată în pielea unui om care înjură. A încercat să nu se lase tulburat.

— Adică, ştiu că nu te cunosc, dar pregăteşte-te – probabil c-o să fiu o pacoste spre miezul nopţii.

— O pa… ce?

— OZ!!

S-a auzit un strigăt urmat de un ecou cum probabil se aude prin sălile de concerte, îşi imagina Zal.

— Sora mea, a explicat Asiya, părând şi mai enervată. O clipă.

A pornit cu pas apăsat – subliniindu-şi enervarea prin acel pas – la etaj, în altă cameră.

Zal s-a aşezat pe una dintre multele canapele mari şi albe, dintr-un material pe care nu-l mai simţise niciodată, pielea unui animal catifelat şi aproape legendar, imaginar, poate că nici măcar real, ca de unicorn, de Pegas sau ceva de felul acesta. Se simţea de parcă era într-o pictură. A privit în sus, la unul dintre numeroasele tablouri, cel cu o femeie într-o rochie albastră, cu perle la gât şi păr argintiu. Părea din alte timpuri, din alte locuri. Fundalul era galben şi înceţoşat. Era greu de spus dacă era tânără sau bătrână. Se întreba dacă existase cu adevărat.

Asiya a revenit în cameră peste câteva minute, încă ţinând în mână mărul neterminat, şi s-a uitat lung la Zal.

— Televizor?

— Dar sora ta?

Ea n-a zis nimic, doar a scuturat din cap.

— Îmi faci cunoştinţă cu ea?

Ea a scuturat iarăşi din cap. Şi încă o dată.

— Adică, nu-mi pasă. Aş putea. Nici măcar nu te cunosc.

Înjura şi brusc repeta asta continuu. Era adevărat, nu se cunoşteau, însă într-un fel afirmarea faptului i-a părut ostilă lui Zal.

— Nu ţin neapărat, i-a zis, încercând să o spună pe un ton mai blând decât rostise vreodată ceva în viaţă.

Îşi dorea tare mult – într-un fel care-l surprindea până şi pe el – să se înţeleagă cu fata asta normală şi anormală.

— Nu-mi pasă, a repetat ea. Vrei? Trebuie să te duci tu la ea.

Zal a încuviinţat, dar nu s-a clintit.

— Ştii de ce?

Zal a scuturat din cap.

— Ai fost vreodată la un spectacol cu ciudaţi, ca la circ? Ca acela din Coney Island sau aşa ceva?

Zal a scuturat iarăşi din cap. *Spectacol cu ciudaţi*. Nu fusese, dar ştia de ele. *Ciudat* era un cuvânt batjocoritor pe care unii oameni îl folosiseră în legătură cu el, de-a lungul vieţii, ba chiar i se spusese *întoarce-te la spectacolul cu ciudaţi, de unde-ai fugit* – asta-i zisese copilul cel crud şi prost al unui vecin, care aflase cumva de povestea lui, pe vremea când locuia cu Hendricks. Mereu îi era greu să audă expresia asta. O clipă s-a temut ca nu cumva ea să fi ştiut ori ca nu cumva să fie pe cale să-l atace.

— Păi, pregăteşte-te, a zis ea. Soră-mea-i ciudată ca naiba.

Ciudată.

Ca naiba.

Nici măcar nu-şi coborâse vocea, în casa aceea cu ecou.

— Ce vrei să spui cu asta?

Zal, păstrându-şi tonul jos, se lupta din greu să nu se lase

tulburat de transformarea ei subtilă, dar deranjantă.

— Păi n-ar fi mai bine să-ţi arăt? i-a trântit ea, apăsat.

Părea furioasă.

— Dar nu ţin neapărat să o cunosc.

— OZ!! a strigat iarăşi ciudata, ca la un semn.

— La fix! a zis Asiya cu ochii măriţi, cu o expresie de enervare exagerată. Să mergem, de ce nu?

I-a întins mâna, mâna pe care nu şi-o ţinea atunci când nici una nu-i tremura, mâna care îi poruncise pentru o clipă să se *relaxeze* la vederea păsării moarte.

El a apucat-o.

O simţea rece şi osoasă.

Au urcat pe o scară în spirală şi au trecut printr-un hol ticsit de tablouri cu oameni care păreau foarte ireali, de nicăieri şi de niciunde, şi deodată au ajuns în faţa unui dormitor foarte mare şi întunecat, fără uşă, doar cu o boltă goală de unde era clar că mai demult fusese scoasă o uşă.

Înăuntru: nimic, în afară de un pat foarte mare. Pe pat: nimic, în afară de o fiinţă umană foarte mare, cea mai mare fiinţă umană văzută de Zal vreodată în viaţa lui, mai mare decât credea că e posibil.

Ciudata.

— Sora mea, Willa, a zis Asiya – fără îndoială îmbujorată, deşi în lipsa luminii era greu de zis – din nou cu vocea ei obişnuită, şoptită.

A înălţat glasul un pic, adresându-i-se surorii:

— Willa, un prieten cunoscut astăzi. Zal.

El a întins mâna.

— Nu, Willa nu se poate da jos din pat, aşa că trebuie să te duci la ea, a zis Asiya. Willa, spune „bună“ imediat, te rog.

Zal a remarcat că îi vorbea acestei fiinţe uriaşe ca o mamă, o mamă furioasă.

— Bună, s-a auzit o voce din toată carnea aceea, o voce groasă şi răguşită, estompată de o răsuflare greoaie. Oz, poţi să aprinzi lumina? Nu pot să-l văd.

Asiya a oftat şi a aprins lumina.

— Uite, Willa, a zis. Sau poate ar trebui să zic „Uite, Zal“?

Îl săgeta cu privirea pe Zal, într-un fel provocator, însă el n-a observat.

Zal învăţase că nu e politicos să te holbezi – oamenii îl trataseră aşa toată viaţa, cam până de curând, când arăta aproape normal –, însă nu s-a putut abţine. Nu mai văzuse niciodată un asemenea om, cu toată acea carne, colaci şi colaci de carne, cu nişte bucle de culoarea chihlimbarului atârnând de un cap uriaş, cu doi ochi mititei, aproape ascunşi, şi o pereche de buze mititele, roz, vârâte în faţa aceea uşor îmbujorată. Probabil era de trei-patru ori mai mare ca el, din câte-şi putea da seama.

I-a dat mâna, iar ea a întins unul dintre braţele ei uriaşe, cu mâini surprinzător de mici la capete, pufoase, dar cu degete delicate, cu unghii micuţe şi atent lăcuite cu roz.

Mâna Willei, spre deosebire de a Asiyei, era plină şi fierbinte, chiar transpirată.

Se simţea plăcut.

Ea a schiţat ceva ce părea, poate, un zâmbet, însă Zal nu era sigur nici măcar cum să se uite la ea. Ea şi-a plecat privirea şi a netezit cearşaful lila uriaş care-i acoperea mare parte din corp, pe sub care purta, din câte observase, un fel de rochie de casă din dantelă albă.

— Ţi-e frig, Willa? a întrebat Asiya, făcându-şi de lucru cu termostatul.

Ea a scuturat din cap, ridicând iarăşi privirea spre Zal.

Zal nu-şi luase o clipă ochii de la ea.

Era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse vreodată.

*

De ce i se părea lui Zal frumoasă Willa McDonald?

Teoria nr. 1: FIINDCĂ NU VĂZUSE ALTCEVA MAI BUN. Fiindcă Zal crescuse fără mamă, fără rude de gen feminin şi fără prietene, fără reviste decoltate, fără reviste de modă, fără starlete sau staruri porno, supermodele, stripteuze, târfe sau orice altceva care să alcătuiască vreo imagine problematică a feminităţii. Hendricks şi Rhodes îi recomandaseră filme vechi, clasice, pentru felul lor conformist şi cuviincios şi pentru manierele drăguţe, împachetate în scenarii curăţele, cu o morală uşor digerabilă şi subiecte care dădeau lecţii – unde, da, existau multe, însă toate Doris Day, Betty Grable şi Marlin Monroe-urile din lume nu l-ar fi putut învăţa ce era *cu adevărat* sexy, şi cu atât mai puţin ce era *cu adevărat* frumos la o femeie *adevărată*. Zal era, la fel ca toţi copiii sălbatici, asexual – aşa se stabilise. Un lucru frumos nu era niciodată un lucru sexual – lui Zal îi lipsea, din câte se părea, microcipul respectiv, fiind complet lipsit de pofta care părea să definească bărbaţii şi acţiunile lor. În cel mai bun caz, o caisă şi Brigitte Bardot erau pentru el la fel de apetisante; putea fi la fel de drăguţ să te uiţi la Sophia Loren ca la păsările flamingo zburdând într-un spectacol al naturii; Rita Hayworth era la fel de năucitoare ca un apus în Caraibe, şi nimic mai mult. Ar fi putut servi greieri traşi în caramel la orice oră din orice zi, să zicem, stând cu Ava Gardner la el în pat. Sau chiar şi cu Clark Gable, Rudolph Valentino sau Steve McQueen, fiindcă, oricum, ce diferenţă era? Pur şi simplu era altfel alcătuit când venea vorba de sexualitate, pe o frecvenţă care era aproximativ, dacă nu fix, zero.

Teoria nr. 2: EXACT PENTRU CEEA CE ERA EA. Când a văzut-o pe Willa McDonald, i-au venit în minte câteva cuvinte (acesta era un exerciţiu de-al lui Rhodes, derulat de obicei printr-un talmeş-balmeş de metafore sălbatic-prietenoase precum „să-ţi urmăreşti

gândurile ca pe nişte nori de cuvinte“ şi „să le prinzi ca pe fluturi, cu o plasă“): *Belşug. Abundenţă. Bogăţie. Răgaz*. Ştia că aceste cuvinte alcătuiau reclama la un Jaguar sau la un Mercedes, dar el asta vedea. Şi-a amintit că Hendricks pusese semnul egal între *grăsime* şi *nesănătos* de multe ori, însă în general el nu putea să vadă lucrurile în felul acesta. Oamenii slabi, asemenea muribunzilor, suferinzilor, asemenea copiilor aproape proverbiali din Africa, ei erau bolnavi. Când vedea carne, şi încă multă, vedea odihnă, relaxare, destindere – vedea America, o ţară bogată, o ţară cu prea multe din toate şi care nu ştia ce să facă cu ele. Vedea ceva solid în materia în sine, nu carne care trepida, într-o ardere permanentă, goană şi zor, plus anxietate, panică şi instabilitate veşnică, precum acea uriaşă excepţie americană, în întregul său, oraşul lui, New York. Vedea o persoană imobilă, întreagă, solidă, eşuată. Vedea pământul solid şi finit, opusul cerului imposibil şi nesfârşit. Vedea o femeie, o superfemeie, un festival al feminităţii – nu o fată, nu o fată cu siluetă de băţ cum era Asiya, aşa cum multe dintre femeile din oraş ţineau cu tot dinadinsul să fie. Mai mult ca orice, vedea ceea ce-şi imagina – o căldură atoatecuprinzătoare, căldura cea mai profundă şi mai bogată ce se poate adăposti într-o fiinţă umană, o căldură umedă, o căldură a sudorii, poate chiar o căldură a înghiţitului, plus un puternic miros însoţitor, de mosc de femeie, de genul celui după care probabil tânjesc copilaşii când plâng.

Teoria nr. 3, prin urmare: EA ARĂTA DE PARCĂ ERA PARTE DIN CREATORUL LUI. În multe feluri, vedea o mamă – mamă umană? mamă pasăre?, mama pe care n-o avusese niciodată.

Ochii lui au pornit-o într-acolo unde îşi imagina că îi erau sânii ampli, acoperiţi pe jumătate de cearşafuri şi, dedesubt, pe jumătate de valurile propriei cărni, şi a simţit adânc un freamăt, o agitaţie stupefiantă. A simţit ceva ce simţise rareori, ceva apropiat foamei, s-a gândit – apropiat, dar nu chiar la fel –, acel zvâcnet

puternic, acel jind, acea nevoie presantă de ceva. Poate că simţea, s-a gândit, ceea ce era numit *dragoste* – Teoria nr. 4: DRAGOSTE? –, dar sigur că nu era asta, şi-a zis imediat, dragostea nu venea într-un mod atât de lipsit de logică. Nu putea fi acel farmec la prima vedere care nu era decât o glumă de-a oamenilor, sau poate – imagine: balon dezumflat – doar o dorinţă devenită glumă. Dar aşa se simţea, şi a trăit pentru prima oară în ziua aceea o căldură ca o mâzgă limpede într-un ou, acoperindu-l, protejându-l, cucerindu-l, iar el s-a prefăcut – de fapt, cel mult a cochetat cu ideea – că era îndrăgostit.

Voia să fie imediat acceptat de ea, dar simţea şi nevoia să o protejeze, şi anume de Asiya. De oasele reci şi dure ale Asiyei, de limba ascuţită a Asiyei de acasă, de dispreţul Asiyei, de acel *ciudată* al Asiyei, de maternitatea falsă şi aspră a Asiyei, de acel pat de fier şi de acea lipsă de uşă şi de orice o făcea să pară tristă, pentru o clipă, ori de câte ori privirea ei trebuia să treacă de la el la propria soră. Teoria nr. 5: PENTRU CĂ ERA DIFERITĂ – DE ASIYA, DE MAJORITATEA OAMENILOR, POATE DE TOATĂ LUMEA… CA ŞI EL. Era frumoasă, îşi spunea cu insistenţă. Cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse vreodată.

Nu poate fi adevărat, ar fi zis Asiya, *nici un om de pe pământ n-ar putea gândi una ca asta, poate doar în vreo poveste de groază dată naibii*.

Dar el aşa gândea. Aşa.

După mai multe luni, stând plictisit în apartamentul lui, Zal i-a explicat Asiyei ce considera el că este frumos, mai pe scurt, mai simplu, mai stânjenit, într-un fel de parcă s-ar fi scuzat.

Ea scuturase din cap şi repetase iar şi iar: *Ciudat, ciudat, ciudat*, de aşa de multe ori şi pe tonul ei caracteristic, lipsit de claritate, încât el nu avea habar dacă se referea la Willa sau la el sau, mai degrabă, la amândoi.

Apropo: *după mai multe luni*. A se citi că lumea, într-adevăr, nu

s-a sfârşit cu 31 decembrie 1999 / 1 ianuarie 2000.

Dar n-a fost totul în zadar. *A existat* ceva magic în anul 2000, aşa încât toată lumea l-a uitat aproape imediat pe 1999, chiar din ultimele secunde ale acestuia, din câte se părea. Sfârşitul lumii? Să fim serioşi. Cine-a crezut una ca asta?

*

— Încă o oră, a şuierat Asiya.

Împinseseră patul pe roţi al Willei în sufragerie, iar acum se afla cu ei şi Zachary, fratele cel mic. Timpul trecea, iar ei stăteau trântiţi pe canapele uitându-se la televizor, cu covrigei în mâini.

Zachary: Zal nu l-a plăcut imediat, nu ca pe Willa, desigur, dar nici măcar ca pe majoritatea oamenilor. Dacă Willa nu era decât cu câţiva ani mai mică decât Asiya, el era cu alţi câţiva ani mai mic, probabil la începutul adolescenţei. Dar Zal abia dacă-l putea zări, ca să-l poată displace ca lumea: purta o şapcă de baseball trasă pe ochi şi pe mare parte din faţă, un hanorac cu glugă şi blugi lăbărţaţi. Corpul lui era ceva între al Asiyei şi al Willei, dar mai mult spre al Asiyei – era ceea ce se numeşte „supraponderal“, deşi era greu de zis precis cu toate hainele acelea lălâi. Mare parte din noapte a avut căşti în urechi, dând din cap pe melodii de neauzit, de parcă ar fi confirmat nişte ordine plăcute. La un moment dat şi-a aprins o ţigară, ceea ce l-a făcut pe Zal să fie şi mai derutat în privinţa vârstei. Însă ţigara mirosea diferit de majoritatea ţigărilor şi atunci i-a dat prin cap că poate erau chestia în legătură cu care îl avertizase Hendricks.

— Ce e aia? întrebase Zal, arătând spre ceea ce fuma puştiul.

Trebuise să-l bată uşurel cu palma şi să întrebe din nou, fiindcă îşi dăduse seama că Zachary n-avea cum să vadă de sub cozoroc.

— Ce-i ce?

A observat că Zachary vorbea cu un uşor accent, unul pe care Willa şi Asiya nu-l aveau.

— Aia.

— Iarbă! a strigat Asiya. Nu cred că-i momentul potrivit, Zach, deşi, la naiba, cred că mi-ar trebui şi mie.

— Te rog, nu, Oz, a zis Willa cu blândeţe, din patul ei.

— Ei, ce-ţi pasă ţie, a sărit Asiya şi s-a întors spre Zal: I se pare că fumatul mă face rea.

— Ce sunt? a repetat Zal. Droguri?

Asiya s-a holbat la el o clipă, iar apoi a părut să-şi reamintească faptul că el nu era pur şi simplu un alt membru al familiei ei, că nu era cazul să-l trateze urât. A bodogănit:

— Mdaa.

Zachary nu s-a oprit din fumat, Asiya a devenit tot mai tăcută pe măsură ce minutele înaintau spre posibilul sfârşit al lumii, iar Zal arunca priviri furişe când şi când spre Willa, care respira greu – voluptuos – în patul ei, cu toţii uitându-se la ceea ce urmărea, fără îndoială, şi tatăl lui: festivităţile din Times Square transmise la televizor.

Lui Zal i se părea că e ca în oricare alt an. Oamenii aveau pahare pe care era pictat cu cifre strălucitoare numărul 2000, cu lentile în zerourile din mijloc, şi asta era tot. Poate că erau mai mulţi oameni. Poate că erau mai puţini. Dar, în mare, era aceeaşi nebunie.

Nu mult după ce anunţase că mai sunt 45 de minute, Asiya s-a năpustit sus, nu la baie, ci în altă cameră, după cum a observat Zal. Părea grăbită, poate încurcată de ceva. Zal s-a gândit că poate ar trebui să se ridice în picioare, dar Zachary şi Willa n-au părut să dea vreo importanţă plecării surorii lor.

Dar apoi i s-a părut că a auzit ecoul unui icnet prin casă, aşa că s-a ridicat repede şi s-a dus în direcţia unde dispăruse ea, a intrat

în altă cameră frumos decorată, cu o uşă care dădea spre o scară ce ducea la un etaj inferior.

— Asiya, eşti acolo? Eşti OK?

A auzit şi alte icnete, icnete nu mult diferite de nişte suspine, dar cumva mai animalice.

A coborât cu grijă scările care duceau spre o cameră întunecată foarte mare. Şi-a dat seama că trebuia să fie un „subsol“, ceva ce avea o verişoară de-a lui Hendricks, pe care o vizitau din când în când, în casa ei din Long Island. Era aşa de întuneric, încât Zal nu putea vedea nimic, însă icnetele, suspinele se înteţeau.

Era acolo.

— Asiya, ce faci?

— Nimic – sunt bine. Ar trebui… ar trebui să te duci sus.

Cuvintele i se întretăiau, respira greoi.

— Eşti bolnavă.

— Nu.

— Şi-atunci, ce e? Plângi?…

— Am un… am un atac, a şoptit ea, cu vocea şi mai joasă decât de obicei.

— Un atac?

— De panică – un atac de panică.

Atac de panică: Zal le ştia. Avusese şi el aşa ceva în metrou şi în alte spaţii închise, fără ferestre, de unde nu se putea vedea deloc cerul. I se spusese că era predispus la ele.

— Nu te teme, a îndemnat-o. Uite, ţine-te de mine, mă poţi vedea…

Peste câteva clipe, o mână rece şi osoasă, tremurândă îi căuta umărul. Zal ştia că îi era de ajutor când îl ţinea Hendricks, aşa că a făcut şi el la fel. Şi iarăşi şi-a amintit de Hendricks când i-a spus: „Imaginează-ţi că eşti sub cerul liber, un cer aşa de albastru, senin, şi se simte o adiere, văzduh, văzduh, văzduh, nespus de mult cer. Eşti acolo, mult deasupra tuturor lucrurilor, a tot ce te supără…“

Voia ca ea să-şi imagineze ceea ce Hendricks nu pronunţa niciodată, dar Zal adăugase întotdeauna în gând: aripi, ale lui, întinderea aripilor tăind acel văzduh, aşa de precis, aşa de vioi, cu atâta energie şi graţie, cu viteză şi forţă. Însă s-a oprit la timp.

Atacul ei de panică s-a oprit brusc şi s-a transformat într-un plâns obişnuit, monoton.

— N-a fost de ajutor?

— Mi-a amintit de tata, a bolborosit ea printre suspine.

Avioane, s-a gândit Zal, tatăl ei, fabricantul de avioane – asta însemna zborul pentru ea.

— Haide, e-n regulă, îmi pare rău, a zis el.

Simţea deodată nevoia presantă să aibă grijă de ea, de parcă ar fi fost fetiţa lui, exact invers de cum îl făcea să se simtă Willa – ca şi cum el ar fi fost băieţelul ei, de care trebuia ea să aibă grijă.

— Vreau să am grijă de tine, Asiya.

— Zal, a zis ea deodată, suspinele domolindu-se un pic. Azi-dimineaţă nici măcar nu te cunoşteam.

— Aşa e.

— De unde ai venit?

El nu a zis nimic. Nu-i cerea povestea vieţii, însă în loc să şi-o ascundă – cum făcea de regulă – îşi dorea pe neaşteptate atât de mult să i-o spună. *De aici vin*, voia să-i zică. *E o poveste lungă, lungă, foarte lungă*. Ştia că, într-un fel, cu casa aceasta a ei, cu fraţii aceia, cu propria ei stranietate, povestea lui avea o şansă să fie în siguranţă aici, cel puţin mai în siguranţă decât în orice altă parte.

Ea a continuat:

— Adică, mi-e foarte frică acum, recunosc. M-am temut de noaptea asta de-atâtea luni, poate ani.

— Crezi c-o să se întâmple ceva?

— Nu, dar, la o adică, s-ar putea. Ştiu, nu se va-ntâmpla. Nu se-ntâmplă aşa, ştiu, în zilele speciale. Lucrurile rele se petrec când nici nu te gândeşti. Dar se apropie, Zal.

El chiar nu a ştiut ce să zică. Rhodes: *ecou, întrebare*.

— De ce crezi că se va întâmpla ceva rău?

— Pentru că simt. Zal, o să îţi spun ceva, dar să nu crezi că sunt nebună. Adică, bine, poţi să crezi, nici măcar nu te cunosc.

— Te rog, nu mai spune asta.

— Ce?

— Că nu ne cunoaştem.

— Dar…

S-a oprit şi şi-a schimbat tonul.

— Bine. Păi, pare o nebunie, dar… am nişte viziuni, cum c-o să se întâmple ceva, o să se întâmple ceva rău, şi nu am luat droguri, Zal, nici măcar medicamente de pe reţetă, şi chiar n-am nici un fel de diagnostic de felul ăsta, halucinaţii, obsesii, nimic. Simt ceva din afara mea, nu ceva greşit în mine. Se înţelege ceva?

— În mine nu sunt decât lucruri greşite, a gândit Zal cu voce tare, deci, nu.

— Trece timpul, Zal, se apropie.

— Zău? Credeam c-ai zis că nu crezi în asta.

— Am zis, nu-i aşa?

S-a oprit.

— Nu ştiu ce mi s-a întâmplat, Zal. Adică, am fost o pasăre rară toată viaţa…

O pasăre rară. Mai auzise expresia asta înainte. Era o vorbă. Îi plăcea. Şi el era o pasăre rară.

— Eşti, Asiya, a zis el şoptind în ton cu ea, însă, ştii, şi eu sunt. Mai mult decât tine. Mai mult decât oricine.

Şi atunci, în beznă, el a auzit, ca nişte dangăte, ca o vocaliză stridentă, ca un sunet de clopot, lucrul de care nu era capabil, oricât s-ar fi străduit: un râs adevărat.

— Ah, da, eşti! a zis ea râzând.

— Ai râs.

— Şi? a întrebat ea.

— Eu nu pot, a spus Zal.

— Ei, lasă-mă!

— Vorbesc serios.

— Ce naiba? a sărit ea, iar Zal şi-a dat seama că singura cale de a-i înmuia din nou duritatea blestemată era să cedeze acelei bezne şi acelui loc sigur pe care i le inspira această lume anormală a lor şi să-i spună tot, acolo, atunci.

— Am fost o pasăre.

Asiya a făcut un pas înapoi, de parcă *pasăre* ar fi fost sinonim cu *criminal în serie*.

Şi-a dres glasul şi a început altfel:

— Adică am fost crescut printre păsări. Am fost crescut ca pasăre. E o poveste lungă.

O vreme ea n-a făcut decât să clipească, în linişte. În cele din urmă, a zis:

— Am tot timpul din lume.

Nu s-a mai gândit o clipă că s-ar putea să nu-l aibă.

Istorisirea a durat o eternitate – acea eternitate dintre viaţă şi posibilitatea lipsei de viaţă. Era a doua oară când Zal îşi spunea povestea şi simţea că aceasta se derulează mai puţin stângaci decât data trecută, cu Silber. Încă mai exista senzaţia de deplasat, însă se străduise să ascundă aşa de adânc unele mărunţişuri petrecute, încât era surprins să audă şi el cât de bine se lega totul. Ceva în legătură cu puterea de a-ţi aminti părea să estompeze contururile – povestea devenea cinema, devenea existenţă. Iată-l, în fierbinţeala uscată din altă ţară, un tărâm galben şi negru, patria natală din care el nu vede decât o bucată pe fereastră, cu ochii neavând altceva de privit decât pe cei asemenea lui – cei crezuţi asemenea lui – şi ochii lor neclintiţi, ca mărgelele de sticlă, care nu-i ofereau nimic, doar o supunere rece şi pustie faţă de vreo zeitate a uitării. Şi iată-l, cu trupul doar o masă de oase ţinute laolaltă de o piele murdară şi crăpată, ghemuit lângă pereţii de

sârmă strâmbă, cu care aveau să se lupte membrele lui în fiecare an nou, tălpile goale fiind capabile doar să se foiască pe ici, pe colo, pe stratul mizerabil de ziare rupte şi de paie – mereu umed de la urină, sudoare, fecale şi sânge – şi unicul lucru frumos de acolo, unicul lucru pe care el nu-l putea avea, *penele*, acea dovadă glorioasă a aripilor celor mulţi dimprejurul său, de peste tot împrejur, care se învârteau cumva prin aerul mort ca rafalele proaspete ale unei ierni timpurii din New York.

Mâinile ei au spart vraja în care el se simţea, într-adevăr, ca într-o cuşcă; Asiya l-a luat în braţe şi l-a tot ţinut aşa, suspinând, suspinând şi iar suspinând – dar nu în felul acela panicat. Ci tulburată, aşa credea el, aşa spera – iar când, în cele din urmă, au plecat din acel subsol întunecat („o pivniţă de vinuri“, a lămurit ea mai târziu), Willa şi Zachary i-au întâmpinat cu nişte priviri despre care până şi el putea să-şi dea seama că erau ciudate.

— Ce-i?

Asiya: enervată pe loc atunci când a dat cu ochii de ei.

Willa a scos un chicotit slab, răguşit; Zachary, un fel de mormăit dezgustat.

Willa a arătat spre televizor. Era un sitcom pe care Zal l-a recunoscut vag, acela cu un comediant şi prietenul lui scund şi chel, cu vecinul înalt şi dement şi cu fata aceea, toţi din New York. Personajele se ciondăneau în apartamentul mare al comediantului, întrerupţi când şi când de râsete înregistrate.

— Nu se poate, cât e ceasul?

Glasul Asiyei a izbucnit deodată într-o exclamaţie violentă, şoapta dispărând cu totul.

— Jocul s-a sfârşit de ceva vreme, Oz, a zis Willa, tocmai când Asiya îi arăta lui Zal ceasul de la mână.

12.37

Zachary s-a ridicat, tot cu căştile în urechi şi cu ţigara în gură, şi s-a dus în camera lui, trântind uşa. Au împins patul Willei în lift

şi au dus-o sus, la etaj, şi-au urat noapte bună, Zal zăbovind doar un pic în prag, încercând să-şi graveze în minte forma ei şi infinitul confort al acesteia.

În sufrageria goală, au stat o vreme în tăcere, neştiind ce să facă acum, doar între ei. Zal a încercat să-i desluşească starea, însă părea făcută în fiecare clipă din altă emoţie: enervare, furie, uşurare, euforie.

— Zal, mulţumesc, a zis ea, în extaz.

— Pentru ce?

— Pentru că ai făcut timpul să treacă, bănuiesc, a zis Asiya. Pentru că mi-ai spus povestea ta.

— Suntem vii.

— Da.

— Mulţumesc că ai ascultat. Nu am spus-o absolut nimănui. Adică, oamenii care o ştiu o ştiu, dar atât. Nu cunosc multă lume.

— Îmi dau seama, a zis ea şi, exact ca râsul care izbucnise atunci, s-a iţit ceva asemănător unui surâs.

I se potrivea mult mai bine decât ar fi crezut el. Cu acea înfrumuseţare, silueta ca un băţ devenea aproape o fată.

Au mai tăcut câteva clipe.

— Păi, e vremea de culcare, a zis ea. Ar trebui să mergi acasă.

— Ar trebui să merg acasă, a repetat iute Zal, nespus de jenat că uitase cu totul că are o casă.

Această zi ca o bornă îl făcea să se simtă ca pe altă planetă, nu doar la câteva zeci de străzi de apartamentul lui. Se simţea deodată complet deconectat de el însuşi, aici, afară, cu Asiya şi în lumea ei. Nu pricepea cum de era posibil aşa ceva, cum de întâlnirea putea avea atâta forţă. Chiar nu înţelegea ce se întâmpla, dar găsea că merită să se gândească la cât de bine era.

— Bine, a zis ea. Mi-e somn dintr-odată. Nu-mi imaginam că voi dormi în noaptea asta, şi uite. Casc. Incredibil. Mulţumesc.

L-a luat de mână şi l-a condus la uşă, unde s-au îmbrăţişat

iarăşi.

— Mulţumesc, a zis el, dar ea n-a ştiut că el se referea la îmbrăţişare, pe care de ambele dăţi o simţise mai puţin rău decât s-ar fi aşteptat, ţinând cont de corpul Asiyei, deşi asta îl făcea să se gândească şi c-ar fi fost mult mai bine cu Willa.

— E uşor să-ţi spun la revedere, fiindcă ştiu că ne vom mai vedea – ştiu nişte lucruri, nu uita.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus, ultimele dacă nu ţinea cont de cele de pe o bucăţică ruptă de hârtie: *ASIYA MCDONALD / PE CURÂND* şi un număr de telefon.

Era mare lucru, îşi dădea seama de asta, ceva romantic sau nu, dar sigur un pas spre o idilă.

Avea numărul unei fete.

Avea numărul unui om.

Pentru prima oară în viaţa lui, Zal Hendricks simţea o anumită colorare a sinelui – o hologramă ce se umplea devenind trup; o fantomă devenind dintr-odată carnală – şi s-a gândit că poate în sfârşit reuşise şi că asta era normalitatea.

PARTEA IV

„Ciorii îi place să stăruie că ajunge o singură cioară pentru a destrăma raiul. Este un adevăr incontestabil, însă asta nu spune nimic despre rai, fiindcă raiul este doar un alt fel de a spune: imposibilitatea ciorilor.“

— Franz Kafka

Într-adevăr, Zal s-a întâlnit curând cu Asiya McDonald. A sunat-o în ziua următoare ca să îi mulţumească pentru frumoasa „adunare“ de Anul Nou – i-a luat mai mult de o oră ca să aleagă cuvântul cel mai potrivit pentru ziua aceea ciudată, pentru noaptea aceea ciudată. La început ea tăcuse, apoi deodată zisese:

— Vrei să vii pe-aici? Adică, eu vreau să vii, dacă şi *tu* vrei.

Era de parcă dintr-odată îl voia toată lumea. Primise un e-mail de pe adresa lui Silber, dezamăgitor mai ales prin semnătura sa, „xoxo Indigo“: *Ce. Naiba., Chuck? Te crezi cel mai tare? Petrecerea a fost dementială. 00 fericit. Pe curând!* Avea şi un bilet de la tatăl lui, care plecase din apartament când îi găsise biletul. *Sper că tu (şi oricine-ar fi prietenul tău, super!) ai petrecut un Revelion frumos. 2000 fericit, fiule. Te rog sună curând. Cu drag, Tati.*

Dar lui nu-i jucau în minte decât silabele ei argintii, dorinţa ei, acea mâzgălitură a ei: „*ASIYA MCDONALD / PE CURÂND*“. Ea avea să fie singura fiinţă din lume care să-l vadă *curând* de data asta. La Silbertorium n-a sunat, pe tată l-a lăsat în pom.

Zal s-a dus la ea acasă, aproape ca pe pilot automat. Nu i-a cerut să-şi repete adresa. Pur şi simplu o ştia – metroul până la parc, apoi de traversat parcul, patru străzi până la magazinul acela mare, dincolo de muzee, şi acolo casa roşie cu poartă din fier forjat, între toate acele case albe fără porţi. După ce a urcat scările până în faţa uşii, a apărut ea.

— De unde-ai ştiut exact secunda în care vin? a fost primul lucru întrebat de el.

Ea, la fel de serioasă şi de nezâmbitoare ca la începutul primei lor întâlniri, a zis simplu:

— Ştiu nişte chestii, Zal, nu ţi-am zis? Şi, bineînţeles, mă uitam

pe fereastră. Nu după tine, de fapt. Dar obişnuiesc să fac asta.

Nu l-a invitat înăuntru, stătea aşa în faţa uşii şi-l studia din cap până-n picioare.

El a privit în jos, la paltonul gri şi la pantalonii tot gri, la şapca neagră de lână. Nu considera că arăta diferit de ziua de ieri.

A gesticulat spre înăuntru:

— Se poate?…

Ea a scuturat din cap.

— Willie e îngrozitor de văicăreaţă astăzi, Zach şi-a invitat prea mulţi prieteni care cântă o muzică oribilă, iar eu nu vreau decât să merg la atelier. Mă gândeam că poate vrei să vezi ce lucrez!

Zal a încuviinţat lent. Păsările – şi-a amintit imediat vorbele ei: *Le folosesc. În lucrările mele… Le readuc la viaţă, desigur*. Spera să nu fie deja începutul sfârşitului lor.

— Nu vrei?

Părea cam mâhnită.

— Sunt curios, a zis el uşurel.

Fac artă, zisese ea. El a încercat să se concentreze pe cuvântul *artă*, un cuvânt frumos şi curat.

— Vai de mine! Zal, am uitat complet!

Şi-a acoperit gura cu mâna; nu era clar dacă gestul voia să mascheze râsul sau spaima. Îşi scutura întruna capul, tragic, comic, tragicomic, greu de zis.

— Chestia cu păsările moarte! Trebuie să te fi îngrozit teribil!

Zal a ridicat din umeri.

— Ah, omoară-mă. Mda, păi, e o serie la care lucrez de o vreme. Adică, n-are rost să îndulcesc treaba: sunt păsări, păsări moarte în diferite faze de descompunere. Poate că e cam mult?

Zal a dat din cap că nu, deşi nu era chiar aşa de sigur. Ştia doar că voia să fie în preajma Asiyei, că a avea un prieten nou – şi încă o femeie! – era ceva bun, cu sau fără arta cu păsări moarte.

— Dar nu… nu le faci tu ceva, nu?

Nu ştia cum altfel să spună.

Asiya şi-a mijit ochii.

— Să le *fac* ceva? Le fac multe chestii.

— Dar, a oftat Zal, nu le… adică, nu eşti tu cea care… înainte ca ele… ştii, nu le…

Ea a priceput, în sfârşit. L-a cuprins cu un braţ pe după umeri, iar el s-a înfiorat de bucurie – imperceptibil, spera – la acea senzaţie exotică a contactului om-om.

— Zal, nu eu le fac vreun rău. Aşa le găsesc; moarte.

Zal a încuviinţat, un pic ruşinat de cum o fi sunat: ca o acuzaţie.

— Nici nu credeam că le faci, Asiya.

— Dar de fapt nu mă cunoşti deloc. E-n regulă.

— Aşa e.

— E amuzant, ieri te-ai supărat foarte tare când am zis că suntem nişte străini, a zis ea înghiontindu-l uşor în braţ, în timp ce mergeau spre locul unde s-o fi aflat atelierul ei, Zal fiind absolut orbit de fericire.

— Dar ziua de ieri a fost aşa de ciudată, a bâiguit Zal. Adică, eu n-am mai trăit o asemenea zi. Până la urmă, chiar mă simţeam de parcă te ştiam dintotdeauna. Am uitat cum arată viaţa mea.

Asiya a încuviinţat.

— Ştiu. Dar aveai dreptate. Cred că ne cunoaştem de mai mult timp decât ne putem imagina.

Zal s-a uitat la ea ca să vadă dacă nu cumva zâmbea sau dacă era absolut serioasă, dar privirea ei era îndreptată în sus, pierdută, din câte se părea, în cerul sumbru al oraşului.

— Nu ştiu ce vrei să spui, a zis el.

— Nu contează, a zis ea, iuţind pasul.

Zal a făcut şi el la fel.

Priveau oraşul trecând pe lângă ei, fără să-l vadă deloc, ca nişte personaje dintr-un vis, tot ce era familiar fiind doar un cadru irelevant dintr-un film ce se derula pe lângă ei.

În cele din urmă, ea a zis ceva la o trecere de pietoni unde o mână roşie clipea avertizându-i să nu se mişte.

— Lumea uită mereu de tine, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Chestia cu păsările. Ca atunci când am zis de arta mea. Deja uitasem. Probabil că oamenii uită.

— Nu ştie nimeni. Sau foarte puţini. De fapt, cunosc puţini oameni.

— Dar chiar şi ei. E uşor s-o dai în bară.

— În cazul unora, e primul lucru care le vine în minte când mă văd.

Ea a scuturat puternic din cap, aproape furioasă.

— Nu şi eu, Zal. Eu uitasem deja. Şi aproape că nu cred.

— E adevărat.

— Ştiu. Dar *aproape* că nu pot să cred.

— A, bine.

— Sigur există oameni ca mine, care ajung să ţină foarte mult la tine, care uită de toată treaba asta, şi deodată ţi-o trântesc verde-n faţă fără să-şi dea seama.

Zal a ridicat din umeri. Voia să schimbe subiectul, însă n-a făcut-o.

— Se-ntâmplă mai rar decât crezi. Din fericire pentru mine, lumea nu e doar un talmeş-balmeş de păsări, moarte sau în alt fel.

*

oameni ca mine, care ajung să ţină foarte mult la tine

Auzise bine, se gândea, auzise foarte clar.

Doamne, şi-a zis, în timp ce lumina se făcea verde. Se întâmpla ceva.

Cu câţiva ani în urmă, când Hendricks în sfârşit se apucase să-i explice cum se fac copiii, începuse aşa: *atunci când doi oameni se plac, când ajung să ţină foarte mult unul la altul…*

*

Atelierul ei: era al doilea pe care-l vedea în ultimele săptămâni, dacă Silbertoriumul putea fi numit atelier, dacă munca lui Silber putea fi considerată un soi de artă. Acest atelier, aflat tocmai la capătul insulei, era foarte diferit – deşi despărţit numai de o fâşie de apă de al lui BXS – şi foarte mic, foarte simplu: o planşetă mare, un alt soi de masă, două taburete înalte, o ferestruică. Într-un fel, semăna cu o celulă, într-altul – dacă îndrăznea s-o spună – cu o cuşcă.

Cuvintele *ei*, nu ale lui.

— Bun venit în mica mea cuşcă! a declamat ea când intrau.

Apoi şi-a dat seama:

— Vezi, iar am făcut-o! Serios, n-a fost intenţionat. Doar că aşa zic eu din cauza tuturor păsărilor de-aici, nu din cauza ta!

Zal a încuviinţat, ursuz. Îi mirosea a ceva în neregulă. S-a uitat la cutiuţele de lemn de lângă fereastra deschisă.

— În tot cazul, cuştile au păsări vii în ele.

— Aşa e… Eşti sigur că vrei să vezi chestia asta, Zal? Acum mă simt aiurea că te-am adus aici. Sincer, chiar vrei?

Sincer: nu, Zal nu voia. Dar nici nu voia să-i spună asta şi s-a gândit că poate să-şi înfrâneze senzaţiile. Voia ca fata să ştie că suporta ceea ce făcea ea – până la urmă, ea primise povestea lui fără să arate greaţă, fără să-l judece, fără oroare şi neîncredere. Îl luase drept ceea ce era – simţea că îi datorează acelaşi lucru.

— Pe tine nu te-a deranjat povestea mea, nu-i aşa, Asiya?

Ea a scuturat din cap.

— De ce m-ar fi deranjat?

— E neobişnuită. Oamenii nu prea aud asemenea poveşti.

— Aşa e. Dar e interesantă.

A ridicat una dintre cutiuţe, s-a uitat înăuntru şi a dat repede cu un spray cu miros de chimicale pe ce era înăuntru.

— De ce, înainte, oamenii te-au pus la zid? S-au speriat?

Zal a scuturat din cap.

— Nu, de fapt n-am fost prea apropiat de nimeni după toate astea. Doar de tata, de doctorul meu.

Ea a încercat să zâmbească, dar n-a reuşit. Se simţea dintr-odată deprimată, privind oasele de pasăre cu bucăţele de carne şi pene atârnând. A inspectat celelalte cutii – erau şi mai rău, cu prea multă carne pe oase, prea vulgare, pe una dintre păsări se adunaseră insecte.

— Nu vreau să fac asta, Zal.

Părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ce anume?

A arătat înspre cutii.

— Nu vreau să ţi le arăt. Nici măcar nu vreau să fim aici.

Ar fi vrut să o poată lua în braţe, aşa cum făcuse în subsol, dar la lumină, în această a doua zi, după acea zi ca un vârtej, acea presupusă ultimă zi pe pământ, se dezvăluia deodată o mică distanţă între ei – normalitatea, bănuia el – şi nu putea.

— Nu trebuie să văd cum se face. Dar lucrările?

— Unele dintre ele sunt lucrările, a zis ea. Instalaţii, sculpturi date cu spray. Iar cu o parte fac fotografii. Numai că toate sunt destul de explicite.

Zal a simţit deodată un val de curaj clocotind pe dinăuntru. Bărbaţii din filmele de demult nu se temeau de nimic, mai ales când se confruntau cu spaimele femeilor lor.

— Vreau să văd o fotografie. Ai una care îţi place în mod

deosebit? Una pe care vrei să mi-o arăţi?

Ea s-a gândit. Şi s-a gândit. A mers un pic prin cameră. După câteva minute, în sfârşit, a pescuit un dosar în care se aflau multe imagini de dimensiuni mari şi le-a răsfoit, Zal surprinzând doar pete negre neclare, ici şi colo. S-a oprit la una, a ridicat privirea spre Zal şi iarăşi a coborât-o spre fotografie, într-un fel care lui i-a dat fiori. Dacă n-ar fi fost sigur că greşeşte, ar fi putut crede că-l compara cu imaginea.

Falsitate determinată de conştiinţă de sine, ar fi zis Rhodes, *gândire eronată cauzată numai de nesiguranţă. Risipeşte-o.*

A risipit-o şi astfel, atunci când Asiya, cu multă blândeţe, i-a arătat imaginea, el s-a uitat la ea pentru ceea ce era aceasta în sine. Asiya a început imediat să explice, dar Zal nu-i auzea cuvintele, aşa de captivat era de ce văzuse: o mierlă, din câte se părea abia moartă, suspendată cu nişte fire, într-o postură ce reproducea zborul.

I-a amintit pe loc de Silber şi de falsul lui zbor.

Trebuia să recunoască, era, exact ca numărul lui Silber, frumoasă. *Le readuc la viaţă,* zisese ea. Asta şi făcea, într-un fel.

— Îmi place, a zis el în şoaptă.

— Nu trebuie.

Ea s-a îndreptat cu pas hotărât spre uşă, a apăsat pe întrerupător şi i-a făcut semn să vină.

— Ce s-a întâmplat? Plecăm aşa de repede? a întrebat-o.

Ea n-a mai zis nimic până când au ajuns afară, iarăşi în lumea deopotrivă sumbră şi luminoasă.

— E bine de ştiut că aici, afară, totul e-n regulă. Uneori trebuie să testezi lumea, Zal. Suntem norocoşi să avem parte de asta.

— Care asta?

— Asta, *epoca.*

Zal habar n-avea despre ce vorbeşte. A ridicat din umeri.

— Nu ştiu, a zis ea. Ţi-am povestit despre senzaţiile astea.

Uneori sunt şi bune! Măcar îţi amintesc de nişte lucruri.

Au tăcut preţ de câţiva paşi.

El se gândea tot la fotografie, la cât de frumoasă era, în felul ei ciudat. S-a gândit la versiunea umană – un cadavru aranjat de parcă ar fi viu, un cadavru îmbrăcat pentru ceai, un cadavru proptit de un copac într-un parc, un cadavru în pijama, cu o carte, în pat. Ei, *asta* era ceva rău, într-un fel în care fotografia ei nu era absolut deloc. Îl umplea de o senzaţie de căldură, de o speranţă ca o miere.

— Mi-a plăcut pasărea aceea aranjată de tine, i-a zis.

Ea nu i-a răspuns.

*

Până seara, robotul telefonic al lui Zal s-a umplut de mesaje de la tatăl lui.

În cele din urmă, l-a sunat.

— Tată, îmi pare aşa de rău, a zis. M-am întâlnit iarăşi cu prietenul acela…

— Zal, îmi dau seama că nu ţi-am spus asta înainte, dar când îţi faci prieteni peste noapte şi te hotărăşti să dispari pentru două zile la rând, ei bine, taţii se cam îngrijorează. Te rog să nu mai faci asta.

— Îmi pare rău.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Cine-i prietenul ăsta?

Zal a tăcut. Cum să explice? Nici măcar el nu înţelegea pe de-a-ntregul.

— Păi, o cheamă Asiya.

— O fată?

— Da, a zis Zal şi a adăugat, mai mult ca să se audă pe sine rostind una ca asta: Am întâlnit o fată.

*

Rhodes afirma că aşa ceva nu e posibil. Hendricks l-a vizitat în ziua următoare ca să întrebe din nou ceea ce întrebase de câteva ori, şi iarăşi a auzit ceea ce Rhodes susţinuse mereu.

— N-a existat nici măcar un singur caz de copil sălbatic care să aibă impulsuri romantice, erotice, sexuale etc. faţă de sexul opus – ştii asta, Tony, a zis Rhodes, scoţându-şi şi apoi jucându-se cu ochelarii săi cu rame de plastic transparent, privind cum lumea îşi pierde contururile şi se înceţoşează, foarte plictisit de întrebare. Sau faţă de cei de acelaşi sex, de fapt. Sau măcar faţă de animale. Sălbaticii, din câte se ştie – şi o ştii şi tu – sunt asexuali.

— Dar dacă…

— Dar dacă, Anthony, dacă un meteor îmi loveşte biroul în clipa asta? Dacă Dumnezeu este un megacomputer din viitor? Dacă viaţa chiar *este* un vis? Dacă într-o bună zi ai putea lua o pastilă şi să trăieşti veşnic? Sigur, sigur, sigur că da, orice e posibil, nu? Ce zicea Kafka despre asta?

— Nu ştiu, dar…

— Ştii, chestia despre posibilitate şi imposibilitate. Ce vreau să spun, desigur, este că o fi Zal cel mai de succes caz din istorie de adaptare a unui copil sălbatic, dar te rog să ţii seama de ce pariezi pe asta. Nu cumva crezi că tu eşti cel special, şi nu Zal?

Hendricks aproape că şi-l închipuia învârtindu-şi ochelarii de braţele ramelor.

— Gerald, nu e cazul…

— Uite, ştiu că toate cazurile astea de sălbatici sunt fiecare în parte unice şi necercetate şi, da, ceea ce facem noi doi este o muncă pe bâjbâite…

— Gerald!

— Dar, serios, Anthony…

— Gerald!!!

— Să ajungi să crezi că…

— GERALD!!!

Ochelarii i-au căzut din mână.

— Ce?

— Ceea ce facem noi doi e foarte, foarte diferit, Gerald. Scopul meu în ce-l priveşte pe Zal e limpede. Eu fac un singur lucru: îl iubesc.

Rhodes şi-a ridicat ochelarii şi şi i-a pus pe nas, iar lumea a redevenit bine focalizată.

— Ah, adorabil! Iar eu sunt încântat să lucrez cu el şi cu tine, Anthony. Dar e vorba de muncă. Studiez chestiunea asta Şi tu ai studiat-o. Şi iubeşte-l cât pofteşti, Anthony, dar nu trebuie să uiţi cine este. Poţi să-i dai toată dragostea ta, dar el, poate el să întoarcă acea dragoste, către tine sau către altcineva? Anthony, ştii, sau cel puţin ştiai. Are nişte limite. Iar deocamdată părerea mea informată, dar umilă mă conduce spre această convingere: oricât ne-am dori, oricât am spera, cel puţin astăzi, el nu-i vreun Romeo. Nu-ţi face griji în privinţa lui în povestea asta, mai degrabă fă-ţi pentru fată – dacă ea există cu adevărat – şi ce naiba crede ea.

*

Zal şi Asiya au continuat aşa o vreme, cu scurte întrevederi pe

care el nu îndrăznea să le numească aşa cum se chemau în filme şi cărora tatăl lui le zicea în glumă, în câte-o zi când Zal devenea dintr-odată de negăsit: *întâlniri*. Nu se atingeau niciodată mai mult decât pe umăr, pe spate, un ghiont, o împunsătură, o periere. Abia dacă se ţinuseră de mână. Fără să înţeleagă de ce, el îşi dorea tare mult asta.

O singură mână de femeie îşi dorea chiar şi mai mult să o ţină, dar ştia că nu se poate – sau, mai degrabă, că n-ar trebui –, iar aceea era a surorii Asiyei.

Willa.

La puţin timp după ce s-au cunoscut, a fost aniversarea de 20 de ani a Willei, iar Asiya l-a invitat pe Zal, spunându-i că ştia că e un pic ciudat, dar, hm, crezi sau ba, Willa nu are prieteni absolut deloc.

— Cred, a zis Zal. Nici eu nu am prieteni absolut deloc.

Aşa că s-a dus. Asiya îi spusese *fără cadouri*, însă tocmai această menţiune i-a amintit că trebuie să ducă ceva. Toată ziua a căutat şi-a căutat. Era fericit că economisise ceva bani din cei de buzunar – părea mult mai frumos să-i poată cheltui pentru Willa decât pe delicii din insecte. Avea fix 56,13 dolari.

În cele din urmă i-a cumpărat un colier din perle artificiale (Willa părea genul perlelor, cu rotunjimile ei luminoase), o sticluţă de ojă roz (s-a străduit din greu să nimerească nuanţa pe care o folosea ea mereu), o eşarfă galbenă având imprimate brioşe roz (ea, hm, arăta ca o fată căreia îi plac brioşele) şi o cutie uriaşă cu batoane de cereale dietetice (şi, hm, arăta ca o fată căreia îi trebuia aşa ceva). Nu avea hârtie de ambalat, aşa că le-a pus pe toate într-o pungă de plastic şi a legat-o cu un şiret roşu făcut fundă.

Când le-a văzut Asiya, a clătinat din cap către el, privindu-l cu milă.

— Zal, n-are nevoie de chestiile astea. Dă-i doar asta… (eşarfa)

şi poate şi ăsta… (colierul).

Până la urmă, a fost de acord şi cu oja, cu mari reţineri:

— Eu sunt aia care trebuie să-i facă unghiile!

Dar a aruncat o privire batoanelor de cereale şi a zis:

— În nici un caz. Crezi c-a ajuns aşa din cauză că batoanele dietetice sunt mâncarea ei preferată? Însă nu-i nimic, le putem mânca eu şi Zach.

Zal a ridicat din umeri. Voia să-i spună că era prima oară când cumpăra un cadou pentru un alt om, dar nu s-a deranjat. Ea ar fi trebuit să ştie, până atunci chiar ar fi trebuit.

La petrecere au fost doar Asiya, fratele şi sora ei şi verişoarele lor de 16 ani, triplete, pe care din câte se părea nu le plăcea decât Willa. Erau nişte fete timide, demodate, aşa cum sunt adesea tripleţii şi gemenii, fapt remarcat deja de Zal, de parcă fiecare nu era decât un procent dintr-un om. Nici una dintre ele nu zicea mare lucru, dar erau singurele care purtau coifuri colorate, de petrecere.

Willa stătea pur şi simplu acolo, surâzând sub dâre de machiaj pe care Zal le-a observat cu o oarecare dezamăgire (n-avea nevoie de aşa ceva, după părerea lui), într-o rochie de dantelă roz, tot în patul ei, desigur, însă neînvelită, încât să se poată vedea toată – în deplinătatea ei, a remarcat Zal, un pic melancolic –, împodobită la un capăt cu pantofi albi de lac, iar la celălalt capăt cu o coroniţă strălucitoare care se pare că aparţinuse bunicii.

— Totul e adevărat, a şoptit Asiya în timp ce micşora luminile.

Întreaga sufragerie era decorată cu lumânările.

Zal nici nu se îndoia că e adevărat.

Zachary purta un tricou cu un imprimeu cu cravată, guler şi butoni pe partea din faţă, mimând eleganţa. Tuturor li se părea ceva şmecher.

Majoritatea au stat în sufragerie în jurul patului Willei, au ascultat muzică şi au mâncat. Toţi în afară de Asiya, de fapt, care

pregătea pentru Willa farfurie după farfurie, fără să se atingă ea însăşi de nimic.

Zal s-a gândit că n-o văzuse chiar niciodată pe Asiya mâncând mare lucru – poate doar supa din bistroul unde merseseră prima oară şi din care abia dacă lipăise un pic. De obicei doar manevra mâncarea, o împungea, se juca cu ea, o lua cu ea, dar o lăsa complet neatinsă. Ar fi putut jura că slăbea tot mai mult pe zi ce trece.

Zal a împins spre ea farfuria lui plină de chipsuri de cartofi, salsa, brioşe şi negrese.

Ea l-a privit derutată.

— Mănâncă, i-a zis.

— Dar am mâncat! a ţipat ea. Serios! În plus, urmează – şi aici a mimat cuvântul *prăjitura* – adevărată. O să mănânc sigur şi din aia.

Când în sfârşit a venit prăjitura, era spre sfârşitul serii şi a fost dezvelită pe o măsuţă cu rotile, din aceea pe care ai aşeza un televizor: un tort cu ciocolată cu trei etaje, suficient pentru invitaţii de la o nuntă, nu pentru cinci oameni care mănâncă normal, plus o posibilă anorexică anihilată de un monstru mâncău. Tripletele au aplaudat la vederea tortului şi apoi din nou laolaltă cu toţi ceilalţi, după ce Willa şi-a pus o dorinţă, făcând un adevărat spectacol din stingerea acelei singure lumânări, genul de lumânare potrivită lângă o cadă, nu pe un tort. În timp ce feliile au început să circule de jur împrejur şi să fie înţepate de furculiţe, Zal nu şi-a luat ochii de la Asiya. A văzut-o lingându-şi degetele curate de trei ori; a văzut-o tăind din aceeaşi felie iar şi iar, iar şi iar; a văzut-o ţinând furculiţa goală pe limbă de două ori; a văzut-o ridicând farfuria şi lăsând-o jos, iar ridicând-o, iar lăsând-o, sus, jos, sus, sus, sus şi jos definitiv.

Dar ce putea el să facă? Nu avea nici un drept. Când urma să aibă vreun drept asupra ei, sau măcar ce însemna asta mai exact,

nu ştia. Cândva – aşa credea –, dar deocamdată nu ajunsese acolo. Deocamdată, ea părea fericită – cât de fericită poate părea o asemenea fată –, iar el încerca să se uite la ea doar ca să ţină minte cum i se aşezau pe picioarele slabe obişnuiţii blugi negri, peticul de piele concavă care i se iţea de sub puloverul strâns pe gât, unghiul pomeţilor ascuţiţi, craterele adânci de sub ochi.

Asiya nu mânca, însă bea. Şi nu orice fel de băutură, nu sucurile acidulate ale tripletelor, ci alcool, şi anume sortimentul serii: şampanie roz. Tuturor celor trei fraţi McDonald părea să le placă şi, dacă la început lui Zal nu-i turnase deloc, pe măsură ce seara se termina, Asiya părea hotărâtă să-l implice.

— Ah, haide, Zal!

Vocea ei era, ca întotdeauna, învăluită într-un abur, prinsă într-un hăţiş, dar de data asta răzbăteau nişte fiori de nerăbdare.

— Doar un pic! Jur, aveam cinci ani când m-a lăsat mama să iau prima gură, nu-i aşa, Willie?

— Păi, mama avea o problemă cu băutura, a chicotit Willa, care avea sticla ei, din care bea de parcă era apă dintr-un termos, dar cumva tot cu o demnitate delicată, a remarcat Zal.

Se întreba dacă era beată, dacă vreunul dintre ei chiar era pe bune *beat*.

Învăţase despre beţie. Cu mult timp în urmă, când Zal întrebase despre oamenii fără adăpost care dormeau pe stradă, Hendricks îi explicase cum e cu drogurile şi alcoolul. Ştia doar atâta lucru: că erau otrăvuri, că în doze mari te puteau omorî, că adesea nu o făceau, însă puteau duce la dependenţă, un stadiu în care simţeai nevoia să foloseşti tot mai mult din aceeaşi substanţă în fiecare zi, ca să poţi să trăieşti mai departe, până când acel mai mult nu mai era de ajuns, iar atunci începeai să pierzi: oamenii pe care îi iubeai, serviciul, casa, bunurile şi, cel mai rău din toate, mintea. Te puteau transforma, îşi amintea Zal, chiar şi o doză mică te putea schimba. Puteai pierde controlul. Nu era ceva cu care să te joci.

— Chiar nu pot, a zis Zal şi a ambalat adevărul într-o minciună – sau invers, greu de zis, de vreme ce nu încercase niciodată –, aşa cum îl învăţase Hendricks să spună de fiecare dată când nu voia să facă ceva: Am o grămadă de probleme de sănătate. Cine ştie ce se poate întâmpla?

— Cine ţi-a zis asta? Tatăl tău? a sărit Asiya.

Zal a ridicat din umeri.

— Câţi ani are tipul ăsta, a bombănit Zach dezgustat, întinzându-se spre păhărelul lui să mai bea.

Lua câte un „*shot*“ de şampanie, aşa cum singur spunea – un alt fel de a bea.

— Nu-i deloc rea, gustă doar un pic! Doar o gură! Seamănă la gust cu… sucul! insista Asiya.

— Eu am gustat, a şoptit cu un aer conspirativ una dintre triplete. Şi n-aveam voie. Dar am făcut-o. Nu m-am îmbătat. Şi chiar *are* gust de suc.

— Ai gustat? a oftat altă tripletă.

Cea de-a treia dormea în poala ei.

— Ţine, a zis Asiya, întinzând un pahar cu un deget de lichid auriu spumos în el. E mai nimic. Ai încredere în mine, Zal. Îţi promit că n-o să ţi se întâmple nimic, iar dacă ţi se întâmplă – dar n-o să fie cazul! – te duc eu personal la spital, stau cu tine toată noaptea şi te ajut să-ţi scrii testamentul şi tot ce trebuie! Zal, glumesc… Fă-o pentru Willa, Zal! E ziua ei, ce naiba!

Rostise cuvintele fermecate – laolaltă cu cele lipsite de farmec, bineînţeles – *fă-o pentru Willa*. El s-a întrebat dacă şi-o fi dat seama. Pesemne. Dar fusese aşa de discret! S-a uitat la Willa, care roşise un pic, afişând zâmbetul acela aproape ca de animal de fermă, un zâmbet blând şi firav, indiferent la problemele vieţii.

Asiya, conştientă de schimbarea lui, a continuat:

— E foarte nepoliticos să nu participi la petrecerea aniversară a cuiva. Uită-te la Willuţa-prostuţa, a trecut de jumătatea sticlei. Şi

dacă ţi se pare că ea n-are probleme de sănătate, înseamnă că *tu* eşti deja beat.

Probabil era deja beată.

S-a uitat la Willa, care privea în jos, zâmbind spre palme.

— Willa, ai fi fericită dacă aş bea? Eşti nefericită că nu beau? a zis deodată Zal cu un glas răguşit, ca un croncănit.

Willa n-a ridicat ochii spre el.

— Păi, mi-ar fi plăcut. Dar nu trebuie…

— Wills! a ţipat Asiya.

— …dar, da, aş fi foarte fericită să bei. Doar degetul ăla.

Zal a încuviinţat, privind în jos. Ea îi ceruse ceva. Sora prietenei lui, adevărata lui prietenă. Sau ce îi era? Era ea celălalt lucru de care vorbeau mereu, apăsarea? Ce voia de la ea? Voia să-i ţină mâna. Şi ce altceva? Voia să se cufunde în ea. Ce voia să spună prin asta, mai exact? Voia să se cuibărească la pieptul ei. În ce fel? Ca un copil, s-a gândit. Ca un iubit, s-a gândit din nou. Fata asta îl năucea la nesfârşit.

A luat paharul din mâna Asiyei fără să arunce o privire spre ochii ei surâzători, plini de bucurie. S-a uitat tot timpul la Willa când a luat paharul şi când l-a sorbit dintr-o înghiţitură.

Se simţea, într-adevăr, ca o încrucişare între suc şi foc. Bolborosea în el într-un mod familiar, dar îl făcea şi să ardă. În curând, Asiya i-a umplut iarăşi paharul, iar el, aşa cum îl avertizase Hendricks, voia tot mai mult şi mai mult.

Se vedea deja pe stradă, un om fără adăpost zăcând în propria urină, cu o sticlă goală în mână, cu şobolani căţărându-i-se pe cealaltă.

Dar, pe de altă parte, putea jura că Willa îl privea admirativ, de parcă ar fi fost eroul ei, cavalerul ei care scotea flăcări de şampanie. Era limpede: calea către inima de mamut a prinţesei lui era să consume ceva, probabil într-un mod nesănătos.

Mintea i-a luat-o razna şi, pe măsură ce seara înainta, lumea

dinaintea lui s-a pornit să se revolte: a început să se legene, să se încline şi să se rotească şi tot ce putea auzi erau şoaptele turuite şi sâsâite ale Asiyei, chicotitul uşor al Willei, câte-un ciripit ocazional de la triplete şi vreo vorbă obscenă a lui Zachary.

— Ajunge, îşi amintea c-o auzise pe Asiya zicându-i la un moment dat, când Zal încercase să se întindă după altă sticlă, simţindu-se foarte rău, dar voind, într-un fel, să afle mai mult despre senzaţia asta, senzaţie ce se trăgea din nimic şi din toate la un loc.

— Sunt pe moarte, Asiya? îşi amintea că întrebase.

Înainte să audă răspunsul, a căzut în ceea ce bănuia că e moartea.

S-a trezit peste numai douăzeci de minute, dar părea că trecuseră ore. Tripletele plecaseră. Zachary adormise pe colţar. Asiya făcea curat. Willa stătea în patul ei, cu faţa proaspătă ca întotdeauna, uitându-se veselă la carnagiul de după ziua ei.

Lucrurile nu se mai mişcau, dar Zal tot nu se simţea în apele lui.

— Asiya, ce mi-ai făcut? a bâiguit. Când trece?

— Imediat, repeta ea, imediat.

Imediat nu venea.

A început să se enerveze.

— Asiya, cred că tu nu ţii la mine. Cred că nu te interesează să ai grijă de mine, cum ai zis.

Ea a oftat şi a continuat să facă curat.

— Asiya, vorbesc serios.

Willa a chicotit pentru sine, încă legănând sticla ca pe-un bebeluş, după cum a observat el uluit.

Zal s-a întors spre ea:

— Ştii la ce ţine Asiya cu adevărat? Ştii ce-am descoperit? Ţine tocmai la opusul chestiilor la care trebuie să ţii! Ţine doar la nemâncat; îi place nemâncarea: aer cu garnitură de aer şi o cană

de aer!

S-a lăsat pe spate, mulţumit de sine.

— Zal! a izbucnit Asiya. Ce naiba?

— Bănuiesc că eşti diferită de ceilalţi oameni, a continuat Zal. Tu n-ai nevoie să mănânci. Ai nevoie doar să bei! Şi ne faci pe noi ciudaţi!

— Nu te-am făcut niciodată ciudat!

— Păi, da, dar suntem! Dar tu eşti şi mai şi!

— Cum îndrăzneşti…, şi-a ridicat vocea deodată, sacadat, cum n-o mai auzise niciodată.

Dar el nu-şi putea domoli focul clocotitor în cap.

— Arăţi groaznic pentru că nu mănânci niciodată. Uită-te la Willa, ea mănâncă, şi o faci pe ea ciudată! Păi, ea arată a om, nu a băţ! Arată de parcă se bucură de viaţă! Chiar ar trebui…

— Ea e cea care n-o să supravieţuiască, Zal!

Şi deodată a dispărut şi tot ce-a mai rămas în urma ei au fost sunetele pe care le-a scos în pivniţă, suspine, suspine despre care el ştia că în parte erau ale atacului, în parte – hohote de plâns.

Nu văzuse unde plecase. Nu voia să se ducă după ea.

În schimb, privirea i s-a întors către Willa.

Cu ochi imenşi, Willa se uita ţintă la el, de parcă Zal s-ar fi transformat subit în faţa ei. Cine ştie în ce: în monstru, prinţ, fantomă, poate în el cel adevărat. Willa părea cel mai puţin ameţită dintre ei, ţinând la piept sticla aproape goală, dar privirea sa trăda un şoc limpede.

Era pentru prima oară când auzise un bărbat vorbind la modul pozitiv despre înfăţişarea ei.

Nu interacţiona prea mult cu bărbaţi în ultima vreme, asta era clar, iar în trecut fusese doar o ţintă pentru ridiculizare, dispreţ, oroare şi dezgust, declarate sau nu.

Oare el vorbea serios? Chiar arăta mai bine decât sora ei, în ochii lui? Nu era de vină doar băutura? Oare nu-şi bătea joc de ea,

de fapt? Oare, oare chiar era posibil, oare chiar exista vreo şansă să o placă?

— Ce-am făcut? a zis Zal, îngenunchind lângă patul ei după câteva clipe. Îmi pare aşa de rău. Ţi-am stricat petrecerea?

— Ah, nu, a zis Willa. În mai multe feluri, ai făcut-o… foarte frumoasă.

— Pot să…, a zis el şi s-a oprit, ruşinat. Nu, nu pot.

— Continuă, a spus Willa, foarte încet.

— Pot să… pot să… pot să te ţin de mână?

Era pe puţin a zecea oară în seara aceea când Willa mulţumea luminii de lumânare care îi ascundea îmbujorarea, sau aşa spera.

— Vrei? l-a întrebat.

— Da. Da.

Ea a tăcut, şi-a desprins o mână de pe sticlă şi a întins-o spre el, sperând ca Zal să nu observe cum îi tremura.

Dar şi lui, avea să constate, îi tremura mâna.

I-a apucat mâna.

A lui era rece şi umedă, tare, mică.

A ei era caldă, transpirată, moale, bogată.

Au stat aşa un minut, bucurându-se fiecare de efectul opus al atingerii celuilalt, fiecare cuprins de nelinişte, fiecare gândindu-se la Asiya.

— Cum ai ajuns aşa, Willa? a întrebat el în cele din urmă, şocat de propriile cuvinte, de curajul sau ce o fi fost acel lucru care făcea ca gândurile să-i prindă viaţă de îndată, în afara lui.

Apăruse, la fel ca strângerea de mâini, spre surprinderea lui. Oare nimic nu-l mai oprea, putea face orice?

Dar existau nişte lucruri pe care nu le putea face.

A privit-o în ochi, îngrijorat, preţ de câteva secunde după ce-i vorbise.

Ea a închis ochii, tăcând mult.

Când i-a deschis, îi scânteiau într-un fel care el ştia că însemna

un lucru: lacrimi.

Doamne, s-a gândit, *în seara asta am făcut să plângă nu doar o femeie, ci două. Şi încă două pe care le plac.*

— Iartă-mă, a zis el. Hai să vorbim despre altceva…

Ea a scuturat din cap şi câteva lacrimi i s-au desprins, ca nişte diamante de pe un lănţişor.

— Ai dreptate să întrebi. Adică, e OK. Nu eşti primul.

El a dat din cap, încă ruşinat.

— E o poveste lungă, a zis ea. E o poveste urâtă. Eşti sigur că vrei să o auzi?

Zal a ridicat din umeri.

— Dacă mi-o spui, ţi-o zic şi eu pe-a mea. Dar numai dacă vrei.

Ea a închis iarăşi ochii şi a inspirat profund.

— Vreau.

Au trecut multe minute în linişte, ei stând cu mâinile unite.

Zal a început să vadă rotocoale în beznă, în întunericul lumânărilor. Se temea ca nu cumva camera să înceapă iar să se rotească. S-a uitat la ea şi i-a dat ghes cu blândeţe:

— Willa, a zis. A fost odată ca niciodată…

*

Şi într-adevăr era o poveste lungă şi urâtă, chiar dacă Willa sărea peste detalii. Era cea mai groaznică din câte auzise.

Mai târziu, când nu avea să-şi amintească cum i-o spusese – niciodată nu va putea să recreeze acel decor, lăcrimatul ei la lumina lumânărilor şi rostirea tuturor acelor cuvinte cumplite, aproape devastatoare –, avea să se simtă aproape bântuit de povestea în sine. O poveste, se gândea, un lucru ciudat, istorii chiar în interiorul istoriilor, vieţile altora în vieţile lor. Nu voia s-o

accepte. În mintea lui, era doar o poveste, pe care nu o putea accepta ca pe realitatea altcuiva; putea la fel de bine să fie o altă evadare de coşmar, a lui sau a ei, ce conta, cu cotituri şi coborâşuri în scenariu, cu eticheta vremii, generată aproape aleator pentru ea.

Era uimit că amintirea era cuprinsă în ea, chiar în acel interior enorm al ei, mai mare decât putea sugera orice exterior. Cum putea cineva să fie suficient de mare pentru aşa ceva; cum putea să găsească acea persoană o cale de a zâmbi?

POVESTEA: Când fuseseră foarte tineri – foarte tineri, n-a zis exact cât de tineri –, Asiya avea de obicei grijă de ea când mama lor era plecată, de regulă cu bărbaţi, de regulă prin baruri. Erau singure destul de des, fiindcă Zachary avea un prieten foarte bun care locuia într-o casă vecină, unde îşi petrecea cea mai mare parte din timp. Până la urmă, Asiya s-a săturat de această responsabilitate şi a început să se poarte în multe privinţe ca mama lor, mergând brambura prin oraş, cu bărbaţi, prin baruri sau şi mai rău, deşi cine putea şti până unde se ajunsese? În cele din urmă, acasă rămânea doar Willa. Asta se întâmpla înainte să fie ţintuită la pat, înainte ca măcar să fie grasă, când era cel mult o fată un piculeţ dolofană, în genul în care sunt dolofane fetiţele. A început să-i placă să stea singură, să vorbească singură, să se joace cu prieteni imaginari, să inventeze poveşti una după alta. A început să trăiască aproape numai în imaginaţie. Într-una din acele după-amieze, când îşi imagina că este o prinţesă într-un turn, slabă şi cu păr lung, blond, aşa de lung, încât îl putea întinde pe kilometri, peste dealurile şi pajiştile unui mic sat fermecat, de pe altă planetă – Zal îşi dorise ca aceasta să fie *povestea*, ca istorisirea să se încheie acolo, pecetluită cu un *până la adânci bătrâneţi*, dar n-a fost aşa –, a avut loc o spargere. În casă a apărut deodată un om în haine negre, alergând dintr-o cameră în alta, doborând lucruri, punând obiecte în valize negre, şoptindu-şi ca

pentru sine lucruri pe care ea nu le înţelegea, până când a dat de ea şezând pe o grămadă de piese Lego în camera sa. I-a spus că o omoară dacă scoate vreun sunet, c-o ia cu el, c-o să meargă la o plimbare. Aşa că ea a plâns, dar în linişte. A trântit-o în portbagajul camionetei. Era beznă. Timpul trecea. Când a fost eliberată, erau la o cabană, iar pe singura ei fereastră nu se vedea decât noaptea şi pustietatea, absolut nimic, nici urmă de oraş. („Cum arăta?“, o întrerupsese Zal, cu trupul încins de spaimă şi de furie, dorindu-şi şi să poată vedea demonul şi să-l identifice, aşa încât să-l poată pedepsi pentru totdeauna pe atacatorul Willei, neştiind dacă la sfârşitul poveştii legea făcuse sau nu lucrul acesta. Dar ea a zis că nu-şi amintea. Ştia doar că era bătrân şi parcă avea barbă, dar atât; probabil că timpul şi igiena mentală şterseseră chipul bărbatului.) Iar povestea se înceţoşa şi mai mult – Zal nu ştia dacă de dragul lui ori pentru că Willa nu suporta să o spună sau dacă pur şi simplu fata o împiedicase. („Nici eu nu ţi-aş putea spune atât de multe despre viaţa mea la vârsta aceea“, a asigurat-o el.) Dar ştia că omul acela îi făcuse rău în mod repetat, fusese batjocorită în feluri despre care ea nici nu-şi imaginase că sunt cu putinţă, din nou şi din nou, până când a început să facă orice îi cerea bărbatul, până când a început să nu mai plângă deloc, până când a început aproape să-l accepte ca gardian al ei, până când a acceptat viaţa aceea, până când a început aproape să-l – „şi spun cuvântul ăsta ştiind că este foarte ciudat, nu mă judeca“, a ţipat ea – *iubească*. A găsit un ţel în toate acele săptămâni petrecute cu el, o cale de a supravieţui. Era singurul lucru pe care ştia să-l facă la vârsta aceea, o cale care-i capta interesul bărbatului, care-l făcea s-o păstreze atât de intactă cât mai era, care o ţinuse în viaţă până în ziua de azi: îi spunea poveşti. În fiecare seară, înainte ca omul să se ducă la culcare – iar ea îşi amintea că el avea insomnii –, îi spunea o parte dintr-o poveste lungă, în fiecare seară zicându-i că îi va spune mâine restul, o chestie cu „va urma“ care a

durat luni de zile, până când în sfârşit poliţia a dat buzna într-o seară şi a găsit o fetiţă dezbrăcată, cocoţată pe burta psihopatului, spunându-i poveşti de parcă ea ar fi fost o zână din legende, iar el, cel mai fericit monstru de pe pământ.

— Nu te-ngrijora, Zal, a zis ea când a terminat, a murit în puşcărie.

Zal nu putea scoate o vorbă. N-avea decât o întrebare, pe care a pus-o după multe minute de tăcere.

— Ce poveste i-ai spus?

Ea a zâmbit şi a ridicat din umeri, la auzul întrebării familiare.

— Asta nu pot să-ţi spun. Chiar nu-mi amintesc. Faţa lui şi povestea sunt singurele piese care lipsesc. Ca să-ţi zic drept, aş vrea să lipsească toată întâmplarea.

— Înţeleg ce vrei să zici, a bâiguit el.

— Zal, fac terapie. Vine un terapeut aici.

— Şi eu fac terapie.

— Da?!

— Da.

— Sunt mult mai bine, a zis ea, trăgându-şi nasul. Nu-mi mai e aşa de frică. Dar în timp, peste ani, am încetat să mai ies din casă. Am încetat să mai merg. Am devenit foarte tristă. Îmi uram corpul, care îi aparţinuse acelui bărbat. Îmi uram povestea, toate poveştile. M-am întors spre lucrurile cele mai simple. Şi curând, până să mă dezmeticesc, of, am ajuns aşa.

Zal nu-şi putea ridica privirea înspre ea deodată, cu toate lacrimile care îi curgeau întruna pe obraji. Îşi dorea ca Willa să poată reveni la stadiul acela de înger tăcut şi zâmbitor, dinainte. Tocmai acum, de ziua ei, s-o facă să-şi amintească toate astea, s-o facă să plângă aşa! Îşi dorea să dispară.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, a şoptit ea mai târziu. Acum sunt mai bine, serios. Pentru Asiya ar trebui să-ţi faci griji – ea nu şi-a iertat-o niciodată.

El a oftat, încuviinţând.

— N-o să aduc vorba niciodată.

— Da, n-o să discute despre asta. Săraca.

Zal s-a ridicat, s-a dus la baie şi s-a privit în oglindă. Arăta ciudat; se simţea ciudat. Simţea că povestea îl trezise, remarcând deodată ciudăţenia normalităţii care-şi făcea loc. Cel mai ciudat era că lui povestea îi suna întrucâtva familiar. Ceva din ea părea ancestral, străvechi, dar totodată parcă era parte din el, ca atunci când Hendricks îi citea la culcare poveşti despre pasărea uriaşă şi fiul ei, omul, tânărul albinos, poveste după care îşi primise el numele. În ciuda părerii lui Hendricks, lui i se păruse mereu cam înspăimântătoare povestea aceea, până ce-a auzit-o pe a Willei.

Lumea, s-a gândit Zal, era un loc aşa de rău.

Când a ieşit din baie, Willa părea epuizată, aşa că i-a împins patul pe rotile în camera ei şi a acoperit-o cu pături. Ea a insistat să doarmă cu coroniţa, cu rochia de petrecere şi cu toate cele; Zal şi-a imaginat că voia asta fiindcă nu dorea s-o vadă el dezbrăcată, însă, oricum ar fi fost, i-a respectat dorinţa.

— Noapte bună, Willa, somn uşor, a zis el, imitându-şi tatăl, strângându-i mâna foarte scurt, de parcă dacă ar fi ţinut-o prea mult s-ar fi putut porni iarăşi întregul ciclu al poveştii şi-al lacrimilor. O întrebare: mai e băutură din aceea pe undeva?

*

Mai era, şi încă multă. A luat altă sticlă de şampanie şi a dus-o în camera Asiyei. Aşa cum se aştepta, Asiya nu dormea, ci şedea pe pervazul ferestrei, scrutând cerul.

S-a uitat la el, vizibil enervată.

— Scuză-mă, a zis el. Nu pot să deschid sticla asta. Mă ajuţi?

Asiya a fornăit şi a luat sticla. Zal a tresărit la pocnitură, fâsâit şi datul pe dinafară, deşi văzuse chestia asta toată noaptea.

Şi-au trecut sticla de la unul la altul în linişte.

El a început să simtă din nou înăuntru acea eclipsă de lună inundată de foc, cuvintele şi acţiunile necesitau iarăşi efort, cu toate acestea nesfârşite şi esenţiale în curgerea lor haotică.

— Arăţi foarte drăguţ, a zis Zal, întinzându-se pe patul ei în timp ce ea încă stătea cocoţată pe pervaz. În clipa asta, arăţi aşa de drăguţ. Şi mereu. N-am vrut să zic chiar toate lucrurile alea, ştii.

Ea a clătinat din cap către el.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Asiya.

Dintr-odată, lui îi venea să plângă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea părând îngrijorată.

S-a ridicat de pe pervaz şi s-a aşezat pe pat lângă el, căutându-i privirea.

— Ce e, Zal?

El a închis ochii şi toată povestea Willei i-a revenit în minte, s-a gândit că merita din plin tot ce era mai bun pe lume – Willa, nu Asiya – şi că el ar face totul pentru ea, ar risca totul pentru ea, şi tot n-ar fi de ajuns. Nimic n-ar fi suficient de mult ca să îmbunătăţească lucrurile, aşa că de ce naiba se mai temea să spună adevărul?

Asiya: Zal se temea de Asiya. Într-un fel, deja îi aparţinea ei. Nu se simţise niciodată atât de apropiat de cineva, însă se simţea captiv. Nu-i venea să creadă câtă putere avea asupra lui.

— Zal, trebuie să-mi spui acum…, zicea ea.

Era în posesia ei, captiv, aflat complet dincolo de gratii.

— De ce mi-ai dat asta, a gemut el, arătând spre sticlă şi apoi luând repede o înghiţitură mare, din care pe jumătate a scuipat-o.

Asiya a apucat sticla şi a pus-o în spatele ei.

— Ajunge. Spune-mi, Zal.

El a început dintr-odată să facă haz de întreaga situaţie, de ce nebunesc era totul. Unde era tatăl lui, unde era casa lui, unde gândacii glasaţi, computerul, patul, problemele lui de sănătate? Ce întâlnire lungă, nesfârşită şi bolnavă fusese asta, din clipa în care se văzuseră prima oară lângă trupul unei păsări moarte!

Când în sfârşit i-a spus, mărturisirea i-a ieşit cu o simplitate uluitoare:

— Asiya, simt ceva pentru sora ta.

Ea l-a privit, o clipă confuză. Apoi a pufnit. Apoi a scuturat din cap. Apoi a făcut un lucru pe care el nu-l văzuse la ea aproape niciodată, lucrul imposibil pentru el şi care-l surprindea mereu la ceilalţi – a afişat un rânjet larg, izbucnind în hohote de râs extraordinar de puternice.

— Ah, Zal! Ah, Zal, ah, Zal, ah, Zal! Doamne, ce m-ai speriat! La naiba! Minunat! Păi, e foarte drăguţ, Zal! Super, subiectul următor!

Şi a continuat aşa, râzând în valuri nesfârşite, zguduită profund, de parcă era pe cale să verse sau i se făcuse foarte rău. Nu-l lua în serios, şi-a dat el seama până la urmă, sau aşa se prefăcea. Asiya nu credea deloc că pasiunea lui pentru Willa, măcar la un anumit nivel, era veritabilă.

Chiar şi aşa, Zal se simţea bine fiindcă îi zisese. Se achitase. În plus, ce altceva putea face? Deja era al Asiyei, mai mult decât crezuse că era posibil, fie că-i plăcea, fie că nu.

S-au dus la culcare abia peste multe ore, când soarele a urcat iarăşi pe cer, stând întinşi în pat fără să se atingă deloc, unul lângă altul, ca doi copii speriaţi. Înainte să-i cuprindă somnul – un somn rău, chinuit, îşi amintea Zal, un somn învelit într-o mantie fină şi spumoasă de şampanie, care îl neliniştea deplin – Asiya a devenit iarăşi agitată.

— Ştii, senzaţiile acelea, Zal, care tot revin…

— Nu cele bune?

— Nu. Unele foarte rele uneori. De parcă ar urma să se-ntâmple ceva cu adevărat rău. De fiecare dată e un pic diferit, însă pe una dintre ele o trăiesc foarte des în ultima vreme. Nu ştiu ce să pricep din ea, dar simt că parcă arde pământul pe dinăuntru, că parcă devine găunos, aşa ceva. De parcă singurul lucru pe care-l poate face cineva e imposibilul: ca şi cum ai împuşca văzduhul, ca o rachetă care zboară, ca o pasăre blestemată.

Zal dădea din cap, aţipind din când în când.

— Şi eu mă gândesc la asta.

— Da? a exclamat Asiya, dar Zal avea ochii închişi, iar ea a presupus că vorbise prin somn.

În noaptea aceea, precum iubiţii dintr-o legendă, au visat acelaşi vis: păsări mari, negre, planând pe un cer nesfârşit, în visul lui deasupra a toate, în visul ei deasupra nimicului.

*

La doar câteva străzi distanţă de ei, Silber se scula dintr-un somn care nu constase de fapt decât în a sta întins, cu ochii închişi, cu mintea prinsă într-un triatlon isteric, cu toate grijile posibile dând buzna şi gonind mai departe, toate preocupările ajungând la un punct culminant, ca diavolii, nu ca îngerii, în vârful unui ac: ultimul număr de iluzionism. Cel care era *opusul zborului, doborârea a ceva înalt şi semeţ, ridicat ca un turn, şi transformarea acestuia în praf sau în ceva mai rău decât praful: nimicul absolut.*

Fuma pe acoperiş o Fantasia, din acelea comandate special, ca de obicei, doar cu roşu şi auriu. O dimineaţă din timpul săptămânii, iar oraşul era cât de liniştit se putea, deocamdată nu

dădea semne să fie cel unde se întâmplau toate lucrurile de pe pământ. A încercat să numere secundele de linişte dintre uşoarele zumzete ale maşinilor, câte-un claxon ici şi colo, sunetele oamenilor de sub el, porţi de magazine ce se deschideau, poate uruitul metroului.

Ce însemna, se gândea, să facă totul să dispară? *Asta* îi lipsea. În toate cascadoriile, Silber avea un subiect, un concept, un soi de sens. Dar aceasta, ca un coşmar, se bălăngănea înaintea lui, obraznică, fără sens, goală, fără să clipească.

Era într-o permanentă căutare a legăturilor lui cu altceva. În acea dimineaţă anume, i-a venit în minte una la care nu se mai gândise de ceva vreme, iar apoi a dispărut iute – n-avea rost, devenea disperat, o ştia, însă deodată îi trecuse prin cap că ar putea fi o legătură între cascadorie şi băiatul care fusese crescut într-o colivie.

Cum îl chema? Silber era uluit: uitase numele băiatului. Era efectul celebrităţii, îşi dădea seama, uita repede oamenii – uneori chiar şi femeile! –, chiar şi pe cei care-i stârniseră interesul, şi încă aşa de puternic, iată, cu numai câteva săptămâni în urmă.

A mers înăuntru şi s-a oprit la birou ca să tragă pe nas linia de praf alb de pe *mousepad*, linia care-l aşteptase toată noaptea, o singură linie groasă. Îi era sete, aşa că a tras o duşcă din îndrăgita lui băutură cumpărată de la magazinul britanic, „absint“, sau cel puţin aşa pretindea – în tot cazul, era puternic. Se simţea mai bine, suficient de bine încât să se întoarcă la somnul său fără de somn, la odihna din pat, aşa credea. Când trecea printr-o astfel de fază, Bran Silber o ţinea aşa lungi perioade. Viaţa şi toate ale ei i se scurgeau printre degete, dar pe el nu-l deranja. *Incubaţia*, şi-a zis. *Cine se ocupă cu magia are nevoie de ea, mai ales când pune la cale cea mai mare cascadorie din viaţă*. Nu se forţa.

„Zal“: numele i-a revenit în minte după multe, multe luni.

*

— Zal, i-a zis tatăl lui cu blândeţe, cu mai multă blândeţe ca oricând, la telefon, într-o seară de iarnă – telefonul fiind modalitatea lor de comunicare principală acum, când contactul direct era cu neputinţă, din cauza programului lui Zal care dintr-odată era cu totul *al ei*. Mi se pare că ţi-a devenit aproape… hm, *iubită*.

Zal s-a gândit.

— Nu ştiu. Poate. Nu cred.

— Adică, fiule, n-ai mai simţit niciodată asta pentru vreo altă femeie, nu-i aşa?

El ar fi vrut să spună *ba da, ba da, şi chiar mai mult*, dar cum să intre în acel subiect imposibil, al felului deplin în care ţinea la Willa?

— Nu ştiu, tată.

— Deci, îţi place de ea? Poate că o şi iubeşti?

Zal a tăcut.

— Scuză-mă, fiule. Poate că nu se cuvine. O să te las în pace. Doar că sunt surprins.

— Pricep.

— E o evoluţie importantă.

— De ce?

Şi deodată Zal şi-a dat seama de ce.

— A, fiindcă se presupune că n-am… impulsuri sexuale?

Impulsuri sexuale era pesemne o expresie rhodesiană, s-a gândit.

— Păi, da. Dar, uite, creşti. Oare am măcar dreptul să pun întrebări? Pentru mine toate astea sunt foarte noi, fiule.

Înainte ca Zal să apuce să-i spună că nu se petrecuse nimic legat de sex, nici măcar după toate acele săptămâni, şi că nu percepea ceva *sexual* care să se petreacă în el – cel puţin nu

deocamdată –, Hendricks încetase cu întrebările şi spusese că trebuie să închidă. Între ei, Zal începea să înţeleagă, creştea o distanţă. Îl îngrijora. În multe feluri, era mulţumit de modul cu adevărat surprinzător în care universul se modela pentru el, dar uneori nu-şi dorea decât ca Hendricks să vină şi să-l salveze pentru a doua oară de la destinul lui.

*

Şi totuşi alteori Zal jura că ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Cum de rămânea Asiya McDonald aceeaşi persoană zi după zi, se întreba el, şi cu toate acestea reuşea să devină din ce în ce mai frumoasă în ochii lui?

TEORIA nr. 1: Şi *el* devenea mai frumos. În curând, a devenit muza ei. Asiya a început să-l fotografieze cu frenezie pe Zal, unul dintre primele subiecte umane abordate de ea.

— Crede-mă, nu eşti doar o altă pasăre moartă, glumea ea făcând fotografie după fotografie, Zal simţindu-se aproape orbit, concentrându-se aşa de tare să nu clipească, încât fiecare poză surprindea pe chipul lui o anumită tensiune care ei i se părea *fascinantă*.

TEORIA nr. 2: Fiindcă ea era prima persoană complet deschisă faţă de el, chiar şi faţă de acele laturi ale lui pe care şi le ascunsese cel mai bine. Într-o anumită zi, deosebit de intimă, Zal îi adusese, extraordinar de emoţionat, un dar constând în furnici trase în ciocolată albă, dorind în sfârşit să-şi dezvăluie faţă de ea acest ultim demon şi simţindu-se destul de în siguranţă ca s-o facă. Ei îi plăcuse mult, aşa pretindea, şi, în ciuda problemelor ei cu mâncarea, consumase cel puţin trei sau patru bucăţele, mai mult decât o văzuse înghiţind bomboane. Mai târziu, ea i-a cerut să-şi

dea hainele jos. Roşise foarte tare când o spusese. Dar, spre surprinderea ei, el a făcut-o fără nici o ezitare, nici o îmbujorare, nici un protest, nici măcar o amânare. Cuvântul *iubit* eclipsa cuvântul *artă* în mintea ei în acele zile; *iubit* îi răsuna permanent în urechi şi era ceva ce ea, în ciuda vârstei, nu reuşise niciodată să aibă cu adevărat.

Un corp = un corp, se gândea Zal, observându-i jena, ştiind de ce solicitarea îi provoca Asiyei stânjeneală, dar simţindu-se totodată protejat de jena ei prin ceva ce abia dacă exista, şi totuşi exista, acea membrană fină care separa *impulsul ei sexual* de *lipsa impulsului sexual* la el.

Ea a fost aproape dezamăgită. Era ceva complet lipsit de erotism în felul în care stătea el acolo, deloc excitat, cu corpul său palid şi slab, nu foarte diferit de al ei, exceptând câteva mici adaosuri şi lipse.

Îl fotografia.

Părea frumos dincolo de lentile. I-a spus-o.

El nu zicea nimic, plictisit, poftind la furnici dulci, dorindu-şi ca bliţul să se oprească, iar el să rămână iarăşi singur.

TEORIA nr. 3: Fiindcă şi ea era vulnerabilă, într-un mod pe care el îl înţelegea. Iar în clipele când era limpede că e rănită, când o vedea înmuindu-se şi tăcând, îl copleşea mila, de parcă s-ar fi uitat la blânda, tandra Willa, şi chiar simţea ceva ce credea că ar putea fi o rudă apropiată a iubirii.

Aşa că i-a spus-o şi el. Că *era* frumoasă şi – TEORIA nr. 4 – poate orice poate deveni cel mai frumos lucru din lume dacă i te supui deplin, dacă îl laşi să preia controlul asupra ta, îl laşi să fie tot ceea ce ai.

Pozează de parcă te-ai îmbrăţişa, i-a spus ea. El a făcut-o, iar ea a zis că arăta de parcă s-ar fi strâns până la sufocare. L-a întrebat cum îi plăcea cel mai mult să pozeze.

El a întrebat-o dacă se pun şi postùrile imposibile.

Ea a ridicat din umeri. Ce era posibil, ce era imposibil?

El a continuat hotărât şi i-a spus – se simţea atât de îndrăzneţ, mai îndrăzneţ ca oricând, cu ochii ei aţintiţi asupra lui, peste tot, un bărbat, da, era un bărbat, nu o pasăre nu o pasăre nu o pasăre – i-a spus că ar vrea să zboare. Iar dacă nu putea chiar să zboare, voia cel mai apropiat lucru de asta. Şi nu într-unul din avioanele tatălui ei. Zbor adevărat. Dar dacă asta era într-adevăr în afara domeniului posibilităţii, atunci poate ceva în genul acelei fotografii de-ale ei, cea cu pasărea moartă suspendată de fire.

Ea a roşit, fericită. I-a spus că nu pe ea trebuia s-o roage asta, clar, dar că ei nu i se părea imposibil. I-a spus să-şi întindă braţele, *aripile*. A încercat să-i arate cum.

TEORIA nr. 5: Fiindcă ea l-a dus *acolo*. El i-a zis că n-are nevoie de instrucţiuni; ştia cum. Crescuse cu asta. Le urmărise cum dădeau roată pe verandă, de parc-ar fi fost o sală de bal, iar ele – domnişoare ce păşeau pentru prima dată în înalta societate, prezentându-se bătrânei doamne, rotindu-se iar şi iar, în râsul şi aplauzele ei. Numai el nu putea zbura, el, pasărea-impostor, băiatul-pasăre, demonul alb condamnat de pielea grea, de părul fără strălucire şi de muşchii şi oasele grele în lumea lor – a luminii, a aerului, a penelor.

Şi totuşi, asistat de Asiya, se înapoia deodată în acel vis, acel vis care era realitate, dar de astă-dată el era una dintre ele, cea mai mare pasăre dintre toate, cea mai incandescentă licărire din ochii mari ai lui Khanoom. Dacă trebuia să existe o comparaţie, atunci acest Zal numai demon nu era. Era cel puţin o fiinţă umană înaripată: un înger.

Ea i-a cerut încă o poză. El nu s-a mişcat, neauzind-o prea bine.

Până la urmă, ea l-a luat de mâini şi a încercat să-i citească privirea.

El i-a spus – şi credea în asta – că alături de ea atât de multe lucruri păreau posibile.

Ea, aşa de fericită, a spus că simţea la fel când era cu el.

El i-a spus şi altele, tot ce nu fusese spus. Despre Silber, Tripticul Zborului şi cât visase el atunci.

Ea a rămas cu gura căscată la auzul acestei poveşti. I-a spus că poate asta era, poate asta era calea.

El i-a spus că nu era adevărat. I-a spus: fire, sârmă, fum, oglinzi.

Ea i-a zis că n-ar trebui să gândească negativ. Se întâmplă tot felul de nebunii. Dacă le putem gândi, se pot întâmpla. I-a spus că îi putea citi gândurile, chiar atunci.

El i-a spus că exact în clipa aceea se gândea la ceva despre care ştia că n-o să se întâmple niciodată.

Ea s-a dus la Zal, care era dezbrăcat, şi şi-a lipit buzele de ale lui.

Nu-i asta, s-a gândit el înnebunit de frică, convins că avea să moară, că avea să fie sufocat până murea, că ea îi lua tot aerul. Apoi şi-a amintit de toate acele filme, *Casablanca* şi celelalte, de bărbaţii avântaţi mereu în aşa ceva de parcă le-ar fi fost foame, de parcă femeile ar fi fost mâncare pe o farfurie, pe care ei aveau s-o devoreze, şi cum se implicau, cum se năpusteau asupra lor şi îşi apăsau gurile pe ale femeilor, strâns, mult, puternic lipite, cuprinzând cu braţele tot ce era al lor.

A încercat şi el.

Ea părea să reacţioneze. Apoi s-a tras înapoi şi a băgat un deget în gura lui, ca şi când i-ar fi deschis-o, şi i-a spus să o ţină aşa.

El s-a chinuit să tragă aer când gura ei deschisă s-a lipit de a lui.

Ea a râs uşurel şi s-a retras. I-a demonstrat pe palma lui.

Se simţea plăcut. Îşi dădea seama că ar fi plăcut.

În gura lui era deodată o umezeală explozivă; o umezeală liniştitoare care căuta, se zvârcolea, punea în mişcare ceva fermecat.

La început i-a fost scârbă, apoi nu i-a mai fost.

Au continuat aşa o vreme.

Când ea s-a retras, i-a vorbit într-o şoaptă şi mai joasă decât de obicei şi i-a spus că niciodată, de-a lungul anilor, în toate relaţiile ei, nu avusese un iubit *adevărat*. Fuseseră tot felul de etape, bărbaţi de diferite credinţe – însă s-a abţinut să intre în detalii.

Iar el i-a zis, cu toată lipsa lui de experienţă, că nu avusese niciodată o iubită.

Aşa că, se întreba ea, era el?…

El a tăcut. Ea îi cerea, însă în mod limpede îi şi oferea.

Ea i-a spus că n-o deranja să preia ea controlul, aşa că şi-a dres glasul şi a îndrăznit.

— Zal, vrei să fii iubitul meu?

Zal a încercat să-şi alunge panica şi spaima. Era în regulă, n-avea să păţească nimic. Cu siguranţă că dacă ajunsese până aici – trebuia.

Ecoul, s-a gândit, ecoul.

— Asiya, a zis, vreau să fiu iubitul tău.

Ea a făcut din nou lucrul acela pe care-l făcea rareori – a zâmbit, şi ce zâmbet, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat iarăşi, cu toată acea umezeală. Era foarte fericită.

Au continuat aşa o vreme, apoi au mâncat nişte furnici glasate şi au discutat despre unde să se ducă apoi, până când Asiya a avut încă o premoniţie de-a ei despre un dezastru, aşa că s-au grăbit să ajungă la ea acasă. Şi aceasta, ca şi celelalte, a trecut.

Însă atacul de panică al Asiyei a fost unul deosebit de rău pentru Zal, primul cu adevărat foarte rău. În seara legământului relaţiei lor de iubire, la numai câteva ore după primul lor sărut, în toiul spaimelor, se întorsese spre el şi spusese:

— Tu eşti, nu-i aşa?

Zal o ţinuse strâns la piept, încercând să-i domolească tremurul. S-a tras un pic înapoi:

— Ce vrei să spui, Asiya?

Nu o văzuse niciodată aşa de înfricoşată.

— Tu eşti cel care… tu o să…

Părea să se înece cu un gând pe care se temea să-l aducă la viaţă rostindu-l.

— Nu fac nimic, Asiya. Sunt aici cu tine, atât, şi încerc să te ajut.

Ea a scuturat din cap aşa de puternic, încât el s-a temut să nu-şi rănească gâtul. Era roşie ca focul când, în cele din urmă, a izbucnit:

— O să mă înşeli, nu-i aşa?

Şi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, vorbele ei s-au pierdut într-o avalanşă de hohote de plâns.

— Asiya, greşeşti! repeta întruna Zal.

— Nu, nu greşesc cu chestiile astea. Uneori ştiu ce gândeşti, poate chiar înainte ca tu să ştii. Ştiu ce se poate întâmpla, ce se va întâmpla…

Zal şi-a amintit ceva.

— Nu, uite, ai greşit. Abia mai înainte ce-ai greşit. Când ai zis că mă gândesc la ceva ce ştiu că n-o să se întâmple niciodată, tu m-ai sărutat.

Pentru o clipă, un zâmbet ca o rană deschisă a apărut pe chipul ei, prin perdeaua de lacrimi.

— Te-am sărutat fiindcă am vrut să te sărut. Însă tu, pe de altă parte, vrei să zbori.

Zal şi-a alungat agitaţia şi a clătinat din cap înspre ea, deşi amândoi ştiau că ea avea dreptate.

— Totuşi, ai grijă să nu cazi atunci când zbori. Tu nu eşti ca ele. Pe noi pământul ne trage în jos, nu ne ridică, i-a spus ea printre dinţii încleştaţi, de parcă o durea când rostea cuvintele.

Întreaga lume s-a umplut de huruitul panicii ei neconsolabile. Zal a încercat să se concentreze pe ticăitul ceasului de la mână.

În curând avea să se termine. Iar când se va termina, nici unul dintre ei nu va mai avea curajul să amintească de asta, orice-ar fi.

PARTEA V

„Watch out,
The world is behind you.“
— The Velvet Underground,
„Sunday Morning“

A început să-i placă sărutatul, iar în curând acesta a devenit oricum, numai nu confuz, şi nicidecum o chestiune de umezeală, ci mai degrabă o cale de explorare a altei cărni cu carnea ta, de a pătrunde mai adânc, aproape atât de adânc cât era permis – *aproape* – pentru a-ţi face o idee despre cum este în interiorul altora. Nimeni nu are acces la interiorul adevărat al altcuiva, şi cu atât mai puţin la propriul interior, la reţeaua de organe, sânge, celule, muşchi şi grăsime şi la toate celelalte mecanisme fragile, cu miracolele lor continue. Se simţea asemenea eroilor din filmele de cinema, înfometat după săruturi, iar când pătrundea, atunci chiar pătrundea, sărutând foarte diferit de majoritatea oamenilor. *Cine-ar fi ştiut că poate să doară,* spunea ea, cu un aer un pic glumeţ. *Dacă poate cineva să facă asta, atunci tu eşti acela, Zal.*

Avea s-o doară mai mult decât îşi putea ea imagina.

S-a întâmplat într-o seară foarte importantă de la începutul verii, când primele adieri umede abia dacă împrumutau oraşului un pic din ceea ce avea să vină, iar gândurile oamenilor se îndreptau tot mai mult spre apă şi picoteli, nisip şi soare, creme de plajă şi piele. Era seara marelui vernisaj al expoziţiei personale a Asiyei, o seară colosală şi pentru el. Mai târziu, avea să se întrebe dacă nu cumva acesta urma să rămână apogeul vieţii lui, cu tot cu greşeală, şi a înţeles că poate greşeala fusese doar un accident al măreţiei serii. În seara aceea se simţise mai bine decât de obicei; se simţise *special*. Îşi luase diploma de normal aşa de subit şi de deplin, încât la vernisaj oamenii îl vedeau ca fiind diferit doar fiindcă îl considerau mai bun ca oricare dintre ei. Zecile de artişti colegi de-ai Asiyei, simandicoşii galeriilor, criticii şi trecătorii se

holbaseră la el toată seara, dar într-un fel de care era sigur că este unul bun, şi nu cu vechea expresie, şocată şi mirată la vederea lui ca simplu fruct al unei poveşti incredibile, un exemplu clasic de ciudăţenie totală. Fusese muza Asiyei vreme de luni de zile, când şi când, aproape la întâmplare, când avea ea destul film, însă în curând devenise limpede că el era subiectul celei mai bune lucrări făcute de ea vreodată. Două treimi dintr-o instalaţie despre care ea crezuse că va fi numai cu păsări moarte trebuia de-acum să fie cu *băiatul-pasăre viu*, aşa cum îi zicea ea. Până la urmă, chiar şi acea treime cu fotografii înfăţişând păsări erau fotografii cu păsări diferite de cele pe care le prevăzuse iniţial; păreau aproape animate, cu inimile bătându-le şi liniştite. O siluetă de pasăre înceţoşată, o pasăre „dormind“ într-un cuib construit de mâna omului, cârduri de păsări în diferite aranjamente şi bineînţeles pasărea agăţată cu fire şi aranjată ca într-un zbor artificial. Era de parcă îi dispăruse pur şi simplu fascinaţia pentru descompunere, în timp ce fascinaţia pentru păsări se amplificase. Când a înţeles că totul era opera lui Zal, a început să-şi îndrepte obiectivul aparatului de fotografiat înspre el. Ba chiar a reconstruit acea fotografie cu pasărea care îi plăcea atât de mult lui Zal, i-a pus lui aripi negre de înger de Halloween şi l-a legat de fire subţiri atârnate de cârligele instalaţiilor de pe tavanul din atelier. Aceasta era piesa centrală, între cele aproape o duzină de fotografii imprimate la scară mare şi fotografii tip polaroid mărite. Pe Zal l-a numit „Îngerul“, iar expoziţia – „Toţi îngerii mei“.

Era nespus de mândru. Nu fusese niciodată pasărea cea mai importantă. În toată perioada petrecută cu mama-pasăre, Khanoom, şi toţi copiii acesteia, el era mereu ultimul, la distanţă mare de ceilalţi.

Era recunoscător şi pentru faptul că Asiya găsise o cale de a evita problema păsărilor – problema *lui* cu păsările – şi totodată îi închinase un omagiu. Îi plăcea ideea de îngeri. Şi-l încânta ideea

unei lumini autentice care se infiltra în viziunile nocturne de neclintit ale Asiyei. Lumea îngerilor, cu el în centru, părea să o poarte uşor în afara temutului regat al apocalipsei.

Zal fusese de acord chiar şi cu felul în care îl aranjase ea pentru vernisaj. De fapt, nu era tocmai fericit cu şalul de pene albe înfăşurat în jurul gâtului – *trimite la îngeri, nu la păsări, iar penele sunt false*, îţi jur, insistase ea –, pe deasupra unei cămăşi albe simple, pe care schiţase conturul roşu al unui înger, cu aureolă, harpă, aripi şi toate cele. Ea i-a spus că avea un aer *şic, stilat, de artist*, ca şi cum ar fi împreună. *Un cuplu de artişti*, gângurise ea. Iar Zal a văzut-o pentru prima dată pe Asiya îmbrăcată altfel decât în negru – purta o tunică albă de in şi pantaloni albi, largi, curgători, o costumaţie extrem de simplă, dar şocantă când era purtată de Asiya datorită luminozităţii sale, aleasă pentru a se potrivi cu muza, cu îngerul ei, cu vernisajul, desigur.

Acea seară ar fi putut fi şi cea mai importantă din viaţa ei, şi-a dat el seama prea târziu.

În multe privinţe, totul fusese copleşitor, cu toate privirile aţintite asupra lor atunci când au sosit cu o mică întârziere – Asiya îi spusese că era foarte important să întârzie un pic –, însă odată ce el şi-a dat seama că felul în care era privit acum diferea de cel cu care se obişnuise, s-a îndrăgostit de toată acea atenţie. Dintr-odată dădea pe dinafară de lucruri de spus şi era entuziasmat să strângă mâini şi să îmbrăţişeze, ba chiar să trimită bezele şi să pozeze lângă fotografiile cu el şi să dea un autograf pe şervetul unei fete.

Dacă vreodată a fost în pragul unui zâmbet, atunci în seara aceea a fost.

Iar apoi a apărut băiatul acela. Cel cu toate întrebările, în mare parte nevinovate.

— Cine eşti? l-a întrebat, pur şi simplu.

— Sunt bine, a zis Zal, crezând că a fost întrebat *cum eşti?*, după ce băuse un pic.

De la aniversarea Willei, cu multe luni în urmă, dezvoltase o relaţie de iubire-ură cu alcoolul, fiind captiv, se pare, într-un cerc de regrete şi răsfăţ, în care se complăcea la nesfârşit.

Băiatul chicotise:

— Nu eşti prea modest, hm?

Zal clipise, derutat. Băiatul – pistruiat, slab, uscăţiv, cu şapcă, maiou şi blugi – îl cântărea din priviri, într-un fel care era cumva diferit de toate celelalte.

— Tu eşti acolo? a întrebat arătând spre unul dintre portretele lui Zal cu aripi negre de Halloween. Tu eşti *îngerul*?

Băiatul zâmbea, un zâmbet alunecos; ştia răspunsul.

— Eu sunt *îngerul*, a zis Zal şi a încercat să facă o glumă: Dar nu-s vreun înger.

Băiatul a chicotit iarăşi, de parcă Zal era un comediant abil:

— Da, pe bune? Vrei să o dovedeşti?

Zal nu a zis nimic, încercând numai să urmărească acea privire care îl scruta de la picioare până la şalul de pene.

În cele din urmă, băiatul a lansat cea mai nevinovată întrebare din toate:

— Vrei să intrăm acolo, a întrebat, arătând spre toaleta de dincolo de hol, şi să mă săruţi?

Pe Zal l-a şocat un singur aspect: simpla idee că îi poţi săruta şi pe alţii în afară de cei pe care se cuvine să-i săruţi. Ideea era una absolut revoluţionară şi bineînţeles atrăgătoare – se simţise un pic înrobit de Asiya şi de legământul de iubire şi bineînţeles că în acelaşi timp devenise un entuziast al sărutatului, aşa încât ideea unei noi perechi de buze era o nebunie. Înainte să poată lua o decizie – în fond, ştia că era greşit să accepte şi că dacă afla Asiya, cum bănuia că se va întâmpla, de fapt presupunea că el va fi cel care-i va spune, dacă nu în seara aceea, atunci într-o altă zi, totul

se putea duce pe apa sâmbetei –, băiatul îl condusese de mână în baie şi intrase primul. Peste câteva secunde, prin uşa abia crăpată, l-a poftit pe Zal înăuntru cu un zâmbet larg şi atunci s-a dezlănţuit tot acel iad frumos.

Au intrat şi au stat acolo o eternitate. Zal s-a pierdut cu totul, dar a făcut-o oarecum cu bucurie. S-a pomenit sărutând de parcă viaţa lui depindea de asta. Alcoolul din sânge pusese deodată stăpânire pe el, aşa că tehnica (lent, circular, căutând, biciuind, şfichiuind, apăsând, retrăgându-se, apăsând şi mai tare, mai tare, şi mai tare, în ordinea aceasta) îi era mai neglijentă ca de obicei, dar nu-i ştirbea dorinţa de a lua acea gură în stăpânire, de a lua tot ce putea, folosindu-şi mâinile, faţa, gâtul, urechile, umerii, braţele, totul în afară de acel alt loc pe care ştia că-l foloseau oamenii, dar el încă era nehotărât dacă-l va folosi, acum sau oricând, de fapt. Asta însemna să-ţi faci de cap cu cineva, iar lui Zal i se părea că se pricepe, poate chiar mai bine cu băiatul decât cu Asiya. Aşa că, în baia galeriei unde Asiya avea prima ei expoziţie personală, el a dat tot ce-a putut, a lăsat alcoolul să-i învăluie conştiinţa şi şi-a permis să se bucure de fiecare părticică a trupului foarte dornic dinaintea lui, fără să se gândească o clipă…

— Ce naiba!

Uşa s-a deschis, capetele lor s-au desprins dureros unul de celălalt şi s-au întors spre sursa acelui *naiba*.

Era tocmai Zachary, spre groaza lui Zal – unul dintre cei doi oameni care n-ar fi trebuit să fie martori la acest spectacol.

Zachary a închis uşor uşa, de parcă nu-şi putea crede ochilor, dar nu înainte să arunce câteva cuvinte pline de dezgust:

— ‘R-aţi ai dracu’ de poponarii naibii.

A fost ca la trezirea dintr-un vis. Zal s-a uitat deodată la partenerul lui, de parcă atunci îl vedea prima oară.

Nu era Asiya.

Nici măcar nu era o femeie.

Era un bărbat. Asta-l provocase pe Zachary să spună vorbele acelea. În plus, faptul că bărbatul, sau poate băiatul, acest mascul cu mult mai tânăr, a remarcat Zal deodată, era prietenul foarte bun din copilărie al lui Zachary, acela din vecini.

Băiatul, al cărui nume Zal îl uitase brusc, l-a tras pe Zal iarăşi spre el.

— Cui îi pasă, ce naiba? Hai înapoi.

Pentru o clipă Zal a încercat, dar sărutul devenise dintr-odată aşa cum fusese prima oară, ceva străin, derutant şi umed.

S-a retras.

— Îmi pare rău.

Băiatul a oftat. N-aveau pe ei decât lenjeria intimă, băiatul boxerii şi Zal chiloţii, celelalte haine zăcând într-o grămadă comună în acea baie enormă. Băiatul s-a îmbrăcat, aruncându-i priviri furioase lui Zal.

— Pe niciodată, vecine, i-a zis înainte să stingă cu un gest scurt luminile şi să trântească uşa după el.

Zal s-a aşezat pe podeaua băii, cu inima bătându-i nebuneşte. Îi era rău; se simţea îngrozit.

Era nimic în comparaţie cu iadul pe care l-a simţit când şi-a făcut curaj să revină la petrecerea din galerie, unde sigur că Zachary şi Asiya, cu nişte siluete absolut coşmareşti, stăteau înghesuiţi într-un colţ, gesticulând cu un aer conspirativ.

O dăduse în bară cu toată lumea.

Asiya nu i-a zis o vorbă până când vernisajul s-a terminat şi au rămas singuri, dincolo de spaţiul galeriei. Fuma, ceea ce făcea numai atunci când era foarte supărată sau stresată, ceva ce începuse să facă tot mai des în ultima vreme, din câte se părea.

— Îmi pare rău, Asiya, a bâiguit.

Chipul ei roşu i-a reamintit de acea întrebare din noaptea primului lor sărut: *O să mă înşeli, nu-i aşa?* Iar el ce spusese? Nu-şi putea aminti, dar sigur nu spusese *da*.

Ea a pufnit şi a tras din ţigară prelung, de parcă ar fi trecut ani, cel mai lung fum pe care-l văzuse el vreodată.

— Spune-mi… eşti cumva, hm, gay?

Alt fum, mai scurt. Ea:

— Şi nu-mi spune că nu ştii ce-i aia.

Ştia. S-a gândit la asta. Nu putea fi de acea sexualitate, odată ce n-avea nici un fel de sexualitate, asta ar fi vrut să-i spună, dar nu putea.

Ea:

— Nu-mi vine să cred că m-ai înşelat la primul meu vernisaj blestemat, la prima mea seară specială blestemată.

Ea:

— Şi, da, mai ales ţinând cont că deocamdată nu am făcut şi altceva, *se pune* ca înşelat.

Ea:

— Poate-ai fi mers şi mai departe cu el, cine ştie? Poate că asta-i mai pe gustul tău.

Ea:

— Una-i să-ţi răneşti blestemata de iubită, dar pe Zachary? El ce naiba ţi-a făcut? Connor îi e cel mai bun prieten de când erau mici de tot. Cum de-ndrăzneşti? Şi cum de-ndrăzneşte şi Connor?

Connor, s-a gândit el, *Connor*.

Ea:

— Tu n-ai nimic de zis?

A continuat tot ea:

— Şi nu care cumva să-ncerci să inventezi scuze, să dai vina pe el sau să zici că băutura-i de vină. Zachary zice că nu mai aveaţi hainele pe voi. Dar abia de-ai început să faci asta cu mine!

Ea:

— Când naiba urma să ne futem? Măcar voiai?

Ea:

— Pleacă dracului din viaţa mea.

Fum, fum, fum, fum.

Şi, făcându-se fărâme pe asfaltul trotuarului, în cele din urmă, ea a şoptit:

— O, Doamne, te rog nu mă părăsi, Zal. Te iubesc, ce naiba, asta-i tot.

*

El nu i-a răspuns la fel, nu atunci. *Chiar* o trădase, şi încă în mai multe feluri, din câte se părea. Lumea în care trăia Asiya era îndeobşte întunecată – oamenii o dădeau în bară, aşa credea ea, înşelau, se răneau unii pe alţii, se comportau ca nişte animale, călcau unii pe inimile altora. La aşa ceva te puteai aştepta. Însă acea lipsă a reciprocităţii – acel *te iubesc* al ei, chiar cu un *ce naiba* alături de el, a fost lăsat să atârne în aer pe o perioadă nedefinită, ca de pe un ţărm stâncos, după toate prin câte trecuseră până atunci şi în general –, *aceea* era pur şi simplu o cruzime.

A încetat să-i mai vorbească lui Zal, dar nu înainte de a-i spune să se ferească din calea lui Zachary, din cauză că spusese întruna că voia să-l omoare *fiindcă a făcut un poponar din dragul meu Con*.

Pentru Zal, asta nu era o problemă. Zachary i se părea dezagreabil, iar pe Connor îl considera doar o greşeală. Noua sa pasiune pentru giugiuleală + băutură + vernisaje de artă, unde el fusese starul, avusese ca rezultat o greşeală imensă. În plus, acum, că ştia că băiatul era prietenul lui Zachary, era absolut dezgustat de sine. Spera să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre ei.

Dar fără Asiya, pe care adesea o lua ca pe-un dar meritat – recunoştea asta –, viaţa lui era iarăşi de-o pustietate insuportabilă. Nu-i venea să creadă că rezistase atâţia ani fără ea. Iată-l, din nou la el acasă, la computerul lui, mâncând aripi de fluture de noapte

glasate cu miere, holbându-se la pereţi, vorbind iarăşi tot timpul cu tatăl lui, simţindu-se ca un ciudat.

Oare acum era un *alt* soi de ciudat? Nu credea. Nu considera că fusese un act de homosexualitate, asta voia să îi spună Asiyei. Într-un fel, lipsa de sexualitate îl făcea pan-sexual. Pe el îl şoca mai puţin, putea pune pariu, decât pe majoritatea oamenilor, dacă-şi imagina, să zicem, un act sexual cu un animal şi mai ales cu, previzibil – uneori se detesta –, o pasăre. Cât de mult putea să conteze, *cu adevărat*, genul? Oare gradul redus de feminitate al Asiyei fusese cel care o ţinuse alături de ea? Era absurd.

Iar sărutatul şi sexul i se păreau lumi foarte separate, într-un fel, aşa că-l uluise să o audă pe Asiya văitându-se – aşa de vulgar, în acel epilog – despre faptul că ei nu făcuseră sex. Prima discuţie apăruse în acea iarnă, de Valentine's Day de fapt, o sărbătoare pe care el o remarcase de multe ori, însă nu se gândise niciodată să o ţină. Aceea fusese ziua în care Asiya – complet nesentimentala Asiya, şi totuşi! – hotărâse să fie Prima lor Zi de Sex. El venise la ea, după terapie, şi o găsise pe pat, întinsă goală pe nişte petale aproape negre. Se temuse că şi-a pierdut minţile şi o întrebase ce s-a întâmplat. Ea râsese amar şi îi amintise ce zi era. El n-a făcut decât să clipească. L-a tras aproape de ea, iar el a închis ochii aşa cum făcea adesea când Asiya era goală – într-un fel, nuditatea ei era prea mult, deşi el n-avea nici o problemă în a i se arăta în acest fel. Se mângâiaseră pentru o vreme iar Asiya bâjbâise, prin haine, după anumite părţi ale lui, părţi care erau pur şi simplu derutate. Până la urmă, ea renunţase. *Nu te interesează, nu?*, îl întrebase, ştiind care era răspunsul. El se scuzase, explicând că toate astea se petrec mult prea repede pentru el. Îi reamintise că nu era la fel ca restul oamenilor şi aproape plânsese de ruşine. Iar apoi s-a ruşinat şi ea şi s-au îmbrăţişat. S-a îmbrăcat şi ea şi au luat o cină suficient de decentă împreună.

De atunci, Asiya încercase de mai multe ori, la distanţă de

câteva săptămâni, însă de fiecare dată se petrecuse cam la fel, doar că fără petale. El începuse să se panicheze la simpla idee a avansurilor, aşa cum era panicat de gândul că nu se va elibera niciodată din relaţia lor, ceva ce considerase la început ca fiind o experienţă, dar care acum părea o condiţie.

Iar acum acea condiţie dispăruse. Şi totuşi, stând în întunericul dormitorului său, Zal, ţinut ca un câine într-o cuşcă de către ea şi de către lume, şi-a dat seama deodată: *asta era*. Sexul era cheia. De fapt, nu era supărată pe el din cauza altui om, ci era supărată pe el cât nu voia să facă sex.

Dar dacă ar putea?

Dar dacă sexul *era* manifestarea fizică a rostirii lui *Te iubesc*? Şi, odată consumat, putea fi garnisit prea bine şi cu confirmarea orală?

Dacă era foarte uşor?

Dacă era foarte greu?

Păi, s-a gândit, imposibil n-avea cum să fie.

În gând, auzea râsul negru al Asiyei la propoziţia pe care el o considera interzisă din motive de urâţenie, dar care, trebuia să recunoască, aici era foarte potrivită: *să omori două păsări cu o singură piatră*.

Oricum, n-avea de ales; dintr-odată, nu ştia cum să trăiască fără ea.

*

A petrecut ore în baie, exersând. Ştia cum o făceau oamenii, nu era chiar aşa de naiv, dar nu văzuse niciodată rostul. Şi iată-l chinuindu-se frenetic şi în acelaşi timp încercând să-şi păstreze calmul şi să facă treaba să meargă, într-o dispoziţie plăcută, ceva

ce mai încercase doar din curiozitate o dată sau de două ori, apoi renunţând. A durat enorm, însă în cele din urmă a reuşit să treacă de acea limită de care se vorbea, simţindu-şi inima gonind de parcă stătea să-i explodeze, simţind spasmele trupului, explozia şi reculul viscerelor. Stătea acolo, în toată mizeria aceea a lui, nespus de mândru. Fusese o luptă, dar reuşise. Reuşise, da, pentru iubita lui.

Fiindcă dacă n-ar exista Asiya, şi-a reamintit, el n-ar fi fost acolo, pipăindu-se stângaci. Se simţea murdar. Se simţea ca un animal. Se simţea mai mult decât sălbatic. Se simţea nespus de uman. Era dezgustat şi totuşi i se părea o realizare – o altă treaptă urcată pe lunga scară a Comportamentului Uman Normal.

În plus, rezolvase ecuaţia, aflase care era unica variabilă simplă care putea să facă treaba să funcţioneze. Ca să funcţioneze cum se cuvine, trebuia să se gândească la un singur lucru, fiindcă gândul la Asiya era ca un amalgam de tot felul de chestii absconse. Bineînţeles că era aproape ironic, aproape crud şi probabil greşit. Dar altfel nu se putea. El şi Asiya, dacă ea avea să afle vreodată – iar de data asta, nu, sub nici o formă n-avea să afle, s-a jurat –, trebuiau să se descurce aşa: ca să poată face sex cu iubita lui, Zal trebuia să se gândească la sora ei.

În cele din urmă, a apelat la computer şi a făcut acel lucru pe care nu credea c-o să aibă vreodată motive să-l facă, dar care era pasul final evident din cadrul pregătirii: a început să vizioneze pornografie, ca să reţină paşii, paşii foarte complicaţi şi din câte se părea ca dintr-un ABC uman, calea către acelaşi final pe care-l creştea ca pe-un copil.

*

Când a apărut la uşa Asiyei, i-a oferit o farfurie de plastic plină cu prăjituri cu cărăbuşi, acoperită cu folie. Ea a clătinat din cap la vederea acesteia, palidă şi epuizată. El s-a simţit uşurat văzând-o cât de tristă părea singură; într-un fel, asta însemna că încă avea o şansă, că nu-şi găsise fericirea fără el.

— Asiya, te rog, lasă-mă să intru, i-a zis. Îmi pare aşa de rău. Sincer, îmi pare. Şi mai am şi altceva pentru tine.

În ochii ei nu s-a produs nici o schimbare, dar l-a lăsat să intre. Privirea îi părea moartă, iar vocea îi era lipsită de emoţie.

— Hai să mergem în camera mea. Zach poate să apară din clipă-n clipă.

În camera ei, imediat, fără să piardă o secundă, el s-a apucat de treabă – s-a dezbrăcat – fiindcă pricepea că trebuie s-o facă să se simtă mai bine cât mai curând posibil, nu era timp de pierdut. Deja era târziu.

Când l-a văzut dezbrăcat, ea n-a făcut decât să clipească de vreo două ori.

— N-am destulă energie ca să-ţi fac fotografii, dacă asta vrei să spui.

El a scuturat din cap.

— Acum, fă şi tu la fel.

A arătat spre trupul ei.

Ea şi-a mijit ochii.

— Nu?

El a dat din cap:

— Ba da.

I s-a părut că vede un zâmbet licărindu-i fugar pe chip. Cu grijă, ea a început să-şi scoată câte-un articol de îmbrăcăminte, fără să-şi ia privirile de la el, căutându-i mereu ochii pentru a vedea dacă chiar vorbea serios, dacă asta chiar însemna acel *ceva* la care se gândea ea.

Deodată erau dezbrăcaţi, amândoi, cu tot spaţiul din lume între

ei, din câte i se părea fiecăruia.

Zal ştia că trebuia să facă toate acele mutări. A păşit către ea şi şi-a lipit corpul de-al ei. Se gândea la scenele porno; se gândea la Willa.

S-au sărutat cu o sălbăticie pe care n-o mai trăise până atunci. Niciodată. A lăsat-o să-şi plimbe mâinile pe oriunde voia, iar el a făcut la fel. Până la urmă, ca un actor porno, a trântit-o pe pat. Încerca să-i spună lucrurile pe care i le spusese tipul din film femeii cu care făcea sex, dar cuvintele i se învălmăşeau în cap, amenințând să-l distragă, şi nu putea, nu voia cu nici un chip să-şi permită să rateze, să eşueze. S-a concentrat, a inspirat, s-a gândit la ea, la acea cealaltă *ea*, şi a pătruns înăuntru, în şi iar în, şi iar în. Ea a gemut ca fata din scenele porno, iar el şi-a zis că e bine. A gemut şi el, ca bărbatul acela, şi se gândea că poate sunetele erau de folos. Amuzant era că nu sunau deloc uman, erau chiar mai puţin umani decât cei din filmele porno.

La un moment dat, ea s-a oprit, iar el s-a îngrijorat, ea l-a asigurat că nu era nimic, doar că trebuia să aducă ceva, iar apoi s-a dus la un sertar şi s-a întors cu un mic pătrat de plastic, pe care l-a desfăcut, iar el şi-a dat seama: deci *acesta* era un prezervativ. I l-a dat, el s-a speriat şi a rugat-o repede să i-l pună ea, iar ea a zâmbit, excitată de asta, din câte se părea. I l-a pus, iar el s-a gândit că nu-l deranja deloc.

A pătruns-o iarăşi şi a împins, a împins şi şi-a lăsat toate gândurile rodnice să-l copleşească – îşi amintea întruna că cel mai bun lucru din viaţă este acela că ceilalţi nu-ţi pot cunoaşte gândurile –, iar în cele din urmă a explodat în acel săculeţ fin de plastic care-l acoperea.

Ea i l-a dat jos, l-a legat şi l-a aruncat la gunoi.

Au zăcut întinşi unul lângă altul.

Era obosit cum nu fusese de secole.

Ea părea bine, fericită. A auzit-o inspirând puternic o clipă şi

apoi chicotind.

— Tornadă! a fost primul cuvânt rostit de ea după aceea.

El a vrut să o întrebe ce însemna asta, dar şi-a amintit că în filmele porno femeile spuneau tot felul de chestii înainte şi după. Nu însemna că trebuie să aibă şi vreun sens.

Ea a dat din cap.

— Sincer.

A dat şi el din cap, făcându-i cu ochiul.

Şi-a dat seama că mai avea un lucru de făcut.

A zis-o brusc, fără să deschidă ochii, fără să o mişte sau să-şi clintească vreun muşchi, într-atât de istovit era:

— Asiya, trebuie să îţi spun ceva.

Ea a scos un sunet care denota şi epuizare, dar şi curiozitate.

Fără să se gândească la nimic din ceea ce tocmai se întâmplase acolo şi înainte ca el să devină sigur de asta, i-a zis:

— Asiya, şi eu te iubesc.

Iar ea a zâmbit, un zâmbet tot mai larg, şi se simţea uşurată că el nu-i putea citi gândurile, care erau altundeva, afară, înrădăcinate în anomalii. Lumea devenea un loc tot mai ciudat, capabil de tot felul de imposibilităţi.

Pentru el, tot ce conta era că se afla într-un fel de rai: problema problemelor fusese rezolvată. Se descurcase bine ca bărbat, ca om. Când în cele din urmă s-a ridicat şi a lăsat-o acolo, era aşa de cufundat în reluarea a ceea ce tocmai se întâmplase şi a ceea ce făcuse, că nici nu a mai remarcat carnagiul de-o stranie solemnitate al copacilor dezrădăcinaţi şi al frunzelor de dincolo de strada ei, clipirile morocănoase şi ţipetele ambulanţelor gonind şi bizarele, frumoasele buchete de sticlă spartă din surse pe care nimeni nu le putea indica precis. New York era New York – ce era de remarcat? – şi, în plus, el era prima pasăre care făcuse dragoste cu o femeie de pe pământ.

*

Mai târziu, evaluându-şi acea primă dată, avea să i se pară că nu fusese prea rău. Încă nu îi plăcea aşa cum îi plăcea simplul sărut, însă, una peste alta, momentul avea acele sclipiri de sălbăticie şi ferocitate, de abandon şi eliberare, de extaz şi furie de care auzise şi care făceau, desigur, să merite să repeţi experienţa. Prima dată, ştia, putea clar să fie mai rău. Ar fi putut, de exemplu, să nu fie alegerea lui.

Unul dintre lucrurile pe care nu i le-a dezvăluit Asiyei, care i se părea destul de tulburător şi, pentru o clipă, uşor excitant – sexul era interesant în acel fel, grotescul putea fi şi sublim totodată, era bine ca orice evaluare şi judecată ulterioară să fie lăsate pentru după consumarea faptului – era pielea Asiyei. Nu ştia cum de nu observase înainte, dar în timp ce-şi tot trecea mâinile pe trupul ei, ar fi putut jura că unele părţi se simţeau de parcă erau petice dintr-un soi de piele defectă, din ceva ce nu era piele şi totuşi nici chiar păr, puf sau chiar blană. Dac-ar fi trebuit să fie foarte precis, ar fi trebuit să folosească cuvântul *pene*.

*

Iubire: bifat!; sex: bifat!, se gândea Zal, *Pesemne că asta-i cam tot!* Dar, bineînţeles, aşa cum descoperea, nu era deloc uşor cu ceea ce el credea că ironic fusese numit „sexul frumos“. De fapt, multe dintre probleme pe care le atribuia numai capcanelor condiţionării sociale umane erau de fapt o subcategorie a condiţionării umane *feminine*.

Vreme de-o zi sau cam aşa, ai fi zis că îi dăruise Asiyei lumea întreagă, că tot răul fusese şters pentru totdeauna şi că pentru ei

nu mai exista decât „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi“ –, însă apoi, ca un zgârci plesnind într-o praştie, vraja s-a risipit, iar Asiya a început să aibă mai multe pretenţii ca oricând. Poate că ajunsese să creadă că de-acum, date fiind cele întâmplate, el avea să i se supună mereu şi să facă doar ce-i cerea ea; poate că ultimele două gesturi le înnodaseră sufletele pentru veşnicie şi astfel ea era îndreptăţită să-i ceară orice. Aşa că a început campania pentru Treaba Următoare, ceva ce-i mai ceruse şi înainte, însă la care apoi renunţase, punând gândul pe un raft al fostei epoci a relaţiei lor, una de nesiguranţă şi de frustrări.

Lui Zal îi era dor de acea epocă.

Solicitarea era, din nou, una importantă, una care-i provoca lui Zal nelinişte până la greaţă: Asiya voia să-i cunoască tatăl.

De ce? o întrebase iarăşi.

Fiindcă te iubesc şi vreau să-l iubesc pe cel care te-a făcut.

Nu el m-a făcut, Asiya, tehnic vorbind, ştii.

Ştiu! Vreau să zic că te iubesc şi vreau să-l iubesc pe cel care te iubeşte.

Şi dacă n-o să fie aşa?

N-am nici o îndoială, o să-l iubesc. Pare un tip fascinant.

Şi totuşi, dacă nu?

L-a asigurat că în acest caz nu se va întâmpla nimic. Dar ceea ce voia de fapt Zal să întrebe era: dacă el n-o să te iubească pe tine? În toţi anii petrecuţi cu Hendricks, rareori văzuse să-i displacă ceva tatălui său, dar ceva îi spunea că Asiya nu era uşor de acceptat de oricine, mai ales de către bărbatul care ţinea la el mai mult ca la orice. Cel mai tare îşi făcea griji din cauză că, de vreme ce Hendricks îl înţelegea uneori mai bine decât se înţelegea el însuşi, tatăl avea să poată discerne acea parte a lui Zal cumplit de ambivalentă faţă de iubirea Asiyei şi probabil chiar uşor prinsă în cursă. Până la urmă, Hendricks era salvatorul lui, susţinătorul libertăţii. Probabil că avea s-o vadă pe Asiya aşa cum o vedea şi

Zal uneori, ca pe acea mamă a lui ca o pasăre bătrână, o altă femeie nebună în a cărei grijă i-l încredinţase natura pe Zal, fără vreun motiv întemeiat.

Însă din cauză că traversa o perioadă de vină şi regret, un anotimp al propriei Greşeli, din cauză că nu putea uita privirea pustie a Asiyei atunci când stătuse în faţa lui chiar înainte de acea primă dată, din cauza acelei seri care putea fi apogeul vieţii lor, din cauză că ea era tot ce avea şi trebuia să stea alături de ea, nu suporta s-o rănească încă o dată. I-a promis că se vor întâlni în curând.

Hendricks, desigur, a fost entuziasmat, aşa cum prezisese Zal – sigur că era normal să fie entuziasmat înainte să o întâlnească. Ideea că fiul lui învingea toate datele care anunţau o viaţă de singurătate sigur că suna bine, dacă nu miraculos de-a dreptul. Hendricks avea să-i sărute mâna Asiyei, să-i mulţumească, s-o îmbrăţişeze, să-i facă complimente, iar apoi avea să ajungă s-o cunoască.

Ceea ce-i producea stări de rău lui Zal era posibilitatea, cu foarte mari şanse de realizare, ca singurii doi oameni pe care-i avea pe lume să nu se înţeleagă. N-ar fi putut alege – deşi contribuţiile lor în viaţa sa sigur că nu erau sub nici o formă egale –, fiindcă Zal de acum era total dependent de piesele pe care fiecare le instalase în el, iar fără unul sau altul avea să redevină nimic, doar acel băiat într-o colivie, doar acel băiat scos dintr-o colivie.

*

Au ales să meargă la un ceai, la o ceainărie care-i plăcea lui Hendricks. Acesta simţise stresul lui Zal şi decisese că o întâlnire

simplă la un ceai avea să fie cel mai puţin angajantă, cu un impact redus, calea cea mai puţin importună de a întâlni tânărul cuplu într-o perioadă cu dificultăţi pe care le putea bănui.

C de la Ceai era un local micuţ şi cochet, cu pereţi de-un roz profund, podele de mahon şi scaune pe care, în cel mai aglomerat moment, stăteau probabil douăzeci de persoane. Nu erau decât patronii înăuntru, a observat Zal la intrare, devenind parcă şi mai agitat văzând că sunt singuri acolo, de parcă ei trei ar fi fost unicii supravieţuitori după sfârşitul lumii – şi toată lumea ştia cum se termină povestea. Hendricks, care mereu venea mai devreme, era deja acolo, iar când Zal l-a văzut în sfârşit faţă către faţă după câteva săptămâni, a fost imediat cuprins de panică. Nu era sigur că va fi capabil să suporte să-şi vadă tatăl, cu care se purtase în ultima vreme aproape ca şi cu un străin, în această ocazie de-o stranietate monumentală şi de-o monumentalitate stranie. Tatăl purta cel mai bun costum pe care-l avea, elegant, de tweed galben, cel pe care-l lua numai la ocazii speciale. Zal ştia că el ştia că ştia, iar asta-l făcea să se simtă foarte vinovat. Poate ar fi trebuit să-l avertizeze. Poate-ar fi trebuit să-i explice că Asiya nu-i o fată normală. Poate-ar fi trebuit să-l lase să creadă că nu e decât ceva trecător.

Zal i-a aruncat iute o privire Asiyei şi a încercat să o vadă ca pentru prima oară. Cea mai remarcabilă trăsătură a ei era faptul că era deosebit de osoasă şi de palidă, aşa de slabă şi de albă cât pot fi fiinţele umane, credea el. Toate trăsăturile îi erau întunecate şi ferme, în simplitatea lor clar conturată: ochi de un negru impenetrabil şi care păreau că nici nu clipesc, păr negru tuns simplu, ciupercă, aşa cum sunt tunşi unii băieţei. Îşi pusese un pulover şi o fustă pentru ocazia specială, o fustă simplă, conică şi neagră, care îi făcea picioarele subţiri să semene şi mai mult cu nişte beţe. Ai fi zis că se ducea la o înmormântare sau la un interviu de angajare. Părea absolut insignifiantă, dar în acelaşi

timp nu semăna cu nimeni altcineva.

Bănuia că şi el arăta la fel, şi poate că Hendricks avea să remarce asta, avea s-o considere un plus. Hendricks doar nu se aşteptase la o păpuşă Barbie, la o ingenuă din filmele vechi, la o actriţă porno, la vreo fată oarecare, perfectă şi normală, de pe stradă, nu-i aşa?

— Salut, salut!

Era felul în care se avânta Hendricks de obicei, felul în care ţâşnea cu o mână întinsă. Zal a remarcat fericirea din ochii tatălui său, o bucurie veritabilă, şi s-a simţit uşurat că primul obstacol – cel pur vizual – părea să fi fost trecut cu bine.

Asiya, cu cel mai firav zâmbet larg pe care-l putea încropi pentru un străin, i-a luat mâna cu grijă, de parc-ar fi putut fi o mână-capcană.

— Asiya McDonald. Mă bucur să vă cunosc.

— Asiya! a pronunţat el perfect. Da! O deosebită plăcere să te cunosc. Am auzit atât de multe despre tine.

— La fel şi eu, multe, a bâiguit ea.

O clipă, au stat acolo suspendaţi într-un disconfort firesc, Hendricks încă încremenit într-un zâmbet monstruos, Asiya profund cufundată în studierea dalelor din podea şi muşcându-şi buzele.

Până la urmă, s-au aşezat şi au sporovăit despre oraş, despre metrou, despre vreme, toate chestiile obişnuite despre care se pomenea uneori Zal discutând cu Hendricks. Totul a mers bine până când ospătăriţa a venit să le ia comanda, adresându-i-se mai întâi Asiyei.

— Aveţi ceva cu alcool? a întrebat ea încet.

Zal a înţepenit imediat. Era de rău. Hendricks nu ştia că el bea.

— Ă, suntem o ceainărie, a zis ospătăriţa. Doar ceai.

— Putem să mergem în altă parte, Asiya, dacă vrei, a propus Hendricks, părând doar foarte puţin surprins.

Asiya s-a întors spre Zal:

— Tu ce…

Zal a scuturat puternic din cap:

— Eu ador ceaiul! Aş vrea unul calmant, aveţi aşa ceva?

— *Lavender Lilypad* – un amestec de levănţică-trandafir-muşeţel – e printre favorite, a propus ospătăriţa.

— Perfect! a strigat Zal.

— Şi eu la fel, a zis Hendricks.

— Iar eu, a început Asiya şi s-a oprit, încă îmbujorată, eu aş vrea cel mai negru ceai negru pe care-l aveţi.

— *Apoceailipsa Jane*?

— Perfect, a zis Asiya.

Zal şi-a dat seama că transpira. Ea îşi alesese ceaiul care i se potrivea, însă bineînţeles că nu cel potrivit acum. S-a uitat la Hendricks, care era liniştit şi încă îi zâmbea fetei.

Odată ce a sosit ceaiul – şi o tavă cu prăjiturele comandate de Hendricks –, lucrurile au decurs mai bine. Conversaţia lor a continuat, iar Asiya părea să fie tot mai impresionantă pe măsură ce vorbea despre fotografie şi artă.

Iar apoi a spus încă o prostie:

— Iar Zal, ei bine, Zal e noua mea muză, băiatul-pasăre cel viu!

Sprâncenele lui Hendricks s-au împreunat un pic.

Zal a oftat:

— Ştie, tată.

— Da? A, bun. E bine. Dar cum adică, muza ta? Ai făcut, hm, fotografii cu el acum?

— Am făcut o întreagă expoziţie cu el! a zis Asiya. Zal, nu i-ai spus tatălui tău?

Zal a scuturat din cap.

— Nu, nu contează.

— Nu contează? a sărit Asiya, ţintuindu-l cu privirea.

— Adică, ştii, tată, a fost foarte, foarte, foarte frumos, a zis Zal

repede, luând înghiţituri mari din ceaiul fierbinte şi gemând fiindcă se opărise. Am fost un înger.

— Un înger, a repetat Asiya, nu o pasăre.

— Înţeleg, a zis Hendricks. Şi probabil că… ţi-a plăcut, Zal?

Zal a dat din cap, înghiţind din greu.

Au mai băut, au mai ciugulit, a trecut o vreme în linişte, iar apoi s-a ivit următoarea bilă neagră, iarăşi a Asiyei.

— Scuzaţi-mă că întreb, dar nu vi se pare şi vouă că aici e tot mai cald? a şoptit ea deodată, în timpul unei conversaţii despre primar. Bărbaţii aceia din colţ, cu samovarul ăla mare, nu vi se pare că pun ceva la cale?

O clipă, Zal a crezut că bărbaţii aceia sunt rodul halucinaţiilor ei, fiindcă nu remarcase să fi intrat cineva, însă chiar erau acolo – un simplu grup de afacerişti newyorkezi, discutând fără să dea de bănuit.

Hendricks s-a întors şi şi-a înălţat o sprânceană spre ea:

— Poftim? Bărbaţii aceia?

Ea a încuviinţat, trăgându-se de gulerul puloverului.

— Ce cald e aici.

Hendricks părea îngrijorat:

— Merge aerul condiţionat, se simte. Cumva te simţi rău? Vrei să ieşim? Nu mi se pare nimic în neregulă cu bărbaţii aceia.

— N-are nimic, tată, a intervenit Zal. Asiya, ştii că n-ai nimic. Aşa o apucă uneori.

— Zal! a strigat ea.

El nu înţelegea de ce.

— Scuză-mă, a zis, dar tot fără să ştie de ce.

— N-am nimic, a zis şi ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Tăcere.

Zal şi-a privit ceasul – nu trecuseră decât 35 de minute şi plănuiseră să stea cel puţin o oră. Însă deja părea o eternitate, iar lucrurile mergeau prost, mai prost decât crezuse. I se părea că

Asiya n-are cum s-o ia decât în jos. S-a prefăcut că se uită din nou la ceas.

— De fapt, tată, trebuie să ajungem la un film, a zis.

— Da? a întrebat Asiya, privindu-l neîncrezătoare. Serios? La care?

— Avem bilete, a zis el, încercând să pară calm şi, credea el, entuziast. La *Casablanca*.

— Rulează *Casablanca*? a întrebat Hendricks. Serios? Unde?

— La… Dracu'… la cinemaul Bucătăria Dracului, a bălmăjit Zal. Ăla, hm, ăla nou.

Asiya îşi mijea ochii înspre el, fără să creadă o vorbă, însă pricepând în cele din urmă că acesta era semnalul lui Zal pentru *game over*.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, i-a spus ea cravatei lui Hendricks, cu o căldură moderată.

— Şi mie, i-a spus tatăl umărului ei, bătând-o pe acesta o singură dată.

Apoi l-a îmbrăţişat pe Zal aşa cum făcea mereu – cu fiecare gram de dragoste din el – şi i-a şoptit la ureche:

— Fiule, vezi că mâine trebuie neapărat să vorbim.

Când s-a retras, Zal a văzut că Hendricks zâmbea, dar i s-a părut că depistează şi o îngrijorare veritabilă, ascunsă, un văr apropiat al dispreţului de care se temuse.

Zal a încuviinţat, dorindu-şi să fi putut dispărea de pe faţa pământului cu tot cu ultima jumătate de oră.

A luat-o pe Asiya de mână, un spectacol de dragul ambelor părţi, şi au ieşit în goană.

Afară, Asiya era tăcută şi tensionată.

— De ce-ai minţit cu filmul ăla?

— N-am minţit, a zis el, minţind iarăşi. Dar nu mai vreau să-l văd. Mi s-a făcut dintr-odată foarte somn. Mergem la mine sau la tine?

— Dar nu-i nici cinci, a zis ea. Nu i-a plăcut deloc de mine.

— Nu-i aşa, a zis Zal, sperând să nu fie o minciună. Totu-i OK. Hai să mâncăm.

— Parcă voiai să dormi.

— Ar fi minunat. Adică, ambele. Hai să mergem undeva şi să facem orice, ştii tu.

O secundă, i s-a părut că vede buzele ei tremurând ca atunci când îi venea să plângă.

— Ce e? a întrebat-o.

— Bărbaţii ăia, a şuierat Asiya. Cu ei era problema.

Zal a încercat să se controleze.

— Erau doar nişte bărbaţi! Uite ce e, se presupune că eu ar trebui să văd lumea ca pe ceva nebunesc, ireal şi ciudat, nu tu! Dacă îţi zic că nu erau decât nişte bărbaţi, atunci chiar asta erau!

Asiya s-a holbat la el, cu ochi mari, cam năucită. Zal nu avusese niciodată asemenea izbucniri; rareori îi dădea replica, darămite să o pună la punct aşa. A încuviinţat lent.

— Uneori eu ştiu lucruri pe care tu nu le ştii, Zal.

— Asiya, încetează!

Ridicase vocea, dar cu grijă, încercând să o ţină sub control, fiindcă risca să-i scape.

— N-a fost o catastrofă, nu-i aşa? a întrebat ea, după mai multe minute, când se închideau uşile metroului.

Zal nu ştia sigur unde să coboare.

S-a uitat în jos, spre ea. Privirea Asiyei părea mai îngrijorată decât a lui Hendricks.

Până atunci, se descurcase: spunându-i lucruri care nu erau chiar minciuni, ci doar posibilităţi foarte îndepărtate, posibilităţi pe care el n-ar fi pariat niciodată şi în care n-ar fi investit încredere, şi totuşi unele pe care nu le-ar fi exclus în totalitate, aşa că a privit-o fix în ochi atunci când i-a spus cu hotărâre:

— Asiya, a fost bine, totul e bine.

*

Graţie unui somn profund însă nesatisfăcător, ziua următoare a venit mult prea repede. Zal a fost trezit de telefonul mobil: era tatăl, desigur. S-a desprins de lângă Asiya, care încă dormea sau aşa se prefăcea, şi s-a dus pe ieşirea în caz de incendiu, pentru a avea un pic de intimitate.

— Cum a fost filmul? a întrebat Hendricks din prima.

— L-am ratat, s-a bâlbâit Zal. Dar ne-am dus să mâncăm.

— Şi-a primit fata băutura? a întrebat tatăl în glumă.

Părea amuzat.

Zal n-a găsit nici o glumă cu care să răspundă.

— Nu, a răspuns băţos.

— Scuze, fiule, nu vreau să pară că-mi bat joc, a zis Hendricks. Mi-a plăcut foarte mult că am cunoscut-o pe Asiya.

— Da? a întrebat Zal. Adică, şi ei i-a plăcut mult să te cunoască.

— Bun.

A urmat o tăcere.

— Totuşi, Zal, sunt un pic îngrijorat, a zis el, inevitabil.

— Serios?

— Da, serios. E o fată interesantă, însă câteva lucruri par un pic ciudate, doar un pic şi, de vreme ce sunt tatăl tău, trebuie să-ţi spun ceva.

— Sigur, tată.

— Zal, e cumva un pic paranoică? I se pare c-o urmăresc nişte oameni?

— Nu tocmai, a minţit Zal. Doar în ziua aia.

— OK, atunci e bine, a zis tatăl. Încă o întrebare… de ce o cheamă Asiya? Mă aşteptam să fie din Orientul Mijlociu, dar nu cred că e, nu-i aşa?

— Păi, a ezitat Zal, dându-şi seama că nu discutaseră deloc despre asta. Cred că la un moment dat a fost musulmană.

— A, drăguţ. Dar nu e născută musulmană, nu?

— Nu. Adică, nu-s sigur.

— Ei, nu contează. Dar eram curios. Nu ştiam dacă pot s-o întreb. Ştii că nu m-ar fi deranjat dacă e musulmană, bineînţeles. Doar că m-a surprins, odată ce numele ei de familie este McDonald.

— E foarte specială, a glumit Zal, încercând să pară vesel. Asta-i bine pentru mine, nu?

— Aşa cred, Zal, a bâiguit tatăl, uşor precaut. Că tot vorbim despre asta, altă întrebare.

— Trage, tată.

— Corpul ei… Doamne, cum poate să fie atât de slabă? Nu e bolnavă cumva?

Zal a oftat.

— Ştiu, a zis. N-are nimic, doar că nu mănâncă mare lucru. E ciudat.

— Nu-i bine, Zal. Are vreo problemă de alimentaţie? Nu-i ceva legat de droguri, nu?

— Ah, nu. Cred că-i doar mofturoasă la mâncare.

— Păi, fiule, ajut-o, a zis tatăl. Pare suferindă. Am observat că a făcut pe piele chestia aceea ca un puf – lanugo cred că-i zice – care apare la cei cu probleme de alimentaţie.

Chestia aceea ca un puf, de parcă puful, penele chiar puteau fi făcute de piele. S-a gândit să întrebe mai multe despre asta, dar a lăsat-o pe altă dată.

— Ştiu.

— Deci, ăsta-i un semn rău.

— O să vorbesc cu ea, tată.

— OK, bine.

S-a oprit din nou.

— Zal, vreau să ştii că nu e cazul să crezi că trebuie să existe o femeie în viaţa ta ca să fii bărbat, da?

— Ştiu asta, a răspuns.

— Zal, o iubeşti?

— Tată, a gemut el, imitând un puşti enervat de tatăl care-l sâcâie, dintr-un spectacol de la televizor.

— Bine, Zal, bine, a zis Hendricks. Atunci, cred c-ar trebui să mă mai întâlnesc cu ea.

— Nu eşti sigur în privinţa ei, nu-i aşa, tată? a întrebat Zal suspinând.

— Păi, a început Hendricks oftând. Ştii, Zal, nu sunt. Dar asta nu-nseamnă nimic. Mie-mi pasă de tine. Dar nu-s sigur de multe lucruri nici atunci când e vorba de tine. Iar asta nu-i întotdeauna un lucru rău. Învăţăm cu toţii, învăţăm.

Zal nu a zis nimic.

— În tot cazul, când mergi la Rhodes?

Zal şi-a parcurs calendarul din minte.

— În câteva zile.

— Bun. Discută cu el despre toate. Despre ea. Poate să te ajute. Vezi ce crede şi el.

— Ce crede despre ce, tată?

— Despre tot ce se întâmplă, Zal. Există lucruri pe care un tată nu are dreptul să le afle, dar la care te poate ajuta terapeutul.

Şi fiindcă minciuna devenise o componentă a noului său sistem de operare – cât de ticălos devenea, s-a gândit, cutremurat de dezgust –, i-a spus tatălui chiar:

— Ei, nu există nimic ce nu ţi-aş spune, tată.

*

Rhodes ştia mai multe decât îi povestise Zal, mai multe decât îi putea el spune. Rhodes îi zisese acum multă vreme că tot ceea ce-i

împărtăşea rămânea confidenţial şi că nu îi divulga niciodată nimic tatălui, dar Zal nu prea credea asta. Rhodes şi Hendricks erau vechi prieteni, colegi de demult, şi încă mai discutau din când în când. Era foarte posibil să fi venit vorba din întâmplare despre Zal într-o conversaţie recentă. În tot cazul, din clipa în care a intrat în biroul lui Rhodes, Zal a simţit cu precizie că Rhodes şi ochelarii lui groşi cu rame transparente se uitau la el într-un mod uşor diferit.

— Ce e, sunt alt om sau ceva? a glumit Zal.

— Tu să-mi spui, a zâmbit Rhodes un pic cam sinistru.

Şi şi-a notat *frivolitate imediată → prezentare, salutare comică*, un lucru nou.

— Păi, fie că ştii sau nu, a început Zal, ar fi câteva lucruri de povestit.

— Nu ştiu nimic, dar nu mă îndoiesc, a zis Rhodes, privindu-şi dosarul cu însemnări. A trecut ceva vreme, Zal. Aproape o lună. Nu e bine. Ai tot anulat şedinţe şi ai schimbat ora de o mie de ori. Bănuiesc că tot din cauza lui Miss Austria?

— Asiya, a sărit Zal.

S-a gândit că Rhodes o făcea intenţionat, ca să ajungă direct la subiect. Probabil că o pomenise de sute de ori, pe puţin.

— Ah, greşeala mea, din nou! Ah-sii-iaa.

Zal şi-a dat ochii peste cap, iar Rhodes a notat: *ochi peste cap*. Nici aşa ceva nu mai văzuse.

— Bine, spune, să-i dau drumul direct?

— Sigur, să nu pierdem timpul, l-a îndemnat Rhodes, mâzgălind *enervare vizibil mărită, atitudine zeflemitoare evidentă.*

— Rhodes, am făcut-o, a trântit-o Zal. Am *făcut-o* cu ea. Ştii ce vreau să spun. Şi i-am şi spus c-o iubesc.

— Asta-i tot?!

Lui Rhodes nu-i venea să creadă ce aude. Şi-a notat cu majuscule, subliniat.

— O să folosesc reportofonul astăzi, Zal, e OK?

— Şi i-am făcut cunoştinţă cu tata.

— Măi, măi, a zis Rhodes. O grămadă de lucruri. Ultima oară când ne-am întâlnit, prietena ta te fotografia pentru expoziţie. Deja o sărutaseşi, ceva la care participai, însă nu ştiai *dacă* îţi şi plăcea, şi erai încă nedecis în legătură cu un contact fizic mai serios, şi de fapt ideea de a face dragoste ţi se părea cam respingătoare, ceea ce bineînţeles că te-am asigurat că era mai mult decât normal, *ţinând cont de*.

Desigur, s-a gândit Zal. Astăzi nu voia să aibă de-a face cu Rhodes.

— Iar acum ai făcut-o şi i-ai şi spus c-o iubeşti. Ultima oară, aminteşte-ţi, te-am întrebat dacă o iubeşti şi ai zis că nu eşti sigur, dar că nu crezi. Deci, ce s-a schimbat, Zal? Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Zal a tăcut. Îi stătea în obicei să-i spună lui Rhodes aproape totul şi orice. Cu Rhodes îi era uşor, era o persoană de care nu-i păsa de fapt cu adevărat, o persoană angajată ca să-l slujească, îşi dădea seama. Şi totuşi, acum, se născuse Zal Mincinosul, care nu credea că-i datorează lui Rhodes adevărul întreg dacă nu i-l datora tatălui şi iubitei.

— Ceea ce simt s-a schimbat, a spus Zal, rar. E destul de uman, din câte-am auzit ultima oară.

Iarăşi sarcastic, a notat Rhodes, fără să se uite la foaie.

— Sigur, Zal, sigur. Dar asta nu înseamnă că nu există o cauză la bază. Poate că, între timp, te-ai îndrăgostit?

Zal a ridicat din umeri.

— Sau poate că ea ţi-a cerut dragoste şi a vrut să faceţi dragoste, iar tu ai cedat la toate acestea?

Zal s-a încordat.

— Uite, Rhodes, asta nu ţine de terapie. Nu e nici măcar ceva ce să vreau să discut astăzi.

— Bine, Zal, atunci despre ce-ai vrea să-mi spui?

Zal a căutat în minte după ceva petrecut în ultima lună, care să eclipseze analiza Asiyei şi a relaţiei lor avansate. Nu se putea gândi decât la Greşeală. Rhodes avea să tabere asupra acestui subiect, dar ce altceva mai avea de oferit?

— Vrei să-ţi spun despre expoziţie?

— A, sigur. Cum a fost?

— A fost o seară minunată. Una dintre cele mai bune din viaţa mea.

— Povesteşte-mi, Zal.

Zal i-a povestit.

— Serios, un moment important, poate chiar apogeul vieţii mele, a zis. Am fost aşa de normal, Rhodes.

— Bine. Sunt uimit, Zal. Nu de normalitatea ta, desigur, ci de plăcerea simţită de tine la eveniment. Îmi amintesc că te gândeai cu groază la el.

— Ei bine, a fost grozav. Aproape totul. Apoi am făcut ceva rău, ceva ce cred că e posibil ca oamenii normali să facă într-o asemenea seară, dar chiar şi aşa – un lucru rău.

— Povesteşte-mi.

— Mi-am făcut de cap cu un bărbat – de fapt, un băiat – în toaleta galeriei.

— Aha. Înţeleg…

— Iar băiatul era prietenul fratelui Asiyei.

— Ah.

— Da.

— Băuseşi aşa, un pic, Zal? Doar atât?

— Eram un pic ameţit, a admis Zal jenat.

— Ceva droguri?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Există vreo posibilitate să te fi drogat cineva?

— *Rhodes*.

— Există vreo posibilitate să fi visat, poate cu ochii deschişi?

— Rhodes, chiar s-a întâmplat! N-aş inventa!

Zal observase că de când îi povestise lui Rhodes, acum o vreme, că o sărutase pe Asiya, el începuse să fie suspicios cu ceea ce-i spunea. Îşi şi nota mai multe. Nu îi venise deloc să creadă că Zal îşi făcuse o iubită; poate că se întreba deodată dacă şi sexul era o invenţie.

O clipă, chiar s-a întrebat:

— Zal, trebuie să fiu sigur, atâta tot. Trebuie să recunosc că toate astea depăşesc – în toate direcţiile – ceea ce-aş fi crezut eu posibil. Zal, spune-mi, cum te-ai simţit când ţi-ai făcut de cap?

— Păi, e grozav. Îmi place, chiar îmi place. Nu vrei să ştii despre sex?

— Zal, trebuie să mă asigur: de unde ştii că e sex? Eşti sigur că e vorba de contact sexual?

Zal s-a înroşit, iar Rhodes a notat *resimte o jenă pronunţată la ideea de sex*.

— Uite, ştiu şi eu nişte chestii! Şi la fel şi Asiya, înţelegi. Dacă nu mă crezi pe mine, ar trebui măcar să crezi că ea mai ştie câte ceva.

Rhodes a oftat.

— Zal, tot mai are halucinaţiile alea cu apocalipsa în flăcări şi toate alea?

— Nu. Adică, uneori. Are. Dar nu e nebună, nu e nebună în toate privinţele, cel puţin. De exemplu, a ştiut că o s-o înşel. Nu mă întreba cum, dar a ştiut.

Rhodes a tăcut, clătinând din cap tot mai absent, notând tot felul de lucruri, simţindu-se foarte, foarte departe de Zal, deşi nu-i despărţea decât un birou.

— Spune-mi, te-ai simţit cu adevărat atras de băiat? a întrebat în cele din urmă.

— Nu, nu cred.

— Simţi o dorinţă reală pentru iubita ta, în timp ce faceţi sex?

— Poate. Da. Nu.

— Hotărăşte-te, Zal.

Începea să îl deranjeze – de ce anume, nu ştia, însă ultimele şedinţe cu Rhodes, şedinţe care cândva i se păreau esenţiale, acum erau ceva peste care dorea mult să sară, şi aşa şi făcea.

— Putem să nu mai vorbim despre asta?

— Zal, înţelegi că nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu-ţi doreşti? Şi poţi fi şi aşa normal, poţi fi bărbat.

Cuvintele acestea rimau cu ale lui Hendricks, cele din discuţia telefonică, de când îl descosea.

— Ştiu.

Chipul lui Rhodes s-a îndulcit un pic. A pus jos stiloul. Zal îi putea simţi ochii cercetându-l cu intensitate, plini de îngrijorare, parcă forându-i în frunte.

— Zal, mai ştii şi asta: că eşti asexual.

Ştiuse că asta urma – urmase şi ultima dată, şi înainte de ultima dată, şi înainte de asta, când menţionase pentru prima oară de Asiya şi de noua lui prietenie.

— Gata, chiar nu mai vorbesc despre asta.

— Dar, Zal, ştii că trebuie să te confrunţi cu asta.

— Lucrurile se pot schimba. Ştii că se poate, a murmurat Zal. Am reuşit lucruri despre care se credea că sunt imposibile.

Rhodes a încuviinţat, furios.

— Da, Zal. Însă sexualitatea, asta-i o problemă serioasă. Nu îi faci faţă. Spune-mi, cum te simţi când faci dragoste?

— Nu pot discuta azi despre asta, serios. Poate altă dată.

— I-ai spus tatălui tău?

— Nu. Te rog să n-o faci nici tu.

— Eu nu-i spun nimic, Zal. Ce părere are tatăl tău despre ea?

— Nu ştiu. Bănuiesc c-a fost îngrijorat.

— Zal, te-ar surprinde să afli că şi eu sunt îngrijorat?

— Din ce cauză?

— Din cauza legăturii tale cu fata asta. Te cunosc de atâta vreme, Zal.

— Şi ce-i aşa de aiurea la ea?

Se întreba ce-i spusese lui Rhodes, încât să-l facă să creadă că Asiya e aiurea. Sau poate era vorba de ce-i zisese Hendricks? Zal crezuse tot timpul, prosteşte, că Rhodes avea să se bucure, măcar într-un mod egoist, de dragul ştiinţei, de toate desfăşurările importante din viaţa lui.

— Zal, nu-s decât un om. Nu le ştiu pe toate – n-am decât teoriile mele. Poţi oricând s-o aduci şi pe ea. Fac şi terapie de cuplu.

— N-avem nevoie de aşa ceva.

— S-ar putea ca ea să aibă nevoie.

— Tu crezi că n-ar trebui să am o iubită, Rhodes, asta-i chestia.

Fără inhibiţii, furie sinceră, a notat iute Rhodes.

— Zal, sunt îngrijorat că ai acea iubită anume.

Zal şi-a lăsat capul în palme.

— Bănuiesc că vrei să te întreb ce-ai face tu în locul meu, cum facem mereu, nu-i aşa, Rhodes?

— Zal, a zis terapeutul lăsând iarăşi stiloul, cu privirea ca laserul. Eu aş izola problema, aşa cum facem mereu. Dac-aş fi în locul tău, aş părăsi-o măcar pentru o vreme. Dar tu eşti tu.

Cu alte cuvinte, încă nu-s normal, s-a gândit Zal, ursuz. Dar ştia că se încingea, pe măsură ce problemele, atacurile, complicaţiile, neliniştile apăreau una după alta, una peste alta, ca bulele într-o oală cu apă care fierbe. Era cam cum îşi imagina cândva că va fi viaţa.

*

Şedinţa se încheiase şi se stabilise o dată viitoare, cu o sugestie pe care Rhodes o considera un antidot pentru toate acestea: o slujbă. A explicat că, dacă Zal chiar era pregătit pentru o relaţie, atunci cu siguranţă era gata şi să aibă serviciu. *Ei bine, asta ar fi calea spre normalitate, cu şanse minime de a fi rănit*, spusese.

Rănit. Era o senzaţie ciudată aceea – o senzaţie foarte reală. Cu cât devenea mai normal, cu atât o simţea mai mult, de parcă înăuntrul lui ar fi fost un organ pulsând crud, strălucind, ceva între inimă şi stomac, un soi de miez, dar unul vulnerabil şi fragil care cu uşurinţă putea fi inflamat, iritat, vătămat. Se simţea tot mai moale, pe măsură ce treceau zilele. Uneori se pomenea dezvelind oglinzi, privindu-se cu adevărat, văzându-se cu adevărat şi lăcrimând. Alteori, i se părea că era aşa de aproape de a zâmbi, aşa de plin de bucurie, încât se temea că uraganul de fericire dinăuntru îi va face trupul să se cutremure şi se întreba dacă aşa era râsul, violent ca vremea foarte rea, ca cel mai bun orgasm, şi viguros şi presant ca furia, o erupţie care putea să rănească, la fel cum putea şi să vindece.

Şi cu cât Rhodes, Hendricks şi chiar străinii de pe stradă – din câte se părea – se îngrijorau mai tare pentru el din cauza Asiyei, cu atât mai mult simţea că o iubeşte. Biata Asiya, care devenea tot mai puţin normală de la o zi la alta, care începea să aibă nevoie de el mult mai mult decât avea el de ea.

Într-o zi însorită de septembrie, după 250 şi ceva de zile de la prima lor întâlnire, pe care o numeau cu drag Ziua-în-Care-Lumea-Nu-s-a-Sfârşit, Asiya s-a trezit din somn ţipând. Zal, care era pe partea cealaltă a patului, mumificat între prea multele ei cearşafuri, a luat-o repede în braţe şi i-a acoperit gura cu palma. *Gata, nu-i nimic, nu-i nimic*, îi zisese, crezând că a fost un coşmar, unul dintre multele ei coşmaruri. Dar ea l-a muşcat şi s-a sculat, goală, mergând de colo colo, plângând.

— Asiya, ce s-a întâmplat? Linişteşte-te!

— Se apropie, Zal, se apropie, se apropie, se apropie, se apropie.

Nu putea fi oprită.

Dădea din braţe nebuneşte, lovea în pereţi, în uşi, arăta de parcă se lupta să iasă din propria piele. Odată, în casa lui Hendricks, spre groaza lui Zal, intrase o pasăre şi rămăsese captivă acolo, derutată, înnebunită, fără direcţie, ca acelea din vechile lui coşmaruri. Sălbăticia Asiyei semăna cu a acelei păsări.

A căzut pe podea, făcând spume.

Zal a cuprins-o, în timp ce se zbătea. Era foarte fierbinte, iar ochii i se roteau incontrolabil.

911, a început ea să şuiere, prin toată spuma aceea de la gură.

Era diferit de celelalte dăţi, mai rău decât ultima oară când fusese cel mai rău. I se întâmpla ceva. Zal s-a temut deodată că ar putea să moară sau să se omoare în toată acea agitaţie.

A format 911. Când operatoarea l-a întrebat ce era, a spus:

— Nu ştiu sigur. Se-ntâmplă ceva cu prietena mea. Cred că e foarte bolnavă, nu ştiu.

A fugit în camera Willei, a trezit-o şi i-a spus ce se petrece. Willa a oftat:

— Zal, chiar crezi că are ceva? Nu-i doar… ca de obicei?

Zal a ridicat din umeri.

— Mă duc, trebuie să stau cu ea. S-ar putea să fie mai rău. Arată mai rău, cel puţin.

Când au venit medicii de la salvare, au încercat să o destindă – se făcuse un ghem strâns.

— Ia medicamente? l-a întrebat unul dintre ei pe Zal.

— Nu.

— Suferă sau a suferit de vreo boală psihică?

Zal a tăcut.

— Greu de spus. Nu ştiu de vreuna.

— Prietenul nu ştie, a mâzgălit medicul, mormăind tare cuvintele, de parcă i-ar fi reproşat, de parcă medicul i-ar fi putut

cunoaşte destul de bine încât să le ironizeze suferinţa, s-a gândit Zal cu amărăciune.

Au dus-o la Spitalul Lenox Hill. Lui Zal i s-a părut c-a stat în sala de aşteptare zile în şir. A uitat cu totul de el şi de orice altceva în afară de iubirea deplină pentru Asiya.

În cele din urmă, l-a chemat o asistentă.

— Domnule Hendricks, credem că cel mai bine ar fi să mai rămână aici.

Zal a încuviinţat, înlemnit. Aşa de rău era. Poate că fusese aşa de rău în tot acel timp, când el ignorase semnele?

— Dar ce are? Adică, ştiu ce are…

— Ştiţi? asistenta părea suspicioasă. Domnule Hendricks, nu din cauza primului diagnostic – atac de panică, cădere nervoasă – o ţinem aici.

— Dar?

Doamne, s-a gândit Zal, ceva era foarte în neregulă.

— Domnule Hendricks, ştiţi ce este *anorexia nervosa*?

Zal a simţit un amestec de uşurare şi frustrare. Tocmai asta, din toate câte se puteau? Cea mai evidentă?

— Cât de cât. Probleme de alimentaţie?

— Exact. Domnule Hendricks, aţi observat scăderea dramatică în greutate a prietenei dumneavoastră?

Zal a dat din cap, întâi că da, apoi că nu. *Prietenul nu ştie,* îi răsuna în minte.

— Păi, a fost mereu foarte slabă.

— Domnule Hendricks, e mai mult decât slabă. E în stadiul IV. O s-o ţinem aici până când nu mai este malnutrită. Avem nevoie să ne semnaţi asta.

— Dar cum rămâne cu toate celelalte, cu ce spunea? Tot din cauză că e slabă?

— Ce-o fi fost mai întâi: oul sau găina? E greu de spus în această fază, domnule Hendricks. Puteţi să îl sunaţi pe doctorul Gould la

numărul acesta.

S-a întors în camera de aşteptare până când l-au lăsat să o vadă.

Când în sfârşit a văzut-o, părând într-adevăr periculos de mică în cămaşa de noapte de hârtie, cu braţele ca beţele legate la tuburi de perfuzii, la pungi transparente cu fluide, a simţit iarăşi nevoia de a plânge, de a plânge într-un fel din care nu s-ar mai fi putut opri. Ce de necazuri acum! Într-un fel, îşi dorea să n-o fi întâlnit vreodată; într-altul, simţea că ar muri dacă ar pierde-o.

— Asiya, eşti bine? a şoptit.

Vocea ei oricum şoptită devenise acum ca un horcăit.

— Acum sunt bine, Zal. Cred că aici suntem în siguranţă.

— Aşa e.

— Ei zic că sunt malnutrită.

— S-ar putea să fii, Asiya.

— Zal, tu ştii că nu de-asta sunt aici.

— De ce nu mănânci mai mult, Asiya? Dacă ţi-aş aduce greieri din ăia în ciocolată, din care ai mâncat cu atâta plăcere atunci…

— Tu ştii că nu-i asta.

Zal simţea cum îl cuprinde frustrarea, urcând din interior, asprind tot ceea ce cu doar o clipă în urmă era imposibil de delicat.

— Şi-atunci ce e, Asiya? Spune-mi tu ce e.

— Ştii, a zis ea ca o acuzaţie, numai că vocea îi era subţiată ca o supă, iar zâmbetul puternic – cel mai cutezător zâmbet din câte văzuse el vreodată la ea, o înfăţişare care pentru prima oară îl făcea, pentru numai o clipă, să se alieze cu cei doi bărbaţi din viaţa lui, cu ei şi cu toate rezervele lor cu privire la ea, la viaţa lui.

Apoi ea a adăugat cuvintele pe care el le auzise de prea multe ori, dar care tot au reuşit să-i confirme ce era mai rău:

— Se apropie, Zal, se apropie, pentru noi toţi.

PARTEA VI

„Cum hotărăşte un om în ce ordine să-şi abandoneze viaţa?“

— Cormac McCarthy,
Nu există ţară pentru bătrâni

Zal Hendricks stătea la uşa deschisă a unui avion şi se uita cum cade tânăra femeie, ca orice obiect material cu o anumită greutate, complet la mila gravitaţiei, la patru mii de metri deasupra pământului. Era primul lui zbor de la acela de când fusese copil, primul avion în care intrase şi din care avea să iasă, şi asta în *semi-zbor* – dar deodată totul devenise grav, dătător de fiori, aproape greşit, când a văzut fata căzând cu atâta viteză, aşa de grea, de parcă ar fi fost exact pe dos de cum li se spusese că va fi. Îi repetaseră că în căderea liberă de un minut va simţi ca o plutire, însă fata asta, legată cu curele de un instructor cu pălărie de bufon – ca în bancul acela cu „ia şi tu o cocoaşă“ –, a căzut ca bolovanul, de parcă era deja moartă, şi nu suspendată într-o stare animată. Deci ăsta era paraşutismul, şi-a zis Zal în timp ce se uita în jos: altă scamatorie şi-atât.

S-a întors la propria lui „cocoaşă“, un bărbat căruia i se zicea Spike, care era deja prins de el cu patru chingi şi care înainte cu câteva clipe stătea călare pe el pe podeaua avionului în timp ce săreau ceilalţi, perechi-perechi. Îl păstraseră pe cel mai uşor pentru la final, îi spusese Spike, zâmbind larg tot timpul, făcându-i semne cu mâna: ba pe-acela cu coarnele de diavol, ca la concertele rock, ba pe-acela cu degetul mare în sus, „totul va fi bine“.

— Auzi, Spike! a urlat Zal, fiindcă trebuia să acopere uruitul avionului Twin Otter cu elice şi fără uşi. Nu pot să fac asta! Am crezut că pot! Dar nu pot!

— Hei! a zis Spike scuturând din cap, acoperindu-şi dezaprobarea cu un zâmbet. Nici gând! O să-ţi placă la nebunie!

Zal fusese sigur că o să-i placă. Citise despre asta pe internet, văzuse sărind celebrităţi, foşti preşedinţi, oameni de ştiinţă,

fotomodele, pe toată lumea. Era visul lui, aşa îşi spunea. Era singura lui alegere. Era felul în care te puteai apropia cel mai mult de zbor, de zborul *adevărat*. Şi era ceea ce-şi putea oferi, după toate prin câte trecuse, după prea multele schimbări aduse lui, vechiului său sine.

Iar acum vedea că era opusul zborului; era de fapt o cădere.

Zal s-a gândit la al doilea act din Tripticul Zborului. Poate că şi acolo erau fire. Sau poate că nu. Dar Silber era, se dovedise a fi un om al scamatoriilor, ceva ce nu-l pasiona pe Zal.

— Nu vreau, Spike!

— Nu te gândi! Fă-o şi gata! a strigat Spike, ca pe nişte mantre pe care le folosea în asemenea momente.

— Pur şi simplu nu pot, a zis Zal, prea încet ca să-l audă Spike.

El *chiar* se gândea: la fata care căzuse ca un bolovan; la cele patru pagini ale *Acordului de asumare a riscului* şi la fraza scrisă integral cu majuscule – ÎNTRUCÂT ACEST DOCUMENT VĂ VA AFECTA ÎN MOD DRASTIC DREPTURILE LEGALE, VĂ SFĂTUIM SĂ ÎL CITIŢI CU ATENŢIE; la tipii din instructajul video din anii ’70 care ziceau că „nu există acum şi nu va exista niciodată o paraşută perfectă, un avion perfect, un pilot perfect, un instructor de paraşutism perfect şi, din acest motiv, un elev perfect“; la costumul lui pentru sărit, care părea prea mare ca să-i poată proteja pielea, la miniparaşuta care îl putea lăsa baltă şi la paraşuta de rezervă care, tot aşa, îl putea lăsa baltă. Se gândea la toate lucrurile pe care trebuia să şi le amintească fără nici o marjă de eroare; la nodul paraşutei, de tras atunci când altimetrul arăta 1800 m, şi de care putea să uite, de care i-ar fi amintit Spike dacă uita, deşi Spike ar fi putut să moară, să înnebunească, să fie un bou sau să-l apuce sinuciderea şi, tot aşa, să „uite“; la cele 5-7 minute până la dâmbul de aterizare, unde puteau merge prost mult mai multe decât în timpul căderii libere de un minut; la cei 189 de dolari pe care-i aruncase ca să trăiască experienţa unei

ascensiuni exaltate care, la fel de mult ca viaţa, s-a dovedit a fi un opus amărât, un prăpădit de coborâş.

Se confrunta deodată cu cea mai umilă trăsătură a normalităţii umane: îl paraliza teama de moarte.

Ce. Naiba. Căuta. Aici?!

Spike l-a împins, centimetru cu centimetru, spre uşă; putea simţi corpul lui Spike, ca o cochilie de moluscă, acoperindu-l, aproape învăluindu-l, mişcându-se pentru el, executând uşoare împingeri care pe Zal îl scoteau din minţi.

— Mi-e rău, Spike! Mi-e rău! a ţipat Zal, jucându-şi ultima carte.

— Haida, Zed!

Nici măcar nu-i ştia numele.

— Poţi s-o faci!

Zal şi-a tras jos ochelarii de protecţie şi a urlat mai tare decât credea că se poate:

— NU! Mi-e rău! Du-mă jos acum, futu-ţi!

Era prima oară în viaţă când zisese cuvântul acela oribil. Bineînţeles, s-a simţit oribil.

Însă a avut efect: Spike a scuturat din cap şi a strigat ceva la pilot; au aterizat în linişte. La sol, săritorii ţopăiau entuziaşti, gâfâiau şi se îmbrăţişau, băteau palma şi făceau poze cu paraşutele desfăcute.

A observat că fata dinaintea lui plângea.

S-a dus la ea.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta. Eu nici n-am sărit.

Ea şi-a înălţat privirea spre el, râzând printre lacrimi.

— Poftim?

— Îmi pare rău că te-au forţat…

Ea a râs şi mai tare:

— Nu m-au forţat! Ah, nu, sunt lacrimi de fericire! A fost cel mai mişto lucru din viaţa mea!

Lacrimi de fericire. Zal a dat din cap, jenat.

Fata a plecat ţopăind spre iubitul care o aştepta, iar Spike s-a întors cu un formular.

— Trebuie doar să-mi semnezi chestia asta care zice că n-ai sărit, dar chiar şi aşa, ştii, tot trebuie să ne dai banii, i-a zis morocănos, fără să-l privească în ochi, fără să-i mai facă semne din mână, fără zâmbete largi, fără nimic.

Zal a semnat.

— Voiam să zbor, nu să cad, a încercat el să explice. Dar aia nu era decât cădere.

— Bine, nene, a zis Spike şi a plecat.

Zal s-a aşezat pe dâmbul pustiu şi s-a uitat la cer. Un grup de paraşutişti cobora dintr-un alt avion, doar puncte negre, mici pe cer, ca un stol de păsări, fără să arate deloc ca nişte trupuri care cad fără scăpare, ci ca nişte obiecte care pluteau, ba chiar zburau.

Învăţase o lecţie, aşa bănuia: lucrurile nu sunt ceea ce par. Ceea ce pare într-un fel, poate fi chiar opusul. Ce mai om devenea, s-a gândit. Ce mai om prost.

În plus, acum că Asiya era condamnată să stea luni de zile internată la clinică – într-un program special, cu hrană, medicamente, exerciţii speciale şi consiliere, ceea ce ceruse mama ei, de oriunde-o fi fost, atunci când aflase veştile de la spital –, ce altceva avea el de făcut decât să curteze moartea? Trecuse testul: se temea de ea. Normal. Ştia că era adevărat, fiindcă de curând trăsese o concluzie uluitoare, pe care nici măcar Rhodes n-ar fi putut să o formuleze mai bine: pe Asiya nu spaima că ea avea să moară o înnebunea – toată lumea se teme de asta şi bineînţeles că e un lucru în cele din urmă adevărat –, ci spaima că ei, *cu toţii*, aveau să moară, într-un viitor foarte apropiat.

Era vremea să treacă mai departe, şi-a zis, la ceea ce-i sugerase cândva un bărbat înţelept. Era vremea pentru o slujbă.

*

Cu Asiya vorbea de câteva ori pe săptămână, când ei îi era permis să primească apeluri. De fiecare dată de-abia o auzea şoptind pe fundalul zăngănitului puternic al acelei clinici din New Jersey, care lui i se părea că suna mai degrabă a cantină, decât a spital. Întrebase dacă o putea vizita, iar ea îi spusese că nu, nu voia s-o viziteze nimeni în timp ce trecea prin „pretinsa transformare“.

— Ce vrei să spui prin asta, Asiya? o întreba Zal. Că te forţează să mănânci?

— Zal, îmi pot schimba corpul, dar nu-mi pot schimba mintea, mărturisea ea adesea.

Într-o zi, vorbind în termeni mai medicali decât de obicei, i-a spus:

— Da, aşa e, îmi schimbă mintea – sunt vraişte, Zal –, dar e ceva temporar. Când o să vin acasă, o să scap de chestia asta.

— Dar nu trebuie să vrei să scapi, a zis Zal. Te repară. Fă şi tu ce spun ei, atâta.

— Ce ştii tu, a replicat ea, un răspuns obişnuit în acea etapă, pe care el l-a ignorat.

— Ai încredere în mine, a zis el. Pe mine chiar m-au reparat, în multe feluri, iubito.

Iubito: începuse să-i spună cum le zic bărbaţii femeilor lor. Era normal să îi spui *iubită* femeii la care ţii, ştia asta. În absenţa ei, o poseda mai deplin ca oricând.

Din cauza asta, era bucuros că ea se afla acolo. Era bucuros şi din alte motive. Perioada asta nu semăna cu cea în care era supărată pe el; de data asta, absenţa ei îi oferea spaţiu ca să respire, să gândească şi să-şi amintească de sine, aşa cum era fără ea. A început să-şi reamintească de el şi de lucrurile pe care-i plăcea să le facă şi s-a gândit şi la altele care ar putea ajunge să-i

placă. A hotărât că va folosi această perioadă pentru a face nişte paşi finali spre normalitate, în acelaşi timp când Asiya şi-i făcea pe ai ei.

Desigur, în orice călătorie de iluminare mai eşuezi ici şi colo. Săritul cu paraşuta, acea cedare faţă de vechile fantezii cu păsări, fusese un eşec, însă reuşise în ultima clipă să evadeze. Dulciurile cu insecte erau altul – într-o zi a aruncat o pungă mare cu aşa ceva, jurând să nu mai comande niciodată nici o cutie cu delicatese. Visele cu păsări erau altul, şi bineînţeles că era şi lucrul cel mai greu de ţinut în frâu, aşa că a început să se uite la filme de groază şi porno, ceea ce ştia că făceau bărbaţii normali, aşa încât acestea să i se strecoare în vise. Nu au făcut-o, însă el ştia că dacă va consuma suficiente, o vor face.

A început să poarte o şapcă de baseball cu echipa New York Yankees. A început să înjure mai mult. A început să nu mai privească pe nimeni în ochi. A început să se holbeze la piepturile şi fundurile femeilor şi să-şi dicteze să şi le imagineze goale, sub el. A început să se uite la ştiri, să fie la curent cu starea vremii, ba chiar să se uite la câte-un meci. A început să facă flotări, abdomene şi alte exerciţii. A început să se simtă nesigur, deprimat, excitat, iraţional, frustrat, nesăbuit. A început să se concentreze pe cultivarea tuturor acestora, la modul conştient, total, dedicat – simţindu-se ca un bărbat, şi nu ca un bărbat oarecare: ci unul american.

Într-o după-amiază de toamnă târzie, deosebit de cenuşie şi de mohorâtă, a hotărât să facă ceva ce nu mai făcuse înainte: s-a dus singur într-un bar, o cârciumioară irlandeză de la un colţ de stradă, care se lăuda pe tăbliţa scrisă cu cretă: „Happy Hour zilnic, 2 meniuri complete pentru 1“.

Până atunci, Zal învăţase cum să înveţe lucruri noi, cu sau fără emoţii. O cale era să ştii pur şi simplu să pui întrebările potrivite.

— Deci, băieţi, li s-a adresat celor doi de dincolo de tejgheaua

barului, şi ei tot cu şepci. Dac-ar fi să ziceţi o băutură pe care tipii ca mine – tipii normali – o comandă cel mai mult în barul ăsta, ce băutură ar fi?

Unul dintre tipi a râs:

— Ce, faci un studiu?

— Ei, mă-ntrebam şi eu! a zis Zal, încercând să-şi schiţeze cu forţa un zâmbet, ceva ce tot exersa în ultima vreme, însă şi l-a acoperit iute cu mâna.

Era precaut cu afişarea roadelor eforturilor sale, fiindcă arătau adesea mai degrabă ca o expresie a groazei.

— M-am săturat de ce beau de obicei şi mă-ntrebam dacă de-obiceiul-meu e chiar ceva obişnuit aici, ştiţi?

Celălalt tip a pufnit:

— O bere, asta ia tot omul, isteţule, poate un Guinness.

— O, a trecut ceva vreme de când n-am mai băut una, a replicat Zal. Vreau şi eu aşa ceva.

— Aşa ceva, ce?

— Aşa ceva!

Nu voia să pronunţe aiurea.

— Isteţul vreau un Guinness?

Zal a dat din cap, încercând din răsputeri să pară relaxat.

Când i s-a pus în faţă paharul înalt cu băutura întunecată şi spumoasă, a băut-o repede. Era, într-adevăr, bună; s-a simţit sedus de onctuozitatea sa. A terminat-o rapid.

— Alta, a zis ridicând degetul mare.

A băut patru pahare de Guinness într-o oră, a lăsat ceea ce spera că era un bacşiş baban şi a ieşit împleticindu-se în stradă, unde încă era prea lumină ca să-şi încheie ziua.

S-a îndreptat automat spre centru, fără să se gândească încotro anume, iar peste câteva minute şi-a dat seama că era la uşa Asiyei. Unde nu era Asiya. Unde locuia fratele ei care încă îl ura, unde locuia, la distanţă de doar câteva uşi, prietenul lui Zachary cu care

Zal se giugiulise şi care probabil îl ura şi el şi unde o femeie frumoasă foarte mare, care-i făcea inima să-i bată într-un fel pe care nu putea nici măcar să se gândească să-l explice, stătea într-un pat cu rotile, zi după zi, neaşteptând nimic. Nu avea ce căuta acolo.

Zal – aşa de beat cum mai fusese, dar nu mai beat decât fusese – şi-a dat seama deodată ce avea de făcut. A scos setul de chei pe care i-l făcuse Asiya – anume ca să poată intra şi pleca fără să aibă nevoie de Zachary, când nu era ea colo – şi s-a furişat înăuntru.

Uşa lui Zachary era închisă, ceea ce însemna că era plecat.

A răsuflat uşurat, dar şi agitat dintr-odată. În cazul ăsta, nu avea nici un motiv să dea înapoi.

A privit în sus, spre camera fără uşă a Willei, care, desigur, oferea o deschidere largă, ca întotdeauna.

*

— Bună, Zal, ce faci aici? a întrebat ea din clipa când l-a văzut.

Nu era în cămaşa ei de noapte obişnuită, ci într-un tricou gri pe care scria *Newyorkezii o fac mai bine*. Zal şi-a dat seama că probabil Zachary era cel însărcinat s-o îmbrace şi s-o dezbrace în perioada asta, o idee care într-un fel îl stânjenea.

— Eram în trecere pe-aici! i-a răspuns cu răsuflarea tăiată de entuziasm, pe neaşteptate plin de energie la vederea ei.

Nu-şi putea aminti când fuseseră singuri în casă ultima oară.

— Bine, a zis ea, cu un zâmbet micuţ. Eu citeam. Dar să ştii că e posibil s-apară Zachary din clipă-n clipă.

El a dat din cap. Brusc nu-i mai păsa deloc de Zachary şi de furia lui. Avea de gând să lase Ginsengul, sau cum i-o fi zicând, să

pună capăt odată pentru totdeauna acelei chestiuni.

— Păi, atunci simte-te ca acasă, a zis ea.

Părea uşor tensionată, probabil fiindcă observase că era ameţit.

— Da, am băut, a zis el. Aşa-i…, iubito.

Lui Zal nu-i venea să creadă că-i spunea *ei*, o femeie care nu-i aparţinea, *iubito*. Dar asta era nimic în comparaţie cu ce voia să facă.

Ea a râs şi a clătinat din cap amuzată, dar parcă numai un pic.

Un val de nevoie disperată l-a străbătut. Într-o zi va muri – putea fi oricând – şi tot ce aveau era Acum, frumosul, singuraticul Acum!

— Willa, drăguţă Willa! a zis îngenunchind brusc lângă pat, la nivelul piciorului ei cu şosetă în culorile curcubeului. Willa, îmi place mult de tine, ştii?

— Sigur, şi mie îmi place de tine, a zis ea încruntându-se un pic pentru o clipă. Ai veşti de la Ozzie? Azi am vorbit cu ea şi părea aproape veselă, ca amuzată…

— Nu, vreau să spun că *de tine îmi place*, iubito, a zis el iarăşi, de tine îmi place… mai mult decât… decât crezi.

— Bine, Zal, a oftat ea.

A observat că îşi răsucea bretonul jenată, ceea ce nu i se părea un semn rău. Nervozitatea, o ştia bine, era parte din acea transformare din actul seducţiei. Şi stânjeneala era bună – el şi Asiya se încâlceau adesea în straturi nesfârşite de stânjeneală. Puteau evada din ele şi chiar mai mult.

— Te doresc, Willa, s-a pomenit zicând deodată, un pic spre propria-i groază, în timp ce îi punea o mână pe picior.

Piciorul i-a tresărit de parcă ar fi ars-o.

— Opreşte-te, a zis. Gata, nu mai râde de mine, Zal. Du-te-acasă, eşti beat.

— Să râd de tine?

S-a ridicat brusc în picioare, înălţându-se deodată deasupra trupului ei neputincios.

— Cum aş putea să râd de tine? Cred că te iubesc, Willa!

Ea s-a încruntat – o asemenea femeie putea arăta foarte ameninţătoare când se încrunta, a remarcat el – şi s-a înroşit foarte tare.

— Zal, sunt şi eu om! Doar fiindcă Oz mă tratează ca naiba, nu-nseamnă că poţi să faci şi tu la fel! Ia lasă-mă-n pace!

Ori nu-l credea, ori situaţia în care era o făcea să fie şi mai anormală decât el. Sau poate că era doar vina lui.

— Nu mă crezi? Sau nu mă placi? Sau nu-ţi plac băieţii, în general? a întrebat el posomorât.

— Bineînţeles că nu te cred! Mă crezi tâmpită?

Arăta de parcă urma să izbucnească în plâns.

— Willa, vreau să te sărut, a zis el. Pot măcar să te sărut?

Încruntarea s-a metamorfozat într-o expresie de derută totală.

— Zal, de ce-ai… eşti prietenul soră-mii…

— I-am spus că… ţin la tine, a zis el apropiindu-se, aplecându-se înspre ea, până când a început să-i simtă răsuflarea neregulată în faţă.

— Zal, dar nu e aşa, a scâncit ea.

— Ba da, Willa. Nu mă cunoşti, a insistat el. Cum ne-a făcut ea pe noi?

— Cine?

— Sora ta? Ciufuţi? Cedaţi? Nu, ciudaţi? Da, suntem amândoi nişte ciudaţi…

— Opreşte-te, a zis ea depărtându-şi uşor capul. Trăsneşti a băutură…

— Iartă-mă, iubito, iartă-mă, iubită Willa, a zis el, blestemând acel Gingko sau ce fusese chestia aia care-l făcea deodată aşa de neatrăgător în acest moment fermecat pe care-l aşteptase de-atâta vreme.

— Chiar vrei să mă săruţi?

— Vreau.

— Ştii, eu niciodată… n-am…

— Nici eu, până de curând.

— Şi sora mea…

— N-o să-i spun.

— Dar…

— Ştiu că-i greşit, Willa. Ştiu că-i greşit. Dar ce putem face? N-o să afle nimeni.

Ea a început deodată să suspine, cel mai dulce suspin din câte auzise Zal vreodată, aşa de diferit de gâfâielile violente emise de Asiya. Părea aşa de mică, cu toată vastitatea ei, încât a trebuit să o liniştească, i-a cuprins faţa cu ambele palme şi a început, mai lent, cu mult mai multă tandreţe decât o făcuse vreodată cu sora ei. Lacrimile Willei îndulceau, cumva, întreaga poveste.

Reacţiona bine. Se descurca bine.

Şi tot la fel de încet, ca un vierme flămând pe mărul său de vis, şi-a urcat trupul încetul cu încetul pe al ei şi s-a pomenit în acea poziţie visată, sus, tot mai sus, puţin câte puţin, perfect cuibărit pe pieptul ei acum înălţat de respiraţia accelerată. Mirosea a lapte acru şi a biscuiţei săraţi şi prosoape ude, iar în acel moment asta era cea mai bună combinaţie de mirosuri din lume. Ea era ca un soi de casă pe care Zal nu şi-o imaginase niciodată.

A încetat să o sărute şi a rămas pur şi simplu cuibărit acolo lejer, pe ea, ascultându-i inima răpăind haotic şi-n cele din urmă netezindu-şi ritmul.

A adormit.

Pe cât de liniştitor i-a fost somnul, pe atât de violentă trezirea; s-a trezit de la ţipătul Willei şi de la pumnul primit în faţă – pumnul cuiva pe care-l cunoştea bine, cineva care-l fulgera cu privirea şi la a cărui apariţie ar fi trebuit să se-aştepte.

*

— Te omor, futu-ţi gura mă-tii de bou! urla Zachary, într-un fel în care se poate spune că Zal nu mai auzise pe nimeni urlând în viaţa reală.

Fără nici o îndoială că avea să-l omoare. Zal a simţit deodată o mahmureală cumplită, deşi ceasul digital părea să arate că dormise mai puţin de o oră. Avusese un ghinion incredibil, dar şi un pic de noroc; a mulţumit în treacăt cerului pentru faptul că fratele Asiyei îl prinsese într-un moment care părea, cât de cât, nevinovat – aproape ca un copilaş adormit la sânul mamei –, şi nu într-o postură mai suspectă, în situaţia mai puţin onorabilă pe care şi-o imaginase atunci când dăduse cu ochii de Willa în acea seară.

Era, cum se zice, terminat.

Şi se temea: bifat. De moarte, de moartea adevărată: bifat. Şi nu voia să moară: bifat.

Însă pumnii nu se mai opreau. Era lovit mai ales în faţă, dar şi în piept, în burtă, în braţe şi picioare, iar în curând a căzut pe podea, fiind lovit cu piciorul în aceleaşi locuri, de parcă pumnii fuseseră doar felul întâi. Zal a urlat, a strigat şi-a ţipat, iar când a putut a încercat să-şi ceară scuze, să implore, să promită, să caute să scape cu vorba bună, însă Zachary refuza să răspundă, reacţionând doar cu gemete şi vaiete animalice, iar în curând până şi rugăminţile Willei au pălit, ca nişte triste urlete în surdină, pe fundal.

Nimic n-avea nici un rost: era bătut cum nu mai fusese vreodată – trupul îi era făcut zob –, nu simţea nimic şi simţea totul, aşa de rapid, că nu mai putea distinge durerea de lipsa durerii. Îşi simţea trupul străin, la fel ca pe toate întâmplările acelei zile şi chiar ca pe Willa, ca pe acea casă din Upper East Side, şi de fapt cum naiba de ajunsese aici, nu acum, ci atunci, la început, prima

dată. A încercat să se concentreze, îşi spunea că în curând se va termina şi a încercat să-şi imagineze alte feluri de sfârşit – mai bune, mai rele –, iar în cele din urmă mintea i s-a centrat pe cădere, pe pământul apropiindu-se de el, tot mai repede, tot mai mare şi mai tare, iar el a acceptat totul promiţându-şi: curând, foarte curând, extrem de curând, se va termina.

— Băi nene, i-ai tras destul, doar nu vrei s-ajungi la puşcărie! s-a auzit o altă voce, a altui bărbat, care în sfârşit i-a distras atenţia lui Zachary.

Lui Zal – acum cu faţa strivită sub pantofii Nike Air Max deodată încremeniţi ai lui Zachary – i s-a părut că recunoaşte vocea, aşa că a tras cu ochiul în sus. Acolo, sub o şapcă asemănătoare cu a lui Zachary, tot cu haine lălâi, era Connor, un băiat căruia îi cunoştea mai mult pielea, boxerii şi limba.

— Ce zice homo? a urlat Zachary, la el sau la Connor, cine ştie, râzând cu un cumplit râs de criminal, care nu era de bine.

— Pe bune, frate! Adică, nu-mi pasă, dar dacă-i retardat sau vreun rahat de-ăsta…

— Da, da' nu-i destul de handicapat să vină şi să-mi fută mie lumea, boul naibii!

Pantoful lui Zachary s-a ridicat şi s-a lăsat iute înapoi, cu putere, pe falca lui Zal. Zal a încercat să facă să se audă bolborositul sângelui, ca să-i arate cât de departe ajunsese bătaia.

Până la urmă – mult după ce l-a auzit pe Connor plecând, după alte scâncete de-ale Willei, care s-a opus în această luptă cam cât un copilaş speriat – Zachary s-a oprit. Dar nu fără câteva cuvinte de sfârşit:

— Acum ridică-te-n mă-ta. Şi dispari fără să-ţi mai iei la revedere de la sor-mea. Şi să nu te prind că-i spui salut lui sor-mea ailaltă. Şi să nu te prind că-mi mai fuţi prietenii. Să nu te prind, auzi? Să nu mai calci pe-aici, ai priceput, poponarule?

Zal a dat din cap, îi curgea sânge de peste tot. Şi-a dat seama că-

i erau uzi chiloţii – ori de la sânge, ori, mai probabil, făcuse pe el de toată spaima aceea. Era vraişte – sânge şi urină, lacrimi şi sudoare de beţie, ceva ce probabil până şi Moartea considerase nevrednic de luat.

— Nu te-am omorât, dar data viitoare o fac, ai înţeles?

Zal a dat din cap.

Zachary a scuipat pe el, iar Zal a dat iarăşi din cap, de parcă făcuse gestul cuvenit.

— Ţine, a zis Zal scoţând cheile casei din buzunar.

Zachary le-a luat fără să-i atingă palma, l-a scuipat iarăşi şi a dispărut în camera lui.

Zal a părăsit casa, fără să se uite înapoi şi să-şi ia la revedere de la Willa.

Regreta tot ce se întâmplase în seara aceea, absolut tot. Durerea te face să simţi regrete. Era ceva uman.

S-a dus la spital şi a primit îngrijiri, s-a dus acasă şi a dormit, un somn lung din care s-a trezit panicat, speriat că murise. Măcar visele fuseseră nişte coşmaruri lungi care n-aveau nimic de-a face cu nimic. Într-unul dintre ele, cerul se umpluse de nişte berze care arătau ca nişte pterodactili şi aduceau baloţi de sânge, oase şi hălci de carne putregăită, care insistau că aparţineau cuiva.

*

Dădea greş, într-un fel, şi ştia că asta era ceva ce li se întâmpla oamenilor tot timpul. Într-un fel, viaţa omului putea fi văzută ca un lung şir de greşeli. Dar acest eşec începea să-l deranjeze, începea să-l împiedice să facă anumite lucruri, lucruri care uneori erau la fel de elementare ca sculatul dimineaţa pentru a vedea lumina zilei.

Devenise aşa de grav, încât într-o zi, când Hendricks l-a sunat ca de obicei să vadă ce mai face, Zal nu s-a mai putut preface. I-a zis lui Hendricks tot ceea ce lăsase nespus, lucruri care se adunaseră şi care, îşi dădea seama, dădeau pe dinafară.

Zal pricepea că, de fapt, Hendricks nu-l cunoştea pe el decât aşa cum fusese în secolul XX.

— Zal, de ce nu mi-ai povestit toate astea atunci când s-au petrecut? Eu credeam că Asiya este în Europa, că expoziţia a decurs bine, că totul e bine… dar băiatul ăla de la vernisaj, bătaia, Doamne, Zal! De cât timp sunteţi, tu şi Asiya… ştii, *intimi*?

— Tată, te rog, a sărit Zal.

— Bine, Zal, bine. Îţi apreciez sinceritatea, chiar dacă vine un pic cam târziu, şi limitele implicate de această sinceritate. Dar ai trecut prin atâtea, băiete – vreau să te ajut. Rhodes cât ştie din toate astea?

Rhodes, mereu Rhodes.

— Ştie destule, a zis Zal ţâfnos. Nu te-am chemat ca să mă ajuţi. Am vrut doar aşa… să ştii.

— Zal, vreau să-ţi fiu alături. Deja mă simt de parcă te-am lăsat baltă. Un tată trebuie să fie alături de fiul său. Ar trebui să-ţi vorbesc despre femei – poate că despre femei şi despre bărbaţi – şi despre sexualitate şi-ar trebui să vorbim despre Asiya cu problemele ei şi despre orice.

Zal a gemut.

— N-am vrut să-ţi povestesc fiindcă n-am vrut să intru în detalii. Şi nu vreau nici acum. Nu vreau răspunsurile tale, tată. Le învăţ eu singur. Ştii că mă descurc. O să fie bine. Sunt viu.

— Cât de grav eşti rănit?

— N-am mai nimic, doar nişte vânătăi, a zis Zal.

Erau, într-adevăr, vânătăi, tăieturi, membre umflate, răni care supurau, cruste proaspete şi bineînţeles unele înspăimântătoare, cusute cu copcile care îi fuseseră puse aproape pe loc, când

mersese pe jos direct la spitalul unde fusese îngrijită şi Asiya. Hendricks avea să primească factura de la spital în curând, nu era cazul să detalieze acum.

— Fiule, mă suni, îmi spui lucrurile astea şi te aştepţi să stau să te-ascult, fără să fac nimic? a întrebat Hendricks în cele din urmă, ridicând vocea.

— S-a terminat, tată. Acum ştiu cum să fac dragoste cu o femeie. Ştiu să nu o înşel, nici cu femei, nici cu bărbaţi. Ştiu…

— Zal, eşti tot cu Asiya?

— Poftim?

— Sper că v-aţi despărţit deja, nu?

— De ce?

Era deodată rândul lui Zal să fie şocat.

— Zal, nu pot s-o spun altfel: fata asta-i vraişte. E prea mult pentru tine şi, sincer, pentru oricine! Tu, dintre toţi oamenii, s-o ai pe *ea* ca primă iubită…

Tu, dintre toţi oamenii, s-a gândit Zal. Dacă mai exista ceva care să-l ţină închis într-o cuşcă acum, atunci era vorba despre acele sentimente, asta ar fi vrut să spună. În schimb, a zis ca pe pilot automat:

— O iubesc.

Nu mai era sigur că aşa şi era; nu făcea decât să urmeze rolul scris al iubitului, ceea ce-şi imagina că ar spune Humphrey Bogart în locul lui.

— Şi trebuie să-ţi reamintesc că aşa or fi zis oamenii şi de mine, că-s vraişte. De parcă eu sunt – sau eram – cine ştie ce normal! Şi totuşi mă descurc – mă descurc mai bine decât şi-ar fi imaginat cineva că se poate. Nu aşa ziceţi voi mereu, tu, Rhodes, toată lumea?

Aşa era. O ştia şi Zal, o ştia şi Hendricks.

A urmat o tăcere. Hendricks scotea nişte sunete care lui Zal i se păreau că seamănă a tras nasul, poate de răceală, poate de plâns –

nu voia să ştie motivul exact.

— Nu mai am nevoie de tine, a zis Zal, în parte fiindcă aşa credea, în parte fiindcă i se părea potrivit să fie dur în acel moment. Sigur ştii asta.

— Zal, fiule, nu vorbi aşa, te rog.

— Nu mai poţi controla felul în care vorbesc. Sunt complet liber, mai liber decât ţi-ai imaginat vreodată că se poate.

— Bine, Zal, bine, dar trebuie să înţelegi că mai ştiu şi eu nişte lucruri…

Ştiu şi eu nişte lucruri. S-a gândit la Asiya, la nebunia şi la felul ei de a şti.

— Şi eu, tată. Iar acum nu vreau un tată. Am scăpat de o mamă, acum vreau să scap de un tată. De data asta, mă salvez eu singur.

— Zal Hendricks!

— Nu vreau să mă suni. Şi n-o să te sun nici eu, i-a spus Zal, cu vocea ameninţătoare aproape de nerecunoscut, în siguranţa, precizia şi volumul său, de parcă ar fi fost nevoie de toate acele vânătăi şi lovituri pentru ca omul dinăuntru să devină un bărbat adevărat. Asta, apropo, e o reacţie normală, e ceea ce fac oamenii normali. La revedere.

Şi a închis, ceva ce nu mai făcuse niciodată nimănui, ceva ce ştia că nu era onorabil, dar se făcea din când în când, la necaz, şi şi-a zis ceea ce nu-i putuse spune tatălui, *la revedere, zi de ieri*, şi a închis ochii, gândindu-se la tot ceea ce avea să urmeze, un viitor pe care nu şi-l putea imagina – un semn de sănătate, era convins, opusul clarviziunii sinucigaşe a Asiyei.

*

Peste o săptămână, a intrat hotărât în biroul lui Rhodes la ora

obişnuită, simţindu-se ciudat de vesel, echipat cu armura premeditării, un bărbat aflat în misiune, în misiunea sa finală, simţindu-se aşa cum îşi imagina că se simt atacatorii înarmaţi din şcoli, cu scopul final înaintea ochilor, cu vigoarea omului care nu mai are nimic de pierdut, cu forţa dată de sentimentul că n-ai încotro, în sfârşit atotputernic, în sfârşit eliberat de orice teamă.

Rhodes i-a întâmpinat zâmbetul lipsit de zâmbet – putea să-şi dea seama când Zal voia să zâmbească – cu un zâmbet de-al său.

Zal a ridicat o palmă, ca pentru a-l reduce la tăcere.

— Rhodes, am venit să-ţi spun că tata o să-ţi trimită ultima plată ca de obicei, dar asta-i tot. N-o să mai am nevoie de tine.

Rhodes nu şi-a schimbat expresia. Era obişnuit cam cu orice din partea pacienţilor săi, chiar şi cu chestii dintre cele mai excentrice, şi-a zis Zal.

— Ia loc, Zal. Hai să vorbim despre asta…

— Nu vreau să vorbesc despre asta şi nici despre altceva cu tine, niciodată. Gata, Rhodes. Nu-s nerecunoscător. Dar la revedere.

— Ai venit ca să-mi spui asta, Zal?

— Da.

— De ce-ai bătut atâta drum? Puteai să mă suni…

Zal ar fi vrut să poată răspunde cu un hohot de râs, cu râsul urât şi cătrănit al celor mai mari ticăloşi. Nu ştia ce să spună. Cea mai bună replică la care s-a putut gândi era, credea, destul de OK:

— Am vrut să am satisfacţia de-a pleca de aici pentru totdeauna.

Dar nu era întru totul adevărat.

— Ce-ar fi să mai adăugăm măcar câteva minute, Zal? Ca să încheiem lucrurile?

Zal a scuturat din cap. Trebuia să fie hotărât. A întors faţa spre uşă şi a zis:

— Îmi iau la revedere de la trecutul meu. Am terminat cu tine

şi cu toate astea. E vremea pentru viitor!

Cel mai interesant era ce uitase ce să spună. Repetase cum să-i zică lui Rhodes despre slujba pe care o obţinuse cu o zi înainte: *Ah, da, şi mulţumiri pentru un lucru, Rhodes: mi-ai spus să-mi caut de lucru. Pun pariu că nu te-ai gândit că o să-mi şi găsesc un job!* Dar lui Zal i s-a părut că e mai bine ca Rhodes nici să nu afle; ca satisfacţia să rămână doar a lui, până la ultimul strop.

*

Dintre toate obstacolele pe care le avea mereu de învins, lui Zal Hendricks cel mai uşor i s-a părut cel pe care majoritatea oamenilor l-ar fi bănuit cel mai greu – cel puţin pentru el, *ţinând cont că*! Însă, cine ştie de ce – poate ca o recompensă cosmică pentru toate greutăţile la foc continuu din acea perioadă –, totul s-a petrecut foarte simplu. În iarna anului 2000, Zal Hendricks s-a pomenit brusc angajat cât se poate de pe bune într-un magazin de animale de companie.

Totul i se trăgea dintr-o singură hotărâre: aceea că o terminase cu oamenii deocamdată – cel puţin până avea să fie externată Asiya din clinică – şi că animalele erau mai bune. Îşi tot spunea că acesta nu era un pas înapoi, aşa cum li s-ar fi părut celor care-i ştiau povestea şi-l spionaseră zăbovind lângă vitrina magazinului de animale, privind la canarii mititei care ţâşneau prin colivia aurie uriaşă. Şi saltul cu paraşuta păruse un pas înapoi, o cale de a ajunge în cer, de a deveni pasăre, dar până la urmă îl învăţase că se temea de moarte. Dincolo de impulsurile obscure care l-or fi condus pe Zal spre acest serviciu anume, de fapt, la modul cel mai sincer, pentru el nu era decât o altă cale de a se realiza, aşa cum se spune, într-un mod cât se poate de fezabil, o cale de a obţine un

serviciu pentru care n-avea nevoie de diplomă sau de studii universitare şi nici de experienţă.

I-a spus patronului, foarte simplu: *Simt o legătură profundă cu animalele*.

Şi iată-l angajat. De fapt, au mai fost necesari câţiva paşi şi, înainte de toate, de curaj: să ceară un formular de angajare, ceea ce ei nu aveau, *dar daţi-ne CV-ul dumneavoastră şi vă sunăm noi, fiindcă s-ar putea să avem nevoie de angajaţi peste iarnă*. A căutat CV-uri online, a găsit câteva, a tăiat şi a copiat diverse rubrici, a schimbat altele, aşa încât şi-a fabricat ceea ce se considera acceptabil: o singură foaie cu cele mai importante puncte, ce mai conta că nu aveau legătură cu el. Zal ştia că era greşit, poate şi ilegal, să mintă într-un CV, dar ce putea face? El nu avea nimic. Iar următorul pas era să se angajeze. Pentru cineva ca Zal Hendricks, care n-avea deloc, absolut deloc experienţă de viaţă, un serviciu era total inaccesibil. Aşa că a trebuit să pretindă că e altcineva, o combinaţie de alte persoane, şi să se roage.

— Ooo, nu prea vin la noi piloţi cu cunoştinţe culinare, care au studiat la Yale. Interesant! a zis bătrânul care conducea magazinul. Ce viaţă!

El a ridicat din umeri, oftând:

— Dac-aţi şti, credeţi-mă…

I s-a cerut să facă „munca de jos“ fiindcă părea să nu înţeleagă prea bine cum funcţionează casa de marcat, chiar şi după instructaj. A devenit omul care punea căţeluşii în braţele fetiţelor exuberante, care scotea pisicuţele din cutiile lor de sticlă pentru a fi mângâiate – nu-i plăcea să manevreze pisicuţele, trebuia să recunoască, dar încerca să nu se gândească de ce. Zal era cel care scotea cu paleta peştişorii din acvariu şi o dată a trebuit chiar să hrănească şarpele cu un şoarece congelat, ţinut apoi la microunde. Cel puţin deocamdată, era un loc de muncă potrivit pentru el.

Însă locul unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului,

oricât ar fi încercat să se opună, bineînţeles că era secţiunea mare cu păsări din Pet's Delight, între şirurile de cuşti, în sânul vieţii aviare, cu cârâitul, scârţâitul, cântatul, ciripitul şi triluitul acesteia. Nu se putea abţine – era captiv ca într-o vrajă, în felul în care-ar fi orice fost puşcăriaş la vizitarea unei închisori. Orele treceau repede când stătea între păsări şi visa la o ultimă zi de lucru: avea să deschidă toate coliviile şi să le elibereze pe toate pe cerul Manhattanului.

Oricât încerca să-şi explice raţional alegerea locului de muncă, ştia că pusese mâna pe cel mai rău posibil din toate pentru el. Fanteziile lui nu însemnau tocmai un progres. Dar, trebuia să recunoască, simţea o anumită bucurie în gândul că încă nu ajunsese la capăt de drum, că încă mai avea de muncit. Încă îşi mai putea permite s-o dea în bară, deşi ştia prea bine cum să ţină calea corectă.

Se întreba dacă într-o oarecare măsură nu asta era în neregulă şi cu Asiya, care-i bântuia aleile dosnice ale minţii mai mult decât se deranja să recunoască. Poate că problema ei era una la fel de simplă, numai că opusă cu a lui. Putea continua în acest fel, în ciuda a toate şi datorită tuturor celor întâmplate, fiindcă ştia că pentru el sfârşitul nu era deloc aproape şi că mai avea cale lungă de făcut. Un viitor, atât avea.

*

În ultimele zile dinainte de 2001, atunci şi-a amintit Silber numele băiatului ciudat pe care-l întâlnise şi ajunsese să-l cunoască destul de bine cu mai mult de un an în urmă: Zal.

În general, lui Silber îi mergea bine. Mai avea nouă luni până la Iluzie, aşa cum îi spunea acum, Iluzia Iluziilor. Lucrurile

avansaseră. Manning, cel mai bun meseriaş la care putea spera un magician, era pus pe treabă, gata de lucru. Fusese necesară ceva muncă de lămurire – *Nu pricep, Sil, să faci chestia să dispară, ca ce chestie? De ce?* Silber încercase să-i explice: *Ah, şefule, gândeşte-te la opusul zborului, să îngenunchezi ceva înalt, semeţ, ca un turn, şi să-l reduci la praf, sau mai rău decât praful: la nimic* –, dar chiar şi aşa lui Manning nimic nu-i vorbea mai clar decât cifrele. *Pot s-o fac – adică, ce naiba, pot să fac absolut orice, Sil, mai ales pe suma corectă – dar uneori trebuie să te întrebi dacă merită.*

Lui Silber i se părea că merită, într-un fel pe care nu-l putea explica. Îşi testase ideea pe toată lumea, mai ales pe ultimele sale iubite, un carusel mai mare decât de obicei. O scriitoare din Orientul Mijlociu cu un nume imposibil de pronunţat, cu picioare care nu se mai terminau şi nişte ochi mari, a conchis: *Ce, „jos capitalismul“ sau ceva de genul ăsta?;* o studentă de la facultatea Sarah Lawrence, care lucra în timpul liber şi ca model pentru fabricanţii de haine, pasionată de şah, cuişoare şi cocaină: *Artaud plus Sartre, un strop de Derrida şi nuanţe de Kaczynski-Kevorkian?*; profesoara de yoga/barmaniţa multi-orgasmică, cea care probabil dibuise cel mai bine despre ce-i vorba: *Cine-a spus că magia ar trebui să aibă vreun scop?*

Dar, chiar dacă n-avea nevoie de un scop, de o naraţiune chiar avea nevoie, şi nu doar pentru comunicatul de presă – care-i scotea cu totul din minţi pe asistenţi, şi ei erau uluiţi să-l vadă deodată pe Silber atât de nearticulat –, ci pentru el însuşi. Îşi vedea viaţa ca pe o biografie foarte scumpă, legată în piele, cu margini aurite, de mărimea unei cărţi de telefon, o biblie pentru generaţiile viitoare de iluzionişti. Nu exista nici un Houdini pe pământ şi nici un Copperfield în mulţime, nici măcar tipul celălalt, care să spună că isprăvile lor sunt *doar aşa*. Un număr de iluzionism era ceva aproape invizibil – aproape –, esenţa sa constând în concept, idee, noţiune, temă. Fără toate astea, putea

prea bine nici să nu existe. Fără toate astea, Manning era îndreptăţit să pună întrebări despre cât merită şi ce valoare are.

Ştia că trebuia să le vorbească oamenilor despre asta, mai multor oameni, nu doar femeilor – pe care deja le forţase să semneze un contract de confidenţialitate, apropo –, ci oamenilor cu care nici măcar nu era nevoie de asta, care erau din cercuri atât de îndepărtate, încât nu trebuia să-şi facă griji că şi-ar da drumul la gură, oameni care-şi vedeau liniştiţi de vieţile lor de departe şi de perspectivele lor de şi mai departe, care nu aveau nici o idee şi tocmai de aceea puteau avea orice ideee, toate ideile, care poate ar fi întrezărit ceea ce-l interesa.

Ca de obicei, pentru Silber răspunsurile existau într-un singur loc: extraordinarul. *Rămâi în bizar*, zicea o vorbă bătrânească scrisă pe spinarea unui dealer de droguri de care magicianul se folosea pentru diferite activităţi, păstrând o fotografie tip polaroid cu imaginea asta în portofel, ca să nu uite. Viaţa obişnuită n-avea să-i ofere nimic, asta o ştiuse dintotdeauna.

Cugetând asupra fiecărei faţete „din afara tiparului“, Silber şi-a scrutat universul în căutare de asemenea personaje. Şi, desigur, în agenda din mintea lui cu ciudaţii ciudaţilor, Zal ieşea în evidenţă. Zal: clar, o posibilitate. Până la urmă, Silber fusese aşa de frustrat că nu-l întâlnise mai devreme, măcar înainte de Tripticul Zborului care, cu tot geniul său, suferea, iar el ştia asta, de ceea ce criticii numiseră „obişnuita poleială a lui Silber, unde stilul acoperă lipsa de substanţă“. Nici măcar tema aceea năstruşnică nu le fusese de ajuns.

Ştia prea multe ca să facă încă o greşeală. Voia să producă acel tip de magie fără de care lumea nu putea trăi! Magia care să-i facă să trăiască fără lume! Sau ceva de genul ăsta, se gândea el cu entuziasm. Se încingea, îşi dădea seama.

Zal ar fi putut fi cheia, sau măcar una dintre chei, îşi spunea.

A pus-o pe Anastasia – noua lui asistentă, înlocuitoarea lui

Indigo, concediată de câteva săptămâni pentru că abuzase de substanţe interzise mai mult decât îi permitea locul de muncă – să-l sune pe Zal şi să-l invite la cină.

Ea s-a întors în câteva secunde:

— Zice că lucrează seara, a declarat posomorâta Anastasia, chiar mai posomorâtă decât de obicei.

— Lucrează? Poftim? Nu, zi-i să vină după aia, nu i-ai spus aşa?

— I-am zis, a murmurat ea. A părut dezinteresat, asta după ce l-am convins că te cunoaşte.

— Că mă cunoaşte? Păi sigur că mă cunoaşte, tăntălăul! Doamne, trebuie să-l fac să vină aici, e dat în mămicuţa lui, absolutamente perfectisim!

— Cred că se prefăcea că nu te cunoaşte. De parcă nu voia să aibă de-a face cu nimic din astea.

— Stasi, ştiu că eşti nouă pe-aici, da' o să-nveţi nişte chestii: pe mine nu mă refuză nimeni, pricepi? Pur şi simplu nu se-ntâmplă aşa ceva, scumpo!

— Cred că tocmai s-a-ntâmplat.

— S-a-ntâmplat! Ha! Eşti o mare… nu contează, hai, dă-mi-l pe mobil.

Când în sfârşit l-a avut pe Zal la telefon, Silber şi-a luat o voce diferită, una în surdină, uşor spulberată, una la care ştia că Zal va reacţiona. Nevoia atrage nevoie, s-a gândit.

— Zal, sunt într-o criză, dacă vrei să-l ştii pe văru' adevăru', i-a şoptit.

— Domnule Silber, nici măcar nu vă cunosc, a repetat Zal.

— Nu mă cunoşti? Sunt o celebritate, dragule – toată lumea mă ştie. Ai luat cina cu mine de mai multe ori, ai venit la atelierul nostru, am fost prieteni, sau măcar prietenoşi! Oamenii nu uită celebrităţile, pe cele prietenoase! În tot cazul, Zal, am nevoie de tine, am nevoie să mă ajuţi.

— Domnule Silber, acum lucrez. Am multe responsabilităţi.

Încerc să-mi fac un rost.

— Şi bravo ţie! Te sprijin întru totul! Hai să sărbătorim la o cină! Când ieşi tu de la muncă! Cu ce te ocupi, apropo, domnule Om?

Zal a oftat. O parte uriaşă din el îşi dorea enorm să fie prin preajma lui Silber, a lumii lui şi a tot ceea ce fusese în acea scurtă perioadă când se cunoşteau, când el simboliza posibilitatea umplerii golului dinăuntrul lui Zal. Dar depăşise faza cu Silber, aşa credea. Şi totuşi, singurul om pentru care dorise vreodată să lucreze, un om care habar n-avea ce însemnase pentru Zal la un moment dat, îl întreba acum ce fel de serviciu avea, ce fel de serviciu mizerabil avea.

— Lucrez într-un magazin cu animale de companie, a bâiguit Zal. E doar temporar.

— Bine-bine, nu-i nici o ruşine! Ador animalele! Pesemne că şi *tu*!

— Îmi plac. Dar nu le iubesc mai mult sau mai puţin ca majoritatea oamenilor normali.

— Aşa-i, frate! Şi pentru mine, la fel, nici prea-prea, nici foarte-foarte…

Şi a tot continuat aşa, dându-i cu clanţa, parcă vorbind în Morse la urechea lui Zal. În tot acest timp, Zal se întreba dacă nu cumva asta era şansa lui, unica lui şansă, oportunitatea de a-i cere ceva lui Silber, acum, când iluzionistul voia ceva de la el.

Acel „ceva“ al lui Zal, desigur, era: Ce-ar fi dacă ar lucra pentru Silber?

Nu a întrebat.

Însă peste o săptămână, când l-a sunat pe Silber pe cel mai personal dintre telefoane – avansase în cercul celor care puteau primi numărul – ca să anuleze data cinei, deja hotărâse că nu avea nimic de pierdut.

— Îmi pare rău, chiar nu am cum. Dar poate că ne vom întâlni

în altă situaţie în viitorul apropiat?

— Asta-i, aşa, doar o amânare, sau ce? Ce-ar fi să ne vedem marţi, peste două săptămâni?

— Domnule Silber…

— Bran, dragă, Bran, de câte ori să…

— Domnule Silber, cred că-i mai bine să vă zic domnul Silber. De fapt, voiam să vă cer ceva acum o vreme, dar n-am îndrăznit. Nici acum nu ştiu dacă pot, însă am observat că aveţi o asistentă nouă…

— Vrei s-o fuţi? Stai, tu nu faci chestia asta, sau?

Zal a gemut.

— Ba da… adică… uf, nu contează. Auziţi, când ne-am întâlnit noi, acum un an, îmi doream foarte mult să lucrez pentru dumneavoastră, sub orice formă, sincer. Acum am un serviciu care nu-mi place, dar am ceva experienţă de muncă şi mă întrebam dacă…

— O, Doamne! a exclamat Silber de parcă auzise ceva extrem de picant sau îi luase coada foc.

— Ce-i?!

Silber a oftat exagerat, ca istovit.

— Vrei de lucru?

— Poate.

Magicianul a mai scos un oftat teatral, încercând să-şi mascheze enervarea ajunsă la apogeu.

— Zal, crezi că eşti primul puşti care-mi cere o slujbă? Îţi imaginezi câţi oameni vor să lucreze pentru cel mai mare iluzionist din lume? Adică, ăsta chiar e, *literalmente*, jobul de vis, nu?

— Este, poate.

— Este, claro. Dar, dragule, acum n-am nici unul. Stasi a fost asistentă personală pe la tot felul de oameni – tipul ăla din *Cheers*, Lara Flynn Boyle la un moment dat, Michael Jackson pentru o zi!

Pricepi? S-o dau afară şi să te angajez pe tine? Tu lucrezi într-un pet-shop. Sigur, ai o poveste mişto, dar, puştiulache, munca asta cere experienţă. Ce-ai putea face tu pentru mine, dragule?

— Chiar nu ştiu, a zis Zal, simţindu-se deodată mic şi agitat, împiedicat în propria bâlbâială. Mă gândeam că aş putea lucra cu dumneavoastră la chestia cu zborul, măcar şi numai la studiu, construcţie sau…

— Dragule, scumpete, frăţioare, nu pricepi cum merge treaba în industria asta, nu? S-a terminat cu alea. Gata. Finito, bonito! Nu mai facem aşa ceva – de fapt, lucrez la o chestie cu totul opusă…

Lui Zal nu-i venea să creadă ce aude.

— Aţi oprit lucrul la numărul acela?

— Ce, trebuie să-ţi trimit o mapă de presă? Nu m-ai ascultat deloc?! Lucrez la ceva şi-apoi urmează altceva…

— Nu se mai face nimic cu zborul?

— Opusul, îngeraşule!

Zal a fost uluit de câtă furie simţea la auzul acestei veşti. Ar fi vrut să urle, însă n-a reuşit decât să trântească ceva care spera că-l va durea:

— Oricum, nu era adevărat.

Silber n-a părut rănit câtuşi de puţin, chicotind răzleţ.

— Pardon?! Vrei să susţii o dezbatere filosofică despre natura realităţii sau vrei să discutăm despre iluzie şi spectacol? Timpul meu înseamnă mai mult decât bani, scumpete…

— Nu pot să vă ajut, a bodogănit Zal.

— Eliberează-mă, de ce nu pleci din viaţa mea, dragostea mea, de ce nu pleci! a început Silber să fredoneze pe un ton dezgustător un cântec pe care Zal nu-l cunoştea. Super! Să ai o viaţă frumoasă, sărută animalele din partea mea!

Zal şi-a lăsat capul în palmă.

— Mda. Bine. Încă o întrebare, se poate?

— Zi, rahat cu ochi.

Rahat cu ochi, s-a gândit Zal, *la asta s-a ajuns*. Faptul că nu trebuia să mai vorbească vreodată cu Silber i-a dat şi mai mult curaj.

— Deci, care-i opusul?

— Opusul? A, noul număr?

— Aşa, da.

Silber a cloncănit ca o vrăjitoare din desene animate:

— Hai la cină şi-o să afli!

Incredibil, s-a gândit Zal, *incredibil, omul ăsta n-are pic de ruşine*. S-a ţinut tare.

— N-o să vin. Oricum, ce doriţi de la mine?

— Vrei să ştii ce vreau? Vreau să-ţi ciugulesc creierul! Hai, adu scaunul electric! Crima crimelor!

Zal a pufnit, exact cum făcea Asiya, cea mai perfectă expresie a dispreţului uman, s-a gândit.

— Chestia e, *Bran*, că am crescut mult de când m-ai văzut ultima oară. Acum nu mă mai defineşte povestea mea.

Silber a tras un pumn în ţinta de perete, ceea ce l-a durut mult mai tare decât ar fi crezut.

— Super!

A urlat, sugându-şi încheieturile degetelor.

— Bine, pe niciodată, dragă!

— Adică, despre ce e numărul ăsta, de-aveţi nevoie de mine? Tot despre păsări şi cuşti? Oameni crescuţi de lupi? Şerpi? Şobolani?

— Ăă, nu, a zis Silber. N-avea absolut nimic de-a face cu tine, dacă vrei să ştii adevărul. Nimic! Nu încercam să te folosesc pe tine sau preţioasa ta poveste, puştiule. Uite, chiar trebuie să plec…

Zal a renunţat. Era în parte uluit, în parte devastat, în parte furios. *Absolut nimic de-a face cu tine.* De ce ar avea Silber nevoie de ajutorul lui, de mintea lui, în ceva fără legătură cu povestea lui? Simţea că făcuse o greşeală şi poate insultase un om care n-o

merita deloc. Dacă Silber nu voia decât să ştie ce părere avea, ca de la om la om, de la om normal la om normal?

Dar de ce acum, la atât de mult timp după ce se întâlniseră? De ce aşa, din senin? Şi, oricum, de ce era Zal legat de el? Zal îl căutase, dar, aşa cum i se confirmase în conversaţia telefonică avută, nu avea nici un viitor cu Silber; n-avea să fie niciodată mâna lui dreaptă. În plus, Silber trecuse în altă etapă. Nu era acel guru al zborului drept care-l luase Zal – zborul se pare că fusese doar o fază pentru Silber. Iar Zal era tot doar una dintre fazele lui Silber şi nu simţea nevoia să-i stea la dispoziţie când se dădea într-un *roller coaster*, ca o biată geantă cu scamatorii – da, *scamatorii* – care nici nu aduceau ceva nou, dar nici nu furau ceva de la lume, fiind doar o clipă, o clipă în care lucrurile păreau diferite de cum erau cu adevărat. Zal terminase – trebuia s-o termine – cu Silber.

A măturat podeaua magazinului de animale şi a închis, aceasta fiind cea mai recentă îndatorire a lui, căpătată fiindcă se descurcase bine. Pentru o vreme, a rămas acolo în întuneric, pe trotuar, în bezna luminoasă a marelui New York, şi s-a gândit ce însemna să nu ai pe nimeni, absolut pe nimeni.

Între timp, Silber, dezmeticindu-se din şocul provocat de Băiatul-Pasăre, care o luase razna de tot, a convocat-o iarăşi pe Anastasia.

— În agenda mea de birou, e o Femeie cu Barbă la litera F – sau poate la B: Barbă, Femeie, vezi şi tu – i-am uitat numele. Vezi dacă vine la cină, de marţi într-o săptămână. Spune-i că lui Bran Silber îi place mult ce face şi vrea s-o contacteze! Apoi cred că e un Lenny – poate Lenny Cruz – un pitic din Coney Island – poate la Coney – sună-l şi pe el şi programează ceva peste încă o săptămână… Apoi răsfoieşte toată agenda şi vezi ce-ar mai fi. Îi vreau pe cei mai demenţi tipi, să vină să ia cina cu mine, da? Şi nu există nu când vine vorba de mine, Stas, pricepuşi?

Nu erau de-ajuns femeile demente? s-a gândit Anastasia,

îngâmfată.

Spre groaza ei, în timp ce ieşea din încăpere, Silber a continuat:

— Ţine-o tot aşa şi s-ar putea să urmezi tu!

*

O terminase, chiar o terminase cu toţi, cu absolut toţi oamenii din viaţa lui: cu tatăl, cu Rhodes şi acum cu Silber. Desigur, Silber nu prea făcuse parte la modul fizic din viaţa lui, însă nu părăsise niciodată gândurile lui Zal. Era la vânătoare de oameni care însemnaseră ceva pentru el la un moment dat. Brusc nu mai avea nimic, în afară de o femeie care era închisă la o sută cincizeci de kilometri depărtare şi căreia nici măcar nu era sigur că-i poate face faţă.

Primise un e-mail de la Willa, în care i se spunea că Asiya va veni acasă de sărbători: va fi mai întâi împreună cu mama ei şi apoi cu tatăl – cei care o abandonaseră o recunoşteau dintr-odată de fiică, pe marginea prăpastiei finale, aşa cum fac adesea asemenea oameni –, iar apoi va rămâne pur şi simplu în oraş de Anul Nou.

Zal şi-a dat seama că sosirea ei acasă coincidea cu aniversarea lor de un an. Când naiba trecuse un an? Încerca să vadă poezia din acest fapt, un pic de frumuseţe, şi totuşi nu putea depăşi marea spaimă care umbrea întreaga poveste, chiar gândul la ea, mai ales acum.

Cum avea să fie Asiya? Un robot dopat cu medicamente, fără griji, dar şi fără sentimente? O entitate abracadabrantă, willanescă şi supranutrită, însă lipsită de nespus de drăgălaşa willaneţe? Sau, şi mai rău, poate ea însăşi şi atât, acea ea însăşi cum promisese că se va întoarce, odată ce va reveni la el? Acesta

era, de departe, lucrul care-l speria cel mai tare.

Asiya ajunsese pe fundul puţului, se gândea Zal, ceea ce în mare era, ţinând cont de toate, un gând liniştitor. Însă posibilitatea ca acea criză şi spitalizarea să nu fie capătul sau ca acel puţ să fie fără fund îl făcea să simtă că nu mai poate continua. Cel puţin, nu mai putea continua cu ea.

Aşa încât s-a hotărât să se cufunde tot mai mult în lucrul care-l liniştea şi-l amorţea: munca. Era mai atent ca oricând la magazin, îi întreba întruna pe clienţi dacă aveau nevoie de ajutor – până când s-a plâns o bătrână, care jura că fusese întrebată de cel puţin şase ori în jumătatea de oră cât a stat acolo –, mătura, curăţa, împăturea, spăla şi se îngrijea de fiecare animal sau om de care se presupunea să aibă grijă. A devenit un fel de superangajat şi a găsit în asta o plăcere surprinzătoare. Era simplu, el era bun, contractul era clar, punct.

Exista o fiinţă de care era interesat în mod deosebit, pe măsură ce începea să-l streseze mai tare reîntoarcerea Asiyei. Era o blondă minionă, minionă şi totuşi voluptuoasă, rotunjită în toate locurile-cheie. Era tare tupeistă, iute, aprigă şi obrăznicuţă. Era prin preajma ei toată ziua – nu dispărea din raza lui vizuală. Uneori, ea cânta, iar lui i se părea că era cel mai dulce cânt auzit vreodată.

Era, iar el ura să recunoască – se detesta, îi era ciudă şi silă s-o recunoască – o pasăre. Un canar, ca să fim mai exacţi.

Nu. Se. Putea. Abţine. Zal vedea aceste cuvinte pe propria piatră funerară. Şi a ştiut cu precizie că era vremea să renunţe la slujba aceea atunci când a început să ţină tocmai la un canar.

Din fericire, n-a trebuit să-şi dea demisia. A fost concediat la doar zece zile după ce şi-a dat seama că e îndrăgostit. I s-a dat un avertisment fiindcă a scos pasărea din colivie numai pentru plăcerea lui, apoi fiindcă a încercat – fără succes – să o strecoare în buzunar în pauza de masă, iar apoi fiindcă a încercat să o ia cu el la baie. *Zal, nu ştiu ce se petrece aici,* a zis managerul, *dar trebuie*

să nu te mai atingi de blestemata aia de pasăre. Dacă vrei s-o cumperi, e altceva… Se gândise la asta, desigur, dar ştia, ca un fost dependent de droguri căruia i se pune în faţă o pungă cu heroină, că dacă se atinge de ea atunci *cu siguranţă* acela e începutul sfârşitului, *adio, normalitate, adio, viaţă nouă, salutare, zi de ieri,* cu toată boala nesfârşită a acesteia. A promis că nu se va repeta.

Până când într-o seară, la închidere, cu sau fără voia lui, a scos-o şi i-a dat drumul pe cerul serii. A susţinut că a fost un accident, că va plăti pasărea, că puteau să-i taie banii din salariu…

— Îmi pare rău, Zal, a zis managerul. Probabil că-s nebun pentru că te cred obsedat de o pasăre, dar ai eliberat-o exact pe aia cu care te tot jucai. Eu lucrez în branşa asta fiindcă aici avem de-a face doar cu o grămadă de animale, nu-i nici o scofală. Chestia cu tine şi pasărea aia era dubioasă. Ce-o să mai urmeze, o iguană sau vreun Rat Terrier? Nu-mi permit să am angajaţi care se ataşează aşa. Şi eu iubesc animalele şi mi-ar plăcea să fie toate libere, să conducă ele lumea, dar am o afacere de condus aici.

Zal a tot dat din cap, da, da, da. Era recunoscător pentru interpretare.

Şi, într-un fel, era recunoscător că trecea prin asta: un alt pas uman, să-fii-concediat-de-la-serviciu. Era bine. Putea căuta altceva.

O secundă, s-a gândit să-l sune pe Silber, dar ştia că, aşa cum se spune, îşi dăduse foc la valiză, şi probabil că definitiv.

În seara aceea, s-a dus acasă mai fericit decât de obicei. S-a tot uitat la cer în timp ce păşea automat şi se gândea: *Undeva, o făptură frumoasă e liberă.* Îi era dor un pic de ea, însă îşi tot spunea că nici măcar nu se cunoşteau, că nu putea să o cunoască. Îşi tot spunea că ea intrase în viaţa lui la fel ca paraşutismul, ca şi jobul acela, de fapt, doar ca să-l testeze – iar el eşuase, însă lucrul frumos cu eşecul şi oamenii, după cum pricepea iar şi iar, era că nu doar era permis, însă într-un fel era şi susţinut. Eşecul făcea parte din viaţa în sine.

*

Mulţi ani mai târziu, magazinul Pet's Delight de pe Upper West Side a fost închis fiindcă proprietarul a fost prins vânzând zeci şi zeci de canari – poate chiar peste o sută – unui individ care organiza lupte între astfel de păsări.

Ideea luptelor de canari i-a şocat pe cei mai mulţi, nu şi pe Zal, care crescuse în preajma lor. Chiar se puteau lupta. Dar lucrul acesta i-a reamintit de cănăriţa lui şi de salvarea ei din ultima zi de lucru. Uneori, cum se zice, lucrurile chiar nu sunt întâmplătoare.

A simţit acel amestec de deznădejde şi uşurare care îi însoţise toate şi multele aproape-rateuri din viaţă.

*

Deznădejde şi uşurare, cam aşa ceva a simţit şi când a văzut-o pe Asiya urcând scările de la el – Zal îi spusese o versiune prescurtată atunci când îi explicase de ce era prea riscant să se întâlnească la ea acasă – până la uşă şi în cele din urmă în braţele lui. Deznădejde, uşurare şi, desigur, un pic de teamă şi nelinişte, dar poate că şi, se gândea în timp ce inima îi bătea puternic într-un fel foarte bun, poate că şi dragoste sinceră.

Părea mai frumoasă decât şi-o amintea, îmbrăcată în ceva ce vechea Asiya n-ar fi purtat sub nici o formă: nici mai mult, nici mai puţin decât o bluză de mătase înflorată. Părul îi mai crescuse şi aducea mai mult cu o tunsoare bob feminină, iar trupul sigur că i se împlinise, suficient cât să rămână în zona celor slabi, dar de o subţirime sănătoasă. Afişa un zâmbet firav, ca o şcolăriţă care ascunde un secret. Lui Zal nu-i venea să creadă că ea era fata pe

care-o putea numi prietena lui.

— Ia te uită, a zis el gâfâind în timp ce o lua în braţe, strângând-o puternic ca să se convingă că era adevărată.

— Ce dor mi-a fost de tine, i-a şoptit ea la piept, de parcă ar fi comunicat direct cu inima lui.

Zal a simţit pe viu clişeul inimii care se topeşte. A dus-o acolo unde voia şi ea şi au făcut-o, într-un fel, pentru prima oară. Nu mai era sex – datoria pe care Zal simţea că trebuie s-o îndeplinească de dragul ei –, ci dragoste.

— Ăsta este? au fost primele cuvinte pe care i le-a zis Zal cât stăteau întinşi în întuneric, dezbrăcaţi.

— Ce să fie? De ce faci mutra asta ciudată?

— Mă gândeam că poate zâmbesc. Doamne, chiar asta simt pe dinăuntru, de parcă ar vrea să iasă afară. Nici ăsta? Uite, fii atentă…

A făcut o grimasă.

— Nu-i. Dar o să-ţi iasă într-o bună zi, Zal, sunt sigură.

— Într-o bună zi.

Au stat aşa într-o tăcere perfectă şi-n linişte deplină câteva minute.

— Hei, Asiya.

— Hei, Zal.

— Aniversare fericită.

— Aniversare fericită şi ţie. De ce credeai că m-am îmbrăcat aşa?

— Eşti cea mai frumoasă din lume!

— Mulţumesc, Zal. Mă simt… bine. Ciudat, dar şi bine, ştii?

— E de-nţeles.

— Dar abia aştept să mă fac şi mai bine, a zis ea foarte încet.

Zal, cuprins de-un soi de extaz în care se cufunda rar, a refuzat să interpreteze asta.

S-au îmbrăcat şi au hotărât să meargă în cafeneaua aceea

oarecare din ziua primei lor întâlniri, ca să ia masa aniversară.

În timp ce se plimbau împreună, Zal dădea pe dinafară de fericire. Era genul de bucurie pe care n-o mai simţise de secole, o fericire care părea să explodeze, să aibă o viaţă a ei. S-a gândit că ultima oară când trăise o aşa fericire fusese atunci când se afla în public, la actul final al lui Silber, când credea că ar putea fi el alesul.

Desigur, nu-l alesese, iar fericirea de-atunci se dovedise o minciună, dar cea de acum, de aici, era cea care o înlocuise: ceva ce ţinea de viaţa adevărată, de iubirea adevărată, o realitate a normalităţii. Era plăcut.

A încercat să se uite la ei doi ca şi cum ar fi ieşit din propriul trup: *un bărbat şi o femeie mergând pe stradă, spre cafeneaua unde s-au întâlnit prima dată, la aniversarea lor de un an.*

Ce putea să-şi dorească mai mult de la viaţă?!

Era un bărbat, un bărbat, un bărbat: în sfârşit.

Şi Asiya părea fericită. Era toată râs, râs şi lumină, de parcă ar fi fost o cu totul altă femeie. Zal încerca să distingă ce se datora medicaţiei – nu o întrebase încă – şi ce bunei ei dispoziţii, însă şi-a dat seama că nu conta. Totul era diferit la ea şi nu simţea nici un gram de vină pentru că o iubea pe această nouă Asiya, preferând-o celei de demult, fiind prea ocupat cu atâta fericire.

În metrou, s-au ţinut de mână şi s-au privit în ochi.

Apoi, deodată, cu trei staţii mai devreme decât trebuia, Asiya – tot zâmbitoare – l-a tras de mână şi l-a condus spre ieşire.

— Ce faci? Nu e staţia noastră!

— Cred că trebuie să luăm alt metrou, a zis ea chicotind.

Zal s-a oprit o clipă. Putea să analizeze chestia asta sau s-o ignore. A hotărât, în schimb, să o îmbrăţişeze iute.

— Hai.

Şi s-au urcat în următorul metrou.

Au mai mers o staţie şi apoi ea a făcut la fel.

— De ce facem aşa, Asiya? a întrebat-o, simţind cum un soi de enervare eliberează o bulă-două înăuntrul lui.

Era enervarea care venea din grijă, şi-a spus, deşi, privind-o cum încă zâmbea, încă râdea, ea părea mai mult decât bine.

Asiya a început să râdă şi mai tare, de parcă i-ar fi răspuns că totul nu era decât o joacă – sau de parcă n-ar fi putut, nu putea, nu acum, nu cu ei aşa, să răspundă deloc, sau cel puţin să răspundă sincer.

Şi iarăşi au luat metroul următor, până au ajuns la staţia lor.

Când au ieşit la aer, ea a izbucnit într-un râs şi mai puternic, cel mai isteric râs posibil.

Zal şi-ar fi dorit să se poată alătura şi el.

— Ha-ha-ha-hi-hi-hi, a rostit, de parcă râdea împreună cu ea. Nu-i nici ăsta, nu?

Dar astfel a făcut-o să râdă şi mai tare.

Zal a continuat aşa în timp ce mergeau spre cafenea, iar ea tot râdea.

Păreau, ştia, cea mai fericită pereche din lume.

Când au ajuns la uşă, el a încolţit-o sub marchiză şi a sărutat-o prelung.

Îi fusese dor de sărutat, cel mai şi cel mai mult, trebuia să recunoască. Dar îi fusese dor şi să o sărute pe ea.

— Stai, fii atentă acum la ăsta, a zis el pe neaşteptate, cu mâinile întinse pe toată faţa.

— Ce-i asta? Ce faci?

— Dar ăsta?

Deodată, părea furios.

— Ce? Ce faci? Opreşte-te! a zis ea.

Nu mai râdea.

Zal s-a străduit şi mai tare, a tot continuat aşa şi deodată arăta ca un monstru, un monstru nebun, cu fruntea încreţită toată, cu ochii strânşi, cu gura larg deschisă ca monştrii cu colţi, cu limba

atârnându-i în afară, cu saliva picurând. Arăta îngrozitor. Ea a întors privirea, încercând să ascundă dispariţia zâmbetului.

El a observat, s-a oprit şi a oftat cu părere de rău în timp ce intrau în cafenea:

— Într-o bună zi, jur…

PARTEA VII

„Ea şi-a smuls o pană din aripă şi a lăsat-o să cadă, apoi a zburat în sus şi a dispărut. Zal a ridicat pana şi a făcut aşa cum îi spusese Simorgh. Era un miracol, iar lumea se uita, plângând cu nelinişte.“

— *Şah-namè / Cronica şahilor* („Rostam, fiul lui Zal-Dastan“) de Firdoùsi

De fapt, a cui este povestea asta? se întreba Zal.

Uneori, când era cu Asiya, aşa se întreba.

Mai ales când ea se purta urât.

N-a fost nevoie decât de câteva zile, nici măcar de săptămâni sau luni, ca să revină vechea Asiya. Sau pentru ca el să observe că revenise, în acel sens.

Şi-mi preia controlul poveştii, se gândea Zal. Tot progresul pe care tocmai era pe cale să-l facă: povestea unui bărbat, a unui bărbat normal. Tocmai când lucrurile începeau să fie despre el, trebuia să-i dea ei tot ce avea, iarăşi.

A început să simtă cea mai oribilă senzaţie umană: singurătatea iraţională, aşa credea că se poate numi, acel sentiment inexplicabil de singurătate chiar şi atunci când un alt corp cald se află chiar alături de-al tău, iar uneori tocmai din cauza asta.

*

A venit Anul Nou şi de data asta nimeni nu s-a mai temut că o să cadă cerul, că o să pice bombe, că o să crape computere, c-o să intervină dezastrul financiar, anarhia, răzmeriţe şi prădători. Era doar un alt an. Zal şi Asiya au sărbătorit în linişte, închiriind filmul *2001: O odisee spaţială,* pe care nu-l văzuse nici unul dintre ei.

Asiya s-a ridicat şi s-a îndepărtat de televizor în timpul scenei cu „uciderea“ computerului HAL.

— E prea mult, a zis. Nu-mi place să văd chestii din astea.

Şi s-a dus la culcare.

Asta era la 11.35. Când a bătut de miezul nopţii, Zal se uita la un ecran negru, ca la darul lui de participare la petrecere. Singurătate, singurătatea, dar de ce, se întreba. Din cauza unei relaţii care se destrăma?

Care erau semnele?

A încercat să nu se gândească prea mult la asta. Trecuse prin atât de multe într-un an şi mai avea atâtea înainte, acum, că se putea recunoaşte pe sine ca bărbat. Trebuia să-şi găsească ritmul normal.

Singura portiţă pe care o putea găsi era aceea pe care generaţii de bărbaţi dinaintea lui o căutaseră, ca o evadare din multele probleme ale vieţii, mai ales aceea cu femeile: o altă slujbă.

*

A găsit multe slujbe, una după alta. Zal şi-a dat seama că era bun la două lucruri: să-şi găsească slujbe şi să fie concediat. Dar era în regulă, îşi zicea, fiindcă eşecul = experienţă. Devenea rapid cel mai eşuat, adică cel mai experimentat bărbat din lumea muncii newyorkeze.

A lucrat la Audubon Society ca om de serviciu, loc de unde a fost bucuros să scape – mizeria din baie era una, dar să te holbezi toată ziua la chestii cu păsări, indolenţă din cauza căreia a ajuns şi să fie concediat, asta era un memento dur al aceluiaşi instinct greşit care îl momise să-şi caute de lucru acolo. S-a străduit cât a putut să se desprindă de toate acestea, aşa că s-a angajat spălător de vase la un restaurant japonez, dar ei aveau aperitive din albine şi a fost prins luând pe furiş câteva acasă. A eşuat şi ca librar, când s-a descoperit că nu citise cărţi aproape deloc; şi când a fost clovn

la petrecere, unde zâmbetul lui – tot o grimasă, în cel mai bun caz – speria copiii, în loc să-i încânte; şi când a plimbat câini, fiindcă i-a dat drumul din lesă unui pudel, de teamă, în timpul unei crize de lătrat deosebit de intimidante.

Rămânea fără opţiuni. Posibilităţile reduse, plus stresul recent al recăderii Asiyei în nebunie – alte avertismente *se apropie* bolnave, alte pastile aruncate, alte crize de plâns, alte atacuri de panică, alte refuzuri de a merge la doctor – l-au adus într-o stare mentală deosebit de sumbră atunci când îşi căuta viitoarea slujbă.

L-a trăsnit când mergea pe lângă un restaurant, pe unde de obicei trecea mărind pasul sau pe care-l evita luând-o pe ocolite. Era mai mult decât îngrozitor, şi totuşi. Era pasăre sau era bărbat? Oare toate experienţele prin care trecuse în anul 2000 nu-l făcuseră bărbat? Oare nu acolo era sursa reală a problemei lui cu toate slujbele? Aceea că exista încă o parte infimă din el care nu era? Oare nu acel strop de ne-bărbăţie îl ţinea legat de o femeie care putea face orice bărbat să înnebunească?

Şi-a imaginat că intră. Mai mult: şi-a imaginat că sare din avionul cu două elice; a mers şi mai departe: şi-a imaginat că se aruncă de pe Podul Brooklyn; şi mai departe: şi-a imaginat cum cade de pe faţa întregii, blestematei planete.

(*Blestemate*, şi-a zis. Da, şi-a zis, *blestemate*.)

Era cea mai sumbră iarnă din viaţa lui.

Aşa că într-o zi de ianuarie cu multă zăpadă, a intrat în restaurantul pe care-l evitase aşa de eficient până atunci, ani de zile, aşa de eficient, încât aproape că uitase de el. Primul pas: a inspirat profund şi apoi încă o dată, aproape delectându-se cu tortura. Era mai rău decât crezuse. Îşi cresta încheieturile mâinilor şi resimţea o anumită plăcere în asta.

Dar şi mai rău decât mirosul era faptul că nu făceau angajări.

Zal i-a spus chinezoaicei cât de mult ar munci, noua lui replică pentru când îşi dorea foarte mult un anumit serviciu. Era cu mult

mai puţin decât salariul minim pe economie – o ofertă de nerefuzat. Dar nimeni, în fond, nu ştia că el nu făcea asta pentru bani.

Chinezul care era proprietarul localului a venit şi el din spate şi, cu o engleză stricată, i-a urat bun-venit şi i-a zis că trebuie să se prezinte a doua zi în zori.

Atunci veneau puii. El avea să se ocupe de spălarea şi de tăierea lor.

— Asta-i tot? a trântit-o Zal, căutând să pară nerăbdător.

— Poate că-i poţi… tot tu, a zis bărbatul, dând mereu din cap.

Zal n-a înţeles cuvântul.

— Pot să-i ce?

— Îi poţi… tot tu, a zis iarăşi bărbatul.

Zal s-a încruntat. Spre pura lui groază, era un cuvânt care suna ca „zbura“, *fly*.

— Nu înţeleg, a zis Zal, neajutorat.

Până la urmă, frustrat, omul a ridicat un fluturaş cu meniul şi a lovit cu degetul cuvântul de câteva ori, al treilea cuvânt din numele localului: *Ken Lee Fried Chicken.*

*

Şi i-a prăjit, mulţi, unii după alţii, zile la rând. Iată-l: la locul de muncă al celor mai negre coşmaruri, făcând treaba de care se temea cel mai tare pe lume, cu toate acele bucăţi tranşate a căror simplă existenţă avea asupra lui efectul unui Auschwitz ivit subit în faţa ochilor. Iată-l spălând, tăind şi chiar prăjind.

Experienţă, îşi tot spunea, *câţi oameni ajung să trăiască pe pielea lor cum e să fii criminal în serie? Experienţă!*

În prima zi, trebuise să se ducă regulat la baie şi să vomite. A

făcut-o de patru ori, până când n-a mai avut de dat afară decât salivă. Ken i-a spus lui Zal că poate servi o masă gratuită din aceşti pui, în funcţie de tura în care se afla, iar el a refuzat politicos. I se părea de neconceput simplul gând să mănânce acolo, Zal oricum evita să mănânce pui în general, aşa că servea doar orez gol. Apoi a început să i se pară imposibil să mai mănânce orice, chiar şi în afara acelui loc. Deşi nu prea avea de unde să slăbească, Zal a început să slăbească.

Asiya a încetat pentru o vreme cu grijile ei şi s-a concentrat asupra lui. Îşi dădea seama că era ceva cu el. Altfel, de ce-ar fi muncit acolo, un loc pe care nici un om cu o poveste ca a lui nu l-ar fi putut îndura? L-a tot întrebat dacă era deprimat. I-a spus că stătuse internată alături de mulţi oameni cu depresii şi că putea recunoaşte o depresie: era atunci când te urai aşa de tare, încât nimic nu te mai putea bucura, te urai aşa de tare, încât voiai să faci numai opusul binelui.

— Cine zice că nu mă mai pot bucura de nimic? a sărit Zal. Trăiesc o experienţă nouă.

— Dar n-ai nevoie să trăieşti aşa ceva, a răspuns ea. Nimeni nu are! Ai impresia că toată lumea, la un moment dat, *trebuie* să lucreze la un restaurant cu pui prăjit? E o nebunie!

El şi-a muşcat buzele ca să nu comenteze faptul că folosise cuvântul *nebunie*. În schimb, a zis:

— Uite, Asiya, simplul fapt că tu crezi că pentru mine ar fi o problemă să lucrez într-un restaurant cu pui prăjit – în timp ce oameni din toată lumea lucrează acolo zi de zi –, chiar ăsta-i motivul pentru care trebuie s-o fac! Felul în care gândeşti despre mine nu-ţi mai iese din cap.

— Zal, dar dacă urmezi logica asta, motivul pentru care te-ai angajat acolo e tocmai fiindcă vrei să-ţi dovedeşti ceva, ceea ce-nseamnă că nici tu n-ai depăşit încă problema!

Nebună sau nu, ea avea dreptate.

— Asiya, nu trebuie să explic nimic. E greu ca naiba, dar trebuie s-o fac. Cum se zice… „asta-i viaţa!“.

— Dar dac-ai merge într-un restaurant cu alt fel de mâncare?

Zal şi-a dat ochii peste cap.

— Şi ce rost ar avea atunci? Hai, c-ai înţeles ideea. Oricum, nu-ţi mai face griji, o să mă dea afară cât de curând, asta-i clar!

Aşa că Asiya a aşteptat. Şi, de fapt, şi Zal a aşteptat. Dar a rezistat în postul ăsta mai mult decât în oricare altul. Părea să fie singurul lucru la care excela. Părea să fie făcut pentru a prăji pui.

În acest timp, a început să aibă coşmarurile cele mai sumbre – cele mai sumbre şi mai pline de păsări pe care le-a avut vreodată. O vedea pe cănăriţa lui, cea pentru care făcuse o pasiune, căzând din cer şi murind, fiindcă aripile îi cedaseră. Vedea băieţei turnând kerosen peste păsări şi dându-le foc în timp ce zburau, ca să facă stele. Vedea păsări maltratate – prin maltratate înţelegându-se prăjite, desigur – zburând din găletuşele lor în cer, un cer întreg plin de *Ken Lee Fried Chickens* fluturând crocant prin aer, presărând firimituri peste toată lumea.

Şi totuşi, dormit sau nu, se ducea la muncă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce-i asta, vreo prostie din aia gen „ce nu te omoară te-ntăreşte“? şuiera Asiya într-o etapă în care începuse să fie de-a dreptul ostilă în privinţa asta, detestând mirosul de carne de pasăre prăjită care-l însoţea mereu, mâinile unsuroase, cămăşile pătate de ulei.

Se spune că, la apogeu, lipsa de somn se poate transforma în nebunie. Aşa că Zal, privind în urmă, avea să dea mereu vina pe odihna insuficientă din acea perioadă, pentru ceea ce avea să facă apoi, cel mai rău lucru făcut vreodată, clar.

A ales Valentine’s Day ca să-şi distrugă viaţa – viaţa lui din acel moment, în tot cazul.

Cel mai bolnav lucru pe care mi l-a făcut cineva vreodată, avea

să-şi amintească Asiya mai târziu, ceva mai puţin bolnavă. *Cel mai bolnav lucru pe care şi l-a făcut el singur vreodată.*

Îmi pare nespus de rău, i-a repetat el abia mai târziu Asiyei din amintirea sa, numai în gând.

Fiindcă de Valentine's Day 2001 i-a făcut Asiyei un cadou – şi anume lui însuşi, într-un fel, căci voia să facă pasul canibalic, servirea suicidară, tocmai în noaptea aceea considerată romantică. Pur şi simplu crezuse că dacă aduce acasă câteva găletuşe foarte mari de pui prăjiţi – aşa de pline de păsări moarte prăjite, încât abia le-a putut căra –, acesta era un dar, unul pe care l-ar face un bărbat normal, gestul în sine fiind o celebrare a umanităţii normale.

După ce ea a plecat, a băut de unul singur până a căzut într-un somn care spera să fie moartea, orice-ar fi fost aceasta – nici o cantitate de carne de pui tranşată şi prăjită n-ar fi putut să i-o explice, de vreme ce el lucra în afacerea anti-existenţelor lor de după moarte. Când s-a trezit în dimineaţa următoare şi a văzut locul crimei – zeci de aripi de pui prăjit rupte, unele în găletuşe, altele împrăştiate pe podea şi, cel mai rău, două oase mici pârâcioase, curăţate aproape perfect –, atunci s-a gândit la sinucidere pentru prima oară.

După ce-a vomitat de mai multe ori, s-a dus la Ken Lee şi i-a spus: *Sunt deprimat. Nu pot să fac asta.*

La început Ken Lee nu a înţeles, dar în cele din urmă l-a lăsat să plece, plătindu-i ultimul salariu, pe care Zal l-a refuzat. După ce-a plecat, Ken Lee s-a întors spre soţia lui şi a desenat un cerc în aer cu arătătorul lângă ureche, gestul pe care-l fac oamenii când vor să spună că cineva a luat-o razna de tot.

*

Fără Asiya. Nu spre asta ţintise tot timpul? Ea l-a sunat a doua zi, propunând să se despartă – ceva ce nu-şi dorea pe deplin –, iar el a fost de acord.

— Asiya, cred că sunt deprimat, aşa cum ai zis. Cred că am probleme… O să mă descurc… nu, adică, cred că e mai bine fără tine… nu, n-are nimic de-a face cu tine. Dar, da, şi tu trebuie să dispari… gata cu munca la Ken Lee, da… şi cu tine la fel. O să închid acum.

S-a gândit să se ducă la Urgenţă, s-a gândit să se întoarcă la tatăl lui, s-a gândit să îl caute pe Rhodes, ba s-a gândit chiar şi să-i spună lui Silber că i-ar plăcea mult să ia cina împreună. Dar nimic din toate astea nu părea posibil. Singurul lucru care părea să meargă, aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii cu adevărat deprimaţi, era acela care părea cel mai imposibil: s-a gândit să evadeze, să plece din New York.

Şi unde să te duci, Zal? îşi imagina că-l întreabă cineva, oricine. Singurul răspuns pe care-l avea pentru acel cineva suna ca o poantă la o glumă proastă sau pur şi simplu ca o insultă ieftină.

La dracu', răspundea Zal.

*

Bineînţeles că, vreme de luni de zile, Hendricks fusese îngrijorat, dar Rhodes insistase să se ţină deoparte. Era un lucru bun, un lucru important – băiatul îşi declara independenţa. Când se mai pomenise aşa ceva în istoria copiilor sălbatici? Asta era ceea ce făceau majoritatea oamenilor la adolescenţă.

— Încearcă să fie bărbat, Hendricks, spunea Rhodes. Lasă-l să încerce. Poate că-i va reuşi destul de bine. Cine suntem noi să ne băgăm?

Însă Hendricks nu ştia cum să procedeze. Trebuia să se prefacă, pur şi simplu, că Zal nici nu existase?

Rhodes s-a gândit să facă analogia cuibului gol, însă i s-a părut nepotrivit de data asta, din mai multe motive.

Hendricks a trecut pe la apartamentul fiului său de două ori, de ambele dăţi înarmat cu scuza că uitase ceva acolo, dar de fiecare dată Zal nu era acolo. A continuat să-i trimită cecuri cu bani şi acestea erau încasate, dar nu primea niciodată un telefon, un e-mail, o confirmare cum se cuvine.

În cele din urmă, de ziua lui Zal – Anul Nou persan şi prima zi de primăvară, o zi care i se păruse potrivită lui Hendricks, de vreme ce nu se găsise niciodată certificatul de naştere al lui Zal –, Hendricks a hotărât să se instaleze în faţa apartamentului fiului de dimineaţa până seara, cu un mic tort vegan pe care scria, cu glazură: „La mulţi ani, Zal! 23“. Acel Zal pe care-l cunoştea el n-ar fi întors spatele unui tort. Aşa că a aşteptat. Şi, deşi avea cheile de la apartament, a rămas afară. Dacă exista vreo cale să-l recâştige pe băiat, atunci ştia că aceasta era arătându-i un deosebit respect, învăţase asta.

Până la urmă, băiatul lui probabil că era acum un bărbat, în ciuda a toate, ţinând cont de toate.

Zal s-a întors acasă la 11 seara – mai devreme decât se întâmpla de obicei în acea perioadă, după şase ore de băut încontinuu la cârciuma irlandeză unde băuse pentru prima oară în Manhattan. Descoperise de curând Long Island Iced Tea – părea să fie cel mai interesant lucru de la bar şi probabil mai mult decât atât. N-avea habar. Nu avea gust de ceai şi era foarte tare – atât ştia. Băuse mai multe decât era în stare să numere.

Hendricks aproape că nu l-a recunoscut pe Zal, împleticit şi pricăjit cum era, duhnind a băutură, bodogănind de unul singur ca un localnic tipic. Abia când făptura asta mai că s-a prăbuşit peste el la uşă, şi-a dat seama că era chiar el, fiul lui. L-a luat în

braţe, la care Zal a răspuns cu un pumn ratat, fără să-şi dea seama în ce braţe era, dar Hendricks l-a prins.

— Of, tată, ce naiba cauţi aici? a încercat să spună cu un ton obişnuit, de parcă se amuza, de parcă nu era nimic important.

— Zal, am venit să-ţi urez la mulţi ani. Eşti bine? Ce ţi s-a întâmplat? Doamne, ai slăbit!

— Sigur, e ziua mea! La mulţi ani, Zal! a urlat el.

Hendricks i-a luat cheile din mână şi a deschis.

În apartament era dezastru, aşa cum se şi aştepta, dar un dezastru mai mare decât îşi imaginase după ce văzuse în ce hal arăta Zal: ziare boţite pe toată podeaua, ceva ce arăta ca seminţele de floarea-soarelui pe canapea, sticle goale de bere şi vin, lămpi fără bec. Locul era întunecat, complet întunecat.

— Cum aprinzi lumina, fiule?

— N-o aprind, a bâiguit Zal întinzându-se pe canapea. Tort?

— Tort, a zis Hendricks, încă deprimat, orbecăind spre lumina de la baie. Când ai început să bei, Zal?

— Nu beau! a urlat Zal.

— Bine, bine, a şoptit Hendricks. Unde-i Asiya?

— A murit, a trântit-o Zal.

— A murit?!

Zal a scos un sunet ca un lătrat, şi-a dres glasul şi în cele din urmă a zis:

— Ne-am despărţit.

Hendricks nu s-a putut abţine să se mire:

— Pe bune?

— Un alt motiv ca să sărbătorim, a zis Zal aplaudând.

Hendricks n-a mai spus nimic.

— Ai chibrituri, Zal?

— Nu vreau lumină!

— Pentru tort, Zal, pentru tort, i-a zis. Voiam să-ţi cânt la mulţi ani.

Aceea a fost clipa în care Zal a izbucnit în lacrimi, cumplite lacrimi nesfârşite, cele pe care nu se deranjase să le verse de luni şi luni de zile. Fuseseră aşa de bine închise, încât nici nu ştiuse ce mult îşi doreau să iasă. A plâns, a plâns şi-a tot plâns în braţele tatălui.

— Nu-ţi face griji, fiule, eşti iarăşi cu tata, o să fie bine, îl liniştea Hendricks legănându-l. Şi-o să stăm la mine o vreme. Hai să luăm ce ai nevoie.

Când s-a oprit în sfârşit din plâns, Zal n-a întrebat decât:

— De ce pot să plâng atât de uşor, dar nu pot să zâmbesc?

Hendricks a încercat să-şi ţină capul pe spate, ca să nu-i cadă lacrimile – pentru Zal, mai ales în seara aceea, trebuia să fie puternic.

— Cred că nimeni nu ştie asta, Zal, i-a spus. Dar dacă e să afle cineva, atunci tu eşti acela.

*

Nici Hendricks şi nici Zal nu i-a spus lui Rhodes de întâlnirea lor. Pentru Zal, Rhodes încă era o parte din trecutul lui cu care nu voia să se confrunte, însă pentru Hendricks era pur şi simplu prea riscant – nu-şi permitea să audă un alt profesionist spunându-i că era rău ce făcea pentru propriul copil. În privinţa asta, nu putea decât să-şi urmeze inima.

Aşa că Zal a rămas la el, la modul semi-permanent, zicând mereu că va pleca în ziua următoare, dar fără să dea vreun semn de schimbare când venea ziua următoare. Zal continua să stea întins pe canapea, mâncând şi iar mâncând – Hendricks era hotărât să-l facă pe băiat să se îngraşe, aşa că-şi înţesase casa cu mâncărurile lui preferate, sau cel puţin acelea de care ştia el – şi

uitându-se la televizor, fără să vrea să iasă pe-afară, fără să vrea să facă ceva, orice.

Hendricks se gândea că Zal era deprimat şi că e cazul să-l sune pe Rhodes, însă refuza să recunoască asta întru totul. Hendricks revenise la convingerea sa din deceniul trecut: îşi spunea că acest băiat nu are nevoie decât de tatăl lui.

Şi Hendricks, desigur, avea nevoie de el. A început să se dedea şi el stilului de viaţă al lui Zal – petreceau zilele împreună în pijama, înconjuraţi de mâncare ieftină şi proastă, uitându-se la talk-show-uri. Din când în când ieşeau amândoi la o plimbare sau la masă, la propunerea lui Hendricks, dar în afară de asta erau ca nişte colegi de cameră lenevind în vacanţa de primăvară, în timp ce restul lumii sărbătorea cerul albastru şi temperaturile perfecte.

Într-o zi de la începutul lui aprilie, Hendricks a primit un telefon, culmea, tocmai de la Asiya.

Zal stătea, ca de obicei, pe canapea, la doar un metru şi ceva distanţă, iar Hendricks era hotărât să nu-l lase să audă cine sunase.

— A, bună, a zis Hendricks, încercând să sune normal, iar apoi, cu o voce joasă: De unde ai numărul?

— V-am găsit în cartea de telefon, a oftat Asiya. În tot cazul, îmi cer scuze că sun aşa, din senin – ştiu că nu ne cunoaştem prea bine şi că a trecut ceva vreme.

— Da, nu prea ne ştim, şi da, a cam trecut.

— Aşa, şi a trebuit să sun fiindcă am tot încercat să dau de Zal şi telefonul lui e tăiat, mobilul e închis de săptămâni, cred, şi m-am şi dus la el de două ori, dar nu era nimeni acolo. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar ne-am despărţit…

— A, ştiu, a bâiguit Hendricks, trăgând cu coada ochiului la Zal, care părea indiferent.

— A, deci acum vă vorbiţi?

— Da. Pot să te ajut cu ceva? a spus el încercând să-şi ascundă

enervarea, însă fără succes.

— Păi, trebuie doar să vorbesc cu el, a zis ea, străduindu-se să sune dulce şi echilibrată. Adică, e o chestiune măruntă şi totuşi importantă. Nu-i cine ştie ce, dar cred că ar trebui să ştie… despre un prieten de-al lui… un prieten bun…

— Hm, nu cred că-i pe-aici.

Asta a fost. Zal a sărit în picioare, ca teleghidat – sau fiindcă era un spion înnăscut:

— Cine?! Eu?

Hendricks a oftat:

— Stai un pic, i-a spus Asiyei ursuz, acoperind apoi receptorul şi zicându-i plictisit lui Zal: E fosta ta prietenă. Nu ştiu ce vrea. Ceva cu un prieten… Dar pot să-i spun că nu vrei să vorbeşti, Zal.

Hendricks şi Zal nu prea discutau despre Asiya, aşa că Hendricks credea că lucrurile stăteau prost de tot. Visează, şi-a zis văzând expresia ciudată din privirea lui Zal, expresie pe care şi-o iau oamenii de la televizor când vor să pară transpuşi, o privire gânditoare, pierdută, care s-a manifestat dintr-odată într-o mână întinsă.

— Eşti sigur, Zal? a şoptit Hendricks, ţinând receptorul de parcă ar fi fost un şoarece mort, de parcă ar fi fost chiar *ea*, cel mai rău lucru din lume pe care şi-l putea dori pentru fiul lui în clipa aceea.

Zal a dat încetişor din cap că da.

Hendricks i-a dat cu greutate telefonul şi a făcut singurul lucru care i se părea potrivit: a plecat şi s-a închis în dormitor, cu degetele în urechi, ca nu cumva să audă ceva. Nu era vorba doar de intimitatea lui Zal; într-un fel, pur şi simplu nu voia să ştie, nu voia să creadă că Zal era altceva decât băieţelul din urmă cu câţiva ani, care era numai al lui.

Între timp, Zal s-a simţit pentru o clipă catatonic. Ţinea telefonul la ureche şi voia să audă răsuflarea ei.

Nu distingea nimic, de parcă Asiya şi-ar fi ţinut respiraţia.

A inspirat puternic, ca pentru a-i transmite un semn.

Ea a muşcat:

— Zal, eşti acolo?

— Bună, a zis, încercând să pară de-un profesionism aproape robotizat.

Ei i s-a părut că sună ciudat.

— Hei, eşti bine?

— Da, sunt. Tu?

— Da, a zis ea şi a oftat. La mulţi ani cu-ntârziere. Am încercat să te sun atunci, dar telefonul tău era tăiat.

— Da, a zis el.

— Păi, ce mai faci?

— Sunt – a început Zal şi s-a gândit cum să formuleze cel mai bine – viu, în general.

Asiya a tăcut, apoi a zis:

— Şi eu la fel.

A urmat o tăcere.

— Deci, de ce ai sunat? a întrebat Zal în cele din urmă.

— Mi-e dor de tine, a spus ea.

El n-a zis nimic

— Ţie, nu?

— Nu, ce?

— Nu ţi-e dor de mine?

Zal a tăcut. Întrebarea aceea simplă necesita diplomaţie, ştia atâta lucru, învăţase atâta lucru despre relaţii.

— Într-un fel, îmi este; într-altul, nu.

Ea a oftat profund.

— Aşa mă gândeam. Bine…

Zal îşi putea da seama că mai era şi altceva.

— Asta-i tot?

— Nu.

— Bine, deci?

— Te rog, nu-mi închide.

— N-aş face una ca asta.

— Ai putea.

— Aşa-i. Dar n-o s-o fac. De ce-aş face-o?

— De-aia, a zis ea de parcă ar fi scâncit. Fiindcă te-aş putea enerva.

— Hm… Păi, e puţin probabil, de vreme ce n-am vorbit de ceva timp.

— Nu ştiu cum altfel s-o spun. Dintr-odată, Willa nu mai vorbeşte cu mine, iar Zachary s-a mutat…

— S-a mutat?

O clipă, Zal s-a gândit ce-ar fi să se mute iarăşi acolo. Fie şi numai ca s-o vadă pe Willa. S-a întrebat dacă nu cumva de-asta îi spunea lucrurile acelea, ca un fel de capcană.

— Mda, e vraişte. Cred că învârte ceva necurat. Şi Willa, îmi fac griji pentru Willa.

— De ce?

Şi-a auzit un soi diferit de curiozitate în voce.

— Cred că nu-i e bine. Adică, ştiu că nu-i e *bine* ca nouă, dar, ţintuită în patul ăla groaznic, mi se pare c-ar vrea să se elibereze, ştii?

— Nu, nu ştiu.

— Am avut nişte vise, Zal.

A simţit nevoia să închidă, dar şi-a amintit că Asiya tocmai ce-i zisese cu câteva clipe înainte că aşa va face. Nu voia să lase să se îndeplinească nimic din ce zisese ea, nu câtă vreme Zal putea să deţină controlul.

— Ai vreun motiv anume ca să-ţi faci griji legate de ea sau nu?

— Nu ştiu. De fapt, nu vreau să spun. Mă tem pentru viaţa ei.

— Nu te temi pentru vieţile noastre, ale tuturor? Nu asta vrei să spui?

— Tocmai ce-am avut nişte chestii intense…

— Ce vrei să spui prin *chestii*?

Ştia foarte bine ce voia să spună, încă se pricepea exemplar la limbajul Asiyei.

— Ştii… chestii. Nu doar vise, coşmaruri. Dar… viziuni.

A spus-o foarte încet, oarecum stânjenită, sau mai degrabă de parcă ar fi putut s-o audă cineva care trăgea cu urechea.

— Asiya, nu-ţi mai iei medicamentele?

— Păi, asta-i! Le iau! Dar chiar şi aşa…

— Poate că trebuie altele.

— Am încercat mai multe. Ce iau acum sunt cele mai bune. Dar viziunile nu se opresc.

— Şi-acum o să-mi povesteşti despre ele, nu?

— Pot, Zal?

— Asiya, nu face asta.

— Nu-ţi cer decât să asculţi. N-am nevoie decât să mai ştie încă un om!

— Cu ce-ar conta?

— Păi, dacă e ceva cu adevărat îngrijorător, atunci ai putea să spui cuiva. Autorităţilor sau aşa ceva.

— Să spun autorităţilor că vine sfârşitul lumii, Asiya?

— Nu, nu aşa. Ce prostie.

— Asta-i o prostie?

Zal era uluit. Ea prezicea sfârşitul lumii aproape de când o cunoştea. Chiar că era grozav.

— Zal.

— Asiya?

— Zal, în şase luni, jumătate de an…

— Vine?

— Păi, da. Ceva.

Zal a gemut.

— Vai, peste numai jumătate de an vine sfârşitul lumii.

— Nu mai spune asta! a sărit ea. Pentru unii oameni, da, va veni. Dar nu pentru toată lumea. Doar pentru noi.

— Noi?!

— Adică, în New York.

— New York?

— De fapt, numai în Manhattan.

— Asiya, despre ce vorbeşti?

— Cred că o să se întâmple ceva *aici*.

— Ceva detalii?

— Nu pot să vorbesc despre asta la telefon. Crezi că am putea să plecăm în decurs de şase luni?

— Să plecăm, noi?

Nu s-a deranjat să îi spună: *Ştii, Asiya, de fapt, singura fantezie care m-a ajutat în perioada asta a fost cea în care părăseam New Yorkul pentru totdeauna.* Ea ar fi interpretat-o ca pe-un semn şi el s-ar fi pomenit deodată însurat cu ea.

— Zal, putem să ne întâlnim? Cândva, cât de curând?

— Nu, Asiya, a zis el hotărât, gândindu-se la toate – unde fusese, unde ajunsese acum, încotro se îndrepta.

Îşi dădea seama că ea era ceea ce se numeşte o corabie care se scufundă. Nu putea arunca toată vina asupra ei, însă ştia că ea jucase rolul principal în anul cel mai bun şi cel mai prost din viaţa lui. Nu avea de ales, trebuia să meargă mai departe.

— Nu mă iubeşti?

— Nu, Asiya.

— Serios?

— Aşa cred.

— Şi cu chestia aia cum rămâne? Vrei să trăieşti, nu?

— Asiya, a oftat el. Dacă m-ai fi văzut în ultima vreme, n-ai mai fi aşa sigură de asta. Las' să vină. Las' să doboare Manhattanul, orice-ar fi să fie. N-o să mă vezi pe mine oprind chestia aia.

Şi, din motive foarte diferite, au închis amândoi în exact

aceeaşi clipă, fiecare gândindu-se că el a fost cel care pus punct. Dacă ar putea să cadă vreodată o cortină cu un aer absolut final, atunci aceasta e calea, o cale bună.

Când Hendricks a intrat din nou în cameră, prudent, a fost surprins să-l vadă pe Zal arătându-i semnul cu degetul mare în sus, de parc-ar fi fost un cercetaş care abia ce-a mai primit o medalie. Au continuat să trăiască în rutina lor, cu timpul scurgându-se fără de zile şi fără de ore, în vidul acela în care existau doar un tată şi-un fiu, un tată, un fiu şi iubire, prefăcându-se că apelul şi mesajul transmis nu-i întrerupseseră niciodată.

*

Era vara lui 2001, o vară ciudată pe care Zal avea să şi-o amintească mereu; şi Hendricks, Rhodes şi Silber, desigur, şi-o vor aminti până şi Asiya. Iunie şi iulie păreau să nu-şi epuizeze resursele de ştiri ciudate: a fost masacrul regal nepalez din 1 iunie, când prinţul Dipendra al Nepalului şi-a omorât tatăl, regele, mama şi pe alţi membri ai familiei regale, înainte să se împuşte. Peste zece zile, în Terre Haute, Indiana, a fost în sfârşit executat Timothy McVeigh, pentru atentatul cu bombă din Oklahoma City. Săptămâna următoare, Andrea Yates a mărturisit că şi-a înecat copilul într-o cadă şi a fost condamnată la închisoare pe viaţă. Peste încă o lună, Tigrii Tamili au atacat Aeroportul Internaţional Bandaranaika din Sri Lanka, provocând pagube estimate la 500 de milioane de dolari. În SUA au fost mai multe atacuri ale rechinilor decât de obicei. Chandra Levy, stagiară de la Biroul Federal al Închisorilor, a dispărut în mai în Washington DC.

Asiya hotărâse să doarmă cât mai puţin posibil. Viziunile aveau tendinţa să-i apară în somn. Şi veneau mult prea repede. Uneori i

se părea că nu le mai suportă şi îşi dorea ca ele să dispară pentru totdeauna. Dar în clipa în care dispăreau se simţea de parcă ar fi stat ascunsă într-un dulap dintr-o casă în care umbla liber un criminal – acesta putea să deschidă larg uşa dulapului în orice clipă, iar ea habar n-avea când. Era genul de om care avea nevoie să iasă şi să se lase văzută, ca să termine odată cu toate, nu să se ascundă şi să aştepte. Se apropia, se apropia – n-avea rost să faci pe orbul sau să negi, sau să te prefaci că eşti invizibil, sau să faci pe optimistul. Aşa că, pentru a folosi la maximum timpul, timpul conştient, şi-a redus porţia de somn şi, pe deasupra, temându-se c-ar putea fi internată iarăşi – şi-atunci, cine ştie? cine-ar fi putut şti? –, a început să vorbească mai puţin despre asta. Willa oricum nici n-o mai auzea, iar Zachary era în mare parte plecat.

Mai rămânea Zal.

În iulie, în ciuda judecăţii lucide a lui Zal, în ciuda faptului că Asiya s-a străduit din răsputeri să-i respecte alegerea şi să se ţină departe, s-au pomenit iarăşi împreună în pat, unul în braţele altuia, cu sărutări şi lacrimi. Primul lucru la care se gândise Zal când s-a ciocnit de ea pe stradă – exact cum se mai întâlniseră, din pură întâmplare, numai că acum fără păsări moarte – a fost c-a încurcat-o, că de data asta nu va avea loc un final fericit.

Însă bărbatul din el i-a cedat total femeii, a mers cu ea acasă, a intrat în pat cu ea şi gata, totul a luat-o iar de la capăt.

— Tată, mă mut iarăşi în centru, în apartamentul meu, l-a anunţat în luna aceea, un pic mai târziu.

Hendricks, luat pe nepregătite, nu ştia ce să facă. Îi mirosea a probleme.

— Dar, Zal…

— Nici un dar, tată. Sunt bine. Totu-i bine. Mai bine ca oricând. Şi mulţumesc.

S-au certat şi s-a mutat.

Iar timpul a încercat să-şi întoarcă ceasul în momentul în care

Zal şi Asiya se despărţiseră.

Era ca iubirea din filmele clasice, îşi spunea Zal, care revenea iar şi iar chiar şi atunci când oamenii nu şi-o doreau. Încerca să vadă partea bună, încerca să găsească modalităţi de a trăi aşa. În privinţa Asiyei, Zal învăţase câteva lucruri mărunte. De exemplu, atunci când pe figura ei apărea privirea aceea îngrijorată, tot ce trebuia să facă era să-i treacă un deget pe faţă sau, încă şi mai eficient, să-şi lipească buzele de ale ei, iar ea îşi amintea să se oprească.

*

Zal locuia cam la fel de în centru pe cât de la periferie locuia Asiya, în vecinătatea Manhattanului de jos, unde locuise şi tatăl lui demult, când locul era indezirabil. Apartamentul lui, de asemenea, fusese primul apartament al tatălui său după ce absolvise Universitatea Columbia, o garsonieră într-un fost depozit dezafectat, pe malul apei, la capătul insulei, un loc în care nu stăteau decât cei care *n-aveau* încotro. Până a ajuns Zal să se mute acolo, totul se schimbase, iar acum era dintr-odată un cartier al buticurilor elegante, al bistrourilor, al barurilor selecte, al magazinelor de gogoşi vegane şi alte câteva de-aceeaşi teapă, care erau, dacă nu direct înrudite, măcar veri îndepărtaţi ai lumii financiare aflate la numai câteva străzi distanţă. Era locul unde trăiau un fel de oameni tineri şi bogaţi invincibili, genul al cărui mod de trai era imposibil de imaginat, cei care te făceau să te simţi ca în versiunea pentru cinema a vieţii din Manhattan. Zal, bineînţeles, nu prea se potrivea în peisaj. Dar uneori, acum că Asiya venea la capătul lui de insulă tot mai des, se întreba dacă n-ar putea avea o şansă acolo. Şi-o imagina pe Asiya însărcinată şi

îmbrăcată într-un trenci elegant, cu părul lung şi buclat despletit şi un zâmbet pictat cu ruj roşu, pe care nimic nu-l putea şterge, iar pe el în costum, cu umbrelă şi pălărie; îşi imagina podul lor, golit anume, poate cu excepţia lucrărilor de artă ale Asiyei şi a câteva dovezi ale muncii lui, oricare-ar fi fost aceea.

Acum, că Asiya revenise în viaţa lui, iarăşi nu mai avea serviciu. Ca şi cum să ai o iubită era un job full-time – pur şi simplu uitase cu totul de muncă. Din nou se pierduse în ea şi i se părea aproape bine. Practic, amâna inevitabilul, o criză despre care Zal era cu-atât mai sigur că-l păştea, cu cât mai normal devenea.

Cine era el şi ce avea să facă în propria-i privinţă?

Era o întrebare aproape umană, până la urmă.

A dat-o deoparte. Şi ea a făcut la fel: Asiya era într-o perioadă interesantă, liniştită, stabilă, aşa i se părea lui. Se oprise şi ea din muncă, nu mai mergea deloc la atelier ca să lucreze pe fotografii, nici măcar nu-şi mai lua cu sine aparatul de fotografiat, nu mai comenta pozele perfecte aşa cum obişnuise cândva. Gata cu vorbitul despre păsări, vii sau moarte.

Şi din îngrijorare, dar şi ca recompensă pentru normalitatea ei subită – şi ca omagiu pentru viziunea aceea cu viitorul lor ca vedete de cinema –, Zal a hotărât să facă ceva special pentru ziua ei de naştere din acea vară. Asiya marcase, cu un creion roşu, pe o hartă a New Yorkului din apartamentul lui, diferite străzi, staţii de metrou şi puncte de reper, însă încercuise de câteva ori, punând şi câteva asteriscuri, un loc aflat nu departe de el: World Trade Center.

Poate că voia să meargă acolo. În fond, nici Zal nu ajunsese vreodată acolo.

Şi-a întrebat tatăl dacă era un loc potrivit pentru o zi de naştere.

— Păi, e un restaurant şi bineînţeles barul de sus, Ferestre spre

Lume, cam aşa ceva, a zis Hendricks. E scump, Zal, şi cred că e nevoie de rezervare pentru un separeu ca lumea. Deci, a cui zi e?

Îi era groază de răspuns, presimţind că deja îl ştia.

— Nu o cunoşti, a zis Zal, care se aştepta la asta. E o prietenă nouă.

— Altă… femeie?

— Da, altă femeie, a repetat Zal. Ai fost acolo?

— Doar o dată, i-a răspuns. Am mers singur, după ce a murit Nilou. Mereu îşi dorise să ajungă acolo şi nu apucaserăm, aşa că am mers eu când am început să mă duc prin locuri unde-şi dorise ea să mergem împreună.

— Ţi-a plăcut?

— A fost OK, a zis Hendricks. Nu tocmai în genul meu, cu stâlpii ăia, cum au zgârie-norii. Dar ţie o să-ţi placă. Îţi plac chestiile astea.

Înălţimi, s-a gândit Zal. Era adevărat, îi plăceau înălţimile.

— Atunci, acolo o s-o duc, a zis Zal şi a închis.

Era pentru prima oară când făcea ceva pentru Asiya şi era plăcut. I-a plăcut şi să facă rezervarea pe numele „Hendricks“. El chiar *era* „Hendricks“, un Hendricks care nu era tatăl lui, ci el însuşi, în sfârşit ajuns astfel. Putea să fie chiar şi „Hendricks-petrecere-pentru-doi“.

*

Asiya s-ar fi putut aştepta la orice de ziua ei, mai puţin să îi facă Zal o surpriză. Credea c-o să fie mai mult sau mai puţin ca la ultima ei zi de naştere, pe care nici măcar nu şi-o putea aminti, dar pe care o petrecuse împreună cu el, o zi obişnuită de vară, poate cu o plimbare pe-un dig, poate la o îngheţată, poate la vreo

cină drăguţă în oraş. Însă acum a fost foarte diferit; Zal se trezise în acea dimineaţă agitat, tensionat, cedând în cele din urmă întrebărilor ei:

— Da, bine, e o surpriză, a zis. Chiar vrei s-o strici?

Ea a zâmbit, cu indulgenţă:

— Urăsc surprizele, atâta tot. Adică niciodată n-am suportat bine surprizele, cu dereglarea mea anxioasă, dar asta o să fie diferită. O simt în oase.

Apoi şi-a închis ochii, continuând să zâmbească, de parcă şi asta ar fi fost o premoniţie de ordin psihic, însă de astă-dată una bună.

Tot ce i-a spus a fost să se gătească. Asiya era pe cale să înceapă să se vaite şi să repete că nu se gătea niciodată, dar apoi a văzut bucuria din ochii lui în clipa când îi spunea femeii *lui* să se gătească, aşa că s-a conformat iute. S-a dus acasă – petrecuse tot mai puţin timp acolo, doar verificând ce mai făcea Willa şi numai Willa, fiindcă Zachary încă era ca şi mutat – şi a ales singura rochie pe care o avea, rochia de absolvire a liceului pe care i-o cumpărase mama ei şi pe care n-o purtase decât atunci. Era o rochie bleumarin de mătase fără bretele şi probabil că pe atunci fusese prea sexy, dar o purtase, dintr-un simţ al datoriei. Îi venea perfect şi acum, ba chiar a simţit şi un strop de bucurie văzând cât de atrăgătoare o făcea. Lui Zal, acestui Zal nou, acestui în-sfârşit-iubit, avea să-i placă enorm, s-a gândit.

Când a revenit acasă la el, uşor machiată, împleticindu-se pe vechile tocuri înalte şi purtând acea rochie, a văzut că şi Zal era îmbrăcat la patru ace şi, din câte se părea, aştepta de ceva vreme. Şedea pe un scaun, pur şi simplu cu răbdare să vină ea, în costumul pe care i-l cumpărase tatăl lui pentru călătoria la Vegas, singurul costum pe care-l avea şi pe care Asiya nu-l văzuse niciodată. Arăta bine, aproape ca un profesor, era mai serios ca oricând în ţinuta aceea simplă de culoarea mangalului.

— Ia te uită la noi! a exclamat Asiya.

— Ce figuri, a replicat Zal, întinzându-i un pahar.

Şampanie roz. Era pentru prima oară de la petrecerea Willei când beau şampanie roz. Asiya a observat că o turnase în pahare de suc – fie pentru că nu avea pahare cu picior, de şampanie, fie pentru că nu ştia –, însă l-a luat pe-al ei mulţumindu-i, au ciocnit şi au băut. Începea să creadă că asta era singura surpriză – care ar fi fost destul de bună, s-a gândit, *ţinând cont că* –, dar atunci Zal s-a uitat la ceas şi a oftat:

— Vai, nu se poate! Am organizat totul aşa de bine, iar acum aproape că întârziem!

— Întârziem? Unde? a zâmbit Asiya.

Zal deja se ridicase şi cotrobăia după chei, portofel, telefon.

— Spre surpriză!

Ea nu s-a putut abţine să întrebe:

— Cină, aşa-i?

— Asiya, o distrugi! Da, cină, bine! Dar nu ştii *unde* este surpriza!

— La cafeneaua noastră? a încercat ea.

El i-a aruncat o uitătură:

— Îmbrăcaţi aşa?

Ea a râs:

— Bine, bine, mă opresc.

El a sărutat-o iute pe cap, a apucat-o de încheietura mâinii şi a condus-o afară. Nu mai rămăsese mult timp.

Au prins un taxi, iar Zal i-a indicat şoferului adresa dându-i o carte de vizită.

— Destinaţia este o surpriză pentru doamna, aşa că nu doresc să o spun tare.

Şoferul a zâmbit, amuzat.

În taxi, Zal simţea că se sufocă. Era prima lui cină cu adevărat scumpă pentru o femeie, iar rezervarea fusese aşa de greu de

obţinut – practic, trebuise să implore –, iar acum aproape că întârziau. Din când în când, încerca să-i surprindă privirea Asiyei, dar mult mai des îşi arunca ochii la ceas.

— Suntem foarte aproape, dar mai avem foarte puţin timp la dispoziţie, a zis el, privind cum se lăsa amurgul peste Manhattanul de jos.

Ea nu a scos o vorbă – se uita în jos privindu-şi palmele, dând din cap încet, încercând să se concentreze doar pe prezent, încercând să se întoarcă la pura bucurie a întrebării despre ce li se pregătea, în noaptea aceea şi numai în noaptea aceea.

*

Când au ajuns la doar o stradă distanţă, Zal i-a poruncit să închidă ochii. Ea a făcut-o cu un zâmbet larg, inima bubuindu-i de nerăbdare. Habar nu avea, chiar nu avea, i-a jurat.

— Aici e bine, i-a zis Zal şoferului şi a plătit, apoi a ieşit şi i-a deschis portiera Asiyei, care tot nu deschisese ochii.

— Dar acum trebuie să mă uit, Zal! a ţipat ea.

Acolo, în albastrul-închis al tuturor lucrurilor, el i-a cuprins faţa şi i-a sărutat fiecare pleoapă, aşa cum repetase, şi, ca la un semn, ea a deschis ochii. Pentru o clipă, nu şi-a dat seama unde este, şi anume într-un petec din Manhattan pe care nu-l frecventa, deşi se afla la numai câteva străduţe de apartamentul lui – prea aproape de venit cu taxiul, deci presupunea că el procedase aşa ca să o poată surprinde. Şi cu adevărat era surprinsă, ba de-a dreptul şocată. A privit turnurile tot timpul cât s-au apropiat de ele, cu briza serii bătând printre ele, imposibil de înalte, până au ajuns aproape.

— World Trade, a şoptit ea, cu zâmbetul deodată dispărut.

— Mda! Rezervare la cină sus de tot! a anunţat mândru Zal.

— World Trade, a zis ea din nou, de parcă nu-i venea să creadă. Zal, de ce?… De ce?

— Am văzut c-ai însemnat locul pe hartă, a zis el, mândria orbindu-l şi nelăsându-l să vadă stânjeneala ei subită, evidentă. Şi-am auzit că e un loc foarte drăguţ pentru mâncat şi băut, foarte special, şi ştii ce mult îmi place să fiu la înălţime, şi m-am gândit… Nu ştiu. M-am gândit că ar fi ceva drăguţ.

I-a căutat privirea; ea se uita mijindu-şi ochii în sus, la turnuri, cu un aer suspicios.

— O, Zal, mulţumesc, a zis ea încercând să pară entuziastă, dar în voce i se putea citi lesne îngrijorarea.

— Ce, eşti dezamăgită? M-am agitat prea mult, nu? Sau ai ghicit?

Ea a scuturat din cap şi a înghiţit în sec.

— Nu, nu-i asta. Doar că n-am fost niciodată aici. Şi nici nu mi-am imaginat c-o să ajung, mai ales în seara asta.

— Dar ai însemnat locul – nu-i aşa? Ce însemna semnul?

Ea l-a privit cu un aer rugător. *Nu vrei să afli răspunsul la asta, Zal*, spuneau ochii ei, *nu tocmai în seara asta.* Dar era hotărâtă să nu strice nimic.

Poate că el prinsese mesajul – în tot cazul, s-a mai uitat o dată la ceas şi în cele din urmă a zis:

— Uite, deja se poate spune că am întârziat. Trebuie să mergem. Nu vreau să se-aleagă praful. Chiar vreau să fac asta pentru tine – hai să ne bucurăm şi gata, bine?

Ea s-a lăsat din nou luată de încheietură şi picioarele l-au urmat pe Zal. În timp ce păşeau în holul uriaş cu vestibulul său plin de lifturi, ea şi-a zis că totul va fi bine. Se cam jucau cu focul, însă orice-ar fi fost chestia care se apropia, avea să se întâmple un pic mai târziu, atâta lucru ştia.

*

Lifturile dădeau spre ultimul etaj al clădirii, al o sută şaselea, iar Asiya a simţit că i se clatină puţin pământul de sub picioare. S-a împiedicat, dar Zal a prins-o la timp.

— Hopa! Nu eşti obişnuită cu tocurile, nu? a zis el, încercând să glumească în timp ce o ţinea pe după umeri. Eşti bine?

Ea părea foarte palidă. A dat din cap anemic, în timp ce se uita peste pupitrul de la recepţie către încăperea din spatele acesteia.

— Ferestre spre Lume, a anunţat Zal. Un nume foarte bun, nu? Sună de parcă suntem pe acoperişul lumii, şi într-un fel cam suntem!

Asiya a încuviinţat iarăşi, ştergându-şi fruntea. Transpira, o sudoare rece.

— E mai greu de respirat aici? E aerul rarefiat sau ceva de genul ăsta?

Asiya îşi făcea vânt cu palmele, de parcă ar fi îndemnat aerul să-i intre mai bine în sistem.

Zal i-a făcut semn recepţionerei, care era ocupată cu alte două cupluri din faţa lor.

— O să fie bine, Asiya, Haide, e ziua ta, iar ăsta-i un loc drăguţ. Doar simte-te bine. Toată lumea poate să respire aici, vezi? Totu-i în regulă.

Ea a dat din cap. Încerca să-şi alunge neliniştile şi să se concentreze pe Zal, pe mândria lui, pe frumuseţea lui strălucitoare, pe el în costum şi ea în rochie – cât de departe ajunseseră.

— Scuză-mă, Zal. N-a fost decât un vertij. Acum sunt bine. E aşa de frumos.

El a privit-o cu expresia despre care ea ştia că ar fi fost un zâmbet, dacă Zal ar fi putut zâmbi.

Recepţionera, o fată drăguţă cu ochelari moderni cu ramă

roşie, a zâmbit şi le-a făcut cu ochiul, fără să fie deranjată de întârzierea „domnului Hendricks“, pentru care Zal s-a scuzat excesiv, şi i-a condus prin barul mare şi zona extinsă unde se lua cina, la o masă mică şi intimă de lângă fereastră.

De fapt, ar fi fost greu de evitat o fereastră, întrucât locul, respectându-şi numele, era înconjurat de aşa ceva. Era un spaţiu masiv, cu o zonă supraetajată de baruri, şerpuitoare, luminată în roşu şi plină de grupuri de bărbaţi în costume scumpe şi de grupuri mai mici de femei mai tinere în rochii scurte, toată lumea bând Martini sau Cosmopolitan sau ceva ce necesita un pahar cu picior înalt şi o măslină ori o cireaşă, a remarcat Zal. Spaţiul de luat cina se afla de-a lungul ferestrelor, mai întunecat, mai liniştit şi mai intim, ideal pentru contemplat. Era un loc de unde puteai privi şi puteai fi privit, s-a gândit Zal, un loc care ţinea de spectacol, un loc care în mod normal nu i-ar fi plăcut. S-a gândit că şi Asiyei la fel, însă era o ocazie specială, aşa că puteau amândoi să se bucure de neobişnuitul experienţei. Când altcândva să facă aşa ceva?

Zal s-a concentrat pe ce îl interesa mai mult decât privitul oamenilor: ceea ce se afla dincolo de ferestre. În faţa ochilor, era doar cerul, un cer perfect întunecat. Greu de imaginat că erau prinşi de pământ, se simţea grozav de suspendat. Iar apoi, chiar dedesubt, toate luminile, lumini peste lumini peste alte lumini, reţele de luminiţe ca de Crăciun cuprinzând ca într-o plasă New Yorkul, Brooklynul şi o parte din New Jersey şi cine mai ştie ce. Se simţea de parcă putea să vadă lumea întreagă, ca şi cum aceea era într-adevăr o fereastră care dădea spre lume. Se simţea de parcă stătea cocoţat pe o ramură subţire, şi aceea uşor înclinată, aşa încât putea să urce şi să se ascundă în cerurile etern întunecate de deasupra New Yorkului.

S-a trezit din fantezia lui amintindu-şi de ce erau acolo şi şi-a cerut scuze imediat pentru tăcerea lungă. Abia desprins de

privelişte, a propus să comande băuturile până se hotărau ce să mănânce.

— Ce zici? a întrebat scaunul gol din faţa lui.

Asiya dispăruse.

*

Zal s-a panicat, luând-o la fugă împrejurul întregului local Ferestre spre Lume, uitându-se atent la fiecare om de câteva ori, atingând umerii dezgoliţi ai câtorva femei străine (nu era obişnuit s-o vadă pe Asiya îmbrăcată de gală, aşa că uitase deja cum arăta rochia, cu excepţia detaliului că era fără bretele) şi în cele din urmă mergând la o ospătăriţă care a mers la un şef de sală, căruia Zal i-a raportat că i-a dispărut iubita – „pur şi simplu s-a topit în văzduh“, a repetat şeful prefăcându-se că notează cuvânt cu cuvânt, încuviinţând calm în tot acest timp. Şeful de sală, deloc încântat că Zal făcea o asemenea scenă şi nici măcar convins că exista o iubită, până când nu l-a susţinut şi recepţionera, l-a asigurat pe Zal că anunţă firma de pază a WTC. Zal s-a tot învinovăţit că ignorase sănătatea şubredă a Asiyei, că-i ignorase izbucnirile de disconfort, că ignorase faptul că poate nu erau gata să intre în pielea perechii de staruri de cinema care ar putea petrece asemenea seri, până când în sfârşit o angajată a restaurantului a venit în goană la el cu un zâmbet larg şi cu vestea:

— Iubita dumneavoastră e bine!

— Da?

— Păi, de fapt, nu prea bine. Vestea bună-i că este aici – vestea proastă-i că a fost tot timpul în baie şi e cam tulburată. Se pare c-a leşinat, iar acum are un fel de atac de panică…

Zal a gemut.

— Mă duc acolo…

— O, nu, domnule, o să iasă ea într-o clipă. E bine. A găsit-o una dintre recepţionerele noastre, iar acum o linişteşte. O să iasă imed…

— Sunt iubitul ei. Trebuie să fiu cu ea, a protestat Zal, împingând-o la o parte.

— Domnule, bărbaţii nu pot intra acolo! Mai sunt şi alte femei acolo, cărora nu le-ar conveni, domnule! a insistat angajata, de data asta mai ferm.

Zal a renunţat, descurajat.

— O să mă întorc şi-o să mă aşez. O aduceţi aici cât mai repede? Sunt foarte îngrijorat.

Însă, odată ajuns înapoi la locul lui, s-a întrebat cât de îngrijorat era de fapt. Un atac de panică. Deci iarăşi. Cum de plecase aşa, fără o vorbă, cum de reuşise să leşine şi să ajungă din nou în pragul unui atac de panică? Şi-a reamintit sieşi că era ziua ei de naştere, aşa că, orice s-ar fi întâmplat, nu putea să se supere pe ea.

Destul de curând, o femeie solidă într-un costum închis la culoare o conducea pe Asiya spre el. În comparaţie cu însoţitoarea, părea o fetiţă, încă foarte palidă, cu ochii mai mari ca oricând, dând din cap ca amorţită la ceva ce-i spunea femeia, în timp ce se apropia de Zal şi de masa lor.

— Vă aparţine cumva această tânără doamnă? a zis femeia cu un zâmbet larg, de parcă le-ar fi oferit un premiu special.

Zal a dat din cap.

— Doamne, Asiya, ce s-a întâmplat…

Asiya s-a aşezat, încercând să se învioreze.

— Îmi pare foarte rău. Mă simţeam un pic rău, iar apoi cred c-am leşinat, după care-am avut o mică criză. Doamna a fost aşa de amabilă.

Femeia a râs.

— Bine că v-a găsit recepţionera! Nu ştiu dacă vreuna dintre tipele dinăuntru ar fi observat. Dar, în tot cazul, mă bucur că sunteţi bine. Şi, hei, la mulţi ani! De-acum, nu poate să fie decât mai bine, aşa-i?

Asiya a încuviinţat fără să zâmbească. Femeia a plecat, iar Zal a cuprins-o pe Asiya de un umăr.

— M-am speriat îngrozitor. Te rog, nu mai fugi aşa. Ai fi putut să-mi spui, ştii.

— N-am vrut să fac o mare chestie. N-am vrut să stric seara asta. Şi, ştiu, am stricat-o oricum. Îmi pare foarte rău.

Lui Zal îi era milă de ea. Părea să tremure.

— N-ai stricat nimic. Hai să trecem peste asta. Ţi-e suficient de bine ca să rămânem aici?

Ea a dat iute din cap.

— Mi-e bine.

Zal i-a răspuns dând şi el din cap, crezând-o.

— Hai să băgăm ceva mâncare în tine.

S-au concentrat pe meniuri – Zal insistând pe un sortiment bogat de aperitive: un platou rece, guacamole şi chipsuri, bruschete, supă de roşii ca apogeu al antreurilor: risotto cu unt de arahide pentru ea şi vinete *alla siciliana* pentru el – iar după ce au comandat Zal a luat-o de mână, privind-o până şi ea şi-a îndreptat ochii spre el.

Părea jenată.

— Ce e? E ziua ta, stai liniştită. Nu sunt supărat. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine. E bine, serios! N-ai cum să strici nimic.

Ea a scuturat din cap.

— Nu-i asta. Doar că…

Şi s-a înroşit, de-un roşu ca sfecla, ceva uluitor la o fată aşa de palidă.

El şi-a făcut curaj, pregătindu-se pentru orice.

— Da?

— Acolo, înăuntru, m-am înfuriat rău. Pe recepţioneră.

— Doamna care te-a condus aici?

— Nu, prima. Cea cu ochelari roşii. Cea care m-a găsit.

Zal a ridicat din umeri.

— Aşa. Şi de ce te-ai înfuriat?

— Mă scutura aşa de tare, iar eu m-am trezit brusc şi probabil din cauza asta, sau cine ştie de ce, am început să vorbesc dintr-odată şi foarte repede, să spun toate gândurile alea care năvăleau şi de care trebuia să scap, iar ea mă scutura din ce în ce mai tare şi mă întreba dacă m-am drogat!

Zal a oftat uşurat.

— Păi, cred că-i uşor de înţeles de ce credea una ca asta.

O clipă, Asiya l-a săgetat cu o privire feroce.

— Nu era treaba ei.

— Te-a salvat, Asiya.

Ea a făcut o mutră acră şi a scuturat din cap, din nou cu aroganţă.

— Păi, şi eu am salvat-o.

Zal era pe cale să o întrebe de la ce, însă i-a dat drumul la mână, vrând să schimbe subiectul, vrând să evite să ajungă acolo tocmai în seara aceea.

Însă ea i-a răspuns oricum:

— A fost concediată din cauza mea.

— Poftim?

— I-am spus şefului de sală că m-a acuzat că sunt drogată şi că m-a scuturat aşa de tare, încât am avut un atac de panică, iar şeful a strigat la ea chiar în faţa mea şi a zis că gata. Am văzut-o plecând şi toate alea.

Zal a gemut, încercând să se controleze.

— E cumplit.

Asiya a pufnit, aşa cum obişnuia mai demult.

— Mă rog.

Aperitivele le-au sosit destul de repede şi le-au mâncat în linişte.

— În tot cazul, a zis ea mult mai târziu, ciugulind din bruschetă. Am salvat-o. Aşteaptă şi-o să vezi. E o norocoasă, ai încredere-n ce-ţi spun.

Zal a dat s-o întrebe despre ce vorbea, dar apoi a prins esenţialul. Ceva apocaliptic. Bine, ce-o fi. A scuturat din cap, aşa, nu la ceva anume, şi s-a uitat pe fereastră, încercând să găsească luna sau măcar o stea, dar n-a văzut decât lumini de avioane şi de elicopter. O secundă, şi-a dorit ca atunci când avea să-şi întoarcă privirea la masă, Asiya să fi dispărut din nou.

*

În zilele care au urmat, Asiya nu s-a simţit bine. Avea zilnic atacuri de panică, iar de data asta, deosebit de slăbită, a urmat sfatul lui Zal şi şi-a făcut programări la medic. Pentru Zal, partea proastă era că i se părea că teoria ei cea mai nouă se lega de surpriza de ziua ei, deşi ea negase asta, insistând că marcase locul pe hartă fiindcă mereu avusese o bănuială. Nu era pur şi simplu o descoperire făcută la acea cină aniversară. Era convinsă că World Trade Center era strâns legat de *final*.

— Nu mai pot să aud nimic despre asta, îi spunea Zal întruna, însă cu o blândeţe nou descoperită.

Erau prea legaţi. Nu avea rost să o piardă – erau un întreg, că le plăcea sau nu. Se convinsese că nu mai avea nimic de făcut decât să o menţină sănătoasă, până îi trecea. Şi, din fericire, avea să treacă repede: ea era convinsă că totul va ajunge la deznodământ în decurs de câteva săptămâni – de la câteva la mai multe, lui

mereu îi era neclar.

Zal a început să se gândească din nou la o slujbă. A căutat pe site-urile de joburi, a parcurs anunţurile, ba chiar l-a întrebat şi pe tatăl lui la un moment dat – schimbând iute subiectul când venea vorba de orice altceva în afară de serviciu. În parte, îl îngrijora gândul că va da de ceva şi apoi o va lăsa iarăşi singură pe Asiya – care practic renunţase la ea ca să locuiască împreună. Ba chiar, la îndemnul lui Zal, angajase o infirmieră-menajeră care să se îngrijească zilnic de Willa şi de casa de la periferie.

Doctorii îi puseseră tot felul de diagnostice: tulburare de anxietate, tulburare de panică, depresie nervoasă, depresie unipolară. Nimic nou, de care ea să nu mai fi auzit înainte.

Unul dintre ei a sugerat că ar fi schizofrenie, iar ea a plecat în timpul consultaţiei. Zal trebuia să recunoască faptul că, odată ce a căutat detalii despre boală, a înţeles unde bătea medicul. Dar Asiya nici n-a vrut să audă şi s-a grăbit să le reamintească – şi lui, şi doctorului, din câte se părea – că diferenţa dintre un schizofrenic şi ea era hotarul dintre halucinaţie şi viaţa reală. Până la urmă, ei nu i-a mai păsat, convinsă că şi-aşa mai aveau foarte puţin timp la dispoziţie ca să o creadă nebună – în curând, periculos de curând, avea să le devină clar tuturor.

Zal încuviinţa întruna şi căuta alte locuri de muncă, tot corectându-şi CV-ul, ba chiar făcându-şi-l mai puţin impresionant, întrebându-se dacă trupul lui era potrivit pentru muncă fizică. Avea o nevoie disperată să confere o nouă dimensiune vieţii sale.

Şi au făcut ce-au putut, dată fiind situaţia lor, în acea vară. Făceau plimbări lungi prin parc, pe promenadă, prin multe zone. Mergeau la cinematograf în aer liber în Bryant Park. Mergeau la concerte în Central Park. Mâncau îngheţată, de toate felurile posibile. Mergeau la Jones Beach şi Long Beach ca să facă plajă şi să înoate. Se sărutau, făceau sex şi se îngrijeau de simplele lor prezenţe. Ba chiar, în unele zile, totul părea să fie în regulă.

Într-o asemenea zi, o zi foarte fierbinte, când leneveau tânjind să evadeze din canicula crâncenă, uitându-se la televizor de astă-dată acasă la Asiya, ea a tresărit deodată.

Zal nu şi-a ridicat ochii din ziar. Ea se uita la ştiri, ceva ce pe el nu l-a prea interesat niciodată.

— Hmm?

— Zal, e magicianul tău! Repede!

Zal s-a întors ca să se uite. Într-adevăr, era Bran Silber, în salopeta lui argintie şi ridicolă pe care-i plăcea să o poarte la Silbertorium, gesticulând puternic în timp ce explica ceva.

— O, Doamne, şi ce zice?

— Noua lui cascadorie!

Vocea Asiyei părea neobişnuit de agitată.

Apoi a văzut şi el de ce. Programul a continuat cu nişte imagini ale World Trade Center strălucind în lumina soarelui de vară, apoi iarăşi cu Silber care încă gesticula, cu mâinile larg deschise ca şi cum ar fi zis *VUUM*!

Zal era curios.

— Dă mai tare, Asiya.

Silber spunea:

— Ştiţi, a fost ca un vis, ceva de felul ăsta. Pur şi simplu mi-a venit la finalul lui 1999, în toiul poveştii cu Y2K! Lucram la Tripticul Zborului… – aici au apărut imaginile din finalul Tripticului, cu mondena aceea dusă în braţe, zburând prin sala de spectacol din New York, un moment dureros de revăzut pentru Zal – şi-atunci m-am gândit că vreau să fac ceva complet diferit, dar care să poarte tot amprenta mea, înţelegeţi? Ceva aşa de diferit, încât să fie opusul! Şi apoi a fost un fel de ai-ai-ai, frate, la treabă! E cea mai mare de până acum. Cu mult mai mare ca mine, mai mare ca orice de felul ăsta, din toate timpurile.

Prezentatorul emisiunii, zâmbind şi dând frenetic din cap, a întrebat:

— Ceva griji că s-ar putea să nu iasă?

— De obicei, spun că nu – Bran Silber e cel mai tare din parcare, nu? Dar trebuie să fiu sincer: sunt îngrijorat. Toată echipa e îngrijorată. De data asta e ceva criminal. Ţin pumnii strânşi – ţin totul strâns, drept să vă zic.

Şi o secundă zâmbetul alb-fluorescent i-a dispărut. Lui Zal i s-a părut că vede riduri pe fruntea lui Silber. Şi, de parcă acest moment de meditaţie a fost prea mult pentru prezentator, interviul a fost întrerupt şi s-a revenit în studioul de ştiri.

— Zal, nu-i o nebunie? Vrea să facă World Trade să dispară peste numai câteva săptămâni! Îţi vine să crezi?

Zal a ridicat din umeri.

— Mda, bine c-am fost şi noi pe-acolo de curând.

Înţelegea unde bate şi refuza să intre în jocul ei.

— Asta este, a zis Asiya. Doamne, asta este. Poate că există speranţe. Poate că nu trebuie să ne mutăm până atunci…

El a ridicat o sprânceană. Uitase de dorinţa ei de a se muta înainte să vină dezastrul.

— Ar putea să ne fie de ajutor. Sunt sigură! Poate că deja ne este de ajutor, Zal, poate că prietenul tău are cum să facă să fie totul iarăşi bine.

El a clătinat din cap:

— Nu e prietenul meu. L-am cunoscut la un moment dat, dar ne-am cam răcit cu multe luni în urmă.

Şi totuşi îl liniştea faptul că exista ceva care-i dădea speranţe Asiyei. Dar ea i-a răspuns imediat:

— Ştiu ce am de făcut. O să scriu totul. Apoi, fă-mi o favoare, Zal, fiindcă mă iubeşti şi te iubesc şi fiindcă totu-i aproape gata şi e sigur şi clar că avem o şansă să trecem peste asta şi să fim fericiţi…

— Asiya, ce-i? a întrebat el ostenit.

— Vreau să scriu totul şi tu să te duci să-i dai…

Zal a oftat:

— Să-i scrii ce? Nu contează, dar mai întâi citesc şi eu, neapărat.

Ea a încuviinţat:

— Sigur. Dar să-i dai lui.

El a aprobat din cap încet. Ce-i mai păsa? Nu el îi trimitea o scrisoare, ci Asiya. El n-avea nici un amestec. Dacă asta îi dădea ei o motivaţie puternică, de ce nu? Cine era el, s-o jefuiască de speranţă, chiar dacă era vorba de o speranţă care implica o artă de nimic şi manevre care nu erau decât nişte scamatorii lipsite de viaţă? Chiar dacă era cel mai găunos soi de speranţă?

PARTEA VIII

„Cu uşurare, cu umilinţă, cu groază, şi-a dat seama că şi el era tot o iluzie, că şi pe el îl visase altcineva.“

— Jorge Luis Borges,
„Ruinele circulare“, 1944

Lunile august erau întotdeauna rele, aşa i se părea, şi nu-şi putea aminti prea bine cum erau lunile septembrie, ştia numai că august părea nesfârşit şi crâncen, uniform şi necruţător, cu aceeaşi vreme criminală, numai portocaliu şi negru, numai sudoare şi sare, foc şi miraj – deci nu puteai bănui decât acelaşi lucru şi pentru septembrie, cel puţin pentru partea de lună care se pretindea înrudită cu vara. Dar în august Zal a renunţat la orice speranţă, aşa cum făcuse şi în februarie, când totul devenise alb, îngheţat şi indiferent. August era roşu, fierbinte şi mult prea zelos şi în nici una din aceste luni nu poţi să te bazezi pe ceva. Erau epuizaţi de toate, din nou – prea epuizaţi ca să mănânce, să doarmă, să facă sex, să vorbească, să se certe, să gândească, să-şi imagineze, să viseze. Lumea părea neliniştită, dar într-un mod familiar.

Într-o zi, Hendricks i-a bătut la uşă. L-a recunoscut după ciocănit – cine altcineva n-ar fi sunat? Fără să întrebe, Asiya şi-a dat ochii peste cap şi s-a retras în baie – aşa cum făcuse şi de celelalte două dăţi când mai trecuse tatăl lui pe acolo de când se împăcase ea cu Zal, încă nepregătit să reintroducă acel element în relaţia lor şi, la fel, nepregătit să aibă încredere în Hendricks în privinţa Asiyei, în situaţia ei aşa de fragilă, mai departe ca oricând, din câte se părea, de sănătate.

Zal stătea întins pe canapea, ronţăind leneş ceva, prefăcându-se că citeşte o revistă, însă copleşit de cele 33 de grade cărora tot aerul condiţionat din lume nu le putea face faţă. Un borcan cu gândaci în iaurt stătea nevinovat alături, pe măsuţa de cafea – probă pe care îşi amintise întotdeauna să o ascundă înainte de vizitele tatălui.

După obişnuita îmbrăţişare ca de urs, Hendricks s-a aşezat imediat pe canapea, fără să bage măcar de seamă agitaţia lui Zal provocată, ca şi alte dăţi, de faptul că Asiya era ascunsă în baie.

— E cumplit, nu? spunea. Înţeleg de ce pleacă aşa de multă lume din oraş în august. Eu am stat nu ştiu câte luni de august pe-aici, dar tot mă termină de fiecare dată. În tot cazul, ce mai faci, fiule?

Zal a ridicat din umeri şi a încuviinţat în acelaşi timp, aşezându-se pe podea. Privirea i-a căzut brusc pe borcan. A simţit deodată un stup întreg roindu-i pe dinăuntru. Acum nu mai putea face nimic. Dacă s-ar fi întins după borcan, Hendricks ar fi observat; dacă ar fi încercat să-l conducă mai departe de masă, Hendricks ar fi observat; dacă ar fi zis ceva, dacă n-ar fi zis nimic, Hendricks tot ar fi observat.

— Fac foarte, foarte, foarte bine, s-a bâlbâit Zal, cu ochii lipiţi de ai lui Hendricks, care deja se îndreptau asupra mesei şi poate chiar asupra ţintei.

Pentru o clipă, tăcere. Aerul condiţionat uruia, desigur, iar lui Zal i se părea că aude respiraţia accelerată a Asiyei, aflată dincolo de uşa închisă a băii.

În cele din urmă, Hendricks s-a aplecat în faţă şi a mijit un pic ochii. A întins mâna, iar Zal aproape că a scos un ţipăt, întrebându-se dacă o criză ar fi suficientă să-i distragă tatăl. Dar era prea târziu, mâinile lui Hendricks erau pe borcan, borcanul era ridicat, inspectat şi, grozăvia grozăviilor, deschis.

— Tată, ce faci? a exclamat Zal, în timp ce unul dintre degetele lui Hendricks pătrundea înăuntru.

— Ce-s astea, un fel de pastile? Ciocolată albă?

Zal a scuturat din cap, înghiţind în sec furios.

— Iaurt, a zis. Doar iaurt.

— A, drăguţ, a zis Hendricks, băgând degetul mai adânc.

— Nu! Nu-i drăguţ. Sunt de-a dreptul scârboşi.

Zal a încercat să apuce borcanul.

Dar Hendricks deja îl dusese la nas.

— Ciudat miros.

Zal a dat din cap:

— Vezi! Sunt oribili!

Hendricks a zâmbit amuzat.

— Merită o încercare, a zis şi a băgat degetul din nou.

Lui Zal asta i-a pus capac. În clipa aceea a executat un salt şi, cu o lovitură de karate, a făcut să zboare borcanul din mâinile tatălui, gândacii în iaurt împrăştiindu-se pe toată podeaua. Un dezastru minor în comparaţie cu cel care fusese evitat, aşa considera.

— Zal, ce Dumnezeu e cu tine?

Hendricks a început să-i adune.

Numai vederea mâinilor lui pe gândacii glasaţi i-a amintit lui Zal că înghiţea zilnic insecte. S-a cutremurat.

— Trec printr-o perioadă cumplită! a zis Zal.

— Parcă făceai foarte, foarte, foarte bine?

Hendricks şi-a înălţat privirea.

Cei doi bărbaţi, pe podea, în genunchi, adunând gândaci în iaurt s-au oprit, privindu-se în ochi.

Zal a încuviinţat lent:

— Sunt tulburat, tată, a zis. Şi dacă vrei să ştii adevărul…

S-a oprit, inspirând profund.

— Vreau, fiule, crede-mă că vreau.

A închis ochii când a spus-o.

— Ăia, ăştia… sunt insecte în iaurt. Gândaci.

Hendricks n-a scos o vorbă, doar s-a uitat lung, intens. Şi-a luat mâinile de pe dulciuri şi şi le-a şters de pantaloni.

— Mănânc insecte, tată, a mărturisit Zal. De ani de zile.

Hendricks a dat din cap încet.

— Bănuiesc că destui oameni fac asta.

Zal a deschis ochii, dar a privit în jos:

— Da, dar tu ştii de ce o fac eu.

Hendricks s-a oprit şi apoi a dat iarăşi încet din cap:

— Înţeleg.

— Însă în ultima vreme m-am cam săturat de ele. De când mă simt, ştii, mai normal.

Iar Zal chiar vorbea serios, gândacii cu iaurt fiind unul dintre singurele trei feluri de snackuri cu insecte pe care le readusese treptat în apartament, după o renunţare eşuată, comparativ cu cele peste zece feluri din urmă cu un an.

— Atunci e bine, a şoptit Hendricks, cu o expresie ciudată, rănită pe chip.

Zal a oftat. Şi, dacă mersese atât de departe, de ce n-ar merge până la capăt?

— Şi mai e ceva, a zis Zal. De vreme ce, ştii, mă confesez.

Hendricks şi-a ţinut respiraţia o secundă.

— Spune.

— Mă întâlnesc iarăşi cu Asiya. E în baie. Asiya!

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic, apoi Zal s-a ridicat în picioare şi a ciocănit, iar când uşa s-a crăpat un pic i-a şoptit ceva Asiyei şi a condus-o afară, de încheietură.

Ea a zâmbit vag, confuz, uşurată să se poată ocupa de tot acel dezastru al insectelor cu iaurt de pe jos.

— Bună! a zis Hendricks, străduindu-se prea tare să fie vesel. Ce *drăguţ* să te văd!

Ea n-a zis nimic, dar a reuşit o fluturare din mână.

Ochii lui Hendricks s-au întors la Zal, care părea chinuit.

— Vreau să fie totul pe faţă, tată, a zis. Şi gata, asta-i tot.

Hendricks s-a ridicat în picioare şi a întâlnit privirea fiului, tot cu o expresie bizară.

— Ai crescut, Zal, i-a zis. Şi e bine. Ai viaţa ta, există lucruri de care eu n-o să ştiu niciodată.

S-a uitat la Asiya, care se uita tot în pământ.

Zal a încuviinţat, mult mai lent, deodată cuprins de linişte.

— Cred că totul va fi mai bine de-acum înainte.

Şi amândoi, şi Asiya, şi Hendricks, l-au privit când a promis asta, de parcă ar fi fost chiar adevărat, de parcă deodată n-ar fi fost august, de parcă lucrurile chiar urmau să fie diferite, de parcă el ştia răspunsurile la toate – tocmai Zal, dintre toţi oamenii.

*

Telefonul lui Bran Silber bâzâia de apeluri şi SMS-uri – toate de la Oliver Manning, desigur – care se iţeau întruna sub numele de „Papa Mans“. Nu-i plăcea să fie ţinut în aşteptare, sigur nu acum, când le mai rămăseseră doar câteva săptămâni. Dar Silber – pe măsură ce se apropia data numărului de iluzionism – nu mai era cel care sărea în picioare după somnul de frumuseţe obişnuit, de nouă ore şi jumătate. În schimb, în unele zile zăbovea în pat petrecând astfel trei dintre cele nouă ore şi jumătate, înainte să-i sune prea-conştiinciosul ceas cu alarmă. Purta aceleaşi haine zi de zi, şi nu salopeta metalizată, doar un tricou şi blugi, ambele negre, înfăţişarea lui cea mai puţin silberiană. Evita sălile de gimnastică de acasă şi de la birou, cabina de bronzat, până şi produsele pentru păr, faţă şi corp. Devenise unul dintre oamenii care se mişcă încet, care răspund cu întârziere la o întrebare, dacă răspund, care se tem de o nouă zi, fiind găsit adesea de asistenţii săi – într-un sfârşit, după ce inşi de tot felul, de la bucătari la Manning, îl căutau cu orele, având mereu nevoie de una-alta – aplecat asupra biroului, cu chipul prăbuşit în palme. Când în sfârşit îşi înălţa privirea, ceilalţi se temeau să nu vadă lacrimi sau vreun semn de nelinişte, dar de fiecare dată îi întâmpina: o

expresie pustie, un nimic neînsufleţit, ochii aurii deveniţi dintr-odată doar unii galbeni.

Bran Silber era în sfârşit – în ajunul celui mai uluitor spectacol al său – absolut deprimat.

Cum de se-ntâmplase asta? Nu ştia nici el cu precizie. O fi fost atunci când începuse Manning să fie tot mai dificil, blestemând dimensiunile „stâlpului din piscină“, imposibilitatea cooperării mijloacelor media în transmiterea evenimentului sau permanenta lui îndoială cu privire la reuşita perfectă a numărului? Nu credea. O fi fost perioada de singurătate, acum că toate iubitele fuseseră alungate de programul lui de lucru şi, mai rău, de lipsa lui de libido? Nu se putea. O fi fost din cauză că-şi pierduse interesul pentru magie, pentru iluzionism, pentru spectacol? Nu-şi putea imagina aşa ceva. Or fi fost toate interviurile, presiunea permanentă a aluziilor, a făcutului cu ochiul, obişnuitele aiureli ameţitoare silberiene? Poate că da, poate că nu, dar asta părea să fie cel mai probabil. Fiindcă un singur lucru voiau toţi să ştie – toţi cei care nu-l cunoşteau de fapt, însă cu ochii pe ceea ce făcea –, şi anume: *aşa, şi… ce înseamnă toate astea?*

Ce însemna fiecare lucru, se întreba Silber în unele nopţi, singur în Silbertorium în loc să fie acasă, măsurând curbele platformei monstruoase şi harababura de cabluri, tribune şi macarale de mici dimensiuni. La început, păruse un punct de plecare logic. Încerca în repetate rânduri să se întoarcă acolo, în perioada când începuse tot, 1999, când se simţea împrospătat de succesul cu Tripticul Zborului, acel triumf tematic din ultimele răsuflări ale epocii Y2K. Fusese oare doar nebunia de masă a acelei vremi? Ce-l făcuse să o apuce într-acolo? Ce-i făcuse, pe fiecare dintre ei, să gândească la scara asta mare, cu mult mai departe decât avea sens, să-şi imagineze că totul dispare, nimicul rămas după absolut tot, şi totuşi să supravieţuiască acelui timp, să se amuze de el, convingându-se, justificând, aşteptând şi totuşi

uitând, cooperând pentru finalul finalurilor de parcă ar fi fost scris din altceva decât din teamă, cifre, calcule greşite şi superstiţii, 99+1=00=0000 = un sinonim pentru nimic dacă vrei să o iei literal, toată lumea trăind coşmarul figurativului devenit literal şi acceptând asta, de parcă n-ar fi fost doar o febră din baloane de săpun a gândirii magice pentru un sezon sau două, de parcă n-ar fi urmat să se trezească din el şi să pretindă că nici n-a existat, ca o aventură proastă de-o noapte pentru care dai vina pe alcool şi o pui în dosarul uitării, ca o stânjeneală la o scară aşa de mare, încât mai bine-ar fi revizuită şi, dac-ar fi posibil, ştearsă, fiind mai bine pentru viaţa ta să treci mai departe, departe, la mai mare şi la mai bun, nu aşa se spune, nu ăsta era sfatul?

Mai mare şi mai bun. În întuneric, în Silbertoriumul lipsit de strălucire, care devenise doar ceea ce era în seara neluminată – un depozit mare şi răcoros din Brooklyn, înţesat cu aiureli incredibil de scumpe ale imaginaţiei unui om –, Silber îşi punea la îndoială numărul de iluzionism: chiar era mai mare şi mai bun? De ce se auzea spunând mereu că acesta avea să fie Numărul, Marele număr, Inegalabilul număr? O spunea de fiecare dată? N-o spunea, era sigur. Învăţase să-i lase întotdeauna nesătui, doritori de mai multe, să iasă lăsând în urmă o uşă deschisă, dând de bănuit că va urma ceva şi mai şi. Poate că mai mare şi mai bun, în mintea lui, era doar un substitut pentru ceva la care el, la 52 de ani, pur şi simplu nu putea face faţă: poate că era *ultimul*.

Presat de ultimele comunicate de presă şi de câteva articole importante şi urgente din ziare, dăduse evenimentului un titlu înainte să fie chiar pregătit pentru asta, un titlu care nu-i plăcea: *Căderea Turnurilor*. Era descriptiv, da, însă, aşa cum întrebase ultimul intervievator: *Despre ce este vorba, de fapt?*

Cum de nu ştia ce însemna acest număr de iluzionism, asta se întreba. Iar dacă el nu ştia, atunci cine naiba trăgea firele în povestea asta?

Râsese, încercând să-l facă pe jurnalist să se simtă prost fiindcă întrebase, nu-l întrebi aşa ceva pe un artist ca Bran Silber, cel mai mare iluzionist al Americii. Făcuse tot ce-a putut ca să ascundă faptul că asta era exact întrebarea cu care se lupta zi şi noapte, mai ales noaptea.

Oare i se mai întâmplase în timpul pregătirii unei cascadorii să fie depăşit de ea? Niciodată, aşa credea. În perioada de început, când era mai degrabă un artist de rezistenţă, se întâmpla adesea ca pregătirile necruţătoare pentru o cascadorie să-l demoralizeze, să-l facă să se îndoiască sau pur şi simplu să-l epuizeze. Dar atunci era mai tânăr şi întregul act era alcătuit din el, şi nimic mai mult. Putea să aibă controlul numărului, îl putea duce, el *era* numărul. Dacă îl întreba cineva ce însemna, n-avea decât să arate spre el însuşi, spre trupul lui, spre el. Nu existau alte întrebări – doar răsuflări ţinute, urmate de multă uşurare: Bran Silber supravieţuise din nou.

Iar apoi a depăşit faza simplei supravieţuiri. Deodată mai bogat decât avea nevoie, simplul fapt de a presta pentru mulţimi părea ieftin, îngăduitor şi, desigur, deşi n-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui, periculos, mai ales că îmbătrânea. Trebuia să devină iluzionist, chiar dacă asta implica ceva mai puţin real, chiar dacă mizele – care nu mai erau viaţa sau moartea – nu mai erau la fel de mari. Nu era Houdini. Şi mai exista un nivel al iluzionismului – lumea exterioară, sugestia că universul exterior nu era ceea ce părea să fie, ideea că acesta ar putea să dispară cu totul, după toanele lui, după viziunea şi la insistenţele lui.

Căderea Turnurilor: el, zeul dezastrelor, le voia dispărute. Nimeni nu ceruse asta, nimeni nu se gândise măcar la asta. De ce o luase imaginaţia tocmai într-acolo?

Ce înseamnă, Bran Silber? Care este sensul acestor lucruri?

În acea stagiune, Bran Silber s-a pomenit într-o situaţie în care nu-şi imaginase vreodată că va fi. S-a pomenit absolut imposibil de

distrat. Se pomenea cu gândurile rătăcindu-i, în timp ce se uita la oameni de afaceri, femei de serviciu, angajaţi din restaurante şi vânzători stând la coadă ca să intre şi să iasă din WTC, fiecare cu un anume sens, cu un scop. Se întreba cum era lumea lor de fapt şi a tras concluzia că îi invidia. După ultima lui cascadorie, trebuia să descopere un scop zilnic, iluzionismul nu-l mai satisfăcea. Cum putea merge mai departe? Trebuia să existe şi-un alt fel de lume.

A ignorat bâzâitul şi sunetul telefonului care părea să se declanşeze încontinuu, la orice oră în zilele acelea, şi apoi, lent, cu multă înfrigurare, a intrat în încăperea care-i devenise cameră şi de tortură, şi de meditaţie în acea perioadă: Camera Oglinzilor. Şi s-a privit, şi s-a privit. *Care este sensul lucrului ăstuia, Bran?* Dar n-a primit nici un răspuns. Nu erau decât ochii galbeni, fără viaţă şi un bărbat obosit, îmbrăcat complet în negru, la cincizeci şi ceva de ani. Şi a încercat iarăşi să se vadă aşa cum o făcuse cu numai câteva săptămâni în urmă, s-a străduit cât a putut să-şi fluture acel însemn al său, zâmbetul de-un alb orbitor, de neuitat. Şi n-a putut.

Şi-a amintit de Băiatul-Pasăre şi de faptul că el nu putea zâmbi. Aşa devenise şi el, un fel de Băiat-Pasăre, fără nici o bucurie, fără nici o legătură cu lumea asta. Băiatul-Pasăre care-i întorsese spatele acum câteva luni, iar de curând revenise cu un e-mail, dorind să vină în vizită, dorind să vadă dacă era bine, dorind să-i spună că era îndrăgostit, ba chiar că-i cerea ajutorul – Doamne, s-a gândit, până şi Băiatul-Pasăre, Băiatul-Pasăre cel care nu zâmbeşte, până şi el avea parte de dragoste în viaţă.

Bran Silber a văzut ceva ce rareori vedea în oglindă: lacrimi. N-au curs la nesfârşit, de parcă şi acesta ar fi fost un efort prea mare. Trebuia să admită că era nu doar deprimat, dar într-un fel chiar pe dos: era foarte, foarte speriat. Şi nu putea avea nici măcar o tentativă de a-şi conştientiza sentimentele – aşa de profunde, aşa de ciudate, aproape mistice – pe care i le stârnea acea spaimă. Nu se concentra decât pe problema care-l sâcâia în modul cel mai

evident, chestiunea suprafeţei; şi-a zis: *Doamne, poate că nici nu există un sens. Poate că, pentru întâia oară, nu pun la cale decât o ditamai scamatoria blestemată.*

*

Până la urmă, Zal o cruţase pe Asiya – sau, mai degrabă, se uitase pe ciornele ei de e-mail lungi, pline de divagaţii, delirante şi cu greşeli de ortografie, în care anunţa o apocalipsă de care numai Silber îi putea feri pe toţi, şi şi-a dat seama că sub nici o formă nu-i putea dezvălui lui Silber că avea vreo legătură de vreun fel cu fata asta – şi şterse tot, scriindu-i chiar el lui Silber. Era un e-mail scurt, un fel de mesaj de spart gheaţa, aşa spera el, ceva scris simplu şi cu nonşalanţă, de parcă despărţirea lor nici n-ar fi avut loc, de parcă şi-ar fi trimis e-mailuri ca pe vremuri, fără întrerupere, ca vechi prieteni ce erau. Şi a primit drept răspuns e-mailul pe care-l merita, tot simplu şi nonşalant, tot cerând, tot duhnind a vremuri de demult şi legături: „O săptămână dificilă, o săptămână şi mai dificilă. Dacă vii, e mult de aşteptat. Te-aş putea vedea după aceea, dar greu de zis când se termină toate. Deocamdată, totul e foarte secret. Dar dacă nu te deranjează să aştepţi… Visează, B.X.S.“

I l-a citit tare Asiyei.

— Dar ce rost are asta? Nouă nu ne trebuie întâlniri cu el! Ne trebuie ajutorul lui.

Zal aproape că l-a corectat pe acel *nouă* şi a zis:

— Dar m-am gândit că dacă am merge acolo ne-ar putea prezenta numărul de iluzionism şi asta ar fi ocazia perfectă ca să-i explici… *sentimentele* tale faţă de acesta.

Asiya se plimba prin cameră, tulburată.

— N-avem timp de chestii din astea, Zal. Trebuie să facem ceva.

Zal a gemut.

— Asiya, ştiu că tu crezi că există un termen-limită…

— Şi, oricum, nu prea sună de parcă ne-ar invita! Zice că nu prea pică bine, dar dacă mergem acolo, bine, poate că e o mică şansă…

— Dar aşa vorbeşte el!

— Uite, Zal, eu vreau să merg acolo, dar nu ne permitem să pierdem vremea. Trebuie să ştie dinainte de ce mergem acolo. Apoi, sunt sigură c-o să vrea să ne vadă cât mai repede, o să-şi facă timp imediat pentru asta.

Zal a încercat să şi-l imagineze pe Silber în timpul confruntării, aşa cum îl ştia el – putea să-l vadă deja, cu bronzul lui puternic şi în salopeta argintie, cu mâinile-n şold, râzând de Băiatul-Pasăre şi de iubita lui ciudată, făcându-le cu mâna la plecare cu un geamăt de râs, lăsându-i în seama asistenţilor în timp ce el se certa cu echipa tehnică. A încercat să şi-l imagineze apoi pe Silber aşa cum îl credea Asiya – un bărbat în costum negru şi cu joben, ca magicienii veritabili din trecut sau, şi mai bine, ca pe o ţigancă ghicind viitorul într-un glob de crisal, ascultându-i cu ochii închişi şi cu o grimasă, dând din cap a înţelegere atunci când ei termină ce au de zis, iar apoi făcând promisiuni, unele pe care el ar paria că nu le poate ţine, unele care, aşa cum zicea Asiya fără nici un fel de ironie, vor salva lumea.

— Asiya, ştii că te iubesc, a început Zal, încercând să-şi adune în voce cât mai multă răbdare, dar vreau să înţelegi ceva.

L-a privit rugătoare, ca şi când ar fi zis că inima ei se află în mâinile lui – inima şi mintea.

— Sub nici o formă nu te duc să te întâlneşti cu el, îmi pare rău. Nu mă duc nici eu, nu mergi nici tu. Am fost de acord să-i trimit o scrisoare, dar asta-i tot.

Şi-a dezvăluit ideile, felul în care se răzgândise, de-a dreptul,

fără zorzoane, simplu, crud; asta era tot.

Asiya şi-a trecut mâinile prin păr, apucând şuviţe în pumn şi trăgându-se de ele.

— Nu pot să cred! Ştii cât de iresponsabil te porţi? Suntem în pragul unei urgenţe, Zal! Du-te naibii, cu limitele tale! N-am nevoie de tine, ştii?

Zal a oftat.

— Bine, atunci fă tu singură ce ai chef să faci. Pe mine scuteşte-mă.

— Eşti aşa, aşa de egoist! a sărit ea. Mi-e silă! Mi-e groază! Mi-e… – şi s-a oprit, ducându-şi o mână palidă la gura palidă, ca teleghidată. Doamne.

Zal a ridicat privirea şi s-a uitat în altă parte. Nu, nu din nou.

— O, Doamne, Zal, pricep, pricep.

El a încercat să se gândească la cu totul altceva, s-o alunge cu totul.

— Băga-mi-aş, Zal…

Însă era greu s-o ignori, mai ales când făcea aşa.

— Ce-i, Asiya, ce-i?

Ea se dădea înapoi de parcă Zal ar fi ţinut o armă, de parcă ar fi vânat-o, şi scutura din cap murmurând ceva neinteligibil, abia mişcându-şi buzele pentru acel ceva de nerostit.

— Asiya, vorbeşte-mi. Ce e?

Şi i-a tot cerut asta până când ea a dat de peretele din spatele ei – Zal n-a avertizat-o, nu credea că va merge până acolo – şi s-a prăbuşit, de parcă zidul ar fi trântit-o, şi a început să plângă cu suspine profunde, de panică.

Zal s-a ghemuit şi a rămas aşa, privind-o fără să o atingă. Când s-a ridicat în sfârşit, cu picioarele amorţite, suspinele ei au devenit tot mai slabe, până când şi-a putut smulge câteva cuvinte:

— Zal, a zis gâfâind. Tu. Nu. Mă. Crezi.

Iar Zal a clătinat din cap, neştiind sigur la ce anume.

*

În perioada aceea Zal a început să se izoleze de lume. S-a pomenit evitând computerul – lumea părea mai înnegurată ca oricând, cu politicieni proşti, fete dispărute şi atacuri ale rechinilor peste tot. A început să-i evite şi pe tatăl său şi pe Asiya, singurii doi oameni care îi solicitau serios atenţia. Scuza lui: nu se simţea bine.

Şi era adevărat: în august 2001, Zal s-a pomenit că nu se simţea bine chiar deloc. Că era ceva fizic sau psihic, nu ştia. Ştia doar că regretă că se trezea în fiecare dimineaţă.

Aşa că soluţia lui era, pur şi simplu, să nu se mai scoale. De fiecare dată când veneau în vizită Asiya sau Hendricks sau când îl sunau ori aveau vreo treabă cu el, Zal le spunea *Nu mă simt bine. Azi trebuie să mă odihnesc*. Iar şi iar. El insista că nu e nimic, şi totuşi era suficient cât să-l împiedice să li se alăture.

În acele ultime săptămâni ale verii, Zal s-a retras pur şi simplu din toate: o coală albă.

Numai că ieşirea dintr-o lume însemna intrarea într-o alta: lumea fanteziilor sale, de la visele apăsătoare, scârbos-vâscoase, până la cele subţiri ca voalul, uşor perforabile şi lucide. Cu excepţia drumurilor până la baie, după apă şi niscaiva cereale ca hrană şi a câtorva paşi ocazionali în afara locuinţei, a început să trăiască exclusiv în mansarda din capul lui. Iar capul lui era un loc tare ciudat în perioada aceea, până şi el recunoştea.

Zal a început să se viseze din nou pasăre. Se vedea în hăţişul cuibului, cu aripile lipite de trup, aşteptând cu gura deschisă să apară o alta mai mare, aducătoare de viermişori agitaţi. Se vedea avântat în zbor prin văzduhul pârjolit al verii sau croindu-şi cale prin perdele neîndurătoare de ploaie. Se vedea cocoţat pe un pervaz, urmărind viaţa oamenilor cu ciudăţeniile ei mundane, ditamai oamenii şezând, stând în picioare, stând întinşi, mâncând,

zâmbind, certându-se sau doar privind în gol. Se vedea prin grădinile lor, pe acoperişul, prin copacii şi pe treptele lor, laolaltă cu alţii asemenea lui, însă absolut singur – sau printre oameni, captiv din nou, în cuburile acelea îmbâcsite cărora li se spunea camere, aşteptând ca unul dintre ei să cioplească un pătrat într-un perete şi să deschidă o dimensiune către lumea naturală, cea reală, în care nu trăiau aproape deloc.

Uneori însă visele nu mergeau atât de departe – nu erau despre viaţa de zi cu zi a unei păsări veritabile, ci a unui Băiat-Pasăre. Se vedea în acea altă lume, lumea cea veche, ţinutul lui natal, uscat, cald şi prăfos, ţara strămoşilor săi, satul familiei sale, patria lui. Dar ce ştia el, la urma urmei, despre locul acela, în afară de o verandă, atât, ocupată de alte fiinţe despre care-şi închipuia că sunt asemenea lui: o comunitate de canari, porumbei, papagali mici şi albi pe care bătrâna, Khanoom – un nume pe care nu-l învăţase niciodată –, îi ţinea într-o largă diversitate de colivii făcute de ea. Acolo se afla şi el, într-a lui, un turn cilindric de sârmă, foarte îndoit şi căptuşit cu paie şi deteriorat, din câte se părea, chiar de el, care împingea, lovea şi izbea cerând tot felul de chestii care nu veneau niciodată suficient de iute: mai multă hrană, mai multă apă, curăţirea locului. Cum stăruia ea asupra tuturor celorlalţi, cuibărind canarii la piept până ce se însufleţeau din nou în triluri voioase, aliniind pe braţe papagalii şi fluturând uşor, de parc-ar fi fost Mama Papagal, săltându-i şi coborându-i în joacă. Cum le mai umplea coliviile cu viermişori şi cu gândaci, iar apoi îi arunca lui lăturile: seminţe umede, orez învechit, fasole negătită, tot soiul de alimente care nu erau potrivite, cel puţin în forma aceea, nici oamenilor şi nici păsărilor. Îi invidia teribil pe ceilalţi, conştient că, deşi făcea parte dintre ei, era totodată cumva diferit, dincolo de simplul fapt că era mai mare, lipsit de pene, fără cioc şi fără gheare. Se obişnuise, în definitiv, cu numele pe care i-l dăduse ea: „Demonul alb“.

Şi îl acceptase.

Uneori o vedea cum vine şi deschide toate coliviile, mai puţin pe a lui, lăsându-i pe ceilalţi liberi prin veranda acoperită pe care o cunoşteau aşa de bine, că nu se ciocneau de nimic, doar se roteau prin aer cu viteză mare, savurând prilejul rar de a se lăsa în voie, descătuşaţi, în elementul lor, făcând ceea ce erau meniţi să facă, meşteri în vârtejuri galbene şi albe, în vreme ce ea, bătrâna, se minuna în mijlocul tuturor. Îşi înălţa privirea spre ei, râzând aproape delirant, depărtându-şi braţele de parc-ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi deodată, bucuroasă de poziţia ei, în centrul lumii lor. Iar el nu făcea decât să se uite din spatele gratiilor lui, nefiind nici de-al lor, nici de-al ei, nici din mediul acela, dar nici din acesta. Era sortit să rămână un intrus şi un simplu spectator, frate vitreg al celor care şi în captivitate se bucurau de libertăţi pe care el era convins că nu le va cunoaşte vreodată, câtuşi de puţin. Ştia lucrul acesta şi privea, privea, tot privea. Iar când ei se văitau, când ea-i vâra la loc în colivii şi-i liniştea, el îşi lăsa capul în jos, ca şi când nu-i observa din respect. În anumite privinţe nu-i invidia – până la urmă, nu ştia cum este, n-avea nici cea mai vagă idee cum o fi să ţi se dea drumul să zbori şi să fii iubit astfel. Ideea i se părea familiară, cumva foarte la îndemână, şi totuşi complet străină.

Şi vedea furia, nebunia, disperarea şi deprimarea ei, întruna, în prim-plan, chipul ei ivindu-se lângă colivia lui în momente dintre cele mai neaşteptate, când abia se crăpa de ziuă, în toiul nopţii, tot mai adesea către sfârşitul perioadei petrecute acolo. Uneori dădea buzna înfuriată, se uita la ceilalţi şi apoi îl săgeta duşmănos, zvârlea spre el cu beţe, cu linguri, cu hrană şi o dată chiar cu propriile lui fecale, bucăţele împroşcându-l pe faţă şi aterizându-i prin păr. Ea îl privea adânc în ochi, iar el îi răspundea la fel: se uita la chipul acela zbârcit, de culoarea coliviei arămii, la ochii de oţel de nuanţa vasului metalic pentru apă şi la albul părului ei, nu foarte diferit de al lui, pe care şi-l

putea zări numai atunci când plictiseala, agitaţia sau cine mai ştie ce îl făcea să şi-l smulgă din cap.

Nu s-a gândit absolut niciodată *Aceasta este mama mea*. Nu cunoştea acest concept.

Şi totuşi aşa se spunea. Că bătrâna aceea care azvârlea cu găinaţ, zbiera şi îl numea Demon Alb era mama lui.

Într-un vis/fantezie/amintire – nu ştia cum să le zică întâmplărilor din acea lună august, când trezitul şi dormitul păreau nespus de incestuoase –, ea şi-a făcut apariţia în miezul unei zile deosebit de senine, cu cerul mai albastru decât ar fi fost normal pentru anotimpul şi chiar pentru climatul acela, şi i-a lovit puternic colivia, care pe atunci devenise prea mică pentru el, fiind îndoită pe alocuri, după conturul coatelor, genunchilor şi cefei lui. Precar sprijinită pe nişte bucăţi de beton, colivia s-a clătinat, iar el s-a pregătit pentru alte lovituri. Însă ea i-a deschis uşa – de obicei un semn că urma să-i fie curăţată, recondiţionată sau reparată cuşca – şi, cu o expresie de silă, s-a întins după trupul lui gol şi murdar şi l-a înhăţat. Mâinile ei se simţeau ca nişte gheare, cu unghiile lungi şi pielea uscată, iar o clipă Zal s-a gândit că poate şi ea este mai pasăre decât crezuse el, sub straturile de pânză care-i învăluiau corpul şi capul. A tremurat nestăpânit în mâinile ei, înspăimântat de ce-ar putea însemna asta. Ea vorbea foarte repede, şuşotind fără întrerupere, un şuierat aspru care nu se mai termina. Era un sunet neplăcut. Îşi amintea că fusese foarte speriat, dar pe urmă strânsoarea ei a slăbit deodată, mâinile i-au devenit mai degrabă palme decât gheare, iar capul lui s-a cuibărit, aşa cum se cuibăreau şi canarii aceia, la pieptul ei mare şi cald, care încă radia prin straturile de pânză moale. S-a apucat de ea, agăţându-se de trupul cărnos, cu mult mai bogat decât al lui, care nu era, iată, decât o adunătură de oscioare firave pe sub un strat de piele foarte subţire. Mirosea nefiresc, nu a murdărie, mâncare, excremente sau pene, ci a ceva înviorător şi chimic, dar cu toate

astea plăcut, un miros pe care avea să-l asocieze mereu cu acele zile de vară cu cer albastru perfect. Şi a rămas acolo, foarte liniştit, ca să n-o tulbure, bucurându-se de acea experienţă complet neobişnuită, de a fi legănat în braţele acelei femei, femeia din care nu ştiuse că se trăgea. Aceasta era cea mai mare bucurie pe care şi-o amintea din anii de demult, singura amintire de care nu se îndoia, într-atât fusese de intensă: liniştea resimţită, tremurul lin, al lui şi al ei, sunetul cântului ei şoptit, mirosul curăţeniei, despre care nu ştia că e ceva ce se numeşte curăţenie, sentimentul că toate acestea ar putea, în ciuda tuturor evidenţelor care indicau contrariul, dura veşnic… deşi, desigur, n-au durat. Nu mai ţinea minte cum se terminase episodul, doar că sigur trebuie să fi culminat cu ruperea din îmbrăţişare şi deschiderea coliviei, urmată de închiderea acesteia, cu el înăuntru. N-a mai simţit niciodată ceva asemănător.

După multe asemenea zile, Zal a început să observe că Hendricks şi Asiya se aflau în apartament tot mai des, învârtindu-se prin jurul lui, vorbind cu voce scăzută. Aproape că le simţea fierbinţeala îngrijorării. Odată, deşi adânc cufundat în lumea gâlcevii dintre canari şi în amurgul verandei, i s-a părut cum răzbate vocea lui Hendricks răstindu-se la Asiya – un sunet interzis. Până când a reuşit el să se rupă din acea altă lume a lui, s-a pomenit deodată cu Hendricks în braţe, ca şi cum Zal era femeia, legănându-şi tatăl, pe tatăl lui, care plângea lipit de trupul fiului, plângea adânc îngropat, de parcă încerca să comunice prin suspine cu partea lui după care tânjea s-o îmbrăţişeze, dar fireşte că nu putea niciodată: inima lui.

*

Sensul. Trecuseră zile – sau săptămâni? Nu se putea să fi trecut totuşi atât de mult, chiar dacă august 2001 curgea cu încetinitorul şi haotic, de când se întrebase cine trăgea sforile şi în ce consta una-alta-şi-cealaltă, orice şi tot ceea ce mirosea măcar vag a acel lucru, Sensul. Era în ţinuta lui complet neagră din acea perioadă, sorbind dintr-o Fantasia al cărei roşu-aprins ducea dintr-odată cu gândul mai tare la sânge decât la sex, şi se uita la toţi muncitorii cum se vânzoleau de colo colo, făcând, chipurile, ca acel lucru, Singurul şi Unicul, să se întâmple. Silbertoriumul părea să-şi piardă tot mai mult liniştea cu fiecare nouă zi, iar Bran Silber se întreba dacă nu cumva dintotdeauna fusese cam aşa – poate că odată ce din participant deveneai observator, lumea era subit cuprinsă de tărăboi şi dezastru.

— Ştii povestirea aia, „Un artist înfometat“? au fost primele sale cuvinte din ziua respectivă, când Manning s-a apropiat de el întrebându-se dacă iarăşi urma să treacă o zi în care Silber să se poarte ca sub un soi de vrajă rea.

Manning a încuviinţat.

— „Un artist al foamei“ se numeşte. Kafka.

Lui Manning îi plăcea Kafka.

— Ca să fiu sincer, e singura povestire pe care am citit-o până la capăt în viaţa mea, a zis Silber. Am citit-o în liceu, dar n-am uitat-o niciodată.

Manning a tropăit din ghete nerăbdător.

— Şi? Ce-i cu asta?

Silber a tras o duşcă şi a oftat:

— Mă simt ca tipul ăla, artistul, la finalul poveştii. De parcă veniţi toţi la cuşca mea şi nici nu mă mai găsiţi, fiindcă practic m-am transformat în nimic. Şi, ca şi când nu era destul de rău, sunt pe cale de a fi înlocuit – cu un ditamai ursul, ferice şi feroce…

— Cred că era o panteră, l-a corectat Manning.

— Mă rog, o chestie mare şi feroce! a şuierat Silber. Oare nu

asta se-ntâmplă şi aici? Sunt depăşit, Manning? Oare toată chestia asta pe care o punem la cale aici n-o fi terminată încă dinainte să înceapă?

Manning a mijit ochii, într-un fel nevenindu-i să creadă, într-un fel dezgustat. Pentru atâta lucru îl aşteptase în toate aceste zile pe Silber să iasă din cochilie? Pentru un pic de Kafka interpretat greşit şi o repriză de văicăreală?

— Eu nu mi-aş bate capul atâta.

Silber a fornăit.

— Oricum, tu nu voiai să faci treaba asta.

— Dar *am făcut-o*.

Manning suna ameninţător.

Însă lui Silber acum nu-i mai păsa.

— *Asta* e o exagerare. Care-i treaba, tăticule? Spune-mi tu. Despre ce-i vorba, de fapt?

Manning a clătinat din cap şi şi-a întors privirea, chicotind.

— Despre bani. Banii sunt totul. Eu sunt plătit, tu eşti plătit. Punct.

Silber a încuviinţat, cu un zâmbet înnebunit.

— Păi cam atâta pricep şi eu, dacă e să vorbim despre sensuri. World Trade, plus sau egal, bani. Se potrivesc împreună, nu? Înseamnă ceva, nu?

Manning a dat din cap.

— Cum naiba, sigur că da. Nimic nu-nseamnă mai mult decât banii. Asta-i tot ce avem.

Silber s-a uitat în pământ.

— Păi scuză-mi matematica, dar asta înseamnă că WTC-ul e un zero barat, dacă totul este egal cu banii şi numai cu banii, dacă adaugi bani. Însă poate că asta o fi tot. Poate că asta trebuie să fie tot.

— Uite care-i treaba, a sărit Manning. Eu n-am timp de filosofie. Şi nici tu. Ne-au mai rămas doar două săptămâni, tu auzi ce-ţi

spun? Ştii ce-nseamnă asta? *Asta* înseamnă zero. N-avem nimic. Şi o să reuşim, dar deocamdată tu şi cu mine n-avem nimic. Iar pentru ca toată chestia să fie despre bani, trebuie s-o terminăm. Şi până acolo mai e.

— E ca nimicul de dinaintea nimicului! a zis Silber cu un zâmbet strâmb.

Manning a încuviinţat din cap.

— Bine zis, boule. Nimicul de dinaintea nimicului. Eşti în stare să-ţi mişti curul ăla acum şi să facem ceva treabă ori ba?

Silber a dat din cap, cu un surâs sfios. Era un pic emoţionat, nu se putea abţine. Niciodată Manning nu dovedise mai mult că-i pasă de el, chiar dacă Silber ştia bine că nu doar de el îi păsa lui Manning.

Banii, se gândea întruna. *Poate că banii erau cheia*. Şi totuşi se simţea de parcă ar fi fost o maşinuţă electrică dintr-un parc de distracţii, izbindu-se mereu de un zid, aşteptându-se ca într-una din acele zile să cedeze. Ştia la fel de bine ca Manning, la fel de bine ca zeul cel crud, oricare-ar fi fost cel care dirija toată harababura asta, că era vorba de bani pe cât munca lui era veritabilă magie.

În seara confruntării cu Manning – când Silber, aflat la două săptămâni de triumf sau de eşec, dacă era vreo diferenţă între ele, a preluat din nou frâiele, încetişor, cu băgare de seamă, de parcă toată chestia s-ar fi spart dacă el ar fi revenit prea rapid la vechiul sine –, atunci s-a mai întâmplat şi altceva. Dintr-odată Silbertoriumul a început să pară că dădea pe dinafară de întâmplări, eveniment cu care nu putea rivaliza nici toată producţia de iluzii din lume. Pe de o parte, Bran Silber se pusese pe picioare din nou, după săptămâni întregi; pe de alta, a sosit scrisoarea.

Indigo – revenită la postul ei – a fost cea care a întrerupt acţiunea, la fel ca acest Bran mai nou şi mai grav, în acelaşi timp

lipsit de vechea afectare.

— Hm, Bran, a zis ea aproape ultrasonic, repetând de câteva ori, până când a auzit-o Raj şi l-a bătut pe Silber pe umăr.

El a ridicat privirea spre Raj, care a arătat către Indigo. Silber s-a uitat la Indigo, care se uita la o scrisoare de parcă ar fi fost o stafie.

— Ce-i aia?

Silber s-a dus să vadă, strâmbând din nas. În epoca e-mailurilor, nu mai aveau de-a face cu scrisori pe hârtie, cu excepţia facturilor.

— Cineva chiar…, a început Indigo, palidă ca un cer poluat. Cineva cam nebun, Bran. Nu ştiu…

Părea că ezită să i-o dea, iar asta îl făcea să ezite s-o ia.

— Esenţialul? a mormăit el dându-se înapoi, dar încercând să pară nonşalant.

— E o femeie, a zis ea fără să se grăbească, cu ochii încă lipiţi de scrisoare. Are nevoie de tine. Zice că e pe cale să se întâmple ceva rău. Are nevoie de – ea-i spune scamatorie, de scamatoria ta, dar ştii tu – ca să fie bine, aşa zice. Ameninţă. Spune că trebuie s-o faci. În caz contrar, o să… la dracu'. E despre WTC şi cum poate fi făcut să dispară. Vrea să se asigure. Bran… totul e într-un soi de engleză dementă…

— Esenţialul, a zis el în şoaptă, răguşit de teamă.

— Şi vrea să vă întâlniţi, asta-i tot. Zice că trebuie s-o faci, altfel se va ocupa de chestiune chiar ea. Să pună vreo bombă acolo, sau la noi, sau nu ştiu, Bran, e o nebunie…

Bran a smuls scrisoarea din mâinile tremurânde ale lui Indigo. Nu se descurcase cu esenţialul. În primul rând uitase fraza în care autoarea scrisorii se prezenta ca fiind „o prietenă a cuiva pe care-l cunoaşteţi şi a cărui identitate o voi dezvălui-o când ne vom întâlni". Şi, lucrul cel mai important, omisese opinia finală: *Nu ştiu ce înseamnă pentru dumneavoastră toate acestea, însă pentru mine*

ceea ce faceţi înseamnă totul. Înseamnă lumea întreagă şi efectiv salvarea ei, domnule Silber, aşa că sper să primesc veşti de la dumneavoastră cât mai curând posibil şi mai devreme de-atât. Cu mult respect, cu insistenţă, Asiya McDonald.

Verbul *înseamnă* apărea de trei ori în total. Oricât de tare îl îngrozeau anumite elemente din scrisoare, simţea în acelaşi timp şi ceva mistic în ea. Femeia asta ciudată cu nume ciudat, apărută de nicăieri, deţinea cumva cheia semnificaţiei.

Ceea ce urma să facă însemna cu adevărat ceva pentru cineva. O clipă a fost aşa de fericit, că a uitat să fie îngrijorat.

Indigo l-a privit pe Silber cum bagă scrisoarea în buzunarul din spate şi se întoarce la muncitori. Păşea mai sprinten, ochii îi scânteiau dintr-odată, avea iar chef de glume şi ironii. Manning a salutat transformarea ridicând întâi o sprânceană şi apoi degetul mare. Lui Indigo nu-i venea să creadă.

Se întâmpla ceva şi nu era a bună. Iar ea nu se putea baza pe Silber, care de-a lungul ultimelor săptămâni păruse prea afundat într-un soi de criză de nervi ca să-i poată salva, ori să se poată salva măcar pe sine. Indigo era singura care ştia că se întâmplă ceva şi-i era clar că trebuie să oprească lucrul acela cât mai curând cu putinţă.

A cercetat atentă cu privirea Silbertoriumul, cu toată forfota de personaje care strigau şi răcneau, înjurau şi se luau unele de altele, fluierau şi fredonau. Era un adevărat circ. Mai mult: un circ aflat în primejdie. În cine puteai avea încredere dintre toţi acei stagiari, asistenţi şi slugoi?

Şi, ca la un semn, l-a văzut pe Manning arătându-i degetul mijlociu unui stagiar roşu ca sfecla şi a oftat uşurată.

Oricum, în tot acel timp, nu existase aici decât un singur adult.

*

— Nici să nu te gândeşti! Nu sunt pe vasul cu sclavi al lui Silber ca să stau să mă uit cum se-alege praful de toate, îi striga Oliver Manning lui Bran Silber în camera de relaxare, în aceeaşi seară mai târziu. Şi nu mă tem pentru fundul meu! Ţi se pare c-aş fi genul de individ preocupat să supravieţuiască? Mă doare-n cur! Şi nici nu mă trec sudorile de frică pentru viaţa ta. De chestia aia e vorba!

A arătat spre un perete, de cealaltă parte a căruia se afla numărul de iluzionism, în forma sa mătăhăloasă, ca de mamut, cât se poate de materială.

Silber a înghiţit în sec şi a dat din cap.

— Şefule, ascultă-mă, eu nu văd treaba aşa. Mă gândeam doar s-o aducem pe fată aici, s-o ascultăm – în eventualitatea extrem de puţin probabilă că ar avea ceva de spus, ceva care ar putea îmbogăţi chestia –, după care o facem să semneze o hârtie şi o trimitem acasă. Şi o dăm în gât! Aşa, mi se pare că treaba asta n-are decât de câştigat.

— Du-te-n mă-ta, a mormăit Manning.

— Vreau să zic că pare perfect, de parc-ar fi răspunsul la o rugăciune. Adică, uite, ştiu că probabil tu nu crezi în Dumnezeu…

Manning a tras un pumn în acelaşi perete.

— Du-te-n mă-ta iar. Cum de-ţi permiţi să spui aşa ceva?

Silber stătea cu ochii în podea ca un elev dojenit.

— Nu ştiu. Poate pentru că pari aşa, cum să zic, mai furios decât un credincios obişnuit?

— Sunt creştin, Sil, a spus Manning, aprinzându-şi o ţigară. Hristos: un tip furios. Dumnezeul evreilor: furios ca naiba. Nu văd ce are asta cu…

— Exact, ce voiam eu să zic e că pare foarte uşor să ignori scrisoarea, însă sincronizarea e, îndrăznesc să spun, aproape miraculoasă! Mă rog, probabil că nu-i nimic. Însă dacă există şi

cea mai mică posibilitate să se adauge vreun miracol, vreo nouă dimensiune… nu ştiu. Nu putem măcar s-o sunăm?

Se întreba ce-l apucase de îi cerea permisiunea lui Manning, dar îi era prea teamă s-o spună, ceea ce răspundea întrebării sale.

— La dracu', nu. Ţi-ai pierdut minţile, omule. Ai impresia că terorista asta e un miracol de la Dumnezeu? Nici vorbă. N-am nevoie pe-aici de vreo hărţuitoare dementă şi psihopată, care să-mi pună în pericol băieţii şi, încă mai important, chestia aia dată-n mă-sa la care trudim de-atâta amar de vreme. Iau un salariu, Sil, şi-l iau pentru ca rahatul ăla să funcţioneze.

Silber a dat din cap posomorât.

— Şi strică o convorbire telefonică?

— A, o convorbire telefonică va exista negreşit, a zis Manning lăsându-se pe spate sprijinit de perete şi oprindu-se cât să sufle trei inele perfecte de fum. Vom avea o discuţie cu poliţia!

— O, Doamne, vrei s-o înfurii? Ai de gând să scoţi din sărite o femeie care scrie aşa ceva?

— De-asta şi sunăm la poliţie, şi nu la târfa aia de Zână Măseluţă, boule. Exact de asta. Fufa aia e un pericol şi trebuie să punem băieţii mari pe ea.

— Avem forţe de ordine!

— Forţe de ordine avem în ziua respectivă. Ea nu se referă la ziua respectivă. Ea se referă la perioada dinainte, care începe acum – a început deja. Ar putea să fie pe drum. Vrei aşa ceva? Păi uite, bălălăule, a continuat după ce s-a mai uitat o dată pe scrisoare, zice că aruncă în aer World Trade dacă nu-l facem noi să dispară mai întâi! Asta nu e o mărturisire suficient de importantă sau măcar o ameninţare? Nu zic că viaţa mea ar fi cine ştie ce chestie preţioasă şi de mare valoare, dar sunt gata să pariez că tu aşa consideri.

Silber n-a spus nimic. Adevărul era că în ultimul timp nu gândise aşa. Nici pe departe. N-avusese decât imaginea din

interiorul pleoapelor sale, când stătea cu faţa în mâini ore-n şir. Ce fel de viaţă mai era şi aia? Şi, aşa cum sugera şi Manning, ultima vreme îl făcuse să se teamă mai puţin de anumite lucruri, cum ar fi fost o scrisoare de ameninţare. Cu câteva luni în urmă, ar fi vrut să cheme Garda Naţională pentru aşa ceva. Dar în prezent o femeie oarecare, pesemne înarmată şi cu un discurs dement la foc automat, nu-l îngrijora. Ba probabil ar fi ajutat reputaţiei sale mai mult decât orice altceva, s-a gândit el într-un moment de mare descumpănire din timpul acestei lungi pauze.

— Nu vreau să chem poliţia, a zis Silber în cele din urmă.

— Nimeni nu-ţi cere s-o faci, boule. Mă ocup eu.

În mod normal, faptul că Manning îşi asuma răspunderea l-ar fi încălzit pe Silber, însă de data aceasta simţea cum îl ia cu friguri.

— Mi se pare o idee proastă. Nu mă-ntreba de ce! Pur şi simplu. Nu că ţi-ar păsa.

— Ca să fiu sincer, nu-mi pasă, a spus Manning, scoţând la iveală din buzunarul de la spate un telefon mobil cu aspect demodat, cât o staţie de emisie-recepţie. Şi ştii de ce? Pentru că m-am săturat.

— Te-ai săturat?

— Chestia asta a fost un coşmar. Am terminat-o după treaba asta, Bran Silber.

Silber a pufnit.

— A, doar la asta te refereai? Foarte bine atunci. Dar ţi-am luat-o înainte, fiindcă nu există nimic de terminat.

Manning şi-a înălţat capul într-o parte, fără să priceapă.

Silber s-a ridicat. Nu voia să fie în cameră când dădea telefon. În timp ce deschidea uşa ca să iasă, s-a uitat peste umăr – iubea în continuare gesturile cu o încărcătură dramatică până la cer – şi a spus pe un ton incisiv:

— Crede-mă, Mans. Nu mai există nimic după asta. Ai terminat-o fiindcă eu am terminat-o. Sfârşit!

*

Un cadru fix ar fi fost de ajuns ca să-i surprindă în perioada aceea: un cuplu tânăr, amândoi cu gurile închise, depărtaţi, în aceeaşi încăpere, dar cu trupurile la foarte mare distanţă unul de altul, încremenite într-un apartament newyorkez. Mereu în apartamentul Asiyei, în acele zile. Ea, deodată într-o dispoziţie mai bună – păreau într-un perpetuu scrânciob al stărilor, ea jos, el sus, ea sus, el jos –, comandase mâncare chinezească, o chestie trasă rapid la tigaie, pe care susţinea că o făcuse ea, doar ca să pară ceva mai special. *Intenţionase* s-o facă, numai că nu putea sta locului în zilele acelea, nu suficient cât să se poată concentra la legume, gramaje, tăiat şi gătit.

Ea simţea că se întâmpla ceva. Mai fierbinte, mai aproape, mai mult ca oricând.

Zal era mai palid decât era cu putinţă să fie vara un om. Şedea cocoşat deasupra unui castron gol, cu beţişoarele în echilibru, pregătit pentru ceva care încă nu fusese servit. Mâncarea deja gătită se gătea încă puţin la tigaie, de dragul autenticităţii.

Asiya îl urmărea cu atenţie. El nu ştia.

Zachary se mutase înapoi cu câteva săptămâni în urmă şi, la doar câteva minute după ce intraseră ei în casă în seara aceea, când Asiya era convinsă că el nu era pe-acolo, Zach a intrat şi l-a văzut pe Zal. I-a strigat nişte obscenităţi şi a aruncat o pernă de canapea înspre Zal, după care a ieşit trântind uşa. În tot acel timp, Zal a stat cu ochii plecaţi spre propriul castron, pe acelaşi scaun, în aceeaşi poziţie şi la fel de apatic.

Dacă Zal ştia, nu lăsa să se vadă. Dar nu ştia, ea aşa credea, cum ar fi putut şti? Cel puţin, nu deocamdată.

A adus tigaia aburindă, i-a pus o porţie în farfuria în care avea orez şi au stat în tăcere uitându-se la mâncare. Două zgomote spărgeau liniştea: aerul condiţionat cu suflu puternic, fiindcă

august era la putere mai mult ca oricând în acele ultime zile ale lunii; şi Willa, care râdea sau plângea, vocea ei dulce rostogolindu-se cumva pe scări până la masa lor.

Asiya a ignorat-o, convinsă că plângea.

Zal a încercat să n-o audă, convins că plângea.

Fusese un august cu cele mai crâncene angoase de până atunci pentru toţi.

Asiya s-a ridicat de la masă şi s-a dus cu o farfurie cu mâncare la Willa, ale cărei zgomote au încetat din clipa în care a intrat. Era doar linişte acolo sus, a remarcat Zal, şi încă şi mai linişte din clipa în care Asiya a plecat. Gata cu scâncetele. Dar nu era nici zdrăngănit de argintărie pe porţelan. Willa începuse să mănânce din ce în ce mai puţin, din raţiuni pe care nimeni nu le putea identifica.

Era posibil ca el să ştie, dar ce-ar fi putut să facă cu ştiutul, decât să pretindă că nu ştie, şi-a zis Asiya. Ea o făcuse, şi cu asta, basta. În curând avea să se termine totul.

A luat o gură, strâmbându-se puţin de cât de iute şi de fierbinte era. A lăsat jos furculiţa şi a încercat să-i surprindă privirea lui Zal, pironită în continuare pe mâncarea lui neatinsă.

— Zal, a spus ea cu blândeţe de câteva ori, iar în cele din urmă cu mai puţină blândeţe: *Zal*.

El şi-a înălţat lent privirea, nespus de lent, iar pe ea a săgetat-o deodată un gând: Doamne, chiar *ştie*.

Asiya a renunţat să mai zică ce se pregătea să spună şi a înfruntat ceea ce avea în faţă. S-a uitat în altă parte şi a rostit, cu o asprime pe care n-o intenţionase:

— Ei, şi ce? E un lucru bun, să ştii. Putea fi sfârşitul.

PARTEA IX

„Cândva, nu erau fiare pe ceruri…“

— Nostradamus,
despre începutul anilor 2000

Spre uimirea lui Zal, Asiya n-a încetat nici o clipă să creadă în Dumnezeu. În timpul acelor săptămâni de la finalul lui august şi începutul lui septembrie, vorbea despre Dumnezeu mai mult ca oricând. Şi tocmai în acele conversaţii recunoştea ceva ce nu recunoscuse niciodată înainte:

Îi era groază de moarte. Şi ştia că celor care cred în Dumnezeu n-ar trebui să le fie teamă, iar asta înrăutăţea lucrurile. Avea mereu atacuri de panică, din câte se părea, fie când era cu Zal, fie când era singură, şi dormea tot mai puţin, până când parcă nu mai dormea deloc. Privarea de somn dusă la extrem a condus la şi mai multe atacuri de panică, dar şi la halucinaţii, despre care ea credea tot mai mult c-ar fi informaţii preţioase despre ce urma să vină. Îl întreba mereu pe Zal cum de era posibil să nu fie toată lumea de pe pământ preocupată de moarte, de inevitabilul *lucru*. Cum de puteau să mănânce, să facă sex, să alerge, să-şi mângâie animalele de companie şi să se uite la televizor când, în acelaşi timp, în orice clipă, puteau fi loviţi, li se puteau lua cei dragi sau toată lumea, fără nici cea mai mică urmă de logică, fără nici un motiv, fără nici un sens, ca să nu mai vorbim despre decenţă, generozitate sau umanitate. Cum de puteau continua cu perspectiva asta? De ce era totul asemenea unui avion traversând o zonă cu turbulenţe, fiecare bărbat şi femeie simţindu-le, simţindu-le foarte puternic, şi totuşi neridicându-şi niciodată nasul din ghidurile de călătorie, niciodată riscând să recunoască făţiş că le este frică, temându-se probabil că actul de a recunoaşte ar avea un efect de domino şi că toţi ceilalţi vor fi forţaţi să recunoască, iar apoi? Cum de-şi puteau îndura frica şi gândul că probabil singurul lucru care-i ţinea era chiar negarea, că probabil

singurul lucru mai rău decât moartea cea neagră şi rece era înfruntarea ei, privitul ei drept în ochi, şi nu când era aproape, ci înainte de asta – deşi întotdeauna era *înainte*, nu-i aşa? Realitatea nu era decât un mare întins al sfârşitului în sine.

Dar de ce te gândeşti la asta? o întrerupea Zal uneori cu blândeţe, alteori părând iritat, şi apoi desigur regretând aproape instantaneu că a întrebat. Ştia, bineînţeles. Asiya o spusese de atâtea ori: *Suntem extrem de aproape*. Şi, în vreme ce părea să insiste că amândoi vor scăpa, ea simţea că parcă erau pe marginea prăpastiei, scăparea nu era tocmai sigură. Şi era de parcă moartea ar fi fost un soi de vizitator uriaş cu aripi negre ce avea să se năpustească în picaj asupra lor brusc şi curând şi, chiar dacă pe ei avea să-i rateze, ba poate să-i şi respingă, avea să provoace haos în preajma lor, să-şi facă de cap în comunitatea lor şi să-şi pretindă dreptul asupra lor, poate chiar asupra vieţilor lor, schimbând totul. Asta nu se putea evita, spunea Asiya. Nu puteai ocoli faptul că nimic nu va mai fi la fel după prima treime a acelei luni, septembrie.

Iar când a bătut poliţia la uşa ei – într-una din nopţile când ea şi Zal erau separaţi, după o ceartă nocturnă, o seară când tensiunile crescânde din acea perioadă dăduseră în clocot şi pe dinafară, lăsându-l pe Zal fără cuvinte, aproape liniştit, stând în faţa ei când ea urla, pleca din casă şi părea să nu se mai întoarcă niciodată, devenind şi ea în cele din urmă, ca-n toate certurile de pe atunci, amorţită şi mută – şi i s-a spus că e arestată pentru ameninţări la adresa lui Bran Silber şi a World Trade Center, Asiya nici măcar n-a clipit. Ceva o prevenise, chiar de când scria prima ciornă a scrisorii, că s-ar putea întâmpla aşa ceva şi că, dacă avea să fie şi numai atât, ea măcar şi-a făcut datoria. Singurul lucru care a surprins-o în timpul acelui calvar a fost că o tot puneau să-şi zică numele pe litere – ceva ce era cât de cât obişnuită să facă, dar nu chiar de atâtea ori –, ajungând în cele din

urmă la ceea ce voiau să demonstreze, aşa bănuia, prin tot acel exerciţiu obositor:

— *Assya*? Aşa? Hispanic? Indian? Un nume *musulman*?

Se documentaseră, era limpede. Iar ea i-a privit în ochi, în ochii lor înguşti şi deschişi la culoare, şi, aşa cum îşi imagina că făcuseră mulţi alţi bărbaţi şi femei cu nume musulmane de-a lungul istoriei, şi-a concentrat fiecare strop de sfidare, fiecare strop de sfinţenie pe care le-a putut găsi – chiar dacă acel sine al ei era unul trecut – în câteva silabe şi le-a trântit:

— Categoric.

*

Nu Asiya a fost cea care l-a sunat pe Zal de la sediul poliţiei, ci poliţiştii:

— Prietena ta este la noi – domnişoara McDonald? *Ass-ya?*

Îi spuneau „*ass-ya*“, ce cumplit, la asta s-a gândit Zal prima oară. Apoi s-a întrebat de ce nu-l suna ea – nu apărea prin filme că aveau dreptul la un telefon?

— Este slăbită, a zis poliţistul Cutare, sec.

Dar ce voia să spună cu asta?

— A avut… are un soi de criză. Am pus-o să respire într-o pungă. Plânge întruna de jumătate de oră. Ne-a dat numărul tău. Zice că n-are familie în adevăratul sens al cuvântului.

Nu are? Zal i-a zis că are un frate şi o soră în oraş şi părinţi care locuiesc în alte state.

— Bine, o să mă ocup de asta, Al, şi-o să-i anunţ. Probabil o să fie reţinută pentru o vreme.

Reţinută pentru o vreme.

Zal era îngrozit. Îşi amintea vag că avuseseră un soi de ceartă,

dar nu mai ştia de la ce. Se certau mai mereu în perioada aceea. Sau mai degrabă Asiya se certa cu el. El nu avea atâta energie de consumat într-o ceartă. Pur şi simplu privea în altă parte, îşi înghiţea o replică sau două, închidea ochii, se gândea la altceva, pleca. În ultima lor seară împreună, plecase de la ea şi îşi imaginase, ca de fiecare dată când părăsea casa aceea aşa, că poate era ultima oară când se vedeau.

Şi iată. Poliţistul spusese că făcuse o ameninţare la adresa „unei clădiri“. Cum să ameninţi o clădire? Iar apoi şi-a dat seama, desigur. World Trade. Asta trebuia să fie. El nu-i trimisese scrisoarea prin e-mail şi cu siguranţă luase ea chestiunea în propriile mâini. Părea prea nebunesc până şi pentru Asiya.

Şi-a dat seama că nu avea numărul de mobil al Willei şi bineînţeles că nici pe-al lui Zachary. Trebuia să urmeze calea mai lungă. A luat un taxi până la ei, unde Zachary l-a întâmpinat cu o mutră acră.

— Nu, Zachary, nu-i vreme pentru asta – e ceva grav, a zis străduindu-se să treacă de braţele lui, proptite în cadrul uşii. Lasă-mă să intru. Trebuie să vă spun ceva.

Zach a scuturat din cap, privind fix în pământ. Avea o expresie de criminal, aşa i s-a părut lui Zal. El ar fi trebuit să fie la închisoare, dacă chiar era nevoie de un McDonald acolo.

— Zach, te rog! a strigat Zal. E ceva legat de Asiya!

— Nu e acasă. Cară-te naibii de-aici înainte să te bat iar.

— Ştiu că nu e acasă! De-asta am venit la voi!

Zachary începuse să-şi încleşteze pumnii.

— Sora ta a fost arestată!

Zach l-a privit şi a râs, un râs fals, amar şi sec.

— Ai înnebunit de tot! Cară-te.

— Trebuie să o văd pe Willa, te rog! Trebuie să-i spun!

Apoi şi-a amintit cu oarecare ruşine cum fusese găsit cu Willa. Zal îi înţelegea furia – îşi cam făcuse de cap cu lumea lui Zach –,

dar nu era momentul acum.

Apoi, exact ca un înger care răspunde unui strigăt de ajutor, s-a auzit vocea Willei de mai departe.

Zachary i-a răspuns strigând:

— Nimic, Willa. E Boul aici, zice că Asiya a fost arestată!

Willa a mai zis ceva, dar Zal n-a înţeles ce.

— Du-te-n mă-ta, Willa! a strigat Zach şi s-a retras uşor, lăsându-l pe Zal să intre.

Zal a dat din cap a mulţumire şi a fugit iute din calea băiatului, urcând la Willa.

Ea stătea acolo, în pat. Trecuse ceva vreme. Ultimele dăţi când trecuse pe aici, Asiya îi spusese că Willa era bolnavă sau că nu se simţea bine, iar el nu mai urcase să o salute. Dar acum vedea cu ochii lui că într-adevăr ceva nu era în regulă. Willa nu arăta bine.

Willa slăbise.

Zal ştia că nu era posibil să slăbească aşa de mult într-un timp atât de scurt, dar arăta cât pe jumătate faţă de înainte. Stătea întinsă în patul de care nu părea să mai aibă nevoie. Îi era greu s-o privească, femeia pe care o adorase nespus pentru voluptatea ei se micşorase, fiind sărăcită acum de toate cele care o făcuseră să fie aşa de *mult*.

Vocea i s-a îndulcit de cum a văzut-o:

— Bună, Willa. Ce mai faci?

Ea a zâmbit vag şi a ridicat un pic din umeri, apoi îngrijorarea i-a umbrit chipul:

— Zal, ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, el uitase. A dat din cap şi a zis, din nou agitat:

— Asiya. Au luat-o. E arestată.

— Poftim?!

— Mda. Pentru ameninţări. Împotriva unei clădiri, sigur World Trade. Ştii chestia aia a ei cu sfârşitul lumii, nu?

Willa a încuviinţat, părând jenată, de parcă îi era ruşine de ce

făcuse sora ei.

— Credeam că e vorba doar de sfârşitul New Yorkului, dar, da, zicea nişte lucruri. Cum de-au arestat-o?

— Habar n-am! Credeam că ştii tu. Probabil c-au venit aici!

Willa părea năucită, din câte se vedea.

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme. Dorm mult. Probabil că mi-a scăpat. Nu pot să cred că n-a scos un sunet, că nu mi-a strigat ceva măcar, să-mi zică ce se întâmplă. Sau să mă sune apoi.

Zal a încuviinţat, părând şi el jenat, ca şi cum ar fi fost răspunzător de atitudinea nepotrivită a Asiyei. Iată-i, cei mai apropiaţi doi oameni de Asiya, într-un moment capital ca acesta, şi neputând fi decât stânjeniţi de ea, stânjeniţi până şi de asocierea cu ea.

— Ce facem?

Willa a ridicat din umeri.

— Să-i sun pe părinţi.

— Bun, bun, a zis Zal.

Mâna ei era deja pe telefonul mobil, ochii lui în pământ.

— Adică, cred că voiam să te întreb ce să fac eu.

Willa l-a privit cu ochi umezi. Când se pierdea, era mereu aşa de subtilă, de delicată, aşa de diferită faţă de Asiya, cu toate muchiile ei ascuţite; Asiya, rectangulară, iar sora ei, un nor.

— Cred că ar trebui să mergi acasă. Şi să aştepţi. Ce-ar mai fi de făcut?

Zal a încuviinţat lent. Nu mai era nimic.

A plecat, tocmai când Willa îl chema pe Zachary la ea în cameră. A hotărât să nu ia un taxi şi să petreacă perioada dificilă a aşteptării apucând-o pe căi lungi: mergând pe jos. A urmat acelaşi traseu, cu acelaşi zig-zag plăcut pe care-l făcuseră prima oară când veniseră la apartamentul ei, drum pe care Zal nu mai trecuse de atunci, preferând o scurtătură.

Era absolut şocat. Închisoare. Cum de se ajunsese la asta? Oare

numai asta o putea opri? *Chiar* era ea o ameninţare? Cum de se transformase într-un criminal prea-iubita lui prietenă care odinioară făcea fotografii? Încerca să-şi închipuie unde era, dar nu reuşea să vadă decât nişte imagini caricaturale, bărbaţi în salopete vărgate, alb-negru, mutre apărând îndărătul unui şir de zăbrele. Şi nu era aşa, ştia, şi nu era deloc amuzant.

Şi nu îi părea rău doar pentru ea, dar şi pentru el, ceea ce ştia că era egoist, şi totuşi. Iarăşi era singur. Şi cine ştie pentru cât timp? Îşi pierduse prietena într-un mod pe care nu şi-l imaginase niciodată – i-o luase poliţia, înainte să se pună ea la adăpost, înainte ca el să fugă, înainte ca acel ceva uriaş, iminent şi necunoscut să le încheie capitolul. Şi pierduse lucrul care-l făcuse să fie unul dintre ceilalţi, catalizatorul, cauza, iar mai apoi circumstanţa, însuşi lucrul care-l făcea normal. Îşi pierduse cea mai mare şansă la normalitate.

Asiya = normalitate era o ecuaţie aiuritoare, ştia, dar cu toate astea îşi dădea seama deodată cât de multă nevoie de Asiya avusese în tot acest timp.

Iar ea, ea la ce se gândea? Ei ce-i trecea prin minte acum? Ultima imagine cu Asiya – după cea finală şi reală, cu ea urlând insulte, dintre care multe erau incoerente din cauza violenţei suspinelor din acea ultimă seară – era cu ea respirând greoi într-o pungă de hârtie maro, aşa cum făcuse atât de des în perioada aceea. Într-un fel, ea obţinuse ceea ce voia: se întâmplase ceva, se întâmpla ceva.

*

Silber depăşise în mare incidentul, acum că numărul se afla în fazele sale finale, iar Manning şi trupa erau în sfârşit o echipă. Dar

singura frază din toată scrisoarea care încă îl sâcâia era: *Sunt o prietenă a cuiva pe care-l cunoaşteţi şi a cărui identitate o voi dezvălui-o când ne vom întâlni*. Destul de des, în câte-o pauză de gândit ordine, de supervizat şi comandat, Silber stătea, îşi aprindea o Fantasia şi relua în minte rândul acela. Cine să fi fost, oare? Cunoştea atâţia ciudaţi – era imposibil să stea să-i cearnă acum. Cu toate acestea, juca la ruletă cu personajele din viaţa lui şi le elimina unul câte unul, în timpul orelor libere care n-ar fi trebuit să existe, însă Silber sigur că era maestru în a scoate apă din piatră seacă.

Indigo părea să nu se simtă bine de când sosise scrisoarea. Părea mai slabă – nu era un lucru rău, ci o constatare, fiindcă Indigo era o fată solidă, iar lucrul ăsta, prezenţa ei impunătoare, făcea parte din alura ei de asistentă-şefă. Părea înfăşurată în ea însăşi, şi spiritual, şi ca statură, care se pleoştise, iar jocul ei de cuvinte silberian – înainte acordat pentru a se armoniza cu al lui – devenise o versiune diluată a originalului. Dacă Silber ar fi avut decenţa să o privească mai atent, ar fi presupus că era deprimată.

— Uite, Indy, înţeleg – adică, nici eu n-aş fi crezut c-o să-mi revin după ce Ofra Haza *şi* DJ Screw au murit amândoi anul trecut, şi totuşi iată-mă, încerca să o consoleze Raj.

Cântăreaţa pop Aaliyah murise cu câteva zile înainte, într-un accident de avion în Bahamas. Nu era nici un secret că fusese cântăreaţa preferată a lui Indigo, ba chiar vedeta ei preferată. Indigo vorbise zile în şir despre cât de potrivit îi era numele, care însemna în arabă „exaltata“, şi că un ziar german publicase un interviu cu o lună înainte, în care ea spunea: *În visul meu preferat este întuneric. Mă urmăreşte cineva. Nu ştiu de ce. Mi-e frică. Apoi deodată mă înalţ, departe, departe. Cum mă simt? De parcă aş înota în aer, uşoară, fără greutate. Nimeni nu mă poate ajunge. Nimeni nu mă poate atinge. E un sentiment minunat.*

— Doamne, oftase Indigo. Şi eu am exact acelaşi vis.

Lionel, noul asistent, aproape că o doborâse cuprinzând-o repede într-o îmbrăţişare, în timp ce Raj clătina din cap.

Dar asta fusese acum două zile. Şi Indigo păruse mai bine.

— Credeam că sunt bine, îi zisese lui Raj în ziua aceea.

— Eşti. Eşti, i-a zis el în stilul lui hotărât.

— Tu ce cauţi aici? îi şoptise ea lui Raj pe un ton conspirativ.

— Avem cele mai bune joburi din lume şi ştii asta, i-a răspuns el tot în şoaptă.

— Ce facem cu vieţile noastre?

— Indi, opreşte-te.

— Uită-te şi tu la locul ăsta.

— Indi, nu te obligă nimeni să stai aici. Dar e o onoare pentru mine, aşa că ţac!, trag fermoarul.

Ea a oftat tare, aproape un vaiet.

— Chestia asta e naşpa.

— Ce chestie?

— Chestia cu turnurile.

— Căderea Turnurilor.

— Mă rog.

— Cred c-o să fie *dincolo* de…

Indigo a încercat să încuviinţeze.

— A pus să fie arestată o fată şi toate alea. Din cauza mea.

— Ei, fii serioasă! Trebuia. Era nebună! Oliver zice că era o scrisoare teroristă! Vrei să ajungă toţi oamenii ăia nevinovaţi ucişi de-un nou McVeigh? Ce naiba!

— Scrisoarea te… deruta, dar nu ştiu dacă era chiar aşa.

— Mă-ntreb cam cum era ciudata.

— Care ciudată?

— Fata care a scris-o.

Indigo a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Oraşul ăsta e plin de nebuni. El îi atrage!

— Silber? Mda.

— Îl mai ştii pe Băiatul-Pasăre?

— Cum l-aş putea uita?

Şi, incredibil, la numai câteva ore după ce fusese menţionat, „Băiatul-Pasăre“ a apărut pe ecranul de chat al lui Silber, cu cuvintele: *Bran Silber, te rog, ajută-mă.*

Indigo deschisese gura ca să-l strige, dar apoi s-a oprit. Chestia asta justifica o întrerupere? Justifica o esenţializare? Ce-ar fi vrut Bran cel afundat până la gât în iluzionism să facă ea acum?

Ce mai faci, pui de draci? a tastat. *Bagă repede, că trebuie să fiu iute ca săgeata cu numărul ăsta, ştii?*

Pe de altă parte, Zal era uimit. Silber părea mai prietenos decât fusese de secole. Fără dureri în cot, fără aluzii duşmănoase, fără vreo amintire a jignirilor, din câte se părea.

Iar Zal, care petrecuse o zi întreagă numai cu indicaţiile Willei în minte, stând singur acasă şi numai acasă, încremenit, fără să aibă habar ce să facă, apelase la singura altă persoană competentă de care mai era apropiat, în afară de Hendricks, pe care nu putea să rişte să-l amestece în asta – Asiya-criminala, pe lângă Asiya-nebuna şi Asiya-anorexica, nu, nici nu se punea problema. Cineva din lumea magiei părea exact persoana de care avea nevoie. Şi exista şansa ca el să ştie ceva despre asta, dată fiind apropierea lui de clădire. Voia măcar să desăvârşească această legătură.

Aşa că Zal i-a spus totul lui Silber.

Iar Indigo a aflat astfel răspunsul la întrebarea pe care o pusese mai devreme în acea zi magică. Fata chiar *avea* o legătură cu Băiatul-Pasăre. Ciudat cu ciudat. *Ce fază*, şi-a zis, *tipa era prietena Băiatului-Pasăre*.

Exact atunci, Silber a urlat din celălalt capăt al Silbertoriumului:

— Indy, vreau să dai o fugă la Brent după încă nişte WZ0, te rog! Sună-l întâi pentru cel puţin douăzeci de metri, de şaizeci, cum a promis!

Dar Indigo n-a auzit.

Nebunie, puştiulache, nebunie, îi scria ea lui Zal.

Zal – plictisit de toate silberismele, dar şi liniştit de ele într-un mod ciudat, într-atât de singur se simţea în apartamentul întunecat în care nu se auzea drept consolare decât bâzâitul unui aparat de aer condiţionat ieftin şi parţial defect – i-a răspuns: *Nu ştiţi nici pe jumătate cum a fost viaţa mea anul ăsta. Ăsta e numai deznodământul logic a tot ce s-a întâmplat, s-ar putea spune.*

Aha. Auzi, Zalz, aştepţi o sec?

Indigo trebuia să-i răspundă şi lui Silber, dar avea nevoie şi de o clipă de gândire.

— Ce-ai, Indi, surzişi, iepuraşule? Acţiune, fată!

Silber fredona cântecul din *Flashdance*, repetând cât era ziua de lungă doar versurile *take your passion/and make it happen.* O făcea într-un mod care suna a prevestire, în timp ce bătea pas de defilare înspre ea.

— Scuze, îmi cer scuze, a bâiguit Indigo când a ajuns lângă ea.

— Nu-i timp acum de dating online, pornolâcuri sau alte alea, i-a trântit-o el. Dar măcar ai mai prins culoare. Gata cu jelitul după Queen Latifah?

Ea a clătinat încet din cap, privind de la laptop la Silber, de la Silber la laptop, înghiţind în sec. Veşti ca asta puteau să-i ţină pe loc o zi întreagă, ştiută fiind starea lui Silber din ultima vreme. Şi totuşi, acum părea ceva mai bine. Pe de altă parte, multe din toate astea începuseră exact când îi spusese de scrisoare. Dar dacă nu i-ar fi zis, şi-ar fi pierdut serviciul. Şi totuşi, era ceva aşa de rău?

Pe umerii lui Indigo Menendez jucau îngeri şi draci.

Silber, nedumerit de nehotărârea ei, i-a smuls computerul din mâini şi, încă fredonând cântecul din *Flashdance*, a citit şi-a tot citit.

— Să fiu al dracu', a şoptit.

— Mda, a zis Indigo. N-am vrut să te deranjez. Îmi pare foarte

rău…

Un zâmbet a înflorit încet pe chipul lui.

— Nici o grijă. De fapt, într-un fel veştile sunt minunate.

Indigo a ridicat din sprâncene, dar ochii lui Silber nu s-au dezlipit de ecran.

— Zal are o legătură cu tipa asta, Asiya, incredibil, a zis. Nu se putea mai bine.

Indigo a clipit pierdută.

Zal a scris: *Mai sunteţi acolo? Vă rog, sunt disperat.*

Silber i-a spus lui Indigo să rezolve treaba sau să-l trimită pe Lionel, că în tot cazul era liberă să plece, şi s-a concentrat la ecran. În cele din urmă, a scris: *Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat, ţie şi prietenei tale.* Şi-a dat seama că nu suna suficient de silberian, după silberismele perfecte ale lui Indigo. *În tot cazul, bing-bang!* (Bing-bang? Până şi el era surprins.) *Ştiu mai multe despre asta decât crezi. Ea ne-a contactat. Noi am chemat poliţia. Nu eu personal – poveste lungă. Dar ţi-o voi spune, să nu-ţi perpeleşti inimioara de păsăruică gândindu-te! O să ţi-o spun şi o să te ajut… dar vreau şi eu ceva în schimb.*

Zal era şocat. Aşa să fi fost? Aşa să fi făcut Asiya? Nu ştia dacă acum îi scria unui prieten sau unui duşman, nici dacă *ea* era prieten sau duşman. Năpădit de întrebări, nu ştia de unde să înceapă. *Spuneţi,* a scris.

A urmat o pauză.

Zal a încercat să fie şi mai clar: *Orice*.

Zâmbetul lui Silber a devenit din ce în ce mai larg şi mai sălbatic, pe măsură ce scria: *Sunt foarte intrigat de ce vedea ea în toate astea. Să-ncepem de aici? Adică, ne-a ameninţat, ceea ce e o nebunie, mă rog, dar de ce pe noi? Ce ştia ea despre asta? Ce credea despre asta? Te întreb – şi nu mă-nţelege greşit, ştiu răspunsul, adică îl ştiu în ceea ce mă priveşte – ce credea ea că semnifică toate astea, înţelegi ce zic?*

Zal a încuviinţat singur în camera goală şi întunecată şi a încercat să-şi amintească, a încercat să convoace fiecare cuvânt ilogic, fiecare clipă dementă. Şi încet, dar sigur, a început să tasteze.

*

Însă mai întâi avea să se întâmple altceva, înainte să se prăbuşească toate. Zal stătuse în propriul apartament cu zilele, umblând de colo colo prin perimetrul lui, verificându-şi computerul şi mobilul din când în când şi de obicei găsind alinare numai în reprize scurte de somn care nu-l purtau niciodată pe aripile visului. Erau dense, nesatisfăcătoare, ca sub o vrajă rea, febrilă. Se trezea cuprins de o panică absolută, convins că toate erau iarăşi pe dos. A început să se simtă ros de panică, una nu cu mult diferită de cea simţită de Asiya în ultimele săptămâni: spaimă de moarte, fixaţii morbide, terori existenţiale. Propriul apartament începea să i se pară străin, chiar ostil, şi era disperat după companie.

Îşi închipuia că la fel se simţiseră probabil mulţi în noaptea dinainte ca ceasul să bată intrarea în anul 2000, pe care mulţi au crezut că nu mai apucă să-l trăiască. Şi totuşi pe atunci îşi păstrase calmul. Nu doar că fusese plin de vioiciune, dar îşi găsise dintr-odată iubirea. Iubire pe care o pierduse. Devenise bărbat, iar acum ce era? Nici bărbat, nici pasăre, nici…

Nimic?

Chiar nu ştia. Murea să-l sune pe Rhodes, pe tată, pe oricine, dar nu putea. Din când în când îi scria câte-un e-mail lui Silber, iar Silber, atât de copleşit de munca la miracolul pe cale să se nască, abia de-i putea sta la dispoziţie, chiar şi când îl încolţea vina.

Zal era distrus, atât de îngrozitor de singur se simţea.

Aşa că, ferindu-se de haosul pe care l-ar fi creat de data asta să ia legătura cu tatăl, a mers la acea altă familie, la cei pe care nu i-ar fi putut numi apropiaţi ai săi, dar pe care îi cunoştea şi în care avea încredere. De ce n-ar fi avut încredere, de pildă, în Zachary? Furia lui era justificată. Zal o ştiuse atunci şi o ştia şi acum. Mai ales acum. Era ciudat că tocmai la Zachary se gândea când a mers la casa familiei McDonald într-o seară de la începutul lui septembrie, pe la amurg.

Când a ajuns acolo, poarta era larg deschisă, iar uşa la fel. Pe canapea stătea o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată înainte, o femeie mai în vârstă, cu capul ţinut în palme, cu şuviţe de păr cărunt ieşindu-i printre degete. A devenit treptat conştientă de prezenţa lui acolo şi şi-a înălţat privirea spre el. Mai avea ceva oarecum uimitor. La început, s-a gândit că ţinea doar de înfăţişarea ei excentrică: purta o tunică neagră lungă, avea braţele subţiri şi suple, minimală ca o redare într-un singur plan, cu buze rujate cu un roşu aşa de aprins, că păreau negre. Dar apoi şi-a dat seama că ceea ce-i făcea inima să bată aşa de tare era asemănarea perfectă cu femeia pe care abia o pierduse – era reflexia fidelă a Asiyei la o vârstă mai înaintată.

A ştiut imediat cine era.

— Doamna McDonald?

— Shell, a zis ea fără să zâmbească. Shell *Hooper*. Iar tu?

— Zal Hendricks. Prietenul Asiyei.

Ea a clipit, privind în gol. Era posibil să nu ştie.

— Ai o legătură cu Daisy?

Daisy. Zal s-a prins, dar înainte să apuce să scoată câteva vorbe, chipul femeii s-a boţit ca o bucată de hârtie mototolită. S-a auzit un sunet ascuţit, neomenesc şi înverşunat, ca ţignalul unei alarme de fum. Iar el şi-a dat seama că femeia aceea, Shell Hooper, plângea. S-a prăbuşit la loc pe canapea, iar Zal a dat să o îmbrăţişeze, însă s-

a oprit, nesigur de ceea ce presupunea asta, şi s-a aşezat alături de ea. I-a spus ce se întâmplase cu fiica ei.

— Îmi pare nespus de rău de Asi… *Daisy*, s-a corectat el iute. E cumplit, dar Willa zice că avocaţii caută…

Suspinele ei s-au îndesit, au devenit mai zgomotoase, iar trupul femeii se cutremura mai puternic. Zal a observat că scutura din cap tot mai violent, cu fiecare cuvânt de-al lui.

— Doamnă Shell, doamnă Hooper, ce este, ce este…, a început el, simţind deodată că ceva era greşit, simţind casa plină de un curent artificial, de parc-ar fi fost aer de muzeu, de parc-ar fi fost golită de mult timp, ceva foarte diferit de cum o ştia.

După câteva clipe, ea a ridicat privirea spre el, cu ochi acum brăzdaţi de firişoare roşii şi încă tremurând i-a spus ceea ce înţelesese că el nu ştia.

— Nu Daisy… nu din cauza ei… Ci… ci… sora ei.

— Willa, a rostit Zal încremenit, privind în sus către camera ei, vrând deodată să fugă într-acolo.

— Gata cu ea, a reuşit să spună Shell.

— Gata?

— Gata, a şoptit ea, de parcă rostite mai tare cuvintele ar fi făcut-o iarăşi să plângă. A murit ieri.

Zal s-a simţit de parcă pendula uriaşă s-a balansat şi l-a trosnit fix în moalele capului.

— S-a sinucis, a continuat ea. Ieri. Zach nu era acasă, desigur. Când s-a întors a văzut că deschisese fereastra şi sărise.

— A deschis fereastra? Dar trăia în patul ăla, nu putea…

Shell a clătinat din cap, un pic iritată.

— Se pare c-a fost prima oară când se dădea şi ea jos din pat, după atâta amar de vreme. A reuşit să traverseze camera. Slăbise, ştii…

Zal a încuviinţat.

— Zach a mai văzut-o mergând înainte?

Shell a pufnit:

— Habar nu are de ea sau de starea ei din ultima vreme. Avea îngrijitoare. Care venea tot mai rar, după cum îi ceruse Willa. Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat în casa asta blestemată, dar am o fată moartă şi alta-n puşcăria mă-sii.

Înjurăturile, mai ales cele rostite de alţii, îl enervau pe Zal – şi sigur că-i reaminteau de Asiya, pentru că mama şi Asiya semănau în multe privinţe –, însă o înţelegea.

— Unde e Zach? a întrebat Zal în cele din urmă, când a găsit ceva de zis.

— La un prieten. Zach nu m-a suportat niciodată. Şi la asta… nu face faţă. Zach e un pic *dus*, ştii.

Zal a privit în podea, nedorind să-şi arate confirmarea.

— De fapt, la naiba, se pare că toţi copiii mei sunt aşa! Şi, da, mai sunt şi eu.

Zal s-a uitat la ea, jenat. Părea capabilă de orice femeia asta măruntă, aproape ca un corb, cu arme lucioase, strălucitoare şi excentrice împotriva unei tragedii majore.

— Îmi trebuie ceva de băut, a zis ea în cele din urmă şi s-a dus la bucătărie.

Zal a rămas acolo, în aerul acela nou al casei, cu toate uşile deschise, probabil şi cu fereastra de la dormitorul Willei deschisă, în casa aceea ca o verandă-muzeu, goală, tăcută şi rece. Enormitatea întâmplării l-a lovit abia după ce femeia a plecat de lângă el. Willa. Willa nu mai era.

Willa, iubirea lui secretă.

Willa, pe care nu fusese niciodată capabil să o iubească.

Willa, care nu fusese niciodată iubită.

Zal s-a auzit deodată scoţând un sunet înalt, tot neomenesc, ţipătul unei păsări la capătul vieţii, încă îndărătnicindu-se să reziste. Şi-a imaginat-o pe Willa în ultima clipă de viaţă, pe jumătate faţă de cât fusese, şi totuşi solidă, opusul unei păsări în

toate privinţele – şi poate de-asta o iubise el aşa, atât de înrădăcinată, de fixată, de imobilă în situaţia în care era – şi totuşi gestul ei final fusese aproape unul care imita în batjocură o pasăre. Şi-a imaginat braţele ei fâlfâind zadarnic şi betonul de jos apropiindu-se cu mare viteză de trupul acela.

Şi s-a întrebat cum de nu-şi dăduse seama. Cum de nu şi-au dat seama nici Asiya, nici Zachary, nici Shell. Nu era evident că Willa era absolut nefericită? Că ea, din toată lumea, era îndreptăţită să se sinucidă? Ce însemna viaţa ei? Se pare că numai datorită depresiei pierduse din greutate, care foarte probabil o dusese la depresie de la bun început. Erau legate între ele. Eliberarea de lucrul care o omora a fost lucrul care a omorât-o.

Cum de puteau continua cu toţii să trăiască într-o astfel de lume, una construită dintr-o asemenea antilogică profundă?

Shell s-a întors în cele din urmă, cu două pahare şi nişte sticle de ceva în braţe.

— Ştiu că-i o nebunie să bei şampanie într-o asemenea ocazie, dar numai asta au pe-aici, a oftat ea scoţând dopul, tresărind de parcă ar fi tras cu arma. A turnat un pahar pentru ea şi unul pentru el, fără ca măcar să-l întrebe.

El şi-a dat seama deodată că era aceeaşi şampanie roz din care băuseră la aniversarea Willei. Ce aproape părea totul, ce limpede putea vedea chipul dulce al Willei în lumina lumânărilor, zâmbind senină la prosteala lor continuă din seara aceea.

— O iubeam, a zis Zal după al doilea pahar.

Shell, aflată la al patrulea, n-a zis nimic, aşa că el a repetat.

— Şi ea ştia? a şoptit Shell în cele din urmă. Nu-mi răspunde.

Femeia a băut în tăcere, pe măsură ce orele înaintau tot mai palide, iar casa se cufunda în întuneric, încă cu toate ferestrele şi uşile deschise.

— Şi Asiya? a întrebat el când în sfârşit i-a dat prin minte.

— Ce-i cu ea? a şuierat Shell, în mod clar beată, cu ochii

rotindu-i-se ciudat. Zi-i Daisy, te rog, aşa o cheamă.

Zal nu s-a obosit să încuviinţeze.

— Ea ştie de Willa?

Shell n-a răspuns, doar s-a lăsat pe spate, cu ochii abia întredeschişi. El a presupus că nu. La fel ca mama Asiyei, şi el era deodată rupt de Asiya, de lumea şi de situaţia în care se afla ea, oricare ar fi fost acestea.

Dar ea avusese dreptate: Willa chiar fusese în pericol, aşa cum spusese Asiya cu câteva luni în urmă. Şi, dacă urmai aceeaşi antilogică, şi chiar logica strâmbă ce plutea în aer în acea perioadă, sigur avusese dreptate: totul se ducea naibii, era clar.

*

Exact aşa cum pe Willa n-avea să o mai vadă niciodată, nici pe Shell n-a mai văzut-o după noaptea aceea şi nici pe Zachary după acea ultimă dată, nu mai ţinea minte exact când. Dacă a existat o înmormântare pentru Willa, el n-a fost invitat.

Şi i se părea că nici pe Asiya n-o s-o mai vadă vreodată, dar nu putea accepta că s-ar putea să fie aşa. În schimb, a făcut ce spusese Willa – ultimele ei indicaţii i se păreau acum aproape sfinte –, s-a dus acasă şi a aşteptat ca situaţia Asiyei să se rezolve de la sine.

Ca lucrurile să revină, dacă se poate spune aşa, la normal.

Însă reapărea mereu acelaşi gând sâcâitor: ce aştepta? Ce anume? Ce naiba era *normal*? Ştia că se afla mai departe de aşa ceva decât fusese la un moment dat, sau poate crezuse că fusese. Dar vremurile nu păreau normale, chiar şi fără Asiya ca să scoată asta în evidenţă, să anunţe curenţii de adâncime ai răului din atmosferă, să pună note de subsol la senzaţia de stânjeneală pe care o simţea nu doar în sufletul lui, dar şi în întregul oraş.

În acel moment s-a pomenit gândind la fel ca Asiya, că se mersese prea departe. Că e vremea să se implice.

Aşa că în 4 septembrie şi-a împachetat lucruri pentru mai mult de o săptămână. Şi-a luat, de fapt, aproape tot ce deţinea şi s-a ivit în pragul unicului ceva pe care-l mai avea pe lume – şi nu un lucruşor, ci bărbatul care-l salvase cândva din altă situaţie anormală şi care-i promisese o viaţă pe cât de posibil normală, şi i-o oferise, până când Zal o distrusese aproape de tot. S-a dus la tatăl lui.

Hendricks fusese mai mult decât îngrijorat, însă, fiind el însuşi consiliat de Rhodes în ultima vreme, înţelesese că era esenţial să-l lase pe Zal să-şi trăiască viaţa. Avea să facă greşeli, dar toată lumea făcea – nu ţinea doar de procesul de maturizare, ci de a fi om. Aşa că, în ciuda presimţirilor negre pe care le avea pe măsură ce Zal devenea tot mai distant, cu toate telefoanele la care nu i se răspundea şi e-mailurile care rămâneau în suspans, a hotărât să respecte autonomia fiului său. Se gândea că numai lui îi era greu. Că poate Zal se distra, trăia cea mai frumoasă perioadă a vieţii, cu zilele aşa de pline de fericire, încât nu mai era loc să-şi amintească de tata. Până la urmă, chiar dacă Asiya fusese o iubită tulburată rău, fiul lui *reuşise* să-şi găsească una. Şi locuri de muncă. Şi avea apartamentul lui, de care se ocupa singur. Fusese până la Vegas şi înapoi, mersese în lume, întâlnise celebrităţi, făcuse lucruri pe care probabil că Hendricks nu şi le putea imagina. Trebuia să fie, înainte de toate, mândru de independenţa lui Zal, şi trebuia să presupună că libertatea era egală cu fericirea.

Hendricks s-a străduit, desigur, facă faţă lucrurilor cum se cuvine atunci când Zal a apărut neanunţat în seara aceea, cu câteva genţi, cu o figură de parcă nu se mai odihnise de săptămâni.

— Băiatul meu! a exclamat, iar Zal i s-a cuibărit imediat în braţe.

Nu era atât o îmbrăţişare, cât o nevoie de a se ascunde în interiorul cărnii altcuiva, ferit de locul acesta nenorocit unde cu toţii trebuiau să locuiască.

Când au intrat, Hendricks i-a făcut nişte ceai şi pâine prăjită şi, gata, iată-i din nou împreună. Poveşti de spus, adevăruri de divulgat, multe din cele ascunse de dezvăluit. Aşa cum Zal îi explicase lui Silber teoriile Asiyei despre sfârşitul care se apropia, aşa îi explica acum tatălui toate acestea, plus povestea paralelă a vieţii reale. Era epuizantă depănarea aceea, cu toţi bărbaţii cărora să li se descarce, să le spună viaţa lui, mai mare ca viaţa acestor patriarhi care dădeau din cap şi făceau *hmmm*, pe care îi adora, îi venera şi-i iubea sincer. Singurii pe care-i mai avea.

În general, Hendricks n-a zis nimic. Uneori a clătinat din cap, uneori a oftat, alteori s-a frecat la ochi, iar o dată – la vestea sinuciderii Willei, deşi n-o cunoscuse – şi-a acoperit gura cu mâna. Când Zal a terminat de povestit, şi-a luat fiul în braţe şi l-a legănat, atât.

— Vai, prin câte-ai trecut, a zis în cele din urmă. Ce mai viaţă ai trăit în numai un an şi jumătate. Ce intrare în vârsta adultă, ce tranziţie. Îmi pare nespus de rău, Zal.

Zal a ridicat din umeri.

— Nu ştiu cum e pentru ceilalţi, a zis, propoziţie pe care obişnuia să o rostească atunci când Hendricks îşi exprima un soi de milă din cauza limitărilor date de situaţia lui, mai demult, când întreaga lui existenţă era o aglomerare a limitelor.

Hendricks a dat din cap:

— Nu e aşa, nu e deloc aşa. Nu trebuie să fie atât de greu, Zal. Tu te-ai încurcat cu cine nu trebuia.

Zal a ridicat iarăşi din umeri.

— Cu ea, simţeam iubirea. Mi-e dor de ea şi de senzaţia aceea.

Hendricks a scuturat din cap:

— Nu, trebuie să se termine. Trebuie să treci mai departe. Îţi

cer asta.

Zal a fost şocat să-l audă pe Hendricks cerându-i ceva, şi încă pe tonul acela.

— Dar sunt adult, tocmai vorbeam despre asta. Iar tu de fapt n-ai apucat s-o cunoşti pe Asiya. Ţi-aş putea spune lucruri care să te facă să te mai gândeşti. Lumea s-ar putea să nu fie ceea ce pare, să ştii!

— Nu vreau să aud, Zal. De-acum, intervin eu. Ai venit aici şi-ţi dau ajutorul de care ai nevoie. Pe femeia aceea nu trebuie s-o mai vezi niciodată.

Zal a mijit ochii, de parc-ar fi crezut că-l lasă vederea, nu auzul.

— Nu-mi poţi spune una ca asta. Nu pot promite aşa ceva. Şi n-am venit aici ca să mi se dea ordine.

— De-acum, intervin eu, Zal, repeta Hendricks, roşu la faţă. Nu se mai poate. Nu voi permite. Nu pot să te las să te omori. Însemni totul pentru mine. Pur şi simplu te iubesc prea mult. Nu voi permite să te mai întâlneşti cu femeia aceea. Dacă trebuie să te salvez toată viaţa mea de femei nebune, atunci asta o să fac.

S-au tot certat învârtindu-se în jurul cozii, iar Zal argumenta destul de convingător, însă Hendricks repeta acelaşi *Nu-ţi voi permite*, iar şi iar, în timp ce Zal încerca diferite abordări. Zal a ţipat, Hendricks a urlat, Hendricks a ţipat şi Zal a tăcut, iar apoi a tăcut şi Hendricks.

Iar în cele din urmă Zal şi-a dat seama că oricum n-avea rost – n-avea nevoie să fie Hendricks de acord. Devenise bărbat; om şi bărbat. Bărbaţii pot face orice doresc dacă nu se tem de consecinţe.

Aşa că în ziua următoare a luat un taxi către Închisoarea pentru femei Bryant Hill. Era o clădire albă uriaşă, întinsă, nu cu mult diferită de unele campusuri studenţeşti văzute de el.

Din fericire, a ajuns în timpul programului de vizitare. A trecut printr-un detector mare de metale împreună cu alţi câţiva

vizitatori, iar de cealaltă parte a fost întâmpinat de un poliţist care mesteca gumă şi mirosea puternic a tutun. Acesta i-a cerut actele de identitate şi i-a dat nişte documente de semnat, plus o listă severă de reguli. Doar câteva i-au sărit în ochi lui Zal: *deţinutul are dreptul să refuze vizita*. I se părea puţin probabil ca Asiya să nu vrea să-l vadă, sau aşa spera. *Un vizitator şi un deţinut se pot îmbrăţişa şi săruta la începutul şi finalul vizitei oricărui cunoscut – sărutări şi îmbrăţişări scurte sunt permise şi în timpul vizitei, însă sărutările prelungite, cele pe gât şi mângâierile nu sunt permise*. Pe Zal asta l-a întristat, deşi se îndoia că o să-i ardă de aşa ceva. Dar cel mai tare l-a întristat că: *Un vizitator şi un deţinut se pot ţine de mână câtă vreme mâinile se află la vedere.* Tot ce voia era nu doar să o ţină pe Asiya de mână, dar s-o ţină departe de lumea prea atentă, hipervigilentă, fie şi numai pentru o clipă.

Poliţistul i-a spus că o să fie dus în camera de vizite atunci când ea va fi deja „instalată“.

— Dar vreau să-i văd camera.

— …Camera?

— …Ghereta?

Zal nu ştia cum îi zice.

— Celula, l-a corectat poliţistul. N-aţi văzut niciodată filme cu puşcării?

Zal s-a gândit şi şi-a dat seama că nu, chiar nu văzuse. A scuturat din cap, dar poliţistul l-a ignorat.

— Exact aşa e. Celule şi iarăşi celule. Nimic de văzut.

Însă când omul s-a întors şi a deschis uşa, probabil ca să trimită un alt poliţist după Asiya, Zal a văzut coridorul.

A fost îngrozit.

Rânduri şi rânduri de cuşti.

Inima a început să-i bubuie, trupul să-i tremure. A aruncat o privire înapoi spre intrare, care era totodată şi ieşire. Şi-a dat seama că nu putea; se simţea paralizat de acea dublă legătură

puternică – şi faţă de ea, şi faţă de vechile lui spaime.

Când s-a întors, poliţistul zâmbea vag – un zâmbet de milă, înainte de toate.

— Nu primeşte vizitatori.

— I-aţi spus numele meu? a bâiguit Zal.

Poliţistul a confirmat.

— Puteţi să-mi ziceţi ce-a spus? Vă rog.

Vocea lui Zal tremura şi se subţia în acelaşi timp.

— A zis ceva cum că nu vrei să fii aici. Cum că ştii unde trebuie să fii. Bănuiesc că asta înseamnă *afară*, aşa-i, prietene? a zis poliţistul arătând către uşă.

Zal a dat din cap, încă tremurând din tot corpul. Ştia că o să mai dureze până o să se liniştească.

*

În săptămâna aceea, nici Zal şi nici Hendricks n-au mai pomenit-o pe Asiya. Nu s-au mai certat. Se prefăceau că era ca pe vremuri când locuiau împreună: Zal copilul şi Hendricks tatăl. Cel din urmă gătea aceleaşi feluri de mâncare ca pe atunci, iar Zal stătea iarăşi instalat pe canapea, uitându-se la televizor. Deşi traversau un soi de haos, amândoi bărbaţii nu lăsau să se vadă nimic rău. Ambii bănuiau că celălalt nu era tocmai în apele lui, dar preferau să nu discute despre asta. În acel moment nu-şi permiteau decât figuri optimiste, aşa de precar le era echilibrul, aşa de aproape de marginea prăpastiei se aflau. Nu-şi permiteau un teren instabil, atâta lucru ştiau.

Zal, de exemplu, nu lăsa să se vadă că era prea speriat ca să poată dormi noaptea, cam cum i se întâmplase şi când era copil. Hendricks simţea asta, însă, în loc să se ocupe de acele insomnii şi

de neliniştile sale legate de fiu, acum un adult care nu putea dormi de speriat ce era, prefera să pară că vrea să-i citească lui Zal, tot ca pe vremuri. De fapt, nu voia decât să citească în general, să citească anumite texte despre care ştia că îi plac lui Zal, însă se prefăcea că sunt alese de el însuşi. Aşa că îi spunea lui Zal c-o să facă asta cu o oră înainte de culcare şi că era binevenit să i se alăture.

— Ce texte? a întrebat Zal precaut.

Erau atâtea pe care simţea că nu le poate suporta.

Hendricks a zâmbit:

— *Cronica şahilor*, a zis, şi imediat Zal a simţit cum se topeşte.

Preferata lui. Acesta fusese vechiul lor ritual, cu Hendricks citindu-i poveştile cu tizul fiului, cu aventurile sale miraculoase. Nu exista carte pe care Zal să o iubească mai mult, nu exista erou pe care să-l adore mai tare decât pe acel celălalt Zal, de care era teribil de diferit, spre durerea sa.

Hendricks a tras un scaun lângă canapeaua pe care dormea Zal şi a început să citească. Zal s-a pomenit plutind în alt timp, în adolescenţa sa, sau cel puţin în perioada care-i fusese substitut pentru adolescenţa pe care majoritatea oamenilor o au. Şi nu auzea mare lucru, doar simţea vechea senzaţie familiară: camera dogorea plăcut dintr-odată, Hendricks parcă se mărea, devenind mai degrabă zeu decât tată, şi deodată el era mic, mai mic decât îşi putea închipui, neavând încotro decât să se lase împodobit de cuvinte, unele foarte vag înrudite cu el. Hendricks ar fi putut spune orice, că tot exista un ceva deosebit de bun, ca un cânt mistic, ceva de care Zal se simţea legat, fără să poată înţelege exact.

Hendricks a tot citit, iar Zal s-a lăsat purtat încolo şi-ncoace. A prins câteva pasaje, de obicei momentele când vocea lui Hendricks trecea de la curgerea monotonă şi calmă, amplă, la una ceva mai tremurată, ceva mai febrilă, sugerând instabilitatea.

Zal a auzit: *Cu toţii ne-am născut pentru moarte, ai ei suntem şi sub pavăza ei ne punem capul.*

L-a întrerupt:

— Cine a zis asta?

Hendricks a şoptit uşor:

— Tu, bineînţeles.

A zâmbit cu blândeţe văzând privirea alarmată a lui Zal:

— Zal, prostuţule. Zal, *Zal*.

Şi Zal s-a lăsat purtat din nou de colo colo, iar până la următoarea lui intervenţie trecuseră multe ore, aşa de multe, de-ai fi crezut că se vor ivi zorii – oare chiar stătuseră toată noaptea? Aşa părea – şi nu intonaţia lui Hendricks îi atrăsese atenţia, ci cuvântul *magic*.

Hendricks îi deschidea drum unui nou personaj care declara: *Eu sunt vrăjitor – invers faţă de un om sincer şi de onoare. Când domnul meu bate război împotriva cuiva şi dă de greu, atunci mă pun pe treabă. Noaptea le-aduc vedenii oamenilor în somn, iar asta îi tulbură până şi pe cei calmi şi chibzuiţi din fire. Eu sunt cel ce ţi-a trimis visul urât care atât te-a tulburat. Dar ar trebui să încerc ceva şi mai puternic, fiindcă magia mea păleşte. Stelele noastre au căzut, şi toată străduinţa mea s-a risipit ca vântul. De mă vei cruţa, o să ai în mine un ajutor nespus de priceput…*

Zal a scos un sunet, ceva între oftat şi suspin.

— Ce ai? a zis Hendricks. Vai, ce târziu este. Sau, mai bine zis, ce devreme. Mare epopee. Ai picotit în mare parte.

— Nu-mi amintesc de nici un magician, a zis Zal.

— Ciudat, nici eu, a zis Hendricks. Rareori am ajuns noi cu lectura aşa de departe. Suntem aproape de sfârşit.

— Ce se întâmplă cu magicianul?

Hendricks s-a oprit, parcurgând iute cu privirea înainte.

— E omorât. I se taie capul chiar atunci, pe loc. Astea au fost ultimele lui cuvinte.

Zal a dat din cap. Într-un fel, avea sens, în contextul din afara contextului, şi totuşi cât de surprinzător era! Asta trebuia să fie cheia. Ţinea de magie, de miracol, de nebunie, toate dezlănţuite laolaltă. Era acel moment, momentul dinainte.

— Vremuri periculoase, au fost ultimele cuvinte ale lui Zal, înainte să adoarmă alături de Hendricks, care avea ochii pe jumătate închişi, şi lui fiindu-i prea lene să-şi facă patul.

— Aşa erau, a bâiguit Hendricks, de acord cu fiul, deşi el se referea la lumea din *Cronica şahilor*.

Când s-a trezit în dimineaţa următoare, Zal avea mintea plină de resturi de vise de care nu se putea scutura prea uşor. Poate că ascultase mai mult decât crezuse. În capul lui, rămăseseră războinici cu trupuri ca nişte trunchiuri de copaci, călare, cu scuturi şi săbii; femei lăcrimând, femei de o neasemuită frumuseţe, distruse; erau războaie, nunţi şi naşteri; şi era natura, erau păsări – o pasăre mare, mai mare decât restul, care-l ţinea pe el într-un cuib imens dintr-o pădure ce i se părea nespus de cunoscută. Şi-a imaginat că el era Zal, *acel* Zal, de la naşterea în familia regală până la părăsirea în pustiu, de la creşterea ca pasăre până la zilele de războinic. Îşi dorea cu atâta ardoare să fie mare, să fie neînfricat, să se ocupe de tot haosul din jur şi să facă ordine. Voia să conducă, să decreteze, să denunţe. Îşi dorea să fi putut scrie cu mâna lui rânduri din cartea străveche cu coperte azurii din faţa lui, carte pe care nu o putea citi şi datorită căreia Hendricks învăţase singur limba maternă a unicei femei pe care-o iubise, încet, în timp, în amintirea ei.

În mintea lui, Zal el era desenat ca un super-erou dintr-o carte de benzi desenate, poate mai înalt cu un cap, poate mai greu cu douăzeci şi cinci de kilograme, radios şi dur, cel mai măreţ bărbat dintre toţi bărbaţii, luptându-se cu ceva ce nu putea distinge prea bine, însă, în tot cazul, cu o forţă malefică. Încerca să distingă care era ameninţarea, încerca să se concentreze ca să rămână în lumea

din vis şi, deşi nu era sigur că lumea aceea chiar era din visul lui ori era inspirată de versurile epopeii, a văzut deodată limpede: un magician. Un magician cu chipul de culoarea bronzului, cu dinţi mai albi ca argintul şi ochi sălbatici de-un auriu nepământean. Magicianul se afla la porţile unei clădiri mari, râzând nebuneşte sub cerul senin, imaculat. Iar Zal, marele războinic Zal, se uita. Nu râdea, dar nu fiindcă nu putea – acest Zal probabil că putea –, ci fiindcă era furios. În acea fantezie fugară, duşmanul era Silber, din motive pe care nu le putea înţelege.

— Nu-s normal, nu-i aşa? a zis cu voce tare într-o după-amiază, peste câteva zile.

Hendricks, care uda florile, nu era sigur cui i se adresase. Dar cui altcuiva?

— Cum? a întrebat, deşi era destul de sigur pe ce auzise.

— N-am fost niciodată normal şi nici n-o să fiu vreodată, a decretat Zal. Şi, pe bune, chiar voiam toate alea? Iubirea şi o casă a mea, serviciu, soţie, copii şi restul?

— Ah, Zal, a zis Hendricks, apropiindu-se de el şi întinzându-se ca să-l apuce de umăr şi să-l îmbrăţişeze.

— Nu, a spus Zal dând înapoi. E bine. E mai bine aşa.

— Zal, poţi să rămâi aici cât vrei, a zis tatăl, singurul lucru care i-a venit în minte. Putem şi să renunţăm la apartamentul tău, dacă vrei. Nu înseamnă că nu eşti normal…

Însă felul în care a rostit *normal*, mai delicat decât restul cuvintelor, exprima o întreagă lume străină.

Zal a ridicat din umeri.

— N-o să mai conteze. Nimic din toate astea n-o să mai conteze. Eu n-am reuşit să fac să conteze. N-am avut nici o importanţă. Ştiu. Pot s-o dovedesc.

Hendricks a încercat să dea din cap a confirmare în timp ce asculta acele cuvinte ciocnindu-se, însă s-a pomenit clătinând:

— Eşti bine, fiule?

Zal s-a oprit şi a privit soarele orbitor de septembrie de afară.

— Nu ştiu. Dar ştiu că nu asta e important. Ştiu că nu asta contează. S-a oprit iarăşi, apoi: Acum ştiu asta. Aşa că, într-un fel, cred că-s bine.

*

10 septembrie 2001. Zal s-a trezit dintr-un vis numai sonor, cu întrebări şi răspunsuri, ca un spectacol radiofonic, toate răspunsurile fiind date de vocea unui bărbat necunoscut. *Întrebare: Cum poţi să ştii că exişti? Răspuns: Ştii atunci când încetezi să exişti. Î: Cum poţi să ştii că ai fost? R: Devine evident odată ce dispari.*

S-a scuturat din vis, s-a ridicat în fund şi a dat drumul la televizor. Într-un fel, când l-a văzut pe Silber n-a fost surprins. Era absolut logic ca faţa acestuia să fie prima care apare înaintea ochilor lui Zal în ziua aceea. Silber era invitat la *Matinal* în dimineaţa respectivă, vorbind despre cascadorie, dar parcă nu arăta ca de obicei: era ciudat îmbrăcat, ca un om de afaceri serios, în costum negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Nimic nu amintea de un om al scenei. Nici măcar nu vorbea cu silberisme. Zal a ascultat atent şi a fost doar parţial uimit să audă discuţia despre Asiya şi Sens, în detalii mărunte.

Silber:

— Cred că sunt nişte clădiri cu care New Yorkul n-a ştiut niciodată ce să facă. Ce simbolizează ele? Bani? Sigur, bani. Dar acolo sunt tot felul de firme, magazine, restaurante, baruri, de toate. Sunt tot felul de oameni care muncesc la jumătatea drumului spre rai. Ce poate fi mai newyorkez decât asta? Şi, astfel, e un simbol al oraşului. Unul pe care nimeni de fapt nu s-a obosit

să-l recunoască, însă acum vom fi nevoiţi… odată ce va dispărea. Cred că majoritatea oamenilor nici nu se gândesc la el, câtă vreme este pe orizontul nostru, dar, odată ce va dispărea, va fi ca şi cum ar avea un membru lipsă. Uneori trebuie să faci să dispară ceva, fie şi numai temporar, pentru ca oamenii să-l aprecieze, să-l vadă cu adevărat, să-l interpreteze, să-l înţeleagă, să prindă sensul. Pricepeţi?

Prezentatoarea emisiunii zâmbea larg şi absentă.

— Domnule Silber, vă mulţumim că aţi venit aici în această dimineaţă. Vă dorim mult noroc.

Şi întorcându-se spre public:

— Iar dacă nu veţi fi atât de norocoşi încât să vă aflaţi mâine în Battery Park din Manhattanul de jos, puteţi urmări Căderea Turnurilor de Bran Silber în direct, în matinalul nostru, de la 8.30, când vom începe transmisiunea. Abia aşteptăm, domnule Silber!

— Mulţumesc, a răspuns el simplu, făcând vag cu ochiul.

Aşadar, ce putea face Zal, decât să se gândească să participe? Şi-a imaginat-o pe Asiya în celula ei – *cuşca ei, Doamne* – remarcând în ce zi erau, închizând ochii şi ţinându-i aşa până venea ziua de mâine. Avea să stea în lotus, ca un *swami* rupt de lume, oarbă şi surdă, şi totuşi pregătită. Ea îşi dorea ca Zal să se afle acolo, ştia. De vreme ce ei doi eşuaseră, incapabili să oprească acea desfăşurare, ce mai conta dacă eşti „în siguranţă“ sau în prima linie? Era la fel peste tot. Puteai la fel de bine să ai bilete în primul rând, îşi imagina Zal că probabil credea Asiya.

Astfel că, pentru prima oară după multe zile, s-a sculat, s-a îmbrăcat, s-a bărbierit şi s-a încălţat.

— Unde mergi? l-a întrebat Hendricks.

Îşi luase multe zile libere ca să stea cu Zal.

— Plec, tată, a zis Zal, apoi l-a lămurit: Pentru o vreme. Până mâine. Vreau să fac nişte chestii, să mă plimb un pic, să merg la apartament, poate să rămân acolo peste noapte.

Hendricks a clătinat din cap, fără să creadă o iotă.

— Are vreo legătură cu Asiya?

Zal a negat:

— Nu, serios.

— Are vreo legătură cu numărul lui Silber?

Zal a oftat.

— Într-un fel. Da. Vreau să fiu acolo. Nu mai sunt bilete, aşa că trebuie să ajung acolo dinainte, cu mult înainte. În tot cazul, vreau să văd scena, să văd ce pregătesc. Serios, mă simt mai bine. Ăsta-i un lucru bun.

Zal îşi dorea să poată strecura un zâmbet, ca toţi ceilalţi oameni, pentru a-şi linişti tatăl, dar nu putea decât să stea acolo, cu chipul lui întotdeauna pustiu, încercând să emane sinceritate şi stare de bine.

— Zal, eu nu-s convins că eşti destul de bine, a zis tatăl.

— Nu pot trăi aşa, tată, a spus Zal. Nu pot să fiu ţinut aşa…, era cât pe ce să spună *ca într-o cuşcă*, dar s-a oprit. Până la urmă, trebuie să fac ceva. Uite, totu-i în regulă. Asiya e departe de mine. M-am odihnit. Ce-a fost a fost. O s-aşteptăm, o să mai vedem.

Şi deodată i-a dat prin minte că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Hendricks. Iar pentru o clipă nu şi-a mai dorit să plece.

— Un singur lucru e acum cu adevărat important, a zis Zal, cu vocea cedându-i uşor în timp ce se străduia din greu să strunească orice emoţie l-ar fi putut trăda, nedorind să-l alarmeze pe Hendricks mai mult decât o făcuse deja. Sper că ştii ce mult te-am preţuit în toată perioada asta şi ce mult te iubesc, tată.

Hendricks s-a îmbujorat un pic, neobişnuit cu asemenea declaraţii din partea lui Zal.

— Serios, a continuat Zal. Mi-ai salvat viaţa. De mai multe ori. Mai întâi când m-ai adoptat şi apoi crescându-mă. Iar acum, în perioada asta dificilă, am tot apelat la tine când eram vraişte, iar

tu m-ai pus din nou pe picioare. Îţi datorez viaţa.

Ochii lui Hendricks s-au umplut de lacrimi. Şi-a coborât privirea, ca nu se vadă.

— Nu-mi datorezi nimic, fiule. Şi tu m-ai salvat. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată ceva.

S-au îmbrăţişat, Zal strângându-l pe Hendricks mai mult şi mai puternic decât se aşteptase acesta. Tatăl se întreba dacă n-ar trebui să-şi facă griji. Dar auzise ce spusese Zal; se îngrijora degeaba. Zal se simţea mai bine. Şi era liber. Trebuia să fie liber. În fond, se chinuise să-l crească şi să-l facă să ajungă aşa, în ciuda tuturor dificultăţilor.

Acestea fiind spuse, Zal a plecat. Hendricks se încuraja cu faptul că îşi lăsase aici toate lucrurile, toată dezordinea. Asta-l făcea să simtă că de fapt nu se schimba mare lucru.

Dar ceva se schimba. Zal o simţea în aer. New Yorkul era diferit. Într-un fel, oraşul părea senzaţional. Imaginaţia i-o luase razna, uitându-se la toţi oamenii, bărbaţi, femei sau copii, intuind toate probabilităţile, toate posibilităţile. A închis ochii şi a încercat să o invoce pe Asiya, tot cu ochii închişi, şi s-a străduit să-i trimită un mesaj. *Asiya*, s-a gândit, *eu chiar te-am iubit. Iar dacă se va întâmpla ceea ce probabil se va întâmpla, îmi pare rău că n-am putut face nimic. Îmi pare rău că nu te-am crezut, de fapt*.

Şi scruta străzile oraşului, se gândea cum erau captivi pe această insulă care acum deborda de potenţialul nebun al miracolului şi dezastrului laolaltă. Asiya, oriunde-ar fi fost, întemniţată, era posibil să scape, ce ironie. Era posibil ca ea să fie singura care să supravieţuiască întâmplării şi s-o povestească.

Zal şi-a alungat gândurile şi s-a dus la vechiul lui apartament. Îşi mai lăsase acolo câteva lucruri de care nu avea nevoie, precum valiza pe care i-o trimisese tatăl pentru călătoria la Las Vegas, când a mers să-l vadă pe Silber. Ce bine se potrivea să se întoarcă la fel îmbrăcat pentru acest ultim act! Şi-a pus

costumul, copleşit oarecum de mirosul altor vremuri – cina aceea din vârful World Trade Center, care declanşase totul –, impresionat de dubla potrivealã, şi a plecat din fosta lui locuinţă.

S-a întors după umbrelă. Afară, în timp ce-şi croia drum prin mulţimile care se întorceau de la muncă, era în plină desfăşurare o furtună, una dintre acele furtuni de sfârşit de vară, cu vânt puternic, tunete şi fulgere. Cerul scânteia roz, maro, violet, iar oraşul susura prin ploaia torenţială.

Era aşa cum trebuia. Era exact cum spusese ea, exact cum îşi imaginase el. Rupere de nori. Rupere de turnuri. Acel Înainte de.

În Battery Park, la numai câteva străzi de apartamentul lui, zona uriaşă pentru spectatori era deja acoperită şi străbătută de cordoane de poliţişti. Clădirile în sine erau străjuite de corturi şi de un peron, plus de câteva macarale ce susţineau reflectoare uriaşe. Un ecran negru, imens părea să învăluie totul, anunţând cu litere de-o şchioapă, aurii: „MARŢI, 11 SEPTEMBRIE 2001… VENIŢI SĂ VEDEŢI CĂDEREA TURNURILOR, CEA MAI TARE REPREZENTAŢIE DIN TOATE TIMPURILE. VENIŢI SĂ VEDEŢI CUM BRAN SILBER, CEL MAI MARE ILUZIONIST DIN ISTORIA AMERICII, SCHIMBĂ ORIZONTUL NEW YORKULUI… ŞI SE JOACĂ NU DOAR CU VIITORUL ORAŞULUI, CI ŞI **AL LUMII** – 11.09.01, WORLD TRADE CENTER, NEW YORK CITY, SUA, O PRODUCŢIE BRAN SILBER“.

Zal putea auzi gândurile Asiyei pătrunzând printre aceste cuvinte; putea întrezări şi interpretarea dată de el gestului lui Silber din acea seară disperată şi singuratică – iată. Silber avusese nevoie de el, aşa cum avusese şi el nevoie cândva de Silber. Zal n-o să fie niciodată capabil să zboare – nici nu-i mai venea să creadă că, nu foarte demult, sperase una ca asta –, însă ajutase la plutirea lui Silber. Şi-i dăruise ceva mult mai important decât zborul.

Mi-ai dat un scop, un sens, puştiule, îi zisese Silber la finalul convorbirii, plângând la telefon, un plâns care suna ca un vaiet. *O*

poveste de zis. Cred că nu-ţi dai seama cât de important e asta pentru un om din domeniul meu. Înseamnă totul. Este motivul să mergi mai departe…

În seara aceea închiseseră cu intenţia de a se revedea curând, la spectacol. Silber îi promisese lui Zal locuri, Zal promisese să ia biletele de la Indigo, iar apoi n-o mai făcuse. Nu voia locuri. Dacă venea vorba de locuri, el avea altceva de sărbătorit, şi anume supravieţuirea.

Astfel că Zal s-a plimbat prin oraş în seara aceea, cu umbrela deasupra capului, ţeapăn în costumul lui. S-a plimbat prin tot oraşul, din capătul acela până în celălalt, Harlem. I-a luat trei ore. Când a ajuns acolo, era zece seara şi s-a oprit să-şi ia un suc de papaya de la un chioşc, după care a pornit-o înapoi pe acelaşi drum.

În multe privinţe, era un oraş frumos. Şi, în multe privinţe, era casa lui. Îi plăcea. Chiar îi plăcea.

Când a ajuns din nou în Battery Park, se făcuse foarte târziu. Drumul de întoarcere îi luase mai mult de trei ore. Era epuizat. Nu-şi amintea să mai fi mers vreodată atât de mult.

Aşa că a sărit peste banda galbenă a poliţiei şi s-a aşezat pe un scaun gol, pe un rând din spate, de parc-ar fi vrut să stea foarte departe, să vadă cât mai mult. Cuibărit în propriile braţe, sub cerul în sfârşit uscat, a adormit.

Nu mai dormise niciodată pe străzile New Yorkului, dar exact asta îi plăcea la oraş – puteai să-ţi închipui, pur şi simplu, că faci ceva de neconceput, iar apoi, până să apuci să te dezmeticeşti, făceai exact lucrul acela. Nimic nu era exclus. Totul era posibil. Dar trebuia s-o faci în felul tău.

Iar în timp ce adormea, se gândea cât de în siguranţă se simţea, ciudat. Se simţea chiar foarte apărat aici. Fie îşi pierdea minţile de tot, şi astfel căpăta liniştea ciudată a adevăraţilor nebuni, fie calmul i se trăgea din faptul că într-adevăr era foarte în

siguranţă – faţă de ce avea să urmeze, de fapt, foarte curând.

*

În cuşca aceea care îi devenise noua casă, unde stătea zi după zi, Asiya se silea să nu mai audă infinitele variaţiuni de înjurături ale colegelor deţinute, vocile prezentatorilor şi ale prezentatoarelor de emisiuni televizate dintr-o lume îndepărtată, de deasupra, ecourile permanente ale unor paşi greoi, apăsaţi – şi uneori putea să jure că auzea lanţuri târâte pe coridor. Auzea toate astea şi transmitea înapoi singurul gând pe care-l avea pentru el: *Zal, e în regulă. Ştiu că m-ai iubit. Şi ştiu că n-aveai cum să mă crezi. Şi îmi pare rău că m-am purtat de parcă ar fi contat. Să crezi – e un bonus. Ce e să se întâmple se va întâmpla oricum. Lucrurile astea au fost scrise cu mult înaintea vremurilor noastre. Noi doar citim rândurile scenariului. Nimeni nu putea face nimic, iar eu am ştiut asta, şi tot ne-am provocat atâta durere. De asta mă aflu aici. Aici mi-e locul. Sunt unde-ar fi trebuit să fiu de mult. Închisă şi departe de tot felul de oameni pe care i-aş fi putut răni. Dar în curând vom fi cu toţii în aceeaşi barcă, aşa că ce mai contează câteva detalii? Totul va fi aşa cum trebuie să fie: la fel pentru toată lumea, pentru totdeauna.*

Suntem aproape liberi.

*

Mi-ai salvat viaţa. De mai multe ori. Îţi datorez viaţa.

Cuvintele lui Zal i s-au rotit în gând lui Hendricks toată seara. Nu putea depăşi senzaţia că aveau un caracter definitiv.

Gratitudinea, tandreţea, căldura profundă – nu aşa era Zal cel obişnuit, Zal pe care-l crezuseră până de curând incapabil să-şi exprime astfel iubirea. Şi tocmai când devenise fiul pe care-l visase întotdeauna, Zal dispăruse.

Vrei să spui că e liber, Tony, liber – îşi tot reamintea. Miza salvării lui Zal era libertatea, în primul rând. Fiul lui era în sfârşit liber. Hendricks ura să recunoască faptul că libertatea îl speria.

Şi-a turnat un pahar de vin roşu, sperând că ameţeala va topi grijile, dar se simţea bântuit. A încercat să ţină ochii închişi, dar nu vedea decât alţi ochi: pe-ai lui Zal, pe-ai lui Nilou, greu de zis care anume. Erau ochii familiei lui: ochi iranieni, cu orbitele mari, adânci, de un maro întunecat, care îţi înfruntau privirea fără să clipească şi dezarmaţi, îngreunaţi de istorie, împovăraţi de închipuiri, receptacule ale schimbărilor de decoruri şi ale unor scene din poveşti pe care el niciodată nu le-a ştiut prea bine.

Dar poveştile pe care le ştiu eu…, şi a căutat alinare în singurul loc unde căuta de fiecare dată, în *Şah-namè*, carte care se afla acolo, exact unde o lăsase în seara dinainte, când îi citise lui Zal. A revenit la pasajul lui preferat, unde legendara pasăre uriaşă, Simorgh, îl eliberează pe luptătorul Zal şi-l înapoiază regatului său, dar nu fără o ultimă ofrandă: *Ia aceste pene ale mele cu tine, ca să trăieşti pentru totdeauna sub ocrotirea mea, de vreme ce te-am crescut sub aripile mele, laolaltă cu copiii mei. Dacă te va ajunge necazul, aruncă o pană în foc, iar duhul meu va apărea de îndată. Mă voi arăta ţie ca nor negru şi te voi aduce nevătămat înapoi, aici…*

*

Gata, se terminase – Indigo ştiuse asta cu săptămâni înainte.

Arestarea iubitei Băiatului-Pasăre fusese ultima picătură. Crezuse că a fi asistenta personală a unui magician presupunea să se ocupe de întâlniri, poate să trimită la curăţătorie fracuri şi jobene, să cumpere cutii pentru scamatorii şi batiste, dar n-a fost aşa, nu, mai ales în acea stagiune. Ştia că momentul cel mai bun pentru demisie era la finalul zilei cu numărul de iluzionism. În primul rând, cu siguranţă că el avea să facă ceva care s-o scoată din minţi în ziua respectivă; avea să fie vraişte, ca de fiecare dată când era pe cale să dezvăluie un număr. Ea putea să se prefacă, de parcă i-ar fi venit din senin să plece şi să zică: *Gata, Bran, până aici! Mi-a ajuns! Te rog, trimite-mi prin poştă ultimul cec şi adio, pe niciodată!* S-o spună fără nici un silberism. Dar avea să fie o zi perfectă şi fiindcă, odată ce se termina cu numărul, el avea să fie în faza aceea pentru care trăia de fapt – scurta perioadă în care oricine şi toată lumea din jurul lui era într-o stare continuă de exuberanţă şi lăudăroşenie. Avea să strălucească de atâta iubire de sine, încât pierderea lui Indigo Menendez, prima asistentă care mai plecase şi înainte – *dar de data asta e pe bune, Bran!* – avea să fie întâmpinată cu „Nici o scofală, bestie!“, aşa îşi imagina ea c-o să-i spună. În plus, era o încheiere corectă. Ştia că Silber zisese că ăsta va fi ultimul lui număr de iluzionism, dar nu mai avea încredere în el. Trebuia să se care înainte să apuce el să regândească viitorul pentru Silber Inc.

Aşa că i-a scris o scrisoare. Avea patru paragrafe cuprinse în două pagini, o lungime decentă, considera ea. Urmase sfatul pe care i-l dăduse cândva mama ei: *Când te desparţi de un băiat, scrie-i o scrisoare, dar în loc să te axezi pe ceea ce a greşit, repetă-i lucrurile pe care le preţuieşti. Toată lumea merită un premiu de consolare!* Aşa că a tot scormonit şi a aşternut tot ce i-a dat prin minte. Nu erau doar minciuni. *Chiar* avea să-i fie dor de locul ăsta de muncă; *chiar* avea să-i fie dor de el. *Chiar* nu avea habar ce urma să facă. Şi *chiar* credea, apropo, că sensul, simbolistica, tema

şi toate prostiile alea erau supraevaluate şi *chiar* o întristase să vadă că asta făcuse ca ultimele lor săptămâni împreună să fie aşa de pustii. A adăugat un P.S., singura frază pe care n-o credea întru totul, dar era mai bine să încheie aşa decât într-o notă pasiv-agresivă: *C.T.* (Căderea Turnurilor) *de azi a fost magnifică! A ieşit mai bine decât şi-ar fi putut imagina cineva! Au fost mişcaţi, au fost orbiţi! Misiune îndeplinită, ura pentru şefu'!*

*

Când a revenit la obişnuita locuinţă, la mii de kilometri de New York, Shell Hooper şi-a zis pentru prima oară că era prea departe. A început să-l sune pe Zachary, singurul copil pe care-l mai avea cu adevărat, trebuia să recunoască asta, şi-l suna întruna, ca să compenseze distanţa.

Distanţa era întâmpinată cu distanţă. Pentru o vreme, el nu i-a răspuns. Nu ştia cum să răspundă. I-a luat ceva vreme şi să-şi dea seama că asta *chiar era* mama lui. N-o auzise niciodată înainte plângând – la înmormântarea Willei, reuşise să-şi amuţească plânsul, atentă să nu facă vreo scenă şi atunci când scena necesita o scenă.

Însă în seara lui 10 septembrie 2001, el a sunat-o în sfârşit, deşi ştia că în Hawaii era miezul nopţii.

Ea a răspuns şi a început să plângă din clipa în care i-a auzit vocea.

— Vreau să ai grijă de tine, i-a spus de câteva ori. Numai pe tine te mai am, doar ştii!

— Oz nu e moartă, a bodogănit Zachary.

Trebuia să recunoască: simţea un strop de mândrie fiindcă avea o soră la pârnaie. Era dură şi avea să iasă şi mai dură, sau cel

puţin aşa credea el.

— Nu vreau să vorbesc despre Daisy acum! Vreau să ştiu dacă tu eşti bine. Eşti bine? Eşti fericit? Ai tot ce-ţi trebuie?

— Am avut întotdeauna de toate, i-a trântit el.

— Da, şi asta-i bine! Vreau să ai totul! Vreau să ai mai mult decât îţi trebuie!

— Mamă, trebuie să plec, a zis Zachary, deşi nu trebuia, desigur.

— Trebuie să-ţi zic ceva.

— Zi.

— Ah, Zachary, poartă-te şi tu frumos, măcar acum…, l-a implorat ea.

— Hai să vorbim altă dată.

— Ştii că n-o să vorbim!

— Aşa că zi!

Ea a tăcut. O uimea faptul că acele cuvinte erau aşa de greu de rostit, cuvintele care ar fi trebuit să pară mai fireşti ca oricare altele, mai ales spuse fiului ei. Dar era fiul ei? Fusese vreodată? De ani de zile, copiii îi erau nişte străini. Iar acum îi pierdea pe toţi – însă putea să fie ceva prea târziu, când venea vorba de familie? Toate aceste gânduri s-au învălmăşit în mintea lui Shell Hooper în timp ce tăcea – iar până la urmă Zachary a pus încet receptorul jos, sperând ca blândeţea acelui clic să îndulcească lovitura, dar *chiar* o avertizase –, până când ceva a ţâşnit din coşmarurile nevrozei ei, iar ea şi-a dat drumul: *Te iubesc, fiule*, fără să-şi dea seama că o spusese nimănui, doar unui ton telefonic.

*

Dacă exista o persoană cu care să mai vrea să stea o singură

dată, aceasta era, dintre toţi oamenii, Zal. Şi dacă era un lucru pe care să i-l spună Willa lui Zal, acesta era că a trebuit să dispară ca să-şi poată aminti. Nu reuşea să-şi aducă aminte chipul bărbatului care-i făcuse rău, dar îşi amintea finalul poveştii care o ţinuse în viaţă.

Iar fata a ridicat felicitarea de Valentine's Day şi a zis: Asta e inima mea. *Dar bărbatul i-a pus un pumn pe piept şi a zis:* Nu, asta e inima ta. *Iar ea a spus:* Nu vreau să fiu nepoliticoasă, domnule, dar habar nu aveţi. Credeţi-mă. Luaţi inima asta a mea pe oriunde v-aţi duce. *Bărbatul a râs:* De ce-aş face asta? E doar o bucată de hârtie! *Ea a zis:* Fiindcă într-o zi vă veţi afla în pericol. Ăsta e adevărul. Cu toţii ne vom afla într-o zi în pericol, dar când va veni ziua aceea pentru dumneavoastră, veţi fi ocrotit. *Bărbatul a râs din nou, însă de data asta fiindcă vorbele ei îl stânjeneau.* Aveţi încredere în mine. Când sunteţi în pericol luaţi inima asta şi apoi luaţi chibrituri şi daţi-i foc, pur şi simplu. Şi veţi vedea: o să vă ocrotesc… *Iar bărbatul, uluit, n-a spus nimic, fiindcă nu-şi putea închipui că o fetiţă aşa de mică ştia că şi el avea nevoie să fie ocrotit.*

*

Bran Silber făcea ceea ce făcea în fiecare seară înainte de un număr de iluzionism, chiar dacă asta era Ultima Iluzie, numele care înlocuise în mintea lui anostul Căderea Turnurilor: rămânea treaz toată noaptea. Dar îl vizitau cu totul alte gânduri. Stătea pe balconul dormitorului, fumând, însă nu ţigară de la ţigară, uitându-se lung la orizontul scânteietor al oraşului său – şi nici prin cap nu-i trecea că *tocmai el* urma să modifice acel orizont. Se uita şi atât, îl admira şi se simţea bine. Era primul indiciu că de data asta ceva ar putea fi diferit: se simţea relaxat, liniştit, chiar

bine.

Nu era o senzaţie de încredere, îşi zicea, şi totuşi nu se putea scutura de ea.

Înainte să-şi dea seama, spunea *Te iubesc* în gând şi apoi cu voce tare, nimănui anume.

Avea să fie bântuit pentru multă vreme de acele două cuvinte care se întipăriseră ca un blestem pe numărul lui de iluzionism, pe el însuşi, pe ei şi într-un fel pe absolut tot, însă abia după multe ore avea să se bucure de luxul amintirii.

Fiindcă atunci când a ieşit din casă în dimineaţa aceea încă întunecată de marţi, era ca în orice dimineaţă înaintea unui număr. Toate bune. După luni de îndoială, Silber simţea cum o încredere uriaşă, monstruoasă creşte, cum îl umple şi dă pe dinafară, gata să explodeze. N-avea de ales decât să câştige, şi nu să câştige pentru cineva anume, ci pentru toată lumea, şi nu să câştige în defavoarea cuiva anume, ci doar a lui însuşi, aşa se motiva.

Iar Bran Silber chiar şi-a rostit gândurile, aşa cum făcea întotdeauna înaintea marelui spectacol: *Iubire, tu eşti un zeu. Du-te acum şi ucide-i.*

Să-nceapă spectacolul: Silber a inspirat şi a făcut semn să pornească muzica. La început s-au auzit doar clopoţei de vânt şi tobe, iar apoi au intrat viorile, straturi peste straturi de vaiete de viori. Era cel mai magic bocet din câte auzise vreodată, perfect pentru ultimul număr de iluzionism, într-un fel pe care nimeni nu-l putea bănui.

Totul, şi se referea chiar la *tot*, se afla la locul său, absolut perfect – insista cu asta şi avea să insiste întruna până în ziua când avea să moară.

Înainte să bage de seamă inevitabilele emoţii rătăcite, a fost luminat de reflectoare, în acea zi deja orbitor de luminoasă, pe platforma platformei, fluturând din mână mulţimilor mai

numeroase decât ar fi putut visa vreunul din echipă – *alt record de trecut la catastif*, s-a gândit Silber, un pic lacrimogen. Muzica funebră a fost înecată în ropote de ovaţii şi aplauze.

Totul era aşa cum trebuia, îşi zicea iar şi iar, se jura că aşa era.

Cel mult, un singur aspect putea fi interpretat drept *aleator*: secundele dinaintea numărului de iluzionism, când trăia senzaţia familiară a sorţii care ţine pasul cu el, aşa cum simţi un cutremur cu câteva secunde înainte să se producă, şi se simţea prezent, absent, iar prezent, iar absent, până când a fost sigur că dispăruse. Însă, profesionist cum era, comanda a fost preluată imediat de pilotul automat şi s-a auzit tunând în microfon:

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumim că sunteţi alături de noi! Iată cea mai mare iluzie a timpurilor noastre, Căderea Turnurilor, New York!

S-a lăsat o tăcere peste toate. Fără viori, auzeai doar clinchetul clopoţeilor de vânt, plus câte-un licăr răzleţ de xilofon.

Apoi mişcările şi orbirea – cheia lui Manning în acest număr – au început într-un şuvoi de oftaturi autentice şi continue – fără oftaturi înregistrate de data asta, aşa de încrezător fusese Silber în cele din urmă –, oftaturi sincere până la Dumnezeu, din partea miilor de spectatori care nu prea aveau habar ce li se pregăteşte.

În privinţa asta, şi Silber era un spectator printre spectatori.

Ultimul lucru pe care şi l-a amintit înainte să aibă loc numărul de iluzionism a fost gestul repetat cu degetul mare în sus – plus un făcut cu ochiul foarte încurajator – din partea lui Manning, din culise.

Lumina verde. Perfect. Pe locuri – fiţi gata – start, 3-2-1.

Şi-a fluturat braţele către toată lumea, iar aburul strălucitor a inundat platforma, aşa cum era planificat.

Şi tot aşa au şi dispărut –

– deşi nu era planificat.

Ar fi trebuit să fie trei minute întregi între dispariţie şi

reapariţie. Silber şi-a ocupat locul lângă Manning în culise, unde oglinzile aveau să fie coborâte şi rotaţia oprită, iar Turnurile, spre uşurarea publicului, aveau să reapară.

Dar ceva era îngrozitor de greşit.

— Ce naiba se întâmplă? a mârâit Manning, de la cârmă. Ce-ai făcut? Ce-i asta, nenorocitule, vreo modificare de ultimă clipă?

Dar Silber, fără să priceapă o iotă, nu făcea decât să scuture din cap, scăldat deodată în sudoare, tremurând ca niciodată înainte. Asemenea publicului său, ofta în pragul unui infarct, încă nedându-şi dădea seama de adevărata enormitate a lucrurilor.

Până să treacă cele trei minute, era clar, oricât de tare ar fi vrut să nu recunoască:

— Oliver, au dispărut, a şoptit. Au dispărut turnurile, băga-mi-aş.

Au reluat muzica, ceea ce nu prea avea rost, viorile învăluind nimic altceva decât neliniştea sporită a publicului şi agitaţia care făcea valuri, o cacofonie disperată străduindu-se să peticească un gol de nealinat, un spaţiu căscat, imposibilitatea imposibilităţilor.

Iluzia nu funcţionase bine, dar nici greşit. Devenise *reală*.

Pentru o vreme, s-au prefăcut – tot mai multă muzică, rugându-se că aceasta ar putea acoperi mârâielile şi protestele şi în cele din urmă acele *huo* tot mai sonore –, însă n-a trecut mult timp şi au intervenit poliţia şi maşinile de pompieri. În curând, se ţipa şi se striga, apăruse ameninţarea cu revolta, bărbaţi şi femei insistau că aveau oameni dragi înăuntru şi că *dacă nu-i aduceţi înapoi, cu tot cu turnuri, o să dispăreţi şi voi;* erau oameni care protestau că le-a dispărut locul de muncă, modul de a-şi câştiga traiul, *futu-i mama lui de magician bogătan*; un grup de copii stăpâniţi de o imaginaţie morbidă, îmbrăţişând hidranţi uriaşi, stând întinşi pe pământ, plângând după New York, *te rog să nu dispari, te rog*; câini din toate colţurile oraşului urlând deodată ca nişte femei în agonie dintr-o operă lirică. Şi, până la urmă, toată lumea, inclusiv Silber

Inc şi angajaţii săi, fugea ca să se salveze.

Şi Zal – care în clipa realităţii magiei se simţea ca un personaj dintr-un joc video, unul probabil proiectat de fosta sa iubită – alerga cu ei, măcar şi numai ca să se asigure că nimeni nu va bănui legătura lui cu o premoniţie care părea să fi dat naştere, chiar ea, celei mai sinistre atrocităţi posibile.

Şi-a tot alergat, fără să se oprească deloc, până când în faţa lui a căzut ceva, făcându-l să stea locului. A sărit înapoi, speriat de orice posibilitate cu putinţă, însă a observat că nu era decât o pană. O pană albă, mare, ca penele de pescăruş, însă mai mare decât a vreunui pescăruş văzut vreodată. A luat-o şi a observat că o parte din ea era pârlită.

A apucat-o, a ţinut-o strâns apăsată pe inimă.

Pentru o clipă, a oprit întreaga scenă, a încercat să se strecoare acolo, pe el cel din cuvinte, musculos, solid, un războinic crescut de o zeitate aviară, apărător al regatului şi-al ţinutului natal, un erou –, însă luminile de pe acea imagine s-au stins la fel de iute cum şi apăruseră. S-a concentrat pe cadrul încremenit care se afla de fapt în faţa lui, pe tot ceea ce era nemişcat şi împietrit, cu Zal în centrul acestora, gândindu-se la un singur lucru: *Exist. Sunt aici. Sunt real.*

Şi s-a întâmplat.

***

Când s-a trezit, Zal şi-a văzut imaginea, de parcă propria reflexie l-ar fi readus brusc în starea conştientă. Erau faţa şi trupul lui, dar era înalt de câteva etaje, lat şi distorsionat aşa de tare, încât arăta mai degrabă a monstru decât a om.

Se afla înaintea unei oglinzi uriaşe. New Yorkul era în faţa unei

oglinzi uriaşe. Camera Oglinzilor, a fost primul gând care i s-a strecurat în minte. Era captiv într-o mare Cameră a Oglinzilor.

Lumina era foarte slabă, iar acolo se afla echipa lui Silber, agitându-se cu piloni, scaune şi reflectoare şi, într-adevăr, cu *oglinzi* enorme, plus fel şi fel de echipamente ciudate ce arătau futurist. Zal a încercat să-i distingă pe Silber, pe Indigo sau orice altă figură familiară, dar n-a observat pe nimeni cunoscut. Doar o mulţime de tipi eficienţi, furioşi, care ţipau, făcând să se întâmple ceva, ceva important.

Exact atunci l-a bătut pe umăr un poliţist, de parcă l-ar fi aşteptat să se trezească.

— Scoală, scoală, frăţioare, i-a zis. N-ai voie în zona asta.

— M-am trezit deja, a zis Zal. Şi oricum nu vreau să fiu aici.

Poliţistul se îndepărtase, având în dimineaţa aceea probleme mai mari decât un oarecare tip palid în costum, probabil doar vreun bancher de pe Wall Street care a avut parte de-un chef teribil şi din greşeală a înnoptat pe-acolo.

Zal a luat-o din loc, dar nu ştia încotro s-o apuce. Deodată se simţea îngrijorat, mai ales cu reflexia lui captivă în oglinzi, indiferent de cât se îndepărta, din câte vedea. Ce-avea să se întâmple? Să mai stea? Să plece? Ce să facă? Brusc îl părăsiseră toate ideile. Şi, oricum, ce *urma*? A încercat să invoce imaginea liniştitoare a iubitei lui stând ca un *swami* în cuşca ei, însă dintr-odată n-o mai putea vedea. Tot ce îi izbutea era o figură ca un băţ, desenată grobian, o dublură a ei. Singura închipuire pe care o putea concepe cu o oarecare intensitate era una pe care n-o văzuse niciodată: Willa, marea şi frumoasa Willa, stând în picioare pentru o clipă şi apoi mergând, aproape plutind spre fereastra de la dormitorul ei, şi apoi afară.

Aşa că, deşi încă avea dureri de la plimbarea nocturnă, a început să meargă din nou, cu pas constant. Pe măsură ce ziua căpăta o lumină puternică albastră-aurie, mulţimile păreau chiar

mai cumplite decât fuseseră la ora de vârf a serii. Oamenii erau mai ocupaţi ca oricând, toate fugile lor după un scop, un destin, o soartă se încâlceau cu a lui – cea după absolut nimic.

Nu se putea împiedica să se mai uite înapoi la oglinda aceea.

Era pierdut.

Undeva, un secundar bătea nebuneşte, dar el nu-l putea auzi.

Îşi pierduse curajul.

Trupul i se legăna, zăbovea şi se retrăgea în acea reflexie grosolană şi indiferentă. Orice-ar fi făcut, nu se putea descotorosi de el însuşi, de reprezentarea aceea dispreţuitoare, monstruoasă.

Următoarea oră şi jumătate a fost un interval pe care avea să nu şi-l poată aminti, o ceaţă de plimbări, de chipuri pasagere de toate vârstele, genurile, rasele şi apartenenţele, trecând în mare viteză, împingându-l, înghiontindu-l, strigându-l, salutându-l, fluierându-l. Era febra vieţii urbane într-o zi lucrătoare. Nu se putea agăţa de nimic. Rătăcea ca un personaj dintr-un vis, fără suflet, mergând pe firul altcuiva, aşteptând să se evapore la trezirea celui ce îl visa.

Trezeşte-te, îşi zicea, *trezeşte-te*. Dar cui?

Suspansul era ucigător. Suspansul era cumplit şi se potrivea de minune cu faptul că se rătăcise.

Iar când a auzit în depărtare muzica lui Silber – asemănătoare cu cea din Tripticul Zborului, un vaiet bizar de puternic, uşor avangardist, obraznic, strident, un haos de instrumente – a simţit că parcă se apropia.

Iar apoi, cu câteva secunde înainte să se petreacă, a avut sentimentul acela cunoscut al destinului, ca atunci când simţi un cutremur cu câteva secunde înainte să se producă, iar el s-a lăsat absorbit, iarăşi prezent, iarăşi absorbit, iarăşi prezent, până când a fost sigur că dispăruse.

Când şi-a revenit, făcea şi el ceea ce făceau toţi: alerga. Cerurile cădeau, literalmente. Întregul oraş urla de sirene, maşini de

poliţie, de pompieri şi ambulanţe vorbind între ele la diferite intervale, acestea fiind singurele sunete, fiindcă bărbaţii şi femeile care alergau păreau în general tăcuţi.

Şi era o tăcere ciudată, senzaţia că va fi şi mai rău, înainte să fie rău.

Şi, oricât ai fi alergat, tot prea aproape erai.

Deodată alergau şi bărbaţi şi femei acoperiţi de un praf alb, bărbaţi şi femei urlând, ţipând. Zal şi-a dat seama că purtau pe ei părţi din clădire, erau înfăşuraţi în hălci din clădirea măcelărită. Clădirile muriseră peste ei, iar ei cumva supravieţuiseră.

Şi Zal alerga cu ei, repede, şi a observat că unii nu erau tăcuţi, ci urlau, şi nu plângeau, ci râdeau. Un bărbat lovea văzduhul cu pumnii strigând: *Am reuşit!* Iar o femeie plângea şi rânjea în acelaşi timp, cu mâinile împreunate a rugăciune, mulţumind către ceruri.

L-au făcut pe Zal să-şi oprească goana, spre deosebire de ceilalţi alergători. A stat locului, fermecat de chipurile lor, scurt moment de bucurie în toată acea zarvă a sfârşitului lumii.

A urmărit oraşul cum se mişcă înnebunit de frică, departe de capătul insulei, departe de capătul său, către sine, către inima sa. Şi s-a mişcat odată cu el, cu ei, şi a numărat zâmbetele pe care le vedea printre multele lacrimi şi priviri şocate, înfrânte.

Oraşul avea să fie chituit pentru luni de zile cu chipurile zâmbitoare ale rudelor, prietenilor şi vecinilor lor. Atât avea să rămână din cei care nu avuseseră noroc, încremeniţi în zâmbetele lor.

Zal nu ştia asta. Simţea doar veridicitatea momentului, mai viu de-atât nu fusese niciodată. Iar până când a ajuns în Midtown, deja ştia pe ce să se concentreze, singurul lucru pe care-l putea face ca să se salveze. A încercat iar şi iar. Iar până când a ajuns la periferie, în parc, unde zăreai o urmă a iadului din centru, i s-a părut că-i iese, înţelegând că nu era nici mai mult, nici mai puţin

decât o scamatorie umană – *da, scamatorie!* –, o mică, dar esenţială scamatorie a minţii, o simplă contorsionare a voinţei; s-a străduit să facă să dureze ceea ce nu-şi imaginase vreodată că-i va reuşi: Zal Hendricks zâmbea.

Mulţumiri

Ce e o carte, dacă nu un lucru creat de o persoană, însă înlesnit de escadroane întregi? O să uit o parte dintre oameni şi asta o să mă obsedeze, dar iată:

Mulţumiri agentului meu, omul extraordinar Seth Fishman, care s-a îndrăgostit pur şi simplu de această carte, care a refuzat să-şi piardă încrederea în ea chiar şi atunci când eu (aproape) mi-o pierdusem. Mulţumiri editorului meu, Lea Beresford, neînfricat inorog, care „s-a prins“ şi mi-a oferit ajutorul cu drăgălăşenie, prin sugestii editoriale de precizia unui luptător ninja şi cu o dulce prietenie; mulţumiri neobositei şi strălucitei agente de publicitate Summer Smith, ale cărei entuziasm contagios şi gust impecabil dau cărţilor şansa să plutească; mulţumiri minunaţilor ochi ai lui Nikki Baldauf şi infinitei sale răbdări. Şi imense mulţumiri întregii găşti de la Bloomsbury and Gernert, muncii lor excelente şi distinse.

Mulţumiri străluciţilor mei cititori: fermecătorului bătrân Jason Leddington, lui Patrick Henry, Max Kortlander, Calli Ray, Paul Tracthman şi mai ales fratelui meu, Arta Khakpour.

Mulţumiri tuturor celor a căror prietenie din această perioadă m-au ajutat să-mi păstrez minţile: Danzy Senna, Victoria Redel, Alexander Chee, Deb Olin Unferth, Jonathan Ames, Stephen Pierson, Matthew White, John McManus, Huey Copeland, Rick Louis, Laura van den Berg, Lauren Groff, Elliott Holt, Josh Weil, Nam Le, Edward Champion, Sarah Weinman, Dexter Filkins, Mike Scalise, Joe Scapalleto, Candice Tang, Sahra Motalebi, Jaclyn

Hodes, Darcy Cosper, Jackie Thomas-Kennedy, Lulu Sylbert, Sarah Sleeper, Susan Smith Daniels, Ana Finel Honigman, Ruth Fowler Iorio, Jason Leopold, Whitney Joiner, Jon Caramanica, Emma Forrest, Pete Nelson, Nalini Jones, Margo Rabb, Matthew Specktor, Maggie Estep, Jason Mojica, Michael Rippens, Shiva Rose, Sholeh Wolpe, Tanya Perez-Brennan, Sameer Reddy, John Woods, Andy Moody, Spencer Penn, Marne Castillo, Brett Baldridge, Florian Bast, Dina Nayeri, Jennifer Sky, Kristie şi Usama Alshaibi, Susan Barbour şi multor altora care au fost alături de mine în tot felul de momente dificile din această perioadă.

Mulţumiri lui Chris Habib, care a intrat în lumea mea după ce începuse acest joc, dar al cărui spirit şi a cărui dedicaţie pentru lumea cealaltă m-au ajutat să-mi pot imagina o existenţă dincolo de aceasta.

Mulţumiri lui Valerie Plame pentru neţărmurita înţelepciune şi generozitate – mai cu seamă pentru adăpostul oferit în cele mai grele luni de scris şi editare.

Mulţumiri tuturor celor care mi-au oferit atât de mult ajutor, financiar şi emoţional, ca să mă pot smulge din tenebrele bolii Lyme, şi uluitorului medic din Santa Fe, Russ Canfield, pentru că mi-a salvat viaţa şi am putut, astfel, să reiau scrisul. Mulţumiri celuilalt doctor şi prieten, Voyce Durling-Jones, singurul mistic în care am crezut vreodată, ale cărui albine m-au readus la viaţă. Şi vindecătorului drag Charles Yarborough, a cărui bucurie şi a cărui intuiţie mi-au luminat mereu cele mai grele reveniri în California.

Mulţumiri studenţilor mei, foşti şi actuali, întotdeauna tovarăşi ai mei şi adesea prieteni. Vă mulţumesc fiindcă îmi sunteţi motivaţie la cursuri. Vă mulţumesc pentru sinceritatea şi entuziasmul vostru. Sunt norocoasă că drumurile mele s-au întâlnit cu atât de mulţi buni cetăţeni ai viitorului.

Mulţumiri însoţitorilor mei canini din această perioadă: Apollo şi Bakiri (odihneşte-te în pace!), dragii mei ogari persani bătrâni,

şi pudelului Cosmo, de acum. E un mister pentru mine cum pot scrie oamenii fără câini.

Mulţumiri reşedinţelor de creaţie, unde a fost scrisă mare parte din această carte: VCCA, Yaddo şi mai ales Ucross, două locuri aflate sub cerul senzaţional din Wyomingul rural, unde am început şi am încheiat scrierea romanului.

Mulţumiri Universităţii Bucknell, Colegiului din Santa Fe, reşedinţei de creaţie de la Universitatea Fairfield, Universităţii din Leipzig, Universităţii Columbia, Universităţii Wesleyan, Universităţii Fordham şi Universităţii Bruce High Quality Foundation, a cărei angajată am fost în tot acest timp.

Mulţumiri Asian American Writers Workshop, PEN, Guernica şi familiilor din Canteen pentru sprijin şi recunoştinţă.

Mulţumiri lui Simon Prosser de la filiala britanică a editurii Hamish Hamilton pentru că a fost primul care a crezut în această carte şi m-a încurajat pentru o perioadă destul de lungă prin cuvintele sale.

Mulţumiri editorilor de la New York Times, David Shipley şi Mark Lotto, pentru că mi-au dat o nouă voce şi mi-au oferit şansa vieţii, darul unui editorial periodic. Mulţumiri fiindcă aţi considerat că sunt demnă de un public.

Mulţumiri fundaţiei NEA fiindcă a militat pentru această carte şi a ajutat apariţia ei cu o bursă generoasă.

Mulţumiri lui Dick Davis pentru traducerea sa inteligentă a *Cărţii şahilor*, care mi-a permis să acopăr prea-multele lipsuri din persana mea ruginită.

Mulţumiri lui Ali Banisadr – unul dintre cei mai mari pictori ai noştri în viaţă şi bun prieten –, care îmi împărtăşeşte visurile şi coşmarurile, istoria şi sângele. Nu îţi pot mulţumi destul pentru că ne-ai permis să folosim capodopera ta „Fravashi“ pentru coperta ediţiei în limba engleză.

Mulţumesc deopotrivă celor care urăsc şi iubesc, ale căror

ghionturi şi îndemnuri, energii egale şi opuse, n-au făcut decât să mă îndrume mai departe, spre mai mult şi mai bine.

Mulţumiri mai cu seamă tatălui meu, Asha Khakpour, pentru că mi-a citit poveşti din *Cartea şahilor* de-a lungul întregii copilării. Şi lui, şi mamei mele, Manijeh Khakpour, pentru că au îngăduit atâta excentricitate, pozne, haz şi haos continuu, mai multe decât s-ar cuveni din partea oricărui creator.